

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

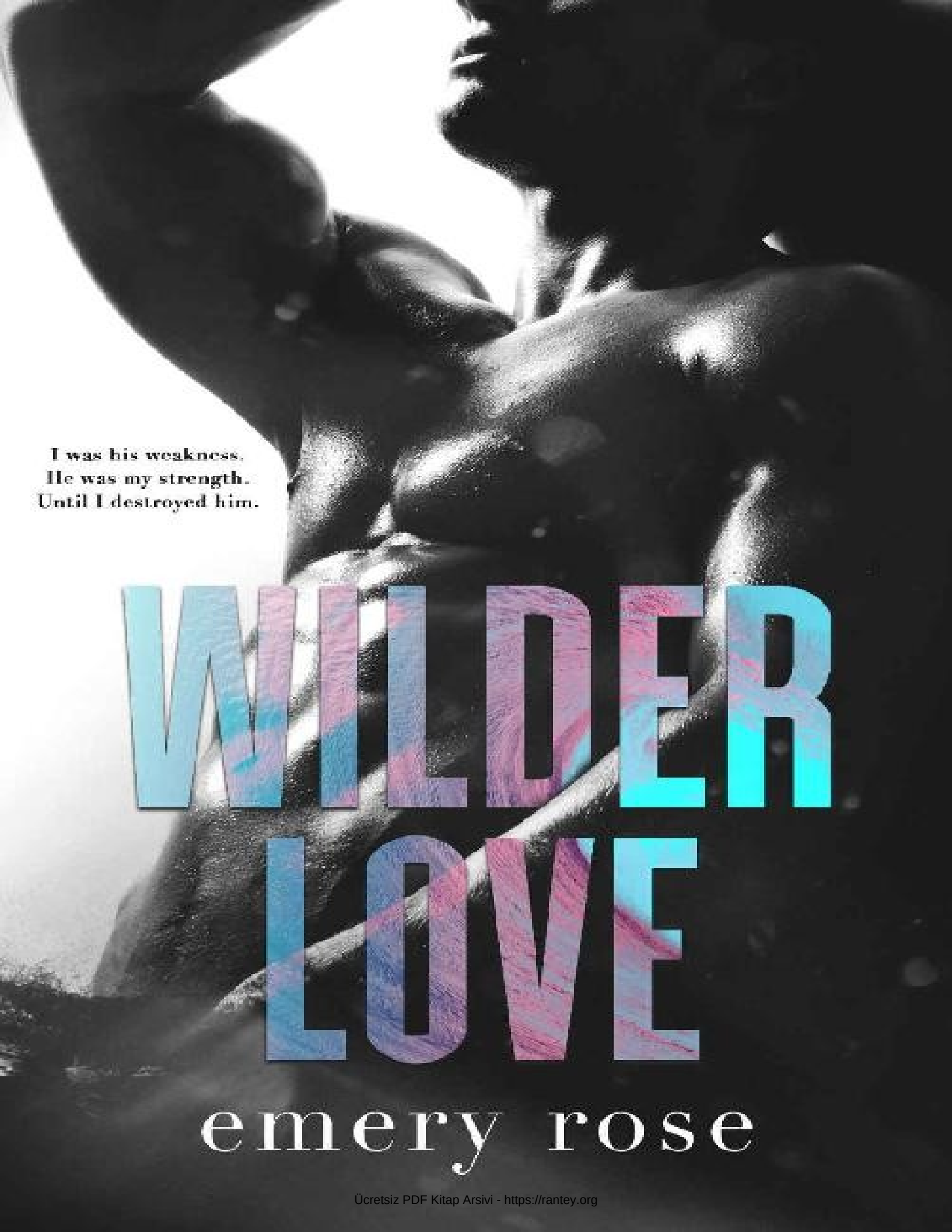
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



I was his weakness.
He was my strength.
Until I destroyed him.

WILDER LOVE

emery rose

YABANI AŞK



Çeviri Kitaplar

Telegram

EMERY ROSE

WILDER LOVE

emery rose

Copyright © 2019 Emery Rose

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: Najla Qamber, Qamber Designs & Media

Düzenleme: Ellie McLove, My Brother's Editor

İç Formatlama: Jessica Ames

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya olaylar kurgusaldır veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aliana Milano'ya. Seni seviyorum, boo. xoxo

Çalma Listesi

"Grizzly Bear" - Angus & Julia Stone

"The Devil's Tears" - Angus & Julia Stone

"These Days" - Samuel

"Sorry" - Nothing but Thieves

"Dream" - Bishop Briggs

"Consequences" - Camila Cabello

"Skyscraper" - Demi Lovato

"Dancing With Your Ghost" - Sasha Sloan

"Baptize Me" - X Ambassadors, Jacob Banks

"Love Me Anyway" - Pink, Chris Stapleton

"Someone You Loved" - Lewis Capaldi

"Nobody Knows" - The Lumineers

"I Don't Want To Miss A Thing" - Aerosmith

İÇİNDEKİLER

Bölü m I

1. Remy.
2. Remy.
3. Shane
4. Shane
5. Remy.
6. Shane
7. Remy.
8. Shane
9. Remy.
10. Shane
11. Remy.
12. Remy.
13. Shane
14. Shane
15. Remy.
16. Remy.
17. Remy.
18. Shane
19. Remy.
20. Remy.
21. Shane
22. Remy.

Bölü m II

23. Shane
24. Remy.
25. Remy.
26. Shane

27. Remy.
28. Shane
29. Remy.
30. Shane
31. Shane
32. Remy.
33. Remy.
34. Remy.
35. Shane
36. Remy.
37. Shane
38. Remy.
39. Shane
40. Remy.
41. Shane
42. Shane
43. Shane

Sonsöz

Emery Rose'dan da

Teşekkür

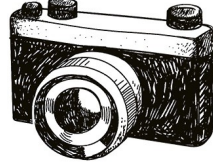
Beneath Your Beautiful'un Önizlemesi

Yazar Hakkında

BÖLÜM I

ÖNCE

REMY



H Hayal tehlikeli bir şeydir. Sahip olamayacağınız şeyleri dilemenize neden olur. On iki yaşımdayken Detroit'te boktan bir apartman dairesinde çocukluğumun yıpranmış ipleriyle birlikte benimkinin de öldüğünü sanmıştım.

hala tutunduğum masumiyet. Bu yüzden o sabah uyandığımda kendimi umutlu hissetmem beni şaşırttı.

Belki de annemin sayamayacağım kadar çok kez söylediği sözler sonunda gerçekleşecekti.

"Göreceksiniz. Burada her şey farklı olacak."

Mandalina bulutları ya da yatak odamın penceresinin dışındaki yaz esintisinde sallanan palmye ağaçları olabilir. Sebep her ne olursa olsun, çocukken ve daha iyisini bilmediğim zamanlarda olduğu gibi umut yüzeye çıktı.

Yeni apartmanımız bir tepenin üzerindeydi, çöl kurusu çimler, pişmiş toprak çatılı beyaz sıva evlerin arkasındaki çitle çevrili arka bahçelere doğru eğimliydi. Bana deniz kıyısındaki Akdeniz kasabalarında gördüğüm fotoğrafları hatırlattı. Biraz eski püskü ama eski dünyanın cazibesine sahipti. Genelde gittiğimiz terk edilmiş mahallelere hiç benzemiyordu.

Fazla bağlanma, Remy.

Yine de o anı yakalamak, bir fotoğrafta saklamak istedim. Sırt çantamı karıştırırken, elim en değerli varlığıma sarıldı. 35 mm'lik bir Canon Rebel. Herkes dijital fotoğraf makinesi istiyordu ama ben film kullanmayı tercih ediyordum. Daha otantik hissettiriyordu. Fotoğraf makinesini Tulsa'da bir rehin dükkanında bulmuş ve anneme bana alması için yalvarmıştım. Daha önce hiç istememiştim.

daha önce hiçbir şey. Bunu bana on dördüncü doğum günümde vermişti. İki hafta gecikmişti ama yine de benim için almıştı. Ve şimdi benimle her yere gidiyordu.

Dün gece duvara dayadığım şiltenin üzerine diz çökerek açık pencereden dışarı sarktım ve fotoğraflar çektim. İlk Kaliforniya gündeğumumun. Palmiye ağaçlarının. Çamaşır ipine asılı plaj havluları. Bir evin arkasına yaslanmış üç sörf tahtası. Sonra fotoğraf makinemi daha sonra kullanmak üzere sırt çantama yerleştirdim ve buradan çıkıp yeni şehrimi keşfetmeye hevesli bir şekilde yerde duran, hâlâ dolu spor çantamı karıştırdım.

Hiç gitmediğim bir Orta Batı üniversitesinin yüzme takımı tişörtünün altına soluk turuncu bir bikini giydim ve ayaklarımı eskimiş beyaz Chucks ayakkabılarımın içine soktum. Kaykayımı ve sırt çantamı kaptığım gibi hızlıca banyoya girdim. O kadar küçüktü ki tuvalete oturduğumda dizlerim küveti sıyrıyordu.

Oturma odasında sürünürken spor ayakkabılarım muşambanın üzerinde gıcırdadı. Dylan hâlâ kanepede uyuyordu, yüzü arka mindere gömülmüş, uzun bacakları lacivert çarşaflara dolanmıştı. Birkaç saniye uyumasını izledim, uyandırıp uyandırmamayı düşündüm, sonra vazgeçtim. Bu zamanı kendime ayırmak istiyordum. Okyanusu tek başıma görmek için. Anıları düzinelerce fotoğrafta yakalamak için.

Sırt çantamı omuzlayarak daire kapısını arkamdan sessizce kapattım ve binanın yan tarafına iliştilmiş metal merdivenden aşağı koşarak indim. Dairemiz ikinci kattaydı, altımızda park yeri vardı ve bizimkinin üstünde iki kat daha vardı. Dün gece geç saatlerde eşyalarımızı yerleştirdikten sonra Dylan'la birlikte binanın düz çatısına çıkmış ve esrar içmiştik. Kameraya kaşlarını çatmış, dudaklarının arasına sıkıştırdığı esrarla başının üzerinde puslu bir duman halesi asılı duruyordu. Huysuz, kara kara düşünen ikizim, kötü çocuklara aşık olan iyi kızlar için bulunmaz bir nimetti. Onu düzeltmek istiyorlardı. Onu evcilleştirmek. Kendilerini sevmesini sağlamak. Başarısız olurlardı. Dylan'a aşık olmak sadece kalplerini kıracaktı.

Merdivenin dibinde durdum ve sokağın karşısındaki adamın beyaz bir Jeep Wrangler'ın arkasına bir sörf tahtası yerleştirmesini izledim. Benden birkaç yaş büyük olan adamın altın sarısı bir teni ve dağınık açık kahverengi saçları vardı, güneşten kavrulmuştu ve solmuş mavi tişörtünün yakasıyla birleştiği yerde biraz kıvrılmıştı.

Yaz mevsimine benziyordu. Kaliforniya rüyası gibi. *Altın rengi.*

Eğer onu bir fotoğrafta yakalayabilseydim, bu benim güzel koleksiyonuma girecekti.

Beni onu izlerken yakaladı ve bana gülümsedi. Bu gerçekten güzel, sakın gülümseme midemin takla atmasına neden oldu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu ben yaklaşırken.

"Her şey yolunda."

"Yeni mi taşındınız?" Sanki o daireye yeni taşındığımızı biliyormuş gibi gözlerini kısarak binamızın ikinci katına baktı.

"Sadece geçiyordum." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, genelde doğru olması dışında. Bir yerde asla uzun süre kalmazdık.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu sanki gerçekten ilgileniyormuş gibi.

"Daha iyi bir şeye." Bu doğru değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

Sanki bana bir sır verecekmiş gibi başını eğdi ve bir gözünü kapattı.

"Bundan daha iyisi olamaz."

Ona inandım. Muhtemelen inanmamıştır. "Sanırım senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Ya da belki kendin öğrenirsin."

"Belki." Gerçi bundan şüpheliydim.

Kolumun altındaki kaykaya baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Sahil." Bunu söyledikten sonra, Costa del Rey'den sonra nereye gideceğimden mi bahsediyordu, ki bunu bilmiyordum, yoksa şu anda nereye gittiğimden mi emin değildim. Sanki bir eylem planım varmış gibi dar, dolambaçlı sokağa baktım. Buradan sahilin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Berbat bir yön duygum vardı, Dylan'ın şaşkınlıkla karşıladığı bir şey.

"Peki... sonra görüşürüz." Kaykayıma atladım ve caddeden aşağı indim. İnsanlardan önce davranmak daha iyiydi. Geride bırakılmaktan nefret ederdim. Terk eden kişi olmak daha iyiydi.

Arkamdan seslendi ama ne dediğini duymadım. Çoktan gitmiştim, tekerleklerim asfaltı yiyerek caddede ilerliyordum. Beyaz badanalı evler, palmiye ağaçları ve sıcak pembe tropik çalılar hızla geçip gidiyordu. Begonvil, sonradan öğrenecektim, tropik çalılarının adı buydu.

Bu erken saatte ortalık sessizdi, kasaba hâlâ uyuyordu. Kehribar rengi bir ışıltıyla yıkanan Costa del Rey rüya gibi bir kasabaydı. Bir film setinden fırlamış gibiydi. Ama buraya fazla bağlanmamam gerektiğini biliyordum. Bir yerde asla kök salacak kadar uzun kalmadık. Biz gezgindik. Annem bize özgür ruhlar derdi, sanki bu bizi özel yapıyormuş gibi. Her zaman bunun herkesin istediği ama olmaktan korktuğu bir şey olduğunu iddia ederdi. Ama yanılıyordu. İnsanlar kendilerini bir yere ait hissetmek isterdi. Sanki

bir ev buldu. Ama onunla tartışmaya hiç zahmet etmedim. Zaten dinlemezdi.

Çevremde, yanımda ilerleyen cipi gördüm, açık pencerelerden müzik sesi geliyordu. Rahat bir müzikti, blues ve biraz da ruh. Bu adam klişeleşmiş bir sörfçü tipiydi. "Eğer sahile gidiyorsan yanlış yoldasın," dedi sohbet eder gibi.

Bu beni şaşırtmadı.

"Buradan uzakta mı?"

"Beş dakikalık yol."

"Yani, bu hızla gidersen..." Tembellik hızı.

"Hem de çok daha uzun." Bu durumdan pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu, sanki dünya kadar zamanı varmış ve bu hiç de rahatsızlık verici değilmiş gibi.

"Doğru yöne mi gidiyorsun?"

"Arabada, evet. Yaya olarak, hayır. Bu tek yönlü bir cadde ve sen doğuya gidiyorsun." "Güneşi takip ediyorum."

"Tamam." Gülümsediğini duyduğumu sandım ama ona bakmadığım için bunu doğrulayamadım.

"Seni bırakayım," dedi sonunda.

"Her zaman tanımadığın insanlara araba teklif eder misin?"

"Sadece sabah yediden önce sahile inenler." "Seri katil olmadığını nereden bileceğim?"

"İnanç sıçraması."

"Hayatım boyunca kullanacağım kotayı çoktan doldurdum."

Güldü ve ben de sanki bir şakaymış gibi ona katıldım. Ona bakmıyordum. Çok kr edici olmasından korkuyordum. Ya da çok fazla göreceğinden. Kaput faresi. Beyaz pislik. Sürtük. Fahişenin kızı. Ateşli. Hepsini duydum. Diğer erkeklerle aynı şeyi görme riskini göze alamadım. Bilmiyorum. Belki de bende iyi bir şey görmesini istedim. Dış görünüşün ötesinde bir şey.

"Senin gibi güzel bir kız... neden, istediğin her şeyi elde edebilirsin," derdi annem her zaman. "Göreceksin, bebeğim. Güzelliğin seni bu dünyada ne kadar ileriye götürebileceğini göreceksin."

Bazen gzelliğimin bir lütuftan çok bir lanet olduğunu düşünürdüm. Dikkat ekiyordu. Tecrübelerime göre, *yanlış* türden bir ilgi.

"Benim adım Shane, bu arada."

"Remy, bu arada."

"Remy," diye tekrarladı, test ediyordu.

Bana Remy Martin'in adını vermişler. Annem benim gibi üst rafta olduğunu iddia etti. Onun sözüne inanmak zorundayım. Soyadımız St. Clair'di. Dylan ve ben annemin bu ismi kulağa hoş geldiğini düşündüğü için uydurduğundan şüpheleniyorduk ama bu hiçbir zaman doğrulanmamıştı.

"En iyi vuruşun nedir?" diye sordu.

En iyi vuruşum mu? Doğru ya. Yüzme takımı tişörtü giyiyordum. "Kelebek." Aklıma ilk gelen buydu. Hayatımı kurtarmak için sinek yüzemezdim ama hep yalan söylerdim.

Kıkırdadı. "İyi denemeydi. Ama ben yemedim."

"Beni ne ele verdi?"

"Spagetti kolların."

Homurdandım. "Benim spagetti kollarım yok."

"Senin de yüzücü omuzların yok."

Shane'e bir bakış attım. Yüzücü omuzları vardı. Omuzları genişti ve dar bir bele doğru inceliyordu. Zayıf ve kıvraktı, bir gram yağ olmadan tamamen kaslıydı. Bakışlarımı hızla kaçırıp önümdeki caddeye odaklandım. O cipin içinde çok fazla iyilik vardı.

Annem her zaman bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa genellikle öyledir derdi. Bu da onun *fazla* iyi görünen her şeyi sabote etme konusundaki sicilini açıklıyordu. Bazen ben de onun gibi olacağım diye endişelenirdim.

Jeep bir kavşakta yuvarlanarak durdu. Topuğumu kuyruğa vurduğum ve kayarak durdum, tahta asfalta sürtüyordu. Sola mı gitmeliydim? Sağa mı? Yoksa geldiğim yoldan geri mi dönmeliydim?

"Hadi. Atla," dedi kararsızlığımı görünce. "Kendi başının çaresine bakmana izin verirsem vicdanım rahat etmez."

Tereddüt ettim. Muhtemelen cipine binmek istediğim içindi. İstediğim şeyleri kabul etme konusunda hep tereddüt etmişimdir. Genellikle birtakım şartlarla gelirlerdi. Koltuğa doğru eğildi ve yolcu kapısını iterek açtı, bu da atlayıp beni gideceği yere götürmesine izin vermem için bir davetti. Cazipti.

Teklifini düşünerek alt dudağımı kemirdim. Korkmalıyım. Bir yabancının arabasına binmeyi kabul etmekten korkmalıyım. Dış görünüşünün muhteşem olması, içinin çirkin olmadığı anlamına gelmiyordu. Güzel insanlar da kötü şeyler yapabiliirdi. Ama içimdeki uyarı sinyalleri çalışmıyordu. Ona tam olarak güvenli diyemezdim. Kalbim tehlikeli şeyler yapıyordu. Zararsız mı? Kimse hakkında böyle düşünmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Bana deli diyebilirsiniz, yolcu koltuğuna tırmandım ve kaykayımı bacaklarımın arasındaki ayak boşluğuna, sırt çantamı da kucağıma yerleştirdim. Her zaman en iyi kararları vermemle tanınmazdım. Hayatımda pek çok aptalca şey yapmıştım. Belki bu da onlardan biri olacaktı.

Arabayı sürmeye başladığında

"Teşekkürler," dedim. "Sorun değil."

Şimdi onun cipinin içindeydim ve alan çok küçük geliyordu. Çok mahrem. Hindistan cevizi ve mum gibi kokuyordu. Omzumu yolcu tarafındaki kapıya yasladım ve dalgınca tırnaklarımdaki koyu renkli cilayı yonttum.

Beynimde karmakarışık olan birkaç harf ve rakam saydı. Ne diyordu?

"Plaka numaram. Bir arkadaşına mesaj at. Böylece gömülü cesedi nerede arayacaklarını bilirler."

"Bu seri katil işinde çaylağın tekisin, değil mi?"

"Beni ne ele verdi?"

Tek yapabildiğim gülmekti.

Dakikalar sonra, boş bir arsaya girerken tekerleklerin altında çakıllar çıtırdadı. Denizin kokusu burada daha güçlüydü ve dalgaların sesini duyabildiğimi sanıyordum ama sahili göremiyordum.

"Sörf yapar mısın?" Motoru durdurdu ve kontakta anahtarlarını aldı.

Başımı salladım. "Hiç okyanusa girmedim. Aslında daha önce hiç görmedim," diye itiraf ettim.

Sanki bu hayal bile edemeyeceği bir şeymiş gibi bana baktığını hissedebiliyordum.

"Bıraktığın için teşekkürler." Cipten uzaklaştım, geri dönüp kaçmaya hazırdım.

"Bir saniye bekleyin, sizinle aşağıya kadar yürüyeceğim."

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin." Ama yapmasını istedim. Onunla yürümek istedim. Bu yüzden bekledim.

"Tamamen bencilce nedenlerden dolayı." Sırıttı ve sörf tahtasını arkadan çıkardı. Sonra tişörtünü çıkarıp cipin içine fırlattı, sanki önemli bir şey değilmiş gibi rahat hareket ediyordu. Ama değildi. Olmamalıydı da. Ama nefes alamıyordum. Bakışlarım kemik ve kasların üzerinde uzanan altın sarısı teni taradı ve aşağıya, V'ye ve ince altın rengi saçlara doğru kaydı. O şortun altında sakladığı şeye giden mutlu iz. Tanrım. Neyim vardı benim böyle?

Aklımı okumuş gibi muzip bir sırıtış attı. Bakışlarımı hızla kaçırdım ve onu süzmüyormuşum gibi davrandım.

Ona ayak uydurdum ve ılık esintide sallanan çalıkların ve uzun otların arasından kumlu bir patika boyunca ilerledik. Tuzlu havadan tenim yapış yapış olmuştu ve dudaklarımda okyanusun tadını alabiliyordum.

Kolum onunkine değince vücudum sarsıldı, omurgamdan aşağı yukarı lezzetli bir ürperti yayıldı. Dört nala koşan kalbimi dizginlemeye çalışarak derin bir nefes aldım.

Sakin ol, Remy.

"Nasıl olur da okyanusu hiç görmezsin?"

Omuz silktim. "Hiç sahile yakın yaşamadım." "Sen nerelisin?"

"Her yerde ve hiçbir yerde. Çok yer değiştirdim." Boğazımı temizledim, konuşmayı çılgın hayatımdan uzaklaştırmak istiyordum. "Neden bunun tamamen bencilce olduğunu söyledin? Daha önce?"

Gülümsedi ama soruya cevap vermedi. Bir kayalığın tepesindeki açıklığa geldik ve işte oradaydı, altımızda uzanıyordu - Pasifik Okyanusu. Deniz gökyüzünü kucaklıyordu ve birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek zordu. Renkler eski bir fotoğraf gibi soluk ve pusluydu. Dalgaların yükselişini, büyüyüşünü ve sonra çarpışını, havaya beyaz sular püskürtüşünü, gelgitin altın rengi kumlara doğru hücum edişini ve tekrar geri çekilişini hayranlıkla izledim. Okyanus sonsuzdu, ufkun ötesine uzanıyor, martılar üzerinde daireler çiziyordu. Suyun mavi olacağını düşünmüştüm ama bu ışıktaki çelik grisiydi, dalgalar yosunlu bir yeşili çalkalıyordu. Deniz yosunu sanırım.

Deniz havasından derin bir nefes aldım. Dalgaların gürültüsü kafamın içindeki sesleri susturdu, çirkinlikleri bastırdı ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde huzurlu hissetmemi sağladı. Bal rengi saçları ve yontulmuş kasları olan altın çocuğun yanında durduğum için mi, yoksa okyanusun kendisi mi bana sadece engelleri görmek yerine olasılıkları hayal ettirdi bilmiyordum. Dini bir deneyime en çok yaklaştığım andı.

Kendimi çok küçük hissettim ama önemsiz bir şekilde değil.

Evim, diye düşündüm. Evimi buldum. Bu benim gibi bir serseri için garip bir düşünceydi.

"Bu yüzden," dedi sessizce, içinde bulunduğum transı bozmak istemiyordu.

"Ne yüzünden?" Hâlâ okyanusa bakarak sordum, dudaklarımı çekiştiren gülümsemenin farkında bile değildim.

"Yüzündeki ifade. Okyanusu birlikte gördüğün ilk kişi olmak istedim."

Oh. Bakışlarımı manzaradan uzaklaştırıp ona çevirdim. Yakından bakınca gözlerinin ela olduğunu görebiliyordum; yeşil ve kahverenginin girdapları kehribar parçalarıyla beneklenmişti. Yontulmuş çenesinde birkaç gündür tıraş olmamış gibi kirli sakallar vardı ve burnu soyulmuştu. Nedense o soyulmuş burnu çok sevimli bulmuştum. Daha insani, daha az tanrısal. Bakışlarım ağzına kaydı, dudakları hafifçe ayrılmış ve biraz çatlamıştı. Düz beyaz dişlerinin arasına sıkıştırmadan önce dili alttaki dolgun dudağın üzerinde gezindi.

O dudakları dudaklarıma bastırmak nasıl bir his olurdu? Tadı nasıl olurdu? Sıcak güneş ışığı ve deniz?

"Dostum. N'aber?" Arkamızdan gelen bir erkek sesi içinde bulunduğumuz büyüü bozdu ve kollarının altında sörf tahtaları olan iki adama bakmak için döndüm.

"J-Bay nasıldı?" diye sordu kıvrıcık sarı saçlı bir adam.

Shane sırttı, dikkati benden onlara yönelmişti. "Harika."

"Şüphesiz. Etkinlikte üçüncü olduğunu gördüm. Aferin dostum. Bir Büyük Beyaz'la güreştiğine dair duyduğum şey de ne?"

"Masallar uzayıp gidiyor," dedi sarışın, küt kesimli adam. "Sen lanet olası bir efsanesin."

"Onun aşırı şişirilmiş egosunu beslemeyin. Onlar foktu."

"Yüzgeçli foklar," diye alay etti Shane.

Çocuklar bir kahkaha attı ve Shane elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni çemberlerine aldı.

"Remy. Bu Travis. Ona güven olmaz." Başparmağını önce tıraşlı adama, sonra da diğerine doğru salladı. "Ve kardeşi Ryan. Ona da güvenme."

"Tam bir göt," dedi Travis.

Shane kendi bölgesini işaretler gibi bir kolunu omuzlarıma doladı. "Benimle kal."

"Bildiğin seri katil daha mı iyi?" Shane göz kırptı. "Aynen öyle."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Travis sordu. "Dün gece dışarı çıktınız mı?"

"Çok kıskanç bir aşıksın. Ve hayır, Remy'i yolun kenarında otostop çekerken buldum. Gerisi tarih oldu."

Ryan başını salladı, sanki bu Shane için sıra dışı bir şey değilmiş gibi, sanki her gün sokaktan birilerini topluyormuş gibi. "Beni şaşırtmazdı."

Travis, "Büyük Beyaz hikâyesine sen de inanmıştın," dedi.

Ryan omuz silkti. "Asla bilemezsin. Shane'in dünyasında her şey olur." "Kahramana tapınma vakası," dedi Travis. "Çok utanmazsın."

Shane tısladı ve başını salladı. "İşte yine kıskanmaya başladı."

"Biliyorum, değil mi?" Ryan ahşap merdivenlerden aşağı inerken şöyle dedi

Sahil.

Shane ve Travis sörfçü dilinde rüzgârın yönünü ve dalgaların büyüklüğünü tartışıyorlardı. Oyuklar ve tüpler. Sol ve sağ kırılmalar.

Merdivenin dibine vardığımızda Chucks ayakkabılarımı çıkardım ve onları almak için eğildim.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim çocuklara el sallayarak. Sözlerimi yankıladılar ve ben de yumuşak kumda ilerleyerek kendi başıma yola koyuldum. Merdivenlere ya da boş cankurtaran standına çok yakın olmayan bir noktaya ulaştığımda, sörf tahtamı, sırt çantamı ve ayakkabılarımı bıraktım ve bağdaş kurup oturdum, yumuşak kumu ellerimde topladım ve parmaklarımın arasından süzülmesine izin verdim.

Shane geri döndü ve önümde durdu. Bacaklarında ince beyaz yara izleri vardı, gözlerimi onunkilere kaldırmadan önce fark ettim. "Burada ne kadar kalacaksın?"

"Emin değilim."

"Sörfüm bittiğinde hâlâ buradaysan seni bırakırım."

"Teşekkürler."

Gitmek için döndü, sonra bir şey unutmuş gibi tekrar geri döndü. "Bu gece havai fişekleri izlemek ister misin?"

Aman Tanrım. Bana çıkma teklif ediyordu. Evet dememeliydim. Gerçekten söylememeliydim. "Evet. Kulağa hoş geliyor."

Shane önümde çömeldi. "Güzel. Bana telefonunu ver." Sırt çantamı karıştırdım ve cep telefonumu çıkardım. Walmart'tan ön ödemeli kapaklı bir telefon. Başka bir deyişle, kullan-at bir telefon.

"Uyuşturucu satıcısı mısın?" Ona verdiğimde Shane şaka yaptı. "Bu benim ek işim. Senin seri katil işin gibi."

Bilgilerini girerken kıkırdadı ve arama düğmesine bastı, böylece birbirimizin numaralarını almış olduk. Aramayı kestikten sonra telefonumu geri verdi.

bana gülümsedi. Ve ben birazcık öldüm.

Suya doğru ilerlerken omzunun üzerinden, "Sonra görüşürüz Remy," diye seslendi.

Ryan ve Travis'in olduğu yere doğru kürek çekmesini izledim. Sörf tahtasına binmiş, evindeymiş gibi görünüyordu. Rahattı, sanki kendi ortamındaydı.

İlk dalgasını yakaladığında gözlerimi ondan ayıramadım. Dalganın tepesinde zikzaklar çiziyor, geri dönüşler yapıyor, vücudu tahtanın üzerinde eğiliyor ve dalgayı sonuna kadar kullanıyordu. Havayı yakaladı ve bir seksen yaptı - tahtası sanki vücudunun bir uzantısıymış gibi altında kaldı.

Onu izlerken çok heyecanlandım. Adrenalin patlaması gibi.

Fotoğraf makinemle yaklaşarak, dalga dalga ilerlerken fotoğraflarını çektim. O farkında olmadan ruhundan parçalar çalıyordum. Çok güzeldi. Hareket halindeki şiir. Dalgalar arasında o kadar hızlı, zarif ve esnekti ki hayranlık içindeydim. Karşılaştırma yapmak için diğer iki sörfçüyü izledim. Hiçbiri değildi. Travis iyiydi, Ryan idare ederdi. Ama bu adama hiç benzemiyorlardı. Onun özel olduğunu biliyordum. İyi olduğunu biliyordum. Yani, gerçekten iyi.

Birincisi, diğer ikisinden daha fazla risk alan biriydi. Shane her şeyini ortaya koyuyor, hiçbir şeyi saklamıyor ama bunu zahmetsizmiş gibi gösteriyordu. Diğer sörfçülerin ona yol hakkı verdiğini fark ettim. O bir dalgaya hücum ederken geri çekilmeleri, bir saygı gösterisi, onun daha üstün bir sörfçü olduğu gerçeğine bir selam gibiydi.

Kumsalda ne kadar oturduğumu bilmiyordum. Güneşin daha güçlü, sıcağın daha yoğun olmasına yetecek kadar uzun. Sörfçülerin çoğalması ve plajın kalabalıklaşması için. Okyanusun rengi değişti, güneş ışığı suyu binlerce mavi ve yeşil elmas gibi parıltıdı.

Onları bütün gün sörf yaparken izleyebilirim. Onları değil. *Onu.*

Midem gurulduyor, bana dün gecedен beri bir şey yemediğimi hatırlatıyordu. İsteksizce sahildeki yerimden ayrıldım ve kumların üzerinde yürüdüm. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda bir kez daha bakmak için arkamı döndüm. Bu mesafeden emin olamadım ama gidişimi izlediğini düşündüm.

Bu gece gerçekten bir randevum var mıydı?

"NERELERDEYDİN?" Dylan sandviçini yapmak için kullandığı biftek bıçağındaki fıstık ezmesini yaladı. Koyu renk saçları her tarafa dağılmış, sol yanağında kanepenin kumaşının izi kalmıştı.

"Sahile gittim. Muhteşem bir yer. Bayılacaksın."

Bıçağı lavaboya fırlattı, metal bıçak paslanmaz çeliğe çarparak takırdadı ve benekli kahverengi tezgâha yaslandı.

"Bensiz mi gittin?" Sesi incinmiş ve kızgındı, bu günlerde her zamanki ses tonuydu. Eskiden gözlerinden yaşlar boşanacak kadar çok gülen Dylan'ı özlemiştim. Ama o çocuk çoktan gitmişti.

"Okyanus hala orada. Hiçbir yere gitmiyor."

Kaşlarını çattı ve sandviçinden bir ısırık aldı. Onun kullandığı bıçağı temizleyip kendi sandviçimi yaptım ve Dylan'ın yanındaki tezgâha yaslanarak yedim. Bej duvarlar dışında her şey kahverengiydi; dolaplar, muşamba zemin, tezgahlar, buzdolabı. Çamaşır suyu ve temizlik ürünlerinin limonlu kokusu gibi kokuyordu. Bu daire genelde yaşadığımız çöplüklerden daha temiz ve güzeldi. Aynı zamanda daha pahalıydı. Bu beni endişelendiriyordu.

"Nasıl bir yer?" diye sordu sandviçinin son lokmasını bitirirken. İçinde biraz yiyecek olduğu için şimdi daha iyi bir ruh halindeydi. Sütü doğrudan kutudan içti ve elinin tersiyle ağzını sildi.

"Çok güzel. Fotoğraflardan bile daha iyi."

Kara kaşları şaşkınlıkla kalktı. Genelde tam tersini hissederdim. Fotoğraflar gerçek hayattan daha iyiydi. Ama bu sefer fotoğraflar okyanusun hakkını verememişti. Fotoğrafların sınırlamaları vardır. Sörfün sesini yakalayamazlardı. Deniz havasının kokusunu. Okyanusun gücünü ve enginliğini.

"Gidip bakmak ister misin?"

Başını salladı ve nadir görülen bir gülümsemeyle beni onurlandırdı. Gülümsemeleri yürek parçalayacak kadar güzeldi, ama gülümseme yüzünden o kadar çabuk kayboldu ki, hayal edip etmediğimi merak etmek zorunda kaldım.

Ona omuz attım. "Neyin var?" Sordum çünkü önemsiyordum. Hem de çok önemsiyordum. Eskiden birbirimize çok uyumluyduk, neredeyse birbirimizin düşüncelerini okuyorduk. Bir zamanlar kelimeler olmadan iletişim kurabilirdik. Annem buna gizli ikiz dilimiz derdi. Ama son zamanlarda benden uzaklaşıyordu. Görünmez bir bariyer koyuyordu. Ve eskisi gibi konuşamıyor olmamız beni öldürüyordu.

Tezgâhtan kalktı ve kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak bana baktı. Son birkaç ayda daha da büyümüştü - daha zayıf ve

daha geniş omuzları ve belirgin kasları vardı.

"Gitmek istemiyorum." Gri-mavi bakışları benimkilerle buluştu. Dylan'ın gözlerinde fırtınalar vardı, sanki her zaman yüzeyin altında bir şeyler kaynıyordu. "Ben burada kalıyorum. Bir daha taşınmayacağım."

Çenesini sıktı ve sanki sözlerine itiraz etmemi ya da bunun asla bize bağlı olmadığını söylememi istemiş gibi gözlerini bana dikti. Sanki böyle bir karar vermek bizim elimizdeymiş gibi başımı sallayarak onayladım. "Elbette."

"Ciddiyim," diye homurdandı, sesi alçak ve öfkeliydi, vücudu sanki ona yapamayacağını söylemişim gibi gerginlikle sarılmıştı.

"Ciddi olduğumu biliyorum. Ben senin takımındayım." Bakışlarını tuttum ve ona bu işte birlikte olduğumuzu hatırlattım. Omuzları gevşedi ve elini yüzünde gezdirdi.

Yaşadığımız onca şeye ve Dylan'ın huysuz ve düşünceli olup beni dışladığı onca zamana rağmen aramızdaki bağ hâlâ güçlüydü. Bazen kendime bunu hatırlatmam gerekiyordu. Eğer birbirimize sahip olmasaydık, bu bizi nereye götürürdü?

"Hadi buradan gidelim."

Sandviçimi bitirdim ve Dylan'ı oturma odasına kadar takip ettim. Yakası yırtık gri bir tişört giydi ve ayaklarını yüksek topuklu ayakkabılarının içine soktu. Kolunun altındaki kaykayla kapıya doğru yürüdü, bu daireden çıkıp yeni şehrini görmek için yanıp tutuşuyordu. Little Rock'tan batıya doğru giderken haritayı mor bir kalemle işaretleyerek seçtiği şehri.

"Ülkenin öbür ucuna mı gitmek istiyorsun?" Annem gülerek sormuştu. Keyfi yerindeydi. Biz hareket halindeyken hep mutlu olurdu. Gitmeye hazırlandığını her zaman anlayabilirdiniz. Annem huzursuz olur, insanlardan, barmenlik işinden ya da meraklı komşulardan şikayet ederdi. Gözlerinde bir parıltı olurdu, sanki parıldayan her şeyin altın olduğu uzak yerleri hayal edermiş gibi. Bizi bir sonraki kasabanın Disney World gibi, ama daha iyi olacağına inandırma gücüne sahipti. Noel Baba'ya inanmayı bıraktığımız sıralarda ona inanmayı da bırakmıştık. Ama o bizim hevesimizin kırıldığını fark etmemiş gibi davranıyordu. Belki de fark etmemiştir.

Dylan haritayı işaret etti. "Kasabanın adını daire içine aldım. Bu oraya gitmemiz gerektiği anlamına geliyor. Kurallar böyle."

Annem kaşlarını kaldırdı. "Ne zamandan beri kurallara göre oynuyorsun?"

"Bugünden beri." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini dikleştirerek annemin onaylamasını bekledi.

"Peki, tamam o zaman. Costa del Rey'e geliyoruz. Vegas'ta bir mola vereceğiz."

Ben homurdandım ama Dylan bunun moralini bozmasına izin vermeyecek kadar heyecanlıydı. Vegas'ta dört gece geçirdik. Dylan ve ben motel odasında televizyon izledik ve otomatlardan yemek yedik. Bekârlığa veda partisi düzenleyen bir grup adamdan altılı PBR paketi ve on sentlik bir torba ot aldı ve sarhoş ve cam gibi gözlerle odamıza geri döndü. Annemi beşinci güne kadar görmedik, sabahın altısında rakun gözlü, daracık siyah payetli bir elbise ve altı inçlik topuklu ayakkabılarla çıkageldi.

"Bakın kim büyük bir kazanan." Sütyeninden bir tomar yüzlük çıkardı ve burnumuzun dibine serpiştirdi. "Bunu şık bir şekilde kutlayacağız. Ama önce buradan çıkmamız gerek."

Nedenini sormadım. Bilmek de istemedim. Parayı barbut masasında ya da kumar makinelerinde kazanmadığından şüpheleniyordum. Ama bunu sorgulamadım ve Dylan da sorgulamadı. Annem söz konusu olduğunda, duymak istemediğimiz bazı şeyler vardı. Kendi sonuçlarımızı çıkarmak için yeterince şey gördük. Böylece yola koyulduk, annem yol kenarındaki boktan Vegas motelinin otoparkından çıkarken lastik döşedik, müdür peşimizden koştu, kollarını havada salladı ve küfürler savurdu. Annem arkasına bile bakmadan onu toz içinde bıraktı. Müziği sonuna kadar açtı ve rock baladları ile heavy metal şarkılarına eşlik etti.

Kaliforniya'ya manzaralı yoldan gittik. Bizi çölde, kilometrelerce başka araba görmediğimiz yollarda götürdü. Ben ve Dylan sırtımızı çam ağaçlarına yaslayarak otururken ve boğulmadığından emin olmak için göz ucuyla izlerken ay ışığı altında bir göle çıplak daldı. Ben paranın geri kalanını cebe indirmeden önce üç kişilik sörf ve çim ve bir şişe şampanya için savurganlık yaptı. Eğer yapmasaydım, altı aylık kira parasını, ihtiyacımız olmayan ve kaçınılmaz olarak rehinci dükkanında son bulacak rastgele şeyler için bir alışveriş çılgınlığına harcayacaktı.

Dylan ve ben plaja gitmeden önce annemi kontrol ettim. Hâlâ uyuyordu, panjurlar çekilmiş, oda karanlığa gömülmüştü. Bayat sigara dumanı kokusu havada asılı duruyordu. Kıpırdandı ve gözlerini aralayarak beni odak noktasına getirmeye çalıştı.

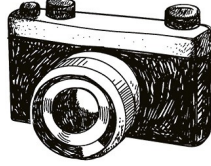
"Bebeğim?" diye mırıldandı, sesi uzun süredir kullanmamış gibi kısıktı. "İyi misin?"

"Evet, anne. Ben iyiyim. Dylan ve ben sahile gidiyoruz. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Anlamadığım bir şeyler mırıldandı ve tekrar gözlerini kapatarak yan tarafına kıvrıldı. Birkaç dakika boyunca onu uyurken izledim. Dylan ve ben onun siyah saçlarını, yüksek elmacık kemiklerini ve cilt tonunu miras almıştık. Sanki bronzlaşmamış olsak bile her zaman bronzlaşmaya başlamışız gibi. Bir keresinde bize yarı Çeroki olduğunu söylemişti ama annem pek çok şey söylerdi ve bunlar her zaman doğru olmazdı. Dylan ve ben babamızın kim olduğunu ya da annemin bizi doğurmadan önceki hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Ne zaman sorsak, annem her zaman bunun önemli olmadığını, çocukların sadece bir anneye ihtiyacı olduğunu söylerdi.

Bazen buna bile sahip değilmışız gibi hissediyorduk.

REMY



S Hane'in üzerinde beyaz bir tişört vardı: Hızlı yaşa, parçalanarak öl, paçaları kıvrılmış yıpranmış kargo pantolon ve Vans. Triumph marka parlak siyah ve krom bir motosiklete biniyordu, ve ben ona doğru yürürken bana gülümsedi. Sanki özel biriymişim ve beni gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"Bisikletin arkasına binmek senin için sorun olur mu yoksa Jeep'e binmeyi mi tercih edersin?"

"Bisiklet," dedim tereddüt etmeden ve bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

"Buraya gel Ateşböceği." Parmağını büktü ve elindeki kaskı havaya kaldırdı.

"Ateşböceği mi?"

"Bana mavi hayalet ateşböceklerini hatırlatıyorsun."

"Buradalar mı? Kaliforniya'da mı?" Sanki gökyüzünü aydınlatacaklarmış gibi etrafıma bakındım.

"Hayır." Sırıttı.

Peki, tamam o zaman. Yaklaştım ve kaskı kafama geçirdi, kayışı çenemin altına sabitledi. Bu kaskı başka kaç kız takmıştı? Kaç kız daha onun motosikletinin arkasına binmişti?

"Daha önce hiç bisikletin arkasına bindin mi?" diye sordu kendi kaskını takarken.

"Hayır."

"Bir ilk daha. Keşke hepsine sahip olabilsem."

Keşke o da yapabilseydi ama bunun için çok geçti.

"Benimle bir yere gitmek ister misin?" diye sordu.
"Havai fişek gösterisine gideceğimizi sanıyordum."
"Öyleyiz. İskeledeler ama kalabalık oluyor. Daha iyi bir yer biliyorum.
Alışılmışın dışında. Ama sadece buna hazırsanız."
"Beni nereye götürdüğünü bilmediğim için buna nasıl cevap verebilirim?" "Bana güveniyor musun?"
Gülümsedim. "Hayır."
"İnanç sıçraması mı?"
Eğer benden onunla birlikte köprüden atlamamı isteseydi, hemen yanında olurdum. "Bugün ikinci atlayışım."
"Cesur kız." Bana muzip bir sırıtış attı. "Tırman ve ayaklarını buraya koy." Krom ayak mandallarını işaret etti. "Ben güvenle sürerim."
Arkasına tırmandım ve o da geriye uzanıp kollarımı beline doladı. "Sıkı tutun."
Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Asla bırakmak istemedim. Motor altımda gümbürdedi, vücudum titreşimlerden uğuldadı ve sonra yola çıktık.

"NEREYE GIDIYORUZ?" Beni caddenin karşısına geçirirken sordum -Costa del Rey'den yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir kütüphanenin yanındaki otoparka park etmiştik- ve ağaçlarla çevrili dolambaçlı bir yoldan şık bir otele çıktık. Pembe kumtaşından yapılmıştı ve 1920'lerden kalma bir şeye benziyordu. "Alışılmışın dışında dediğin şey bu mu?"

Güldü ve elimi eline aldı. Sıcak, güçlü ve nasırlıydı, muhtemelen sörf yapmaktan.

Ön kapıdan geçip saksı palmyeleri ve portakal ağaçlarıyla süslü mermer lobiden geçerken, "Buranın sahibi senmişsin gibi davran," dedi. Kurukafa desenli bir atlet, yırtık kot pantolon ve eski püskü Chucks ayakkabılarımı giymiş, rüzgârda uçuşan yelelerimi parmaklarımla tarıyordum. Kimse buraya ait olduğuma ya da böyle bir otelde misafir olabileceğime inanmazdı. Para damlıyordu, etrafta dolaşan konuklar tasarım kıyafetler giyiyordu ve pahalı parfümlerin kokusu havayı dolduruyordu.

Sörfçü kıyafetleri içindeki Shane'e baktım, ifadesi soğuktu ama yine de güven veriyordu.

"İyi akşamlar," dedi otel üniforması giymiş bir adamın yanından geçerken.

Avuçlarım terlemeye başlamıştı. Shane telaşlanmamıştı, otel çalışanlarını iyi akşamlar dileyerek ve ağızlarından çıkacak kelimeleri engelleyen büyüleyici bir gülümsemeyle selamlıyordu.

Bir dizi Fransız kapısından, havai fişek gösterisini bekleyen, kokteyllerini ve şampanyalarını yudumlayan konukların oturduğu Adirondack sandalyelerin sıralandığı taş bir verandaya çıktık.

"Vay canına," diye nefes aldım, otelin önündeki çimenlerde oturan ve okyanusu en iyi şekilde gören insanların arasından geçerken. Bu manzara kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Shane beni kayalıklar boyunca kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir sahil patikası boyunca yönlendirdi ve kendimi yamaçtan aşağı düşerken hayal ettim. Aşağı, aşağı, aşağı, gidiyordum, bedenim aşağıdaki kayalara çarpıyordu. Herkes bunu yapar mıydı - kendini bir uçurumdan ya da merdivenden düşerken hayal eder miydi? Burada yalnızdık ve otelden kimsenin kendi konfor alanından çıkıp kendi başına yola koyulmaması garip görünüyordu. Ama insanlar kendilerine hizmet e d i l m e s i n d e n , lüks ve g ö s t e r i ş l i ortamlarından hoşlanıyorlardı. Shane ve ben, çalılık çimlerin üzerinde, okyanusun ve kıyıdaki kasabaların parıldayan ışıklarının engelsiz manzarasına sahip bir yer bulduk.

Sahile.

"Buradan iki farklı kasabanın havai fişeklerini görebileceğiz. Costa del Rey havai fişekleri şu tarafta," dedi Shane, sol tarafı göstererek. Sözler ağzından çıkar çıkmaz kırmızı, beyaz ve maviden oluşan bir patlama gökyüzünü aydınlattı.

"Kokteyl ve kanepe getirmeliydim," diye şaka yaptı.

"Beni uçurumdan atıp cesedimi gömmeden önce bunların tadını çıkarabilirdik."

"Ama önce sana bunu vermek istedim." Sanki manzara, okyanus ve uzaklarda patlayan havai fişekler bana aitmiş gibi elini gece gökyüzünde gezdirdi.

Birkaç dakika sonra "Mona Lisa gibi gülümsüyorsun," dedi. Ona bakmak için başımı çevirdim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Gizemli. Zor kazanılmış. Gülümsemeni görmek için her şeyi yapmak istiyorum."

"Genelde bu kadar çok çalışmak zorunda olmadığın hissine kapılıyorum." "Buna değdiğini hissediyorum."

Ona bunun birinin bana söylediği en güzel şey olduğunu söylemek

istedim. Onun yerine sadece gülümsedim. "Bana bir sır ver."

"Seni gördüğüm andan beri öpmek istiyorum." "Bu bir sır değil."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır mı?"

"Hayır. Çok açık." Bu benim gerçek hayatım gibi hissettirmiyordu. Benim gibi kızlar onun gibi erkeklerle tanışmazdı. Bu tür şeyler -bu gece, onunla birlikte olmak- gelip geçiciydi. Uzun sürmeyeceğini biliyordum, bu yüzden tadını çıkarmaya karar verdim.

"Mmm." Eğildi ve elini boynumun arkasına dolayarak beni daha yakına çekti. Dudakları dudaklarıma değdiğinde gözlerimi kapattım ve etrafımızdaki her şey garip bir şekilde sessizleşti. Gök gürlemeden ve şimşek gökyüzünü ikiye bölmeden hemen önceki o sakin an gibi. Dili ağzımın içinde gezindi, nazik ama talepkârdı, daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu ve insanların öpüşmeyi neden erime olarak tanımladığını anladım çünkü vücudumun her hücresi onunkinde eridi. Parmaklarım saçlarını kavrayarak onu daha da yakınımı çekti. Daha önce hiç kimseyi böyle istememiştim. Asla. Asla. Beni sırtüstü yatırdı ve sanki dünyada sadece iki kişi varmışız gibi denizin üzerindeki bir kayalıkta, çalılık çimenler üzerinde öpüşmeye başladık. Vücudunun benimkinin üzerindeki ağırlığı olağanüstüydü ve onun sıkışmış kaslarının her santimini ve çenesindeki tüylerin tenime sürtündüğünü hissedebiliyordum. Onu içime çektim... deniz, güneş ışığı, ıhlamur ve sadece ona ait bir şey... erkeksi, sarhoş edici. Kokusundan başım dönüyordu. Elleri her yerdeydi ve ağzı benimkinin üzerinde olmasına, dillerimiz birbirine dolanmasına rağmen daha fazlasını istiyordum. Ve daha fazlasını. Daha fazlasını.

Bum.

Damarlarım zonkladı ve kalbim patladı.

Havai fişek gösterisini kaçırarak olmamız ikimizin de umurunda değildi.

Öpüşmekten karnımı ağrıtabak kadar gülmeye ve ruhlarımızın sırlarını ortaya dökmeye nasıl geçtiğimizi bilmiyordum ama geçmiştik. "Bana hiç kimseye söylemediğin bir şey söyle," dedim. "Büyük ve önemli bir şey."

Dilini dişlerinin arasından geçirerek bana ne kadarını anlatmak istediğini düşündü. Havai fişekler uzun zaman önce sona ermişti, sahilde bir aşağı bir yukarı patlayan finaller, öpüşmelerimiz ve sohbetimiz için bir fon oluşturunuyordu. Shane bana sörfçü olduğunu söyledi. Ben de ona amatör bir fotoğrafçı olduğumu söyledim. Erkekler hep benim daha yaşlı olduğumu düşünürdü, onun da öyle düşündüğünü biliyordum. O benim

ve ben onu doğru yola getirmedim. Daha sonra endişeleneceğim beyaz bir yalan. Kendime sadece bir gece istediğimi söyledim. Sihirli bir gece. Çünkü Shane'le birlikte olmak böyle hissettiriyordu. Sihir. Kışkırdığım bir neşe kapasitesine sahipti ve hayatı büyük bir macera gibi anlatıyordu. Ben de ona eşlik etmek istedim.

Gerçeği öğrendiğinde beni farklı göreceğini biliyordum. Gecenin bitmesine hazır değildim. Asla da olmayacaktım. Yüzünü, dağınık saçlarını, kolay gülümsemesini ve sesini seviyordum; alçak ve boğuk bir sesle güldüğünde, bu ses onun içinde derin bir yerden geliyordu.

Şimdi sırt üstü uzanmış, yıldızlara bakıyorduk, ellerim onunkilerde kenetlenmişti. Tuhaftı, onu sonsuza dek tanıyormuşum ve ait olduğum bir yerdeymişim gibi hissediyordum.

"Ben dokuz yaşındayken annem bir çarpıp kaçan sürücü tarafından öldürüldü" dedi. Sözüünü kesmeden dinledim çünkü bana önemli bir şey anlatıyordu. "Bisiklet sürüyorduk. Okuldan eve dönüyorduk. Sıradan bir Ekim günüydü. Gökyüzü masmaviydi. Hayatımın değişeceği günün bugün olduğuna dair hiçbir ön uyarı yoktu. Beyaz bir minibüs aniden ortaya çıktı. Dur işaretini geçti ve yavaşlamadı. Her şey çok gerçeküstüydü ve ilk başta ona çarpıldığını bile fark etmedim."

"Şimdi bile, on iki yıl sonra, beyaz bir minibüs görüyorum ve midemde bir bulantı hissediyorum. Sürücüyü görmeye çalışıyorum... O sen misin? Annemi öldüren ve durup yardım etme nezaketini göstermeyen sen misin? O sürücünün dışarıda bir yerlerde yemek yiyor, uyuyor ya da film izliyor olması beni öldürüyor... sadece hayatlarına devam ediyorlar."

Elini sıktım ve başımı elimin üzerine koyarak yan döndüm. Parmak ucumla muhteşem yüzünün kıvrımlarını izledim. Çok cesurca. Sanki o benimdi ve bunu yapmakta özgürdüm. Onu daha iyi hissettirmek, her şeyi yoluna koymak için doğru sözcükleri bulmak istedim ama böyle bir şey için sözcük yoktu. "İnsanlar berbattır."

"Tüm insanlar değil." Bana bakmak için başını çevirdi. "Bana kendinden bahset Remy."

Ona kendimle ilgili her şeyi anlatıyordum ama berbat şeylerin çoğunu atlamıştım. Çılgın hayatımda o kadar çok boktan şey vardı ki. Sırt üstü uzandım ve karanlık gökyüzüne bakarak ona ne söyleyebileceğimi düşünmeye çalıştım. Benimle paylaştıkları kadar büyük ve önemli bir şey.

"I..." Boğazımı temizledim. Bu hikâyeyi hiç kimseye anlatmamıştım. "Ben on iki yaşındayken Detroit'te boktan bir dairede yaşıyorduk." Oh Tanrım, yapamadım

ona bunu söylediğime inanamıyorum. "Annemin bir erkek arkadaşı vardı. Adı Russell'dı." Uyuşturucu satıcısıydı ama bundan bahsetmedim. Shane'e içimi dökmem yeterince kötüydü. "Bana güzel kız derdi ve sürekli beni izlerdi, biliyor musun?" Hatırladıkça ürperiyordum. "Bir gece... odama geldi ve beni parasını çalmakla suçladı. Bunu ödemek zorunda kalacağımı söyledi."

"Ne oldu?" diye sordu sessizce. Vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum. "O denedi... bilirsin..."

"Tecavüz mü?"

"Evet. Ama avazım çıktığı kadar bağırdım ve onu ısırdım." Her zaman kavgacı, önceliği kendini savunmak olan bir mahalle faresi olmuştum. Annemle yaşamak tehlikeliydi. Russell bana elinin tersiyle vurdu, duvara doğru uçtum ve sonra tekrar üzerime geldi, ekşi nefesi yüzümde, etli avuç içleri tenimdeydi.

"Kardeşim bizi duydu ve beyzbol sopasıyla Russell'ın peşinden geldi. Sopayı salladıkça salladı ve Russell'ın ağzını burnunu kırdı. Kaçtık ve çöp bidonlarının arkasına saklandık. Ama olay şu ki, o haklıydı. Parasını çalmıştık. Yani evet, sanırım bu..." Boğazımı temizledim. "Pek iyi bir ilk buluşma hikâyesi değil. Bu bir randevu olduğundan değil." Sözlerimi geri alabilmeyi dileyerek gözlerimi sıkıca kapattım. Ya da daha iyisi, tüm geçmişimi değiştirmeyi. "Bunu sana söylememeliydim."

Uzun süredir sessiz olan Shane'e yan gözle baktım. "Ne düşünüyorsun?" Tırnaklarımdaki koyu renk cilayı yontarak sordum.

"Russell'ı öldürmek için yaratıcı yollar buluyorum."

Güzel öpücükler, çirkin hikâyeler, kahkahalar ve tatlı anlarla dolu ÇILGIN GECEMİZ, Shane'in bisikletini evinin önüne park edip beni arkadan indirmesi ve kollarını boynuma dolmasıyla çığlık çığlığa sona erdi. Dudaklarımız çiğ ve şiş olana kadar birbirimizi baş döndürücü bir şekilde öptük. "Benimle eve gel."

Ben de istedim. Her şeyden çok. Tam evet demeye hazırlanıyordum ki geri çekilip yüzümdeki bir tutam saç taradı. "Kaç yaşındasın, Remy?"

Yirmi bir yaşında olduğunu çoktan anlamıştım. "Ben... doğum belgemdeki tarihten daha yaşıyım."

Gözleri kısıldı ve bir adım geri çekildi. "Bu ne anlama geliyor?"

Ona yalan söyleyemezdim, ne doğrudan bir soru sormuşken ne de dürüst bir cevap beklerken. "On altı yaşındayım ama kendimi çok daha büyük hissediyorum."

"*On altı* mı?" Boynunun arkasını kavradı ve gökyüzüne baktı. Gülüşü sertti. "Lanet olsun. Yasal bile değilsin."

SHANE



I Remy'yi son gördüğümünden bu yana bir hafta geçmişti ve onu tamamen unuttuğumu söylemek isterdim ama bu yalan olurdu. Bana yalanlar söylediği için ona o kadar kızmıştım ki neye inanacağımı bile bilmiyordum.

havai fişekleri izlediğimiz gece. Bana söylediği her şey doğru muydu? Önemi yoktu. İşte tam da bu yüzden kararlı ilişkilerden uzak durdum. Sırlarımı asla ortalığa dökmedim ya da en derin düşüncelerimi hiç tanımadığım insanlara açmadım. Hayır, ben takılan, yoluna devam eden ve karmaşık duygulardan kaçınan bir adamdım. Tüm zamanımı ve enerjimi sörf kariyerime adanmıştım. Bu yüzden, yalancı baştan çıkarıcı Remy'yi unutmam gerekiyordu.

Her neyse, tahtamın üzerinde oturmuş Oz'la konuşuyordum -bugün Stubby Bastard'ı getirmiştım-. Hiç hırsı ve azmi olmayan bir lise arkadaşıydı. Lisedeyken profesyonel sörfçü olmak istediğini söylemişti. Ama olmadı. Birincisi, bok gibi tembeldi ve günlerini video oyunları oynayarak ve kafayı çekerek geçiriyordu. Arada sırada işine gidiyordu. Ailesinin organik bir meyve suyu barı vardı. SoCal'da her şey organikti.

Şimdi de sörf blogger'ı olmak gibi parlak bir fikri vardı. Bu onun yarım yamalak röportaj denemesiydi. Aklında tutacağından ya da dizüstü bilgisayarına yazacağından şüpheliydim, bu yüzden sadece sıcak hava üflüyordum. Profesyonel bir sörfçünün hayatındaki bir günden bahsediyordum.

Kabul edelim, bir rüyayı yaşıyordum. Başka kaç kişi dünyanın en iyi sahillerine seyahat edip hayatını katil dalgaların peşinde koşarak kazanıyordu? Kaç kişi

Gümüş astarımdaki tek bulut, eğer öyle diyebilirsiniz, kazanma baskısıydı. Artık sponsorlarım olduğu için tembelliği göze alamazdım. En kârlı anlaşmam HartCore ile oldu; yerel bir sörf giyim firması ile altı rakamlı çok yıllık bir sözleşme imzaladım. Onlar için ben bir markaydım. Her şey sonuçla ilgiliydi. Sörf benim için hiçbir zaman parayla ilgili olmamıştı. Ama hayaller paraya mal oluyordu ve hayallerimi yaşayabilmek için sponsorluklara ihtiyacım vardı. Yani, para gerekli bir kötülüktü.

Ara sıra yaşadığım stres dışında hayat güzeldi. Dünyanın en tehlikeli dalgakıranı olarak kabul edilen Teahupo'o için antrenman yapmak için dört haftam vardı. Dalgalar ağır ve cam gibiydi, keskin bir mercan kayalığının üzerinden kırılıyordu. Dürüst olmak gerekirse çok korkuyordum. Korkmamam için aptal olmam gerekirdi. Tahiti dalgası korkunçtu. Bir dalga sizi öldürebilirdi. Mercan kayalıkları derinizi paramparça edebilirdi. Sırtımdaki yara izi bunun kanıtıydı. Korkuya rağmen çok heyecanlıydım. Korku faktörü adrenalini artırıyor ve ben de bunun için yaşıyordum.

"Yani, bir antrenman programın var mı?" Oz sordu. "Ben sadece sörf yaptığımı sanıyordum." Kafasını kaşıdı, bir şeyde iyi olmak istiyorsan emek harcaman gerektiği fikri onu şaşırtmıştı. Ben sadece *iyi* olmak istemiyordum. En iyisi olmak istiyordum. "Dün ne yaptın?"

"Sörf yaptım. Indo Board'da kışımı yırttım. Spor salonunda yoğun bir interval seansı yaptım ve günü sıcak yoga ile bitirdim."

"Artık sörf yapamayacak olsaydın ne yapardın?" diye sordu, muhtemelen asla yazmayacağı bu blog yazısı için.

"Ölürdüm." Ciddiydim. Sörf yapmamak düşünülemezdi. Sörf benim hayatımdı. Onun için *yaşıyordum*. Doksan yaşında hâlâ dalgaları kovalıyor olmak istiyordum. Dünya şampiyonu olmak istiyordum. Yani oturup Oz'la saçma sapan konuşmak beni hayallerime yaklaştırmıyordu. Ufuktaki bir tümseğe baktım. İyi bir set olacaktı, bunu söyleyebilirdim. "Bu bloga hiç başlayacak mısın?"

Başını salladı. Uzun kahverengi saçları ıslak bile değildi, bu da oturup bir kertenkele gibi güneşte kuruduğunun kanıtıydı. "Evet, tabii. Yarın."

Slacker.

Bir sonraki dalgayı yakaladım. Uzun, hızlı, sağa dönen bir dalga. Hiç eskimedi. İyi bir sürüşten aldığınız heyecan. Ve işte o zaman Remy'yi gördüm. Uzaklaşırken simsiyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Merdivenin tepesine ulaştığında arkasını döndü ve uzaktan bile o lanet okyanus gözlerini görebiliyordum. Akuamarinle çevrili

uzun, siyah kirpikler. Daha önce hiç onunki gibi gözler görmemiştim.

Onu kafandan çıkar. O sadece kafanı karıştırır.

Sonraki birkaç saat boyunca en sevdiğim hareketleri geliştirmeye çalıştım - antenler, kuyruk dönüşleri ve 360 derecelik geri dönüşler. Etrafımdaki her şeyi unuttum ve sadece dalgalar ve ben, kendime karşı yarışıyorduk.

Sörfle geçen güzel bir günün ardından vücudum gevşemiş ve rahatlamış, zihnim huzur içindeydi. Ta ki tahtalarım için biraz cila almak üzere babamın sörf dükkanına uğrayana kadar.

Kapının üzerindeki zil içeri girdiğimi işaret etti ve başını dizüstü bilgisayarın arkasından kaldırdı, gözleri kapıdaydı. Ne oluyor lan? Ona baktım ve sanki bu onu yok edecekmiş gibi elimi yüzümde gezdirdim. Hayır. Hâlâ oradaydı. Babamın hemen yanında duruyordu. Kobalt mavisi bir Jimmy's Surf Shack tişörtü giymişti. Bu bir şaka gibi gelmeye başlamıştı ve gülme sırası bendeydi.

"Shane. Bu Remy. Yeni çalışanıam."

Yeni çalışanı. Yüce Tanrım. Bakışlarım onun üzerinde yoğunlaştı. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Seni tekrar görmek de güzel," dedi sakince.

"Buranın babamın dükkânı olduğunu biliyor muydun?"

"Nereden bilebilirdim ki? Soyadını bile bilmiyordum. Ben senin hayranlarından biri falan değilim..." Ters ters baktım. Ellerini kalçalarına koydu ve sanki *onu* söndürüyormuşum gibi yüksek sesle nefes verdi. "Bir işe ihtiyacım vardı. Ve her yere baktım. Kimse bana bir şans vermek istemedi..."

"Neden ona iğne yaptın?" Babama sordum.

Bana eğlenen bir bakış attı, Remy ile yaptığım küçük alışverişin tadını çıkarıyordu. Babamın hastalıklı bir mizah anlayışı vardı. "Gizli bir amacım vardı. Remy'yi işe almak sana fayda sağlayacak."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandım.

Tezgâhın üzerine bir yığın fotoğraf koydu. "Senin videoların üzerinde de çalışacak. Bu işte çok iyiyiz."

İstemeye istemeye fotoğraflara göz attım. İyidiler. İyiden de iyidiler. Ve hepsi benimdi. Bu da... gurur verici miydi? Garip miydi? Biliyorsam ne olayım. "Yani sen bir hayran değil misin? Sadece takipçi misin?"

Gözlerini devirdi. "Kendini övme. Seni takip etmiyorum." "Remy sörf yapmayı öğrenmek istiyor ve ben de senin öğretmenliğine gönüllü oldum.

Beceriler," dedi babam, kahkahalarını zar zor tutarak.
Ona ters ters baktım. "Olmaz."

Bir müşteriye dalgıç kıyafeti konusunda yardımcı olmaya giderken kıkırdıyordu. Remy tezgâhın arkasından geldi ve ben onun o küçücük şortun içindeki kilometrelerce uzunluktaki bacaklarını fark etmemeye çalıştım, ama ben de insanım ya, fark ettim ve kalçalarının salınımını ve kışının şeklini hafızama kazıdım.

"Kaykay yapmayı kendi kendime öğrendim," dedi Remy, karıştırdığı bir yığın tişörtü yeniden katlarken. "Kendime sörf yapmayı da öğretebilirim."

"Aynı şey değil. Öylece-" "Senin fikrini sormuyordum."

"Sana sörf yapmayı öğretmeyi teklif etmiyordum."

"Ama bir hafta önce teklif etmiştin." Yüzünü bana döndü ve gözleriyle beni kıştırdı. Bir insan o gözlerde boğulabilirdi. "Ben hâlâ aynı kişiyim."

"Bana yalan söyledin." "Yalan söylemedim."

"Beni yanlış yönlendirdin."

"Yine de sana karşı hiç kimseye karşı olmadığım kadar dürüsttüm."

Benim için de aynıydı. Ona anlattığım onca şeyi kimseye anlatmamıştım ve bu beni çok kızdırmıştı. "Bir şeyler söylemeliydin."

Daha önce sormalıydın, salak herif.

"Belki de sadece istedim..." Alt dudağını ısırды. Öpülesi dudaklardı, arı sokmuştu, doğal olarak pembe renkliydi ve yastık yumuşaklığındaydı. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Hayır, bu lanet bir yalandı. Hatırlamıştım. İnsana sinsice yaklaşan türden bir güzelliği yoktu. Hayır, bağırsaklara indirilen bir yumruk gibiydi. Bum. Bir yumruk ve ciğerlerinizdeki havayı dışarı atıyor. "Boş ver."

Babama veda etmeden ve ziyaretimin asıl amacı olan tahta cilasını almadan dükkândan çıktım.

SHANE



"W

Ne oldu?" Garaj kapısını indirerek sordum. Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp, değerli eşyalarımı güvende tutmak için kapıyı kilitledim-otuz sörf tahtaları ve Triumph Bonneville'im.

"Ryan bu sabah seni taş taşıırken gördüğünü söyledi," dedi Trav. "Bütün bunlar da neydi?"

"Sadece kafayı buluyorum. Antrenman sırlarımı mı istiyorsun?"

"Arkadaşlar paylaşır."

"Babamın fikriydi," dedim, caddenin karşısındaki otoparka giren bir arabayı izlerken. Hareket dedektörleri devreye girdi ve arabadan tökezleyerek inen sarhoş kadını aydınlatan bir floresan ışığı tetikledi. "Korku faktörüyle başa çıkmaya yardımcı olmak için, böylece ağır bir dalgada kaybolursam kendimi kaybetmem."

"Jimmy'nin sonsuz bilgeliğini paylaşın." "Bu sana pahalıya patlayacak."

"İlk çocuğumu alabilirsin."

"Üşüyorsun, Buz Adam. Çok basit, gerçekten," dedim, sokağın karşısındaki manzara dikkatimi dağıtmıştı. Bunun Remy'nin annesi olduğunu bilmeseydim, hiç dikkat etmezdim. Ama onu birkaç gün önce apartmanlarından çıkarken görmüştüm. Unutmaya çalıştığın kızla karşı karşıya yaşamının tuzakları. Babanın 'sonsuz bilgeliğiyle' dükkânında çalışması için işe aldığı kızla aynı kız. "Sana ağırlık yapan bir taş bul

ve seni suyun altında tutar, böylece okyanusun dibinde yürüeyebilirsin. Suyun altında kalabildiğin kadar kal."

"Güzeldi," diye mırıldandı ve Travis'in yarın sabah okyanusun dibini arşınlayacağından emindim. O benim en iyi arkadaşımdı ama aynı zamanda rakibimdi. Bazen bu garip bir dinamik oluyordu.

"Hey, sonra görüşürüz." Aramayı kestim ve telefonumu cebime attım.

Kadının elinde yanan bir sigara sallanıyordu, ayakları fuck-me stileto'larla dengesizdi, eteği o kadar kısaydı ki kıcını zar zor örtüyordu. Arkasından merdivenleri çıkan adam kadının kıcına bir tokat attı ve kadının bir kahkaha daha atmasına neden oldu. "Sen yaramaz bir çocuksun."

Hırladı. "Ne kadar yaramaz olduğunu görmek üzeresin. Edepsizliği sever misin, Rae?"

"Ne kadar kirli olursa o kadar iyi, bebeğim." Yanan sigarasını korkuluktan aşağı attı, olası yangın tehlikesini umursamıyordu.

Dairenin kapısı açıldı ve Remy kapının girişinde durdu.

Bu seni hiç ilgilendirmez. Yürü git. Ama gitmedim. Kaldım ve yardımınıza ihtiyacı olabilir diye sokağın karşısından izledim.

"Gitmen gerek," dedi Remy kararlı bir şekilde, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Peki sen kimsin, bebek yüzlü? Eğlenceye katılacak mısın?" "Parti bitti. Dediğim gibi, gitmen gerek."

"Kendi kızımın bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemesine ihtiyacım yok." Annesinin sesinde Güneyli aksanının izlerini fark ettim.

"Çocuğun var mı, Rae? Çocuktan hiç bahsetmemiştin. Kaç yaşındasın sen?"

"On altı. Şimdi yola koyulun." Remy sertti ama sesi titreyerek onu ele veriyordu. Kollarını kavuşturarak göğsünü kapatışında onun kırılganlığını gördüm. Ve Russell hikâyesini düşündüm. Bunu uydurmuş olamazdı. Bir pisliğin onunla uğraştığını düşünmek midemi bulandırdı.

"Sanki cılız bir çocuk istiyor, Remy. Aş artık kendini. O beni istiyor. Değil mi bebeğim? Seni iyi hissettirebileceğimi biliyorsun."

"Ben gidiyorum. Bir çocuk hakkında hiçbir şey söylemedin." Kuyruğunu kıstırıp gitti, Remy'nin annesi onu tutmaya çalıştığında onu itti.

"Remy... sen sadece yaşlı bir mızıkçısın." Annesi suratını astı, sesi küçük bir çocuğunki gibi mızmızdı. "Neden benim eğlencemi mahvediyorsun?"

"Anne, içeri gel. Biraz uyu." Annesinin kolunu tuttu ve onu dairelerine sürüklemeye çalıştı, ancak annesi onu itti, ulaşamayacağı bir yere fırladı ve korkuluklara doğru tökezledi.

Adamın gidişini izledim, arabasına binip otoparktan çıkana kadar gözlerimi ondan ayırmadım. Ve bu her şeyin sonu olmalıydı. Adam gitmişti ve artık onun için endişelenmesine gerek yoktu. Gitmek için döndüm.

Sokağın karşısından bir itiş kakış sesi duydum, annesinin sesi yüksek ve tizdi.

"Şşş, anne. Bütün mahalleyi uyandıracaksın."

"Umurumda değil," diye bağırdı. "Tek istediğim eğlenceli bir geceydi. Bunu istemek çok mu fazla? Ve şimdi sen gidip bunu mahvettin... Buna hakkın yoktu..."

"Anne, içeri gir. Lütfen," diye yalvardı Remy.

Belli ki yardıma ihtiyacı vardı. Sokağı geçip merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve ön kapılarına yaklaşırken durumu değerlendirdim.

"İyi misin, Remy?" Bakışlarım yüzünden kolundaki tırnak izlerine kaydı.

"Biz iyiyiz." Annesinin kolunu tutup onu tekrar içeri sokmaya çalıştı ama annesi onu silkeledi ve dönüp bana baktı, gözleri tepeden tırnağa beni tarıyordu. "Vay, vay, vay... Burada neyimiz varmış bakalım?" diye sordu, aramızdaki mesafeyi kapatarak. Sanki oyuncak çocuğuymuşum gibi elini göğsümde gezdirdi. "Peki sen kimsin?"

Elini aşağıya, kasıklarına doğru yaklaştırdı ve ben de bileğini sıkıca kavrayıp bana dokunmak için uzandığında diğerini tutarak elini çektim. Sigara, cin ve ucuz parfüm gibi kokuyordu.

"Bir komşu. Remy'nin iyi olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum."

"Ne kadar tatlısın. Beni bağlayacak mısın?" Göz kırptı. "Eminim sert seviyorsundur, değil mi bebeğim?"

Hay sikeyim. Ellerini bıraktım ve birkaç adım geri attım, gözlerim Remy'deydi. Bana bakmadı, gözlerimle buluşmadı. Annesinin sözlerinden utanmıştı. Yanakları kızarmıştı ama omuzları dik, sırtı dik ve çenesi yukarıdaydı. Bunun onu ne kadar etkilediğini görmeme izin vermeyecek kadar gururluydu. Remy'nin annesi bir sigara daha yaktı ve derin bir nefes çekti. Dumanı yüzüme üfledi ve güldü. Kırmızı ruju bulaşmış, kalın sürmeli göz kalemi lekelenmiş ve takma kirpiklerinden biri yerinden çıkmıştı. Kırık bir oyuncak bebeğe benziyordu.

"İçeri girip uyumaya ne dersin?" Dedim.

"Beni yatırmaya ne dersin şekerim?" Göğüslerini dışarı çıkardı, ellerini vücudunda gezdirdi, sanki bu benim de aynısını yapmam için bir davetmiş gibi. Buna hiç şüphe yok. Remy onun kıızıydı. Aynı yüksek elmacık kemiklerine ve cilt tonuna sahipti ve bir zamanlar annesinin de güzel olduğunu görebiliyordum. Ama o da birkaç kez ev değiştirmiş ve güzelliği zorlu yaşam tarafından tahrip edilmişti.

"İşler şöyle yürüyecek. Daireye girmene yardım edeceğim ve yatağa girdiğinden emin olacağım. Kızının hayatında bu tür saçmalıklara ihtiyacı yok. O yüzden sana söyleneni yapacaksın. İçeri gir." Sesim sertti, tartışmaya yer bırakmıyordu.

Gözlerini devirdi ve Remy'nin onun için ardına kadar açık tuttuğu kapıya doğru sendeleyerek yürüdü. Ben de davetsiz olarak peşinden gittim. Remy kapıyı kapatıp beni dışarıda bırakmaya çalıştı ama ben omuzlarımda içeri girdim. Onu bununla tek başına baş etmesi için bırakamazdım.

Remy dişlerini sıkarak, "Ben hallederim, Shane," dedi.

Onu görmezden geldim. Annesi oturma odasının zemininden geçerken ayakkabılarını tekmeledi ve sigarasından bir nefes daha çekti, duman havasız odada başının üzerinde asılı kaldı. Daireleri son derece iç karartıcıydı, tek mobilya yıpranmış bir kanep ve pizza kutuları, PBR kutuları ve taşmış kül tablalarıyla dolu hırpalanmış bir sehpaydı.

Annesi külleri yere savururken Remy, "Anne, sigarayı söndürmen gerek," dedi. Sigarayı annesinin elinden çekip aldı ve ruj lekeli izmaritlerle dolu kül tablasında söndürdü.

Annesi döndü ve Remy'nin yüzüne bir tokat attı, ses sessiz dairede cınladı. "Ben anneyim, seni küçük velet."

Kollarını tuttum ve arkadan kavradım. "Sakın bir daha ona elini sürme," diye bağırdım.

Omuzları çöktü, savunması düştü ve ağlamaya başladı. Yaptığı her şey gibi hıçkırıkları da yüksek sesli ve melodramatikti. Bu performansı için bir Oscar'ı hak ediyordu. Tutuşumu bıraktım ve öne doğru atıldı, Remy'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Bu kadın manipülasyon sanatını çok iyi biliyordu. "Özür dilerim, bebeğim." Burnunu çekti. "Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne." Remy annesini kucakladı ve saçlarını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Gitmen gerek," dedi Remy, bakışları annesinin omzunun üzerinden benimkilerle buluştu.

"Bununla başa çıkman için seni yalnız bırakmayacağım."

"O benim annem." Sözleri sessiz ama güçlüydü. Her şeye rağmen Remy bu kadını seviyordu. Onu koruma ihtiyacı hissediyordu, tersi değil. Remy'nin gözleri gitmem için yalvarıyordu. Burada istenmediğimi ya da ihtiyaç duyulmadığımı kabul etmem için.

"İyi olacak mısın?" Aptalca bir soru. Bu iyi olmaktan o kadar uzaktı ki, bunun için bir kelimem yoktu.

"İyi olacağız."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve düşündüm. Onu bu durumla baş başa bırakmak istemiyordum ama annesinin davranışlarına tanık olmamı istemediğini de biliyordum.

"Git," dedi Remy, sesi güçlü ve netti.

İsteksizce dairesinden çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım, onu annesiyle baş başa bıraktım. Az önce ne olmuştu böyle? Daire kapısının diğer tarafında bekledim, dinliyordum ama içerisi sessizdi. Remy korkmuş görünmüyordu. Bu da bana ilk kez böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kalmadığını düşündürdü.

Yardıma ihtiyacı olursa, numaram onda vardı. Annesiyle işler kontrolden çıkarsa mesaj atabilir ya da arayabilirdi. Yine de benden yardım isteyeceğinden şüpheliydim.

Gitmek için döndüğümde Remy'ye çok benzeyen bir adamla karşılaşmadan önce beş dakika daha kapısının önünde pusuya yattım. "Neden kapımızın önünde dikiliyorsun?" diye sordu, hemen savunmaya geçmişti.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Gözleri güvensizlikle kısıldı. "Yardım etmeye çalışıyorum," diye tekrarladı, benden kapalı kapıya baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Yardıma ihtiyacımız yok."

Bununla birlikte beni iterek geçti, daireye girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

Remy'yi görelili bir saat olmuştu ve ben hâlâ onu düşünüyordum. Onun için endişeleniyordum. İyi olmasını umuyordum. Arka güvertede, hamağında uzanmış, yıldızlara bakıyor ve *onu* düşünüyordum.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp bir mesaj yazdım ve sildim.
Yazdım ve sildim. Sonunda gönder tuşuna bastım.

Sörf yapmayı öğrenmek istiyorsan, sana öğretirim.
Kullanabileceğin bir tahtam var.

Birkaç dakika sonra bir mesaj daha attım.

Yarın sabah 7'de dışarıda buluşalım.
Ateşböceği: Neden bunu yapmayı teklif ediyorsun? **Shane:** Sörf yapmayı öğrenmek mi istiyorsun? **Ateşböceği:** Kendi başıma halledebilirim.
7'de buluşalım.

Sabah saat yedi buçukta Remy'den hâlâ bir iz yoktu. Ona mesaj attım ama cevap alamadım. Ben de onsuz sörf yapmaya gittim. Ve öylece bırakmalıyım. Ama o öğleden sonra, babamı ziyaret etme bahanesiyle, portbagajımda iki sörf tahtasıyla sörf dükkanına gittim. Her ihtimale karşı.

Babam dükkanın dışında durmuş, dün gece Remy'nin evinin önünde gördüğüm adamla konuşuyordu. Tahmin etmem gerekirse kardeşiymiş. Aklıma gelen ilk düşünce Remy'nin başına bir şey geldiğiymiş. Adam uzaklaştı ve babama yaklaşmadan önce onun gidişini izledim.

"Remy iyi mi?"

Kaşları kalktı. "Bu yüzden mi uğradın? Remy'yi kontrol etmek için mi?" Boynumun arkasını ovuşturdum. "Hayır. Seni görmeye geldim."

"Uh huh. Yani nerede olduğu ya da ne yaptığı umurunda değil."

"Hayır."

Kıkırdadı. "Tamam."

Bununla birlikte dükkâna geri döndü. Yüksek sesle nefes verdim ve onu içeri kadar takip ettim. "Nerede o?"

"Sörf."

"Sörf yapmayı bilmiyor."

"O ve kardeşi tahta kiralamışlar. Bir deneyeceklerini söylediler. YouTube'da bazı videolar izlemiş."

Ciddi olamazdı. "Videolar," diye alay ederek onu dükkânın içinde takip ettim. "Video izleyerek sörf yapmayı öğrenemez. Ve sen de hiç ders almadan oraya gitmesine izin mi verdin? Hiçbir şey yapmadan mı? Orada yalnız mı?"

"Sahilde cankurtaranlar var."

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Ona öğretmeyi teklif ettim." "Bundan bahsetmişti."

"Peki bu sabah beni neden ektiğini söyledi mi?"

Bu tüm zamanların en düşük seviyesiydi. Bir saplantı haline gelen on altı yaşındaki bir kız hakkında bilgi almak için babamı pompalıyordum. Konu kızlar olduğunda, onları kovalamak zorunda kalmazdım. Turnede bikinili kızlar sörfçülerin peşine takılırdı. Onlar benim seçimimdi. Yine de burada, liseli bir kıza takılmıştım. Bu iyi bir şey olamazdı.

Babam yüzümü inceledi. Onun genç versiyonuna o kadar çok benziyordum ki gülünçtü. "Hayır, söylemedi," dedi, ağızı eğlenerek seğiriyordu.

Neyi bu kadar komik bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve öğrenmek için yeterince uzun kalmadım. Beş dakika sonra, sörf tahtam kolumun altında, sahildeydim. Gençken bu mola yerinde sörf yapardım ama artık yapmıyorum. Çok kalabalıktı ve nadiren boşluklar oluyordu.

Bugün, yeni başlayanlar için mükemmel, yumuşak kırılan dalgalar vardı. Onu orada gördüm, etrafı acemilerle çevriliydi. Yalnızdı, sürüden ayrılmıştı. Farkında olmadan bir süre kıyıda onu izledim. Sörf tahtasına binmiş, tüm o karamel teni sergileniyordu.

Sanki izlendiğini hissetmiş gibi başını çevirdi ve gözleri benimkilerle buluştu. Buraya tesadüfen gelmişim gibi davranmanın bir yolu yoktu, bu yüzden onun olduğu yere doğru kürek çektim. Bikini üstünün ince kumaşından çakıllı meme uçlarını görebiliyordum ve aletim sörf şortumun içinde canlandı.

Aşağı. Yerde kal. "Beni mi kontrol ediyorsun?"

"Nasıl gidiyor? Hiç dalga yakaladın mı?"

Başını salladı. "Evet. Pek hoş olmadı. Bir ton kum yedim ve denizin yarısını içtim."

Güldüm. "Paçavraya dönmek sörfün bir parçasıdır. Eğlencenin yarısıdır. Sen eğleniyor musun?"

Sırıttı. "Bayıldım. Baban iyi bir öğretmen."

Yalancı bok çuvalı. Kıkırdadım ve elimi yüzümde gezdirdim. "Sana o öğretti, ha?"

"Temel bilgiler." Güldü. "Kendimi aptal gibi hissettim."

"Sana kürek çekti mi ve kumda pop-up yaptı mı?"

"Evet. Ondan bana öğretmesini istemedim," diye eklemek için acele etti.

"Dylan -kardeşim- ve ben vardiyam bittikten sonra tahta kiraladık. Baban burada iyi olacağımızdan emin olana kadar vicdanının rahat etmeyeceğini söyledi." Bana yan gözle baktı. "Sanırım ikinizin de vicdanı var."

"Sanırım öyle. Bazen tam bir baş belası oluyor."

"Hiç olmamasından iyidir. Bazı insanların yok."

"Biliyorum," dedim sessizce.

"Evet, sanırım öyle." Alt dudağını çiğnedi ve bana profilini göstererek uzaklara baktı. "Bak, dün gece yardım etmeye çalıştığın için sana minnettarım ama bir dahaki sefere bu işe karışma."

'Bir dahaki sefere' sözüne takıldım. "Bu tür şeyler çok sık olur mu?"

Gözlerime bakmadan kararlı bir şekilde "Hayır," dedi.

Yalan söylüyordu. Annesi dün gece ona tokat attığında Remy şok olmamıştı. Gözyaşı yoktu. Gözlerinde annesinin bunu neden yaptığını sorgulayan incinmiş bir bakış ya da suçlama yoktu. Annesinin öfke patlamalarına ve fiziksel tacizlerine alışkındı.

"Öylece durup sana zarar vermesine izin veremezdim."

"Bana zarar vermedi. Sonrasında kendini kötü hissetti." Bir omzunu silkti. "Sadece çok fazla içmişti. Önemli bir şey değil."

Önemli bir şey değil.

Her yerinde istismar yazıyordu ama Remy annesinin davranışını savunuyordu. Bunu haklı çıkarmak ve çok fazla içmek için tebeşirlemek.

Deniz havasından derin bir nefes aldım. Okyanus benim evimdi. Sörf benim dinimdi. Bunu ruhumun derinliklerinde hissediyordum. Bunu Remy'ye vermek istemiştım. Sanki bana aitmiş gibi bir hediye gibi sunmak. Bu yüzden ona sörf yapmayı öğretmeyi teklif etmişim.

"Bir sonraki dalgada senin adın var," dedim.

Sırıttı. "Shane yazıyor sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün. Bakalım o spagetti kollar bu dalga için kürek çekebilecek mi?"

"Pfft. Göründüğümde daha güçlüyüm." Bir kas yaptı. Güldüm. Gözlerini devirdi. "Muhtemelen ayak uyduramazsın bile." Bu

beni daha çok güldürdü. Çoktan gitmişti, dalgaya doğru sertçe kulaç atıyordu. Sörf tahtamın üzerine oturdum ve onu izledim.

Biraz geç yakaladı ama ayağa kalkmayı başardı. Beş saniye boyunca ayaktaydı, dengesini kaybedip beyaz suyun içinde tahtadan düşene kadar sallanıp durdu. Ama bana doğru kürek çekerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Bunu gördün mü?" Gülümsemesi ıslıl ıslıldı, sesi neşeliydi. En azından onu mutlu eden bir şey biliyordum.

"Gördüm. Kısa sürede havayı yakalayacaksın. Nasıl hissettin?" "İnanılmaz. Sörf yapmak çok heyecan verici."

"Dikkatli olun. Bağımlılık yapar."

Benim seçtiğim birkaç dalgayı daha yakaladı ve ben de mükemmel dalgayı seçerken nelere dikkat etmesi gerektiğini anlatmaya çalıştım. Remy hızlı öğrenen biriydi ve ona söylediğim her şeyi dinledi, hepsini gemiye aldı.

Şimdi sörf tahtasının üzerinde yüzüstü uzanmış, elini suyun içinde gezdiriyor, çenesini diğer eline dayamıştı. Başını çevirdi, böylece yanağı elinin üzerinde duruyordu, bakışları üzerimdeydi. Güneş ışığı tenini parlatıyordu, gözleri neredeyse yarı saydamdı. Okyanusun yumuşak ritmiyle uyuşmuş, sörf tahtalarımız uzanıp birbirimize dokunabileceğimiz kadar yakınımızda yüzüyordu, samimi hissettiriyordu. Burada başka sörfçüler olsa da, sanki dünyadaki tek iki insan bizmişiz gibi hissediyordum.

"Bunu seviyorum," dedi usulca.

"Sörf mü?" Bakışlarımı onun yüzünden çekip sörf tahtamın üzerine oturdum, gözlerim ufukta.

"Ve okyanus. Beni huzurlu hissettiriyor, anlıyor musun?"

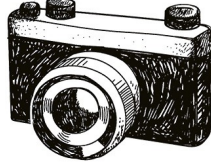
"Evet, biliyorum." Okyanustan başka olmak istediğim bir yer yoktu. "Hayatımda ne olursa olsun sörf yaptıktan sonra kendimi hep daha iyi hissederim. Her seferinde, bir tılsım gibi işe yarıyor."

Onun için de böyle olmasını umuyordum. Dün gece gördüklerim ve birlikte takıldığımız geceki konuşmamızdan çıkardığım birkaç şey dışında hayatında neler olup bittiğinden emin değildim. Çok fazla taşınmıştı. Hayatındaki hiçbir şey kalıcı değildi. Ya da güvenilir. Ve annesi... O kadın hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"Fırtına çıkana kadar bekleyemem."

Memnun bir iç geçirdi. Komik kız. Ama ben de fırtınaları hep sevmişimdir.

REMY



My bisikletimi kilitlerken gözlerim Jimmy's Surf Shack'in vitrinindeki Shane posterine takıldı. Bisikleti birkaç gün önce bir garaj satışında yirmi dolara bulmuştum. Eski bir bisikletti. sele oturaklı ve vitesleri olmayan bir tür gök mavisiydi. Onu her yere sürdüm, Costa del Rey'i keşfettim ve yol boyunca kayboldum. İskeleye, marinaya gittim, plajları ve parkları, kanyondaki dağ ve deniz manzaralı mahalleleri keşfettim.

Güneş gözlüğü vitrininin üzerindeki aynanın önünden geçerken iki kez baktım. Sabahları sörf yaptığım ve her gün denizde yüzdüğüm için tenim fındık kahverengisine kadar bronzlaşmıştı. Ama asıl dikkatimi çeken şey... mutlu görünmemdi.

Geçtiğimiz ay boyunca her sabah gün doğarken uyandım ve Shane ile sabah sörfü yapmak için kimse uyanmadan evden çıktım. Annem bir barmenlik işi bulmuştu ve sabah ikiden üçe kadar eve gelmiyordu. Onu tanıdığım kadarıyla, en zor mahalleyi ve en kötü barı bulmayı başarmıştı ama bir işi vardı ve önemli olan da buydu. Dylan marinadaki bir deniz ürünleri restoranında bulaşıkçı olarak mutfak işi bulmuştu. St. Clair'ler hakkında ne dersiniz deyin, becerikliydik, hayatta kalma içgüdülerimiz güçlüydü. En azından Costa del Rey'de yemek için çöplüğe dalmıyorduk.

Jimmy beşe çeyrek kala, "Hazırlan," dedi.

Buna hazır olabileceğimden emin değildim. Kapının önünde bir kuyruk oluşmaya başlamıştı bile. Jimmy'nin Surf Shack'i

Shane'e sponsor olan yerel sörf giyim şirketi HartCore, bugün mağazada bir saatlik bir imza gününe ev sahipliği yapıyordu. Shane'i seven hayranlarının her biri için stoklar tükenene kadar Shane'in ücretsiz bir posterini.

"Hepsi kız mı?" Dehşetimi gizlemeye çalışarak sordum. "Öyle görünüyor."

İçimi çektim. Shane rahat görünüyordu, sanki her gün böyle şeyler yapıyormuş gibi rahat bir gülümsemesi vardı. Sanırım yapıyordu. Bu onun işinin bir parçasıydı. Sonraki bir saati Shane fotoğraf çektirirken, kolunu söğüt gibi sarışınlarla, esmerlere, kızılılara dolamış ve imzasını atarken kıskançlıktan çatlayarak geçirdim. Elbette, birkaç genç ve kıkırdayan aralar da vardı ama hayran kitlesi çoğunlukla onlu yaşlarının sonlarında ve yirmili yaşlarının başlarındaki kızlardan oluşuyordu.

Bir kız cebine bir kâğıt sıkıştırırken tezgâhın arkasından onu izledim. Kaç tane cep telefonu numarası toplamıştı? Onlardan herhangi biriyle ilişki kuracak mıydı? Bir kadının oğlu için satın aldığı HartCore dalgıç giysisinin ücretini ödedim ve ona imza günü sırasında yapılan her alışverişle birlikte verilen HartCore logolu ücretsiz şapkayı uzattım. Çocuk bana sırttı ve şapkayı sarı sörfçü saçlarının üzerine geriye doğru taktı. On ya da on bir yaşlarındaydı ve bir gün kalp kırıcı olacaktı.

"Seni bazen iskelede sörf yaparken görüyorum. Shane Wilder ile." Shane'in adını söylediğinde gözleri parladı. "Bir gün ben de onun gibi olmak istiyorum."

"Profesyonel sörfçü mü olmak istiyorsun?" Ona gülümseyerek sordum.

"Evet." Gözleri dükkânın diğer ucundaki Shane'e kaydı. "O çılgın bir sörfçü. Mesela o antenleri nasıl yapıyor? Bütün yaz üzerinde çalıştım ama neredeyse hiç hava yakalayamıyorum."

"Evet, o oldukça iyi. Çok çalışıyor."

Başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Kaç saat?"

"Um..." Artık Shane Wilders'ın sörf eğitimi konusunda uzman bendim. "Tatlım," dedi annesi gülerek. "Zavallı kızın başının etini yemeyi bırak."

"Sorun yok." Çocuğa baktım. "Günde dört ila altı saat suda kaldığını söyleyebilirim, sonra da bir sürü başka antrenman yapıyor. Indo Boarding'in sörfçüler için gerçekten iyi olduğunu söylüyor."

Gözleri büyüdü. "Vay canına. Tamam. Yapmam gereken şey bu. Peki... Görüşürüz."

"Görüşürüz. İyi şanslar."

Bana iki başparmak verdi.

Çocuk ve annesi dükkândan ayrıldıktan sonra Shane'e tekrar baktım. Sanırım çok önemli biriydi. Çubuktaki bir tanrı. İsteddiği her kıza sahip olabilirdi ve o gün neden beni seçtiğini merak ettim.

O zamandan beri, arkadaş zonu olmuştum. Ki bu en iyisiydi, gerçekten. Shane gibi bir adama takılmak istemiyordum. İlk gece ona çok fazla şey anlatmış ve çok dürüst davranmıştım. Şimdi bundan pişmanlık duyuyordum. Ne düşünüyordum ki? Düşünmemiştim. Ona gerçekte kim olduğumu göstermek ve buna rağmen benden hâlâ hoşlanıp hoşlanmadığını görmek için bu açıklanamaz ihtiyacı içime atmıştım. Çoğu erkek konuşma kısmını atlayıp sekse geçmek isterdi. Shane öyle yapmamıştı. Bana sorular sordu ve sanki fikirlerimi gerçekten önemsiyormuş gibi cevaplarımı dinledi. Ama ona çok fazla şey anlatmakla kalmamış, annemi iş başında görmüştü. Onun en kötü hali değildi ama dışarıdan nasıl görüldüğünü ancak hayal edebilirdim.

SHANE



"Y Teahupo'o için hazır mısınız?" diye sordu babam akşam yemeğinde - ızgara somon, yabani pirinç ve bahçeden salata.

Güneş yeni batıyordu ve akşam yemeği için uğradığımda yemeklerimizin çoğunu yediğimiz arka verandada oturuyorduk.

"Sanırım oraya gittiğimde göreceğiz. Antrenmanlarım iyi gidiyor ve elemelerden önce dalgaları incelemek için birkaç günüm olacak. Oraya gidip elimden gelenin en iyisini yapacağım. Altıma kaçırmamaya çalışacağım," diye şaka yaptım.

"Çok az insan efsanevi Teahupo'o'da sörf yaptığını söyleyebilir." "Çok şanslıyım." Bunu inkar etmek mümkün değildi.

"Dünya senin istiridyendir." Annemi ya da onunla birlikte ölen hayallerini düşündüğünde olduğu gibi hüznü bir sesi vardı.

"Bıraktığına hiç pişman oldun mu?" Her birkaç yılda bir ona bu soruyu sorar, cevabının değişip değişmeyeceğini merak ederdim.

"Hayır. Kalbim artık bu işin içinde değildi. Yarışmak streslidir. Zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak orada değilseniz, daha kürek çekmeden kaybetmişsiniz demektir. Ama bunu sana söylememe gerek yok. Stresle başa çıkabiliyor musun?"

Boynumu kırdım. "Bazen beni rahatsız ediyor, evet. Yani, bu QS'den tamamen farklı bir lig. Yarıştığım adamlardan bazıları benim kahramanlarım. Bazen kalabalık, seyahat ve ufak tefek şeyler beni etkiliyor ama sahaya çıktığımda tüm bunları unutuyorum. Sadece ben... en iyi dalgayı yakalamaya ve yapabildiğim en iyi sörfü yapmaya çalışıyorum."

Benimle röportaj yapan gazetecilere de aynı şeyi söyledim. Yalan söylemiyordum ama bazı şeyleri geçiştiriyor, kendimi olduğumdan daha soğukkanlı göstermeye çalışıyordum.

Örtülü yalanı fark ederek kıkırdadı. "İyi gidiyorsun. Zen'ini bul, saçmalıkları bırak."

"Bunu bir tampon etiketinde gördün mü?" "Facebook," diye şaka yaptı.

Bazen rekabet içimdeki kötülüğü ortaya çıkarırdı ama bunu onunla konuşmak istemezdim. Babam benim gibi öfkeli değildi. O daha rahattı, daha yumuşak başlıydı, her şeyi akışına bırakırdı. Ben bunu nasıl yapacağımı her zaman bilemedim ama her zaman kendimin daha iyi bir versiyonu olmak için çabaladım.

"Peony ile aranızdaki mesele nedir?" Konuşmayı kendimden uzaklaştırarak sordum.

Babam homurdandı ve birasından bir yudum aldı. "Onun adı Poppy." "Bir çiçek olduğunu biliyordum." Bir omzunu silkti. "Sıradan tutuyoruz."

Satır aralarını okudum. *O senin annen değil*. En fazla üç ay sürerdi. Annemden beri en uzun ilişkisi altı aydı. Bu da beni on dokuz yaşında evden taşınmaya itmişti. Üç odalı bungalovumuz birbirine yakındı ve kendi alanımızı seviyorduk.

Babam ve ben bir süre arka güvertede takıldık, rahatladık, hayat ve sörf hakkında konuştuk. Sörfle geçen bir günün ardından vücudum gevşemiş, tenim yakaladığım güneşten karıncalanmıştı ve uykum gelmeye başlamıştı. Güzel bir gün daha. Hayatımı böyle ölçüyordum. İyiler kötülere ağır bastığında kazanıyordum.

Eve döndüğümde yatağında uyanık bir şekilde yarın Tahiti'ye yapacağım uçuşu ve kariyerimin şu ana kadarki en zorlu yarışmalarından birini düşünüyordum.

Cep telefonum öttü ve yatağımın başucundaki masadan alıp ekrana baktım.

Ateşböceği: Artık beni Mars'tan görebilecekler.

Fikir bu, Ateşböceği

Ateşböceği: Bunu yapmak zorunda değildin. Yapmamalıydın.

Shane: Vicdanım...

Ateşböceği: Gürültülü

Shane: Beni geceleri ayakta tutuyor

Bisikletine taktığım ışıkları ve reflektörleri neden daha yeni fark etmişti? Yatakta doğrulduğ, sırtımı yatak başlığına dayadım.

şu anda ata binmiyorsun, değil mi?

Bir cevap bekledim ama alamadım. Lanet olsun o kıza. Elimi yüzüme sürdüm ve inledim. Gece yarısıydı ve Remy dışarıda tek başına bisiklet sürüyordu.

Artık evdeyim. İyi geceler Shane. Ve iyi şanslar.
İyi geceler Remy. Ve teşekkürler.

İçimi bir sıkıntı kapladı. Birkaç dakika tavana baktıktan sonra kalktım ve üzerime gri bir eşofman altı ile bir tişört geçirdim. Sokak karanlıktı ve bulutlar ayı gizliyordu. Sokağın karşısına geçmek için telefonumun fenerini kullandım. Bisikleti orada değildi.

Yirmi dakika sonra, yokuşu bisikletle çıkıp otoparka dönerken binasının merdivenlerinden onu izledim.

Beni burada otururken görmemişti. İki elimi saçlarımda gezdirdim ve bisikletini kilitlemeyi bitirmesini bekledim. Beni görünce durdu, eli göğsüne gitti. "Aman Tanrım. Beni korkuttun."

"Ne bok yiyordun, Remy?"

İç çekti. "Neden buradasın, Shane?"

"Bana yalan söyledin." *Yine yalan söyledin.*

"Uykusuz kalmanı istemedim-"

"Neden bu kadar geç saatte at sürmeye çıktın?" "Uyuyamadım."

"Neden olmasın?"

Alt dudağını kemirdi ve bir omzunu silkti.

"Neden uyuyamadın?" Ellerimi bileklerine doladım ve onu daha yakına çektim, böylece bacaklarımdın arasında duruyordu. Sonra onun sadece on altı yaşında olduğunu ve benim de gri eşofmanımın içinde komando olduğumu hatırladım. Onu bıraktım ve ellerimi yüzüme sürerek bir iniltiyi bastırdım.

Yanımdaki basamağa çöktü ve omzunu benimkine yasladı. Yeşil elma ve yaz yağmuru kokusunu içime çektim.

"Vedalaradan nefret ediyorum, biliyor musun? Veda, İngilizce'deki en üzücü kelimedir."

"Vedalaşmanın neresi iyi?"

"Aynen öyle. Yakında görüşürüz. Ve senin için endişelenmeyeceğim ya da seni hiç düşünmeyeceğim. Aklımdan bile geçmeyeceksin."

"Aynen. Bensiz sörf yapacak mısın?"

"Ruhen benimle olacaksın. Emir veren bir çavuş gibi. Daha sert kürek çek. Merkezini bul. Vesaire, vesaire, vesaire."

Güldüm ve bir süre sessizlik içinde oturduk. Rahat bir sessizlik. Remy hiçbir zaman araya girip boşluğu doldurma ihtiyacı hissetmedi. Bu yönünü seviyordum.

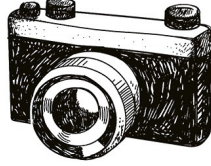
"Nasıl bir şey? Büyük dalgalara binmek?" diye sordu dakikalar sonra.

"Sanki... kendi ölümlülüğüne yüzleşmek gibi." Bunu söylemek istememiştim ama Remy ile birlikte, bilmiyorum, her zaman en içten düşüncelerimi dile getirdim. Kimseye anlatmadığım şeyleri ona anlattım. "Gerçekten yaşam ve ölüm hakkında düşünmenizi sağlıyor. Sanırım bu dalgaları kovalamamın nedenlerinden biri de bu... ve belki de çoğu sörfçü için aynı şey geçerli. Pek çok insan sadece hayatta kalıyor, gerçekten yaşamıyor, anlıyor musunuz? Ve büyük bir dalgaya binmek insana yaşadığını hissettiriyor. Bu inanılmaz bir deneyim. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum."

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Ne demek istediğini anlıyorum. Yaşamak ve hayatta kalmak arasında büyük bir fark var."

Bunu birkaç dakika düşündük ve sonra başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve dairesine giden merdivenleri tırmandı. Bu onun hakkında öğrenmeye başladığım bir şeydi. Remy her zaman ilk giden olmaya çalışırdı. Geride kalmaktan korkardı.

REMY



"F" "Annem kıçını zar zor örten bir etek ve dekolteli bir bluzla mutfağa girdiğinde Dylan mırıldandı. Sergilenen göğüs dekoltesine ve üzerindeki kırmızı

Ayağındaki stilettolar. Kırmızı ruj ve takma kirpikler. Annem bir fahişe gibi görünüyordu çünkü kabul edelim ki öyleydi. Kahvesini bir seyahat kupasına doldurdum ve eline tutuşturdum.

"Anne, okulda bunu giyemezsin," dedim ona, yeni başlangıcımızın gözlerimin önünde yok oluşunu izlerken. Okulun ilk iki haftası iyi geçmişti. Büyük bir drama ya da sorun yoktu. Ama bu değişmek üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Annem ne zaman işin içine girse, işler çok hızlı bir şekilde boka sarıyordu.

Beni görmezden geldi ve Dylan'a baktı. "Adı neydi?"

"Onunla buluşmayacaksın," dedi Dylan, boş mısır gevreği kâsesini bulaşık makinesine tıkıştırıp kapağını kapatırken. "Yani, adının ne olduğunun hiçbir önemi yok."

"O senin rehberlik danışmanın, bebeğim. Benimle tanışmak istiyor. Tabii ki önemli. Oğlum yetenekli. Düşünsene."

Bu doğruydı. Dylan zekiydi ve Costa del Rey diğer okulların gözden kaçırdığı bir şeyi fark etmişti. Bizim gibi çocuklar her zaman gözden kaçırdı. Ve Dylan gibiler, güzel bir pakete sarılmış kötü haberdı. Kızların soyunma odasından tökezleyerek çıkarken, arkasında dağınık saçları ve öpücükten morarmış dudaklarıyla bir amigo kız vardı. Futbol stadyumunun tribünlerinin altında sigara içmek. Otoparktaki kavgaların ortasında. Dylan'ı genellikle orada bulabilirdiniz. Ama o sınırları çok fazla zorlamaması gerektiğini biliyordu.

Okul yönetiminin işimize burnunu sokmasını göze alamazdık.

Annem bizi kapıdan kovmadan önce dolabından bir palto aldım. Bir trençkot. Ki bu çok gülünç olurdu. SoCal havası hiç değişmiyor gibiydi - sıcak, çöl kurusu, bulutlu günlerde bile sonsuz güneş ışığı. Ama paltoyu giymeyi kabul ederse, mevcut kıyafetine göre bir gelişme olacaktı.

Dylan annemin eski püskü Honda'sına binmek yerine yoluna devam etti, otoparkı geçip kim bilir nereye doğru ilerledi. Okula genellikle bisikletle giderdik, bu yüzden nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Dylan St. Clair, hemen buraya gel," diye bağırdı annem. Arada sırada, en uygunsuz anlarda annem bir anne gibi davranırdı. "Seni yakalayacağım ve bu arabaya bineceksin."

Bakışlarım caddenin karşısına kaydı. Bir şekilde, bu gösterinin tanıksız kalmayacağını biliyordum, sadece *biliyordum*. Shane neden sörf yapmaya çıkmamıştı? Garajın içinde bir tahtayı cilalıyordu ve kapı açıktı. Yalnız da değildi. Travis de annemin sergilediği manzaraya bakıyordu.

Annem bir sigara yaktı ve arabasının kaputuna oturdu. Kırmızı boyalı tırnağıyla beni dürttü. "Kardeşinle konuş ve onu buraya getir, şekerim." Gülümsedi ama bu gülümseme bana yönelik değildi. Travis ve Shane içindi. Hayatımı sikeyim. Dylan'ın peşinden koştum, keşke koşmaya devam edebilseydim. Shane *iyi bir* şeydi ve hayatımın ne kadar berbat olduğunu görmeye devam etmesini istemiyordum.

"Dylan. Bekle." Onu durdurmak için kolundan tuttum. Beni silkeledi ve boynunun arkasını ovuşturarak başını eğdi.

"Onun saçmalıklarıyla uğraşamam." "Her şey yoluna girecek."

Bir kahkaha attı. "Burada her şey farklı olacak, değil mi?"

"Sadece önümüzdeki iki yılı atlatmamız gerekiyor Dylan. Sonra istediğimiz yere gitmekte özgür olacağız. Ne istersek onu yapacağız."

"Bir ömür gibi geliyor." On altı yaşındaydı ve sesi şimdiden hayattan bıkmış gibi geliyordu. "Biliyorum. Ama bunu yapabiliriz. Bu işte beraberiz, unuttun mu? Yapma."

Şimdi vazgeç. Benimle kal. Bunu sensiz yapamam." Sadece bu sabahtan bahsetmiyordum, ama bunu açıklamama gerek kalmadan biliyordu.

Birbirimize verdiğimiz sözlerin ağırlığı altında omuzları çökmüştü. O benim için her şeyi yapardı, ben de onun için her şeyi yapardım.

Dolabımdaki öpleri TEMİZLEDİM -beyaz çöp, çok akıllıca- ve çöp kutusuna doldurdum. Costa del Rey Lisesi'nde bir güne daha hoş geldiniz.

Sabahki derslerim için ihtiyacım olan kitapları alıp sırt çantama tıkkıştırdım ve dolabımı kapattım.

"Al bakalım, bebeğim." Sienna elime bir Starbucks içeceği sıkıştırdı.

Zorla eline geri vermeye çalıştım ama almayı reddetti. Bu hafta bunu üçüncü kez yapıyordu ve şimdi kendimi karşılık vermek zorunda hissediyordum. Pahalı sabah içeceklerini karşılayamazdım. "Bunu yapmayı bırakmalısın. Sana söyledim-"

"Bu Frappuccino. İlk çocuğum değil. Aş artık bunu." Bana kocaman beyaz bir gülümseme fırlattı. Sienna, mükemmel sarışın sahil dalgaları, altın rengi bronzluğu ve şirin tasarımcı kıyafetleriyle SoCal'ın o zahmetsizce güzel kızlarından biriydi. Popüler kalabalığı kapıdan içeri adım attıktan beş dakika sonra tanıyacak kadar çok okula gitmiştim. Görünüşe bakılırsa Sienna da o gruba aitti. Yine de ilk günden benimle arkadaş olmuştu.

Sienna, "Yeni bir en iyi arkadaş arayışındayım," dedi.

"Eski en iyi arkadaşına ne oldu?" Hemen şüphelendim ve nedenlerine şüpheyle yaklaştım.

"Zamansız bir ölümle karşılaştı."

"Onu kör bir cisimle mi dövdünüz?" "Onu keskin bakışlarımla öldürdüm."

Gülmüşüm ve 90'lar grunge müzik zevkimiz üzerine bağ kurmuştuk. Ve favori filmlerimiz eski usul korku ve Alfred Hitchcock.

Altı hafta sonra bana Frappuccino getiriyor, beni havuzunda takılmaya, McMansion'ında film izlemeye davet ediyor ve alıştığım Cumartesi günleri ara sıra Jimmy's Surf Shack'e uğruyordu. Okulda bir arkadaş edinme zahmetine girmeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden bir arkadaşımın olması güzeldi. O kadar da iyi olmayan şey Sienna'nın takıldığı kalabalıktı, birlikte büyüdüğü çocuklar.

İçkim elimden uçtu ve yere sıçradı. Geri sıçradım, omzum dolaplara çarptı ve dehşet içinde ayaklarımın dibindeki su birikintisine baktım. *Kahretsin.*

"Oops." Paige parmaklarını açık ağzının üzerinde tuttu, bebek mavileri geniş ve masumdu. "Bak şimdi ne yaptın, sürtük."

Dişlerimi sıktım ve Sienna'nın elime tutuşturduğu peçetelerle Pearl Jam tişörtümdeki kahve lekelerini temizledim. Soğuk sıvı Chucks ayakkabılarımın içine sızmıştı. Onları kurtarmak için hiçbir umut yoktu.

Sienna, "Sürtük olan sensin," dedi.

"Zavallı Sienna. Tristan'ı bana kaptırdığın için hala üzgün müsün?"

Sienna güldü. "Güven bana. O bir ödül değil. Aslında siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz. Şeytan demişken."

"Tembellik mi ediyorsun Sienna?" Tristan kollarını Paige'e arkadan sararak sordu. Paige kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona yaslandı ama adamın kara gözleri benim üzerimdeydi.

"Tam tersine," dedi Sienna. "Yükseltme yaptım."

"Pisliğini temizlesen iyi olur pis kız," dedi Tristan aptal suratına kalıcı olarak kazınmış gibi görünen bir sırtışla.

Ona ters ters baktım. Paige'i koridorda yönlendirirken gülüyordu. Paige mavi ve altın rengi tezahürat kıyafetini giymişti, o ise futbol forması giymişti. Mezunlar Günü'nden önceki Cuma günüydü ve Costa del Rey Lisesi'nde Ruh Günü'ydü. Rah rah lanet rah.

Tahmin ettiğim gibi, annemin okul ziyaretinin yankıları oldu. Dedikodulara göre rehber öğretmene kur yapmıştı. Bu kendi başına yeterince kötü olabilirdi ama daha sonra yaptığı şey olabilecek en kötü şeydi. Utanmadan Tristan Hart'la flört etmişti ve o da bunu kabul etmişti çünkü o acımasız ve hesapçıydı. Her okulda bir Tristan Hart vardı; yakışıklı, zengin, Tanrı'nın bir lütfu olduğunu düşünen. Onun gibi adamlar tehlikeliydi. İnsanları oyuncak gibi kullanırlar, her istediklerini elde etmeye alışkındırlar ve hayır kelimesini hiç duymamışlardır. Ne yazık ki, onun dikkatini çekmiştim.

Tristan Hart sürekli beni izlerdi.

SHANE



"Kai," diye bağırdım, sesim rüzgârın etkisiyle uzaklaştı.
"Ne?"
Yavaşladım ve annem bana yetişti.

Solumda.

"Bebeğe Kai adını vermeliyiz." Kollarımı iki yana açtım, ellerim olmadan sürüyordum. "Okyanus demek."

Gülümsedi, yanaklarındaki gamzeler ortaya çıktı. "Bayıldım buna. Ellerini gidona koy, Hotshot."

Sırıttım. "Eve kadar yarışalım."

"Karşıya geçmeden önce dur ve bak," diye arkamdan bağırdı.

Beyaz minibüs bir anda ortaya çıktı, yavaşlamadan dur işaretinin içinden geçti. "Shane!"

Aniden sola döndüm ve sert bir fren yaptım, gidonun üzerinden uçtum ve birinin ön bahçesine düştüm. Hırıltılı bir şekilde sırtüstü yuvarlandım ve mavi gökyüzündeki kabarık bulutlara baktım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kulaklarım duyuyordu.

"İyi misin?"

Başımda dikilen kadına göz kırptım. "Ben iyiyim."

Gözleri büyüdü ve elleriyle ağzını kapattı. "Ambulans çağıracağım. Her şey yoluna girecek."

Kaşlarım çatıldı. Neden bahsediyordu? "Ben iyiyim." Bunu kanıtlamak için ayağa fırladım. Ama bana bakmıyordu.

Motosikletime binerken Remy, "Beni de yanına al," dedi. Bir anda ortaya çıkıvermişti. Yine de oydu. Bir hayalet gibi hareket ediyordu. Benim mavi hayalet ateşböceğim. Nadir ve geçici.

"Nereye gittiğimi bilmiyorsun." Ben de bilmiyordum. Aklımda gerçek bir hedef olmadan sadece gezintiye çıkıyordum.

"Nereye gittiğinin bir önemi yok. Ben de seninle gelmek istiyorum."

Aklı başında bir adam hayır derdi. Yırtık kot pantolonu ve kapüşonuyla gelmeden önce, saçları örgülü ve bir omzunun üzerinden sarkıyordu, yalnız olmak tam da istediğim şeydi.

Ona yedek kaskımı uzattım ve o çene kayışını ayarlarken motoru çalıştırdım.

Sırtıma tırmanıp kollarını bana doladığında gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Neden her zaman bu kadar doğru hissettiriyordu? Kendime bunun üzerinde durmak ya da fikrimi değiştirmek için zaman tanımadan kaldırımdan uzaklaştım. Alacakaranlıkta yol aldık, gökyüzü mürekkep mavisiydi, gündüz saatleri kısalıyordu. Ekim ayındaydık ama yaz hâlâ devam ediyordu, esinti ılıktı.

Ve sürmeye devam ettik. Okyanusun üzerinde mavi bir ay süzülürken, Firefly'ın kolları beni sımsıkı sarmıştı. Okyanus gözleri ve yürek parçalayan gülümsemesiyle bu kız tam bir jokerdi. Ama yine de onu istiyordum. Her kırık parçasını.

Bir saat... ya da iki... kim bilir ne kadar zamandır at sürüyorduk ki bizi eve götürdüm. Remy beni merdivenlerden yukarı ve daireme kadar takip etti. Onu davet etmedim ama davet de etmedim.

Suşi sipariş etmeyi önerdiğimde burnunu kıvırdı. "Çiğ balık mı?"

"Hiç yedin mi?" "Hayır."

Sırıttım. "Bir ilk daha. Suşi yiyeceğiz."

"Aman Tanrım," dedi akan burnunu peçeteyle silerken. "Beni uyarabilirdin."

"Sana wasabi'yi fazla kaçırmamanı söylemiştim," dedim, o sulu gözlerini silerken gülerek. Remy'yi ilk kez suşi yerken izlemek çok eğlenceliydi. Yemek çubuklarımla ona adanın her tarafını yedirerek kör bir tadım yapmıştım. Ona uni yedirdikten sonra peçetesine tükürdü ve iki bardak su içerek bana bir daha asla güvenmeyeceğini ilan etti.

"Annen suşi sever miydi?" diye sordu dirseklerini tezgâha dayayıp çenesini ellerinin arasına alarak.

"Annem vejetaryendi."

"Bana ondan biraz daha bahset."

"O ve babam on dört yaşındayken tanışmışlar. On altı yaşındayken babam ona evlenme teklif etti." Güldüm. "Liseden hemen sonra evlenmişler ve iki yıl sonra da beni doğurmuşlar. Babam turneye çıktığında onunla birlikte seyahat ederdik. Ayrı kalmayı sevmezlerdi. Bir gün bile. Ben yedi yaşındayken okula gitmem gerektiğine ve artık evde eğitim alamayacağıma karar verdiler. Çok kızmıştım ama kararlıydılar. Ve... bilmiyorum... annem... babamın kadın versiyonuna çok benziyordu. Hippi bir piliç. Tamamen havalı. Rahat. Dünyayı biraz daha aydınlık yapan insanlardan biriydi. Tam bir iyimserdi."

Remy bana küçük bir gülümseme verdi. "Sörf yaptı mı?"

"Evet, öyleydi. O öldükten sonra kürek çektik. Sörfçüler için bir anma töreni gibiydi. Yüzlerce sörfçü geldi. Küllerini okyanusa serptik. Babam, "Hadi gidip annemle takılalım" derdi. Bu onun sörf yapmaya gideceğimizi söyleme şekliydi."

"Baban harika biri."

"Öyle." Annem öldükten sonra ne kadar kaybolduğunu hâlâ hatırlayabiliyordum ama bana gülümseyerek kalbinin ne kadar kırıldığını ve asla dolduramayacağı boşluğu gizlemeye çalışmıştı. Annem ve babam ruh ikizi, en iyi arkadaş ve ikisinin arasındaki her şeydi. Çocukken bile aralarındaki ilişkinin arkadaşlarıminkinden farklı olduğunu biliyordum.

"Bana bir hikaye anlat, Ateşböceği."

Düşünerek çenesine vurdu. "Yedi yaşındayken evimizin dışındaki çalıların altında saklanan bir kedi yavrusu buldum. Savannah'da yaşıyorduk ve evi kiralamıştık. Güzel bir evdi, çiftlik evi gibi, büyük bir ön verandası ve üzerinde bir salıncağı vardı. Hepimizin kendi odaları vardı ve evin sahibi olan kadın, biz orada yaşarken bizim için bir büyükanne gibiydi. O da evde yaşıyordu. Her neyse, yavru kedi gri ve beyazdı. Çok güzeldi. Tüyleri çok yumuşaktı. Aç ve kaybolmuş gibi görünüyordu.

Eve. Ben de onu içeri götürdüm ve anneme ona bakmama izin vermesi için yalvardım. Alabileceğimi söyledi. Çok heyecanlanmışım. Kendime ait bir şeyim olduğu için çok heyecanlıyım. Ama ona sadece 'Kedi' diyordum. Ona bir isim bile vermedim. Geceleri benimle birlikte uyurdu, tam başımın üstünde küçük bir topun içinde kıvrılırdı." Remy bu anıya gülümsedi. "O kediyi her şeyden çok severdim."

"Peki Cat'e ne oldu?" Bu hikâyenin mutlu sonla bitmeyeceğini bildiğim için sordum. Remy'nin hikâyeleri hiç mutlu sonla bitmezdi.

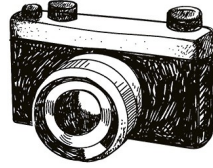
"Dylan ve ben bir gün okuldaydık ve müdürün odasına çağırıldık. Annem bizi bekliyordu. Bizi alelacele okuldan çıkardı ve arabaya bindirdi. Eşyalarımızla doluydu. Artık gitme vaktinin geldiğini söyledi. Evin sahibi olan kadınla vedalaşmamıza bile izin vermedi. Adı Dot'tu, Dorothy'nin kısaltılmışıydı. Bize şekerli kurabiyeler, soslu ev yapımı bisküviler ve kızarmış tavuk yapardı. Dylan ve ben kalmak istedik ama hiç oy hakkımız olmadı. Her neyse, o gün... Annem yola çıktı ve müzik açarak sürmeye devam etti. Country müzikti ve ağlamak ya da duvarı yumruklamak istememe neden oluyordu. Nefret ettim. Hâlâ country müzik dinleyemiyorum. Cat için geri dönmesi için ona yalvardım çünkü onu geride bırakırsak onu sevmediğimizi düşünecekti. Annem gideceğimiz yere vardığımızda yeni bir kedi alacağımızı söyledi. Ama kedilerin yeri doldurulamaz, insanlar da öyle." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sanırım o kadar da mutlu bir hikâye değilmiş."

"Bu senin hayattaki yeni hedefin. Mutlu anılar yaratmak."

"Çoktan yaptım bile," dedi usulca. "Bundan yıllar sonra, hikayelerimin hepsi mutlu sonla bitecek."

Keşke bu doğru olsaydı. Yunan mitolojisinde, Remy siren olurdu ve ben de onun sesiyle kayalık sahilde gemi kazasına sürüklenen denizci olurum. Evet, o kadar trajikti. Benim için çok genç olan bir kıza aşık olmuştum. Trajik, güzel ve kırık bir kıza. Kafamı karıştırdı, derimin altına girdi ve kalp atışlarımın temposunu değiştirdi. Ama o gece, annemin ölümünün on ikinci yıldönümünde, kaderin bize neler hazırladığından habersizdik.

REMY



A Gölge Aralık güneşinin yüzüme vurmasını engelledi ve kollar beni hapsetti, bir el arkamdaki tuğla duvarda başımın iki yanına dikildi. Gözlerimi Tristan'ın kılere açtım; onunkiler gibi koyu kahverengiydi.

Saçlarını. Duş jeli ve kolonyasının kokusu burun deliklerimi dolduruyor, naneli nefesi yüzümde geziniyordu.

"Ne yapıyorsun?" Üstünlüğü ele geçirdiğini düşünmesin diye sıkılmış gibi yaptım. Kurt Cobain'in sesi kulaklarımı doldurdu. *Dün gece nerede uyudun?*

Koyu renk gözleri dikkatle yüzümü inceledi ve kulaklıklarımın birini çıkardı. "Senin derdin ne?"

Çamların içinde, çamların içinde... "Anlaşma yok."

Sırıttı ve saçlarımdan bir parçayı parmaklarına dolayarak sertçe çekti. Beklenmedik acı yüzünden gözlerim yaşardı. "Eminim kirli seviyorsundur, değil mi? Tıpkı annen gibi." Tristan vücudunun uzunluğunu benimkine doğru bastırarak beni duvara sabitledi, ereksiyonu karnıma baskı yapıyordu. "Dizlerinin üzerine çöküp sikimi emmek istedi. Peki ya sen, küçük kuzu? Bundan biraz ister misin?"

"Ben annem değilim," diye homurdandım. Omuzlarını ittim ama kas duvarı kıpırdamadı. "Benden uzak dur."

Sırıttı tembel bir sırıtışa dönüştü. Başını eğdi ve dişlerini kulak mememe batırdı, bırakmadan önce emdi. "Bir gün bunu öğreneceğim."

"Bana asla sahip olamayacaksın." Sesim inançla çınlıyordu, bakışlarım tereddütsüz onun üzerindeydi. Benim bedenim, benim seçimim.

"Asla asla deme, küçük kuzu. Seni kullanacağım ve sonra dünün çöpi gibi fırlatıp atacağım."

Tüm gücümü kullanarak onu ittim. Birkaç adım geriye sendeledi, bu da bana biraz avantaj sağlamaya yetti. Kaval kemiğine tekme attım ve ayağını yere vurdum. Sertçe. Eli boğazıma dolandı ve yüzümü yukarı kaldırdı, böylece gözlerim onunkilerle buluştu. "Benimle kavga etmek istemezsin."

"Beni rahat bırakırsan bir sorunumuz olmaz."

Beni bıraktı ve bir adım geri çekildi, bakışları yüzüme dönmeden önce vücudumda geziniyordu. "Bu kadar eğlenceliyken bunu neden yapayım ki?"

Tristan geriye doğru yürürken gülüyordu. Bana bir parmak işareti yaptı ve sonra arkasını dönüp neredeyse boş olan okul otoparkında arkadaşlarının onu beklediği yere doğru kasıla kasıla yürüdü. Tristan gibi adamlar hep sürü halinde gezerlerdi.

Terli avuçlarımı duvara dayadım ve titreyen bacaklarımı tutmak için duvarı kullandım. Beni etkilediğini görerek tatmin olmasına izin vermek istemiyordum. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Bir korku sarmalı bedenime doğru ilerledi ve ciğerlerimdeki havayı sıkı.

Onun gibi adamlar bana baktıklarında ne görüyorlardı? Alnımda sürtük dövmesi mi vardı?

Diğer adamlardan biri kıs kıs gülerek, "Güzel kış," dedi. Bu benim sorunun cevabıydı, değil mi? Ben bir kış parçasıydım, başka bir şey değil.

"O benim," diye homurdandı Tristan. "Başka kimse ona dokunamaz."

Benimkini. Bu sahiplenmeden nefret ederdim. Bu sahiplenmeden. Her şeyin ve herkesin kendisine ait olduğuna dair o yüce güveni. Ben bir insandım, nesne değil. Tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Tristan Hart bana *asla* sahip olamazdı. Ben ona ait değildim.

Dylan, Tristan'ın BMW'si park yerinden çıkıp gözden kaybolduktan iki saniye sonra ortaya çıktı.

"Nerelerdeydin?" diye sordum, bisikletimi raftan çekerken hareketlerim sarsıntılıydı.

"İlgilenmem gereken bir şey vardı."

Bakışlarım ona kaydı. Dilini dudağının üzerinde gezdirdi ve kanı yakalayıp çimlere tükürdü. Eğer liseden sağ çıkabilirsek

büyük bir başarı. Ona ne olduğunu sorma zahmetine bile girmedim.

İkimizin de savaşıması gereken kendi savaşları vardı. Tristan Hart'ı tek başıma halledebilirdim.

Sienna son karışımına bir tutam kızcık suyu ekleyerek, "Bunda büyütülecek ne olduğunu GERÇEKTEN ANLAMİYORUM," dedi. "Aşık olmak için asgari bir yaş yoktur."

"Kimse aşık değil," diye yalan söyledim ve başım dönene kadar deri taburenin üzerinde dönüp durdum. Sanki bu Shane'e karşı hissettiğim tüm duyguları silkeleyebilirmiş gibi. Bu, en sevdiğiniz yemeğin tadına baktıktan sonra daha doymadan elinizden alınması ve bir daha asla yiyemeyeceğinizin söylenmesi gibiydi. Yaşımla ilgili küçük beyaz yalan için ödediğim bedel buydu. "Biz sadece arkadaşız."

"Elbette öylesin." Gözlerini devirdi ve cilalı maun barda önüme bir içki koydu. "Dene bakalım. Bu benim Noel spesiyalim."

Sienna ben bir yudum alırken yüzümü izledi. Vay canına. Sıvı boğazımı yaktı ve midemde sıcaklık birikti. "Bunun içinde ne var?"

Elini alkol şişelerine doğru salladı. "Her şeyden biraz."

Onun sahte Tudor'unun kütüphanesindeydik. Koyu cilalı ahşap, deri mobilyalar, Doğu halıları, taze çelenkler ve her odada yükselen Noel ağaçlarıyla odalar oldukça genişti. Sienna'nın arkasındaki duvarda bir duvar halısı asılıydı; orman yaratıklarıyla eğlenen sarı saçlı bakireler. Ölümcül kokteyliyi yudumlarken bir süre onu inceledim. Sanki bir ortaçağ şatosuna aitmiş gibi görünüyordu, bir SoCal McMansion'a değil, olmadığı bir şeymiş gibi davranan yeni bir binaya.

"Neden Tristan'la birlikteydin?" Alkolün verdiği cesaretle sordum. "Neden onun gibi bir pisliğe aşık oldun ki?"

Omuz silkti, kırmızı kaşmir kazağı bir omzundan kaydı. "Aşık olduğumu sanıyordum. O, istediğini elde etmek için her şeyi söyleyecek ya da yapacak adamlardan biri."

Bunu zaten anlamıştım.

"Başlarda gerçekten çok tatlıydı. Dolabıma sevimli notlar bırakırdı ve gerçekten çok ilgiliydi. Benimle sınıfa kadar yürür ve bana küçük

hediyeler ya da şu fudge kreması ve ceviziyle bayıldığım browniler..." İçkisinin kalanını yudumladı ve öksürdü, yumruğıyla göğsüne vurdu. Mavi gözlerinden yaşlar süzüldü. "Belki bir dahaki sefere Cointreau'yu fazla kaçırmam." Bunu düşünürken parmağını çenesine vurdu.

"Ailelerimiz birlikte olmamızı istiyordu. Daha çok bir birleşme ve satın alma anlaşması gibi hissettirdi."

"Ne oldu?" Bu hikâyede kişisel bir payım varmış gibi hissederek sordum.

"Sanki bir anahtar döndü. Seks yapmaya başladıktan hemen sonra, tüm bu yorumları yapmaya başladı. Şışmanladığım için kek yemeyi bırakmam gerektiğı gibi."

Karşımdaki söğüt gibi sarışına bakarken çenem düştü. "Pislik."

"Bir sürü saçmalık söyledi. Başta ben de kanmıştım. Söylediğı her şeye inanmaya başladım, anlıyor musun? Belki de benim hakkımda haklıydı. Soğuk ve sevimsizdim. Kığım çok büyüktü..."

İnsanların söylediğı kötü şeylere inanmak iyi şeylere inanmaktan daha kolaydı. Bunu biliyordum.

"Bir gün anne ve babamı izliyordum ve aklıma geldi. Bir gün ben de annem olacaktım. Botokslu, Xanax kullanan ve her gece bir şişe meşeli Chardonnay içen bir anne... Çünkü kocam beni daha yeni bir modelle takas etmişti. Woods'ların evinde kötü saklanan bir sır." Sienna bana kocaman bir gülümseme verdi. "Ben de Tristan'ın kıçını terk ettim."

"Peki nasıl karşıladı?"

"Hakkımda dedikodular yaydı. Duymadınız mı? Rakip okulun tüm futbol takımıyla yattığım için cinsel yolla bulaşan bir hastalığım var. Şimdi Costa del Rey Lisesi'nde dokunulmazım. Siktir et onu." İki orta parmağını da havaya kaldırdı.

"Siktirsin gitsin," dedim ve içkimin kalanını yudumlayıp bardağı bardağı çarptım. Sienna gibi zengin kızların bile işlevsiz aileleri vardı ve zorbalığa uğruyorlardı. Eskiden parası olan insanların böyle şeylerle uğraşmak zorunda olmadığına inanırdım ama onlar bile bağışık değildi.

"Peki... Bana Shane'den biraz daha bahset..."

Bir saat sonra, Sienna'nın Noel spesiyalleriyle kafayı bulmuş bir halde, soğuk havanın yanaklarımı yaktığı ve ellerimi uyuşturduğu karanlıkta şehrin sokaklarında hızla ilerledim. Tristan'ın tuğla kolonisinin önünden geçerken orta parmağımı kaldırdım. "Asla," diye bağırdım

rüzgar. Sonra güldüm çünkü biraz sarhoş, cesur ve meydan okuyan biriydim.

"HAYALIN BU MU? Dünya şampiyonu olmak mı?" Gerçekten sürpriz olmasa da sordum. Shane'in en iyisi olmak istediğini zaten biliyordum.

"İşte rüya bu." Sanki hayal ediyormuş gibi gökyüzüne bakıyordu. Bulutlar bu gece ayı ve yıldızları örtüyordu, ben de el fenerimle gökyüzüne yıldız şeklinde desenler çizip asfaltın üzerine bıraktım. Bir ışık yayı karşımdaki grafitili duvarı aydınlattı. Kalın siyah harflerle, kafatası ve çapraz kemiklerle *BURADAYDIM*.

Gerçekten orijinal, Dylan.

Shane bana yakın bir köşede oturuyordu ve Vans ayakkabılarının burnuyla benim Chucks ayakkabılarımın burnunu dürttü. "Peki ya sen? Senin hayalin ne?"

Sırtımı sert duvara yasladım, ağzıma bir parça karpuzlu sakız attım ve çiğnerken sorusunu düşündüm. Genelde günlük hayatta hayatta kalmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki geleceğimi pek düşünmezdim. Ama eğer yapabilseydim ne yapacağımı biliyordum. Sanırım bu da onu bir hayal yapıyordu.

"Dünyayı gezmek ve tüm egzotik yerleri görmek. Ve tüm güzel, çirkin ve ilginç şeylerin fotoğraflarını çekmek." Onun gittiği tüm güzel, egzotik yerlere gitmek istiyordum ama bunu söylemedim. Fotoğraf makinesini kucağımdan kaldırdım, yüzünü odak noktasına getirdim ve deklanşöre bastım. Flaş patladı ve görüntüyü yakaladı. Sırttım. "Az önce ruhundan bir parça daha çaldım."

"Koleksiyonuna ekle. Çok yakında tüm ruhuma sahip olacaksın."

"Sörf yaparken çekilmiş fotoğraflarınız benim güzel koleksiyonuma girecek." Kulağa nasıl gelebileceğini düşünmeden söyledim.

"Peki ya Travis ve Ryan? Onlar çirkin koleksiyonuna mı ait?" diye alay etti.

"Ben onların fotoğrafını hiç çekmem. Sadece senin." Bunu itiraf etmekten utanmalıyım. Ama utanmadım. Bu doğrudu.

Çatıda buluşmak bizim olayımız haline gelmişti. Ona mesaj atıp burada olduğumu söylüyordum ve sonra bana katılıp katılmayacağını görmek için bekliyordum. Ne zaman metal

Kapı açıldı ve diğer tarafta onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Acınası.

Shane öne doğru eğildi ve kamerayı aldı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ona doğru hamle yaptım ama onu uzanamayacağım bir yerde tuttu ve ellerimi savuşturdu. "Ruhundan bir parça çalmam adil olur."

"Hayat ne zamandan beri adil?" Topuklarıma geri yaslandım. "Değil. Benim için gülümse."

Dilimi çıkardım. Fotoğrafi çekti. Gözlerimi devirdim. Bir tane daha çekti. Yüzümde patlayan büyük bir baloncuk üfledim. Ellerimle yüzümü kapatana kadar fotoğraf makinesi tıklamaya ve flaş patlamaya devam etti. "Dur. Bütün filmi harcayacaksın."

"Fotoğraflarınız asla film israfı olmaz," dedi sesi kısık ve boğuk bir şekilde.

Ellerimi indirdim ve ona baktım. Alt dudağını yaladı. Onu öpmek istedim. Tadına bakmak. Onu içime çekmek. Parmaklarımı güneşten ağarmış saçlarının dalgalarında gezdirmek. Bronz tenini yalamak. Bir hastalık gibi hissetmeye başlamıştım. Hiç geçmeyecekmiş gibi görünen donuk bir ağrı. Onu bu kadar çok istemek ve ona sahip olamayacağımı bilmek en tatlı işkenceydi.

Hâlâ bana bakıyordu, gözlerimiz kilitlenmişti ve ben nefesimi tutarak ona doğru eğildim, vücudumun üst kısmı sanki görünmez bir manyetik güç tarafından çekiliyormuşum gibi ona doğru eğildi.

Kapı pat diye açıldı ve Dylan çatıya doğru yürüdü, gözleri benden Shane'e kaydı, güvensizlikle daraldı. Dylan'ın gözleri biraz camsı ve çokça kanlıydı, ot kokusu kıyafetlerine sinmişti.

"İyi misin?"

"Her şey yolunda," dedi, gözleri hâlâ henüz resmen tanıştırılmadığı Shane'deydi. Ayağa kalktım ve kameramı bana uzatan Shane'in yanında durdum.

"Bu Shane. Shane, Dylan."

Dylan tanışma faslını görmezden geldi ve tanıştığımıza memnun olduğunu söyleyen Shane'i kabaca başından savdı. Çenesini bana doğru salladı. "Anahtarların yanında mı?"

Anahtarları cebimden çıkardım ve ona fırlattım. Anahtarlar elinde, sanki dünya ona yanlış yapmış gibi uzaklaştı. Shane'e dönmeden önce onun gidişini izledim, kardeşim adına özür dilemek istedim ama vazgeçtim. Eğer bir pislik gibi davranmak istiyorsa, bu onun sorunuydu.

Shane, "Rincon'a gitmek için toplanmam gerek," diyerek kapıya yöneldi. Eskiden gitme konusunda çok iyiydim. Şimdi hep çok uzun

kalıyordum. Peşinden gittim.

El feneriyle yolu gösterdi ve kapıyı benim için açarken iç çekti. Yanından geçip merdivenlerden aşağı koşarak indim.

"Mutlu Noeller, Shane." İkinci katın sahanlığında durmuştuk ve birkaç dakika önce çatıda paylaştığımız o samimiyet anı elimizden alınmıştı.

"Sen de. İyi olacak mısın?" Bu kadar endişeli görünmesinden nefret ediyordum.

Bana böyle bakmasını istemezdim.

"Harika olacağım. Noel'deyiz. Büyülü bir gün. Annem bunu her zaman özel kılar." Ne saçmalık ama. Bazen yapardı, bazen de bize hediye almayı unuturdu. Ona kocaman bir gülümseme verdim. Yemediği belliydi ama boş verdi.

Dairemin kapısına doğru baktı ve daha fazlasını söyleyebileceğini düşündüm, ama merdivenlerden aşağı koşmadan önce tek söylediği "Sonra görüşürüz" oldu. Daireye girdim ve kanepede Dylan'a katıldım. Geçen hafta diktiğimiz ağaca baktık. Çok renkli ışıklar, ucuz kırmızı süsler ve parıltılı ren geyikleriyle süslemiştik. Dylan sanki Dodgers'a top atıyormuş gibi odanın öbür ucundan ağaca cicili bicili şeyler fırlatmıştı. Sola doğru çok fazla eğilmiş, sarhoş bir ağaç gibi görünüyordu ama gözlerinizi kısarsanız iyi görünüyordu. Şenlikli. En azından bu yıl bir ağacımız vardı.

"Peki, şu sörfçüyle aranızdaki mesele nedir?"

Şu sörfçü. "Biz sadece arkadaşız. O iyi bir adam." Ona omuz attım. "Daha nazik olmayı deneyebilirsin, göt herif."

"Daha hoş mu?" Sesi bu kavram karşısında şaşırılmış gibiydi. Sanki kaba davrandığını gerçekten bilmiyormuş gibi. Bazen tam bir pislik gibi davranıyordu.

"Evet. Daha güzel." Birkaç dakika sessiz kaldık ve ben Shane ile yaptığım konuşmayı düşünürken Dylan'a da aynı soruyu sordum. "Senin hayalin ne Dylan?"

Soruyu görmezden gelmesini bekliyordum, bu yüzden gerçekten bir cevap beklemiyordum, sadece kendi düşüncelerimde kaybolmuştum ve kıcıımı koltuktan kaldıramayacak kadar tembeldim.

"Hayalim bir sürü para kazanmak."

Ona bakmak için başımı çevirdim. Hâlâ ağaca bakıyordu, yüzü dalgındı. Erkek teri, çamaşır deterjanı ve bira gibi kokuyordu ama sarhoş olduğunu sanmıyordum. "Demek zengin olmak istiyorsun? Hayalin bu mu?"

"İyi bir tane olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Öyle. Sanırım." Ama cevabının bu kadar orijinal olmamasından duyduğum hayal kırıklığını gizleyemedim. "Ama *nasıl* zengin olmak istiyorsun? Mesela, tutkun ne? Ne yapmayı seviyorsun?"

"Kafayı bulmak. Kafayı bulmaya bayılıyorum."

Yüksek sesle iç çektim. "Her neyse. Sorduğumu unut." Eğer uyuşturucu satıcısı olursa, onu kendi ellerimle boğardım. Her ne kadar iyi saklasa ve bunu asla tahmin edemeseniz de Dylan zekiymi ve istediği üniversiteye girmekte hiçbir sorun yaşamazdı. Tabii batırmadığı sürece.

Ön kapı açıldı ve nefesimi tutup bu gece annemin hangi versiyonuyla karşılaşacağımızı görmek için beklemeye başladım. Geçen hafta yumurta kabukları üzerinde yürüyordum çünkü söylediğim ya da yaptığım her küçük şey onu çileden çıkarıyordu. Ondan önceki hafta Suzy Homemaker'dı, konserveden ya da dondurucudan gelmeyen ev yapımı yemekler hazırlıyordu. Yüzeyler pırıl pırıl parlayana ve bayat sigara kokusu neredeyse yok olana kadar dairenin her santimini fırçalamış, paspaslamış ve temizlemişti.

Şimdi mutfaktan bize sesleniyordu, sesi normaldi. Tiz ya da düz değil. Tam kıvamında. "Kim sıcak çikolata ister?"

Dylan koltuktan fırladı ve ben arkasından giderken mutfağa yöneldi. "Hey anne. Bunları kaldırayım," dedi Dylan, annesini tezgâhın üzerine koyduğu market poşetlerinden uzaklaştırarak.

"Teşekkür ederim, bebeğim." Onu kucakladı ve yanağından öptü, sonra da sanki onu ilk kez görüyormuş gibi kollarının hizasında tuttu. "Şu haline bak. Benim yakışıklı oğlum büyümüş de küçülmüş. Ne zaman bu kadar uzadın?" Kadın güldü, o da kıkırdarak başını salladı. Annem iyi gününde bile Dylan'ın yüzüne bir gülümseme getirme becerisine sahipti. Onu seviyor, koruyor, onun için savaşıyor ve ailenin erkeği olması gerektiğini hissediyordu. Annem Dylan'ın bira ve ot koktuğunu ya da benim Sienna'nın Noel neşesi koktuğunu fark ettiyse bile bundan bahsetmedi. Ev kurallarımız gevşekti. Sokağa çıkma yasağı yoktu, bize yasak olan hiçbir şey yoktu, minimum yaş sınırlaması yoktu.

Dylan market poşetlerini boşaltıp yiyecekleri yerleştirirken annem beni kucakladı ve gücüme ihtiyacı varmış gibi bana çok sıkı ve biraz fazla uzun süre sarıldı. Beni bırakana kadar çekilmedim. Annemin sarılmalarından asla kaçmazdım. Acınası bir şekilde, onun şefkatini arzuluyordum. Sonuncusunun ne zaman olacağını asla bilemezsiniz.

"Seni seviyorum," dedi ve beni alnımdan öptü. "Ben de seni seviyorum anne."

Ellerini birbirine ırdı ve küçük bir salınım yaptı. "Biraz Noel müziğine ihtiyacımız var. Burayı canlandırmak için. Havaya girelim."

Eğlenceli annem evdeydi. Marşmelovlu sıcak çikolata içtik, Noel Baba şeklinde dükkândan alınmış şekerli kurabiyeler ve üzerine tereyağı sürülmüş mikrodalga patlamış mısır yedik, radyodaki Noel şarkılarına eşlik ettik. Televizyon arka planda çalıyordu; intihara kalkışan ve bir melek tarafından kurtarılan bir adamla ilgili sevimsiz bir siyah beyaz film.

Film anneme ilham vermiş olmalı. Bizi geçmiş Noellerin hikayeleriyle eğlendirir, mutlu tatillerimizin Norman Rockwell'e layık bir resmini izerdi.

Annem bir yalancıydı.

Dünyayı pembe gözlüklerle görmek istiyordu. On iki yaşına bastığımız Noel'in gelmiş geçmiş en boktan Noel olduğunu bildiğim halde o gerçekten de her şeyin böyle olduğuna inanıyordu. Annem faturaları ödemediği için kaloriferler kapatılmıştı. Detroit kışın çok soğuk olurdu.

Annem Detroit'ten neden ayrıldığımızı rahatlıkla unutmuştu. Dylan unutmamıştı. Elleri yumruk şeklindeydi, gözleri fırtınalıydı, çenesi sıkılmıştı ama ağızını kapalı tuttu ve tek kelime etmedi.

Annem iyi geceler dileyip yatak odasına gittikten sonra Dylan, "Hey Rem," dedi. Dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyordum ve dönüp ona baktım. Param olsaydı ona bir ekyat alırdım. Kendisine çok kısa gelen boktan bir kanepede uyumak zorunda kalması beni hâlâ rahatsız ediyordu. Kıyafetleri Goodwill'de bulduğumuz eski bir şifonyerdeydi. En sevdiği renk olan parlak siyaha boyayarak daha iyi görünmesini sağlamaya çalışmıştım. Başarısız oldu. Boyası dökülüyor, ucuz ahşap kaplaması ortaya çıkıyordu. Ama bana abamı takdir ettiğini söyledi, sanırım bu da bir şeydi.

"yle mi?"

"Matematiği severim." Yine Noel ağacına bakıyordu, elleri başının arkasında kenetlenmiş, uzun bacaklarını önüne atmıştı. "Denklemleri çözmeye bayılıyorum. Bu iş bana çok kolay geliyor. Anladığım bir dil gibi. Ve başkalarının zorlandığı bir problemi çözdüğümde kendimi iyi hissediyorum. Yani, bilmiyorum... Sanırım benim olayım bu. Matematik insanlardan çok daha mantıklı. Sayılar yalan söylemez. Sizi kandırmazlar ya da kendinizi bok gibi hissetmenize neden olmazlar. Ve kalbinizi kırmazlar." Sesi o kadar kısıktı ki, her kelimesinden acı sızıyordu, kalbi hiç kırıldı mı diye merak ettim. Bunun nasıl bir his olduğunu bilip bilmediğini.

Tabii ki biliyordu. Kalbini kıran bir kızıdan bahsetmiyordu. Annemden bahsediyordu. Kalbini kırmıştı ve bunu yapmaya devam ediyordu. Davranışları onu incitiyordu. İkimiz de yetenekli birer yalancı olmuştuk, duygularımızı saklamakta ve onun için bahaneler uydurmakta o kadar iyiydik ki her şeyi içimizde tutmak ikinci doğamız haline gelmişti.

Dylan pek bir şey paylaşmazdı ama paylaştığında da sanki size değer vermeniz gereken bir hediye vermiş gibi hissederdiniz. Bana ruhundan küçük bir parça vermişti ve bunu bana emanet edebileceğini biliyordu. Kalbim göğsümde neredeyse acı verecek kadar genişledi, boğazımda konuşmayı imkânsız hale getiren bir yumru oluştu.

Cesaretini sevdim.

Ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istedim ama artık bunu yapmıyorduk. Sarılmak için çok yorgun ve çok yaşlıydık ve artık sadece garipti, bu yüzden gülümsemeye zorladım ve iyi geceler diyerek onu yatak odası olarak ikiye katlanan oturma odasında bıraktım.

NOEL SABAHİ, gri gökyüzü ve yağmur, Shane'den gelen bir mesaj ve kapının önünde duran bir hediyeyle uyandım. Mavi kar tanesi kağıdına sarılmıştı ve kartın üzerinde adım yazıyordu. Tam zamanında sokağın karşısına baktım ve Shane'in gittiğini gördüm, omzuna bir spor çantası asmıştı, saçlarının uçları sarkık gri beresinden dışarı çıkıyordu. Mavi bir kapüşonlu sweatshirt giymişti ve gri eşofman altı dar kalçalarının üzerinde sallanıyordu. Zahmetsizce havalı ve muhteşem görünüyordu ve kızların neden kendilerini ona attıklarını anlamak kolaydı. Travis'in turnedeki tüm kızlardan bahsettiğini duymuştum. Sörfçüleri etkinliklerde takip eden bikini giymiş hayranlar. Hatta bir isimleri bile vardı - pro ho. Shane'in bir keşiş gibi yaşadığı yanılsamasına kapılmamıştım ama ne zaman bir yere gitmek için yola çıksa içimi bir kıskançlık duygusu kaplardı.

Ya kendi yaşında biriyle tanışır, delicesine aşık olur ve beni tamamen unutursa? Bu aşkın tek taraflı olduğundan emindim. Karşılıksız aşk. Tanrım, bu çok üzücüydü.

Babasının sörf minibüsüne binmeden önce, sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi daireme baktı. Ben gülümsedim, o da bana karşılık verdi ve birkaç saniye boyunca gözlerimiz kilitlendi. Yağmurlu bir günde güneş ışığı gibiydi. Aralık ayında yaz mevsimi. Ve ben de ona aşık olacak kadar aptal bir kızdım.

Sonra, aynen böyle, gitmişti.

Beş ay önce, onun varlığından bile haberim yoktu. Ve şimdi... Hayatımı onsuz hayal edemiyordum. Böyle düşünmenin tehlikeli olduğunu

biliyordum.

Bu. Bu dünyada hiçbir şey kalıcı değildi. Uğraşmaya değmeyeceğine karar vermeden önce hayatımda ne kadar kalacaktı?

SHANE



"Y Ateşle oynuyorsun dostum," dedi Travis.

Onu görmezden geldim, gözlerim bize doğru kürek çekerken Remy'deydi, çarpma bölgesindeki dalgalarla savaşıyordu.

Yüzünde çok iyi tanıdığım bir ifade vardı.

"Duckdive," diye bağırdım, bir dizi dalgayla yüzleşirken elimle işaret ettim. Kahretsin. Ellerimi saçlarımda gezdirirken onun geriye itilişini izledim ve sonra beyaz suda onu gözden kaybettim. Endişe ve panik içimde dönüp duruyordu. Sonunda ortaya çıktı, başını salladı ve tahtasını geri aldı, çarpmadan önce bir sonraki dalga setiyle başa çıkmak için zamanında altına aldı.

Yüce İsa.

Bugün sahilde kırılan varillerle birlikte altı fitlik sağlam bir dalga vardı. Dün geceki fırtınadan sonra dalgalar büyük ve istikrarlıydı. Islak rüyalarımın malzemesi. Ama benimle gelmesine izin vermemeliydim. Şimdi kendimi onun güvenliğinden sorumlu hissediyordum.

"Anlamıyorum," dedi Travis, Remy'nin bize doğru kürek çekmeye çalışmasını izlerken. "Sana atlayan kızlar var ve sen buna mı takılıyorsun? Anlıyorum. Kız seksi. Ama daha *on altı yaşında*."

"Buraya bana bok atmak için mi yoksa sörf yapmak için mi geldin?" Haklı olduğu gerçeği olmasaydı, Avustralya'dan uçuşumuzdan sonra jet lag'e bağlayacağım tonumda bir ısıklıkla sordum.

Remy bize katıldı, biraz daha kötü görünüyordu, ama bize küçük bir gülümseme verdi.

"Nasılsın?" diye sordum. "Sörf yapmak için iyi olduğuna emin misin?"

"Ben harikayım. Her şey yolunda." "Hala acemisin."

Kaşlarını kaldırdı. "Baban daha küçük bir çocukken fırtına avcısı olduğunu söylemişti. Eminim üstesinden gelebilirim. Ayrıca, bir şeyi öğrenmenin en iyi yolu ateşle vaftiz olmaktır."

Evet. Bunların hepsi babamın mantığına uyuyordu. "Babam seni başka hangi yalanlarla besliyordu?"

Remy güldü ve benimle Travis'in yaptığı gibi sörf tahtasının üzerine çıktı. Daha önce sörf tahtasının üzerine uzanmış ve ağzı deniz suyuyla dolmuştu, bu yüzden hatasından ders almıştı.

"Okul nasıl gidiyor?" Travis Remy'ye sordu. "Nesin sen şimdi? Birinci sınıf öğrencisi mi?"

Bok kafalı.

"Ben çömezim. Sen nesin şimdi? İkinci sınıf öğrencisi mi?" Güldüm. Gözlerini devirdi.

Sohbetimiz bittikten sonra sörf yapmaya odaklandık. Birkaç kovboy sıraya girmiş, her dalga yakaladıklarında coşuyorlardı. Gözümü onlardan ayırmıyor, aptalca hareketler yapmadıklarından emin oluyordum.

Az önce bir dizi dalgaya binmiştim ve Remy'nin bir dalga için kürek çektiğini gördüğümde geri dönmek için döndüm. Onun dalgasıydı. Yakaladı. Kovboylardan biri tam üzerine düştü.

"Ne oluyor lan?" Geri çekilmesi için ellerimle işaret ederek bağırdım. Ya beni duymamıştı ya da umurunda bile değildi çünkü geri çekilmeyecek kadar hızlıydı. Remy kendini düzeltmeye ve yolundan çekilmeye çalıştı ama bu gerçekleşmeyi bekleyen bir tren kazasıydı ve tek yapabildiğim durup izlemektir. Tombstone yaptı, tahtası havaya doğru uçtu. Tasmamı çözdüm ve tahtamı kumun üzerine ittim.

Sığ suda hızla ilerleyerek, tahtasının savrulduğu yere doğru yüzdüm. Suyun altına daldım ve bacağına dolanan ipi çözdüm. Onu kurtardıktan sonra yüzeye çıkardım, sanki bir cankurtaran salı gibi vücudunu kendi vücudumun üzerinde tutarak onu su üstünde tuttum, bir kolumu ona doladım, diğer kolumla da yüzüne çarpmasını diye sörf tahtasına tutundum.

Öksürdü, burnundan tuzlu su akmaya başladı ve vücudu kollarımın arasında gevşedi. "Seni buradan çıkarmalıyız."

Sörf tahtasına çıkmasına yardım ettim ve ben yanında yüzerken ona kürek çekmesini söyledim. Diz boyu suya ulaştığımızda ayağa kalktı, bacakları sanki altından düşecekmiş gibi sallanıyordu. Bacak tasmaını çözdüm ve tahtasını benimkinin yanındaki kuma yerleştirdim. "Bir dakika otur."

Remy itiraz etmeden kendini kumun üzerine bıraktı.

Önünde diz çöktüm, keçeleşmiş saçlarını yüzünden ittim. "İyi misin?"

Başının arkasını ovuşturdu, eli kan içinde kaldı. Bir süre eline baktı, sanki emin değilmiş gibi kafası karışmış görünüyordu.

Kanın nereden geldiğini.

Sikeyim.

"Başını kontrol etmeme izin ver, tamam mı?" İznini isteyerek gözlerinin içine baktım.

Sertçe yutkundu ve başını salladı.

Elimden geldiğince nazik olmaya çalışarak arkasında diz çöktüm. Kan ve deniz suyuyla keçeleşmiş saçlarını ayırdım. Kafasında dikiş atılması gerekiyormuş gibi görünen üç inçlik bir kesik vardı. Orosu çocuğu. Parmaklarımla hafifçe üzerinden geçtim ama keskin nefes alışından canının çok yandığını anladım.

"Seni acil servise götürmeliyiz."

Travis yardım etmek için bize katılmıştı ve yüzü ciddileşmiş bir halde başını sallayarak onayladı. "Hayır. Hastaneye ihtiyacım yok. Doktora da. Ben iyiyim. Sadece ihtiyacım olan... sadece

Bana birkaç dakika ver.

İyileşeceğim." "Dikiş atılması gerekebilir."

Başını iki yana salladı ve bu hareketin kendisini nasıl irkilttiğini saklamaya çalıştı. "Bir doktora ihtiyacın var," dedi Travis, onun iyiliği için endişeleniyordu.

hakiki. "Kafa yaralanmalarıyla uğraşmak istemezsin." Remy yine başını salladı, gitmemekte kararlıydı.

"Eğer korkarsan, seninle olacağım. Elimi tutabilirsin. Neye ihtiyacın olursa. Ama seni almamız gerek-"

"Hayır, hastaneye gidemem" dedi, sesi sakın ama kararlıydı. "Acil servise kısa bir yolculuk bile pahalıya patlar."

Korkmuyordu. Para konusunda endişeliydi. Sağlık sigortası varsa bile, muhtemelen boktan bir plandı. Nefes verdim. "Para için endişelenme, Remy. Ben-"

"Hayır," dedi zorla. "Hastaneye gitmeyeceğim."

İstemediği takdirde onu gitmeye zorlayamayacağımı bildiğim için yüksek içi sesle nefes verdim.

n.

"Arayabileceğin biri var mı? Annen ya da başka bir şey?" Travis sordu.

Evdeki durumunu bilmiyordu çünkü ona hiç söylememiştim. Bu onu ilgilendirmezdi ve Remy'nin güvenine ihanet edersem bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

"Hayır. Sorun değil. Ben sadece... Ben iyiyim." Ayağa kalktı ve sahile doğru birkaç adım attı.

Ayaklarının üzerinde sallanıyordu ve ellerimi kollarının üst kısmına koyarak onu sabitledim.

"Whoa. Başım döndü." Bu sözleri söyler söylemez benden uzaklaştı ve belinden bükülerek kumun üzerine kustı, ben saçlarını tutarken Travis başını sallıyordu, yüz ifadesi kötüydü. Her türlü kötüydü.

Doğruldu ve gülümsemeye çalıştı. "Bu iğrençti." "Sadece bir dakika otur." Omuzlarına hafifçe baskı uyguladım.

Ta ki dediğimi yapana kadar. "Seninle ilgileneceğim, tamam mı? Her şey yolunda." Travis'e döndüm. "Bir dakika ona göz kulak ol."

"Nereye gidiyorsun?" Remy ile yalnız kaldığı için paniklemiş görünüyordu. Neredeyse gülüyordum.

"Halletmem gereken bir şey var," dedim, çoktan uzaklaşmışım.

Suya geri döndüm, bakışlarım başka bir dalga setine binip diz boyu suda sörf tahtasından atlarken kızın üzerine düşen pisliğe odaklandı. Ona doğru ilerledim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. HartCore dalış kıyafeti giyiyordu ve belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Bu da neydi böyle? Onun üzerine düştün. O dalga onundu." Sırıttı.

"Muffrider'dan mı bahsediyorsun?"

Lanet olası pislik. Kafasının arkasına bir şaplak attım. Bir uyarı.

Omuzlarımı itti. Küçük pislik. Sırıtsı hâlâ oradaydı ama gözleri sertleşmişti. "Benimle kavga etmeden önce iki kere düşünürdüm. Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Papa olsan da umurumda değil. İyi olup olmadığını kontrol etmeye bile gelmedin. Yardım etmek için *hiçbir şey* yapmadın. Ya ben burada olmasaydım? Ya ona yardım edecek başka kimse olmasaydı?"

"Remy St. Clair için kavga etmeye değmez. Kız tam bir baş belası. Beyaz pislik."

"Eğer seni bu molada görürsem-"

"Ne yapacaksın? Beni dövecek misin? Bu arada, ben Tristan Hart'ım.

Ve sen de babamın altın çocuğusun. Adımına dikkat et."

Bir el pazıma dolandı ve Travis beni sürükleyerek uzaklaştırdı. Elinden kurtuldum ve parmağımı o pisliğe doğru salladım. "Sörf adabını öğren."

Kürek çekerken gülüyordu.

"Hey," dedi Travis, dikkatimi çekmek için kolumu iterek. "Silkelen."

Dişlerimi sıktım. "Ne yaptığını gördün."

"Evet. O küçük bir pislik. Ama bu her zaman olur. Onun için kendini kaybetmeye değmez. Hadi gel. Remy'yi kontrol et," diye ısrar etti.

Birkaç derin nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Pislik herif. John Hart'ın oğlu olduğunu anladım. John Hart kendini beğenmişin tekiydi. Ne yazık ki, onun parasına ihtiyacım vardı. Ben bir markaydım ve o dangalağa karşı soğukkanlılığımı kaybetmeyi göze alamazdım. Bunu başından beri biliyordu. Remy'yi de tanıyordu.

Remy çoktan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı, destek için korkulukları kullanıyordu, tahta kolunun altındaydı. İnatçı kız.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Travis gözlerini zorlanıyor gibi görünen Remy'ye dikerek sordu.

"Hayır. Ben hallederim. Oraya geri dön." Oraya geri dönmek için can attığını biliyordum.

Suya geri dönmeden önce beni omzumdan alkışladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Sahili koşarak geçip merdivenlerden yukarı çıktım ve otoparka giden yolda Remy'ye yetiştim. Sörf tahtasını kolunun altından çıkardım ve yan gözle ona baktım. Titriyordu, ısınmak için kollarını kendine sarmıştı, yürüyüşü dengesizdi. Üzerinde dalgıç kıyafeti olması ve esen soğuk nisan rüzgârı hiç de yardımcı olmuyordu.

Park yerine vardığımızda, sörf tahtalarımızı cipin yan tarafına dayadım, kapağı açtım ve ona oturmasını söyledim. Arkayı karıştırıp plaj havlusu ve kapüşonlu tişörtümle çıktım ve ona dalgıç kıyafetinin üst yarısını çıkarmasını söyledim. Elleri o kadar çok titriyordu ki bu basit işi yapmakta zorlanıyordu.

"Remy," dedim usulca.

"Ben hallederim," dedi. "Sorun yok."

Ama iyi değildi, bu yüzden kendim yaptım, dalgıç giysisini soydum ve etrafına bir havlu sardım, sonra önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve dalgıç giysisinin geri kalanını soydum. Cildi tüylerle kaplıydı, dudakları mosmordu.

Başka bir plaj havlusu alıp bacaklarına sardım, sonra da kapüşonumu başına geçirdim. Onu yürümeye başlayan bir çocuk gibi giydirmeye çalıştığımı anladığında, kollarını kolların içine soktu ve cipin arkasından atladı.

Remy sırt çantasını kaptığı gibi yanımdan geçip gitti, hemen buradan çıkmak için acele ediyordu. Dalış kıyafetinden hızlıca bir havlu çıkarıp şort ve tişört giydim ve sürücü koltuğuna tırmandım, o ıslak mayosunun üzerine tozluk giyerken ben de ısıyı yükselttim. Çıkarmak için kapüşonumun eteklerine uzandı ama onu sözlerimle durdurdum.

"Şimdilik bunu giy. Isınana kadar."

"Teşekkürler." Kollarını ellerinin üzerine çekti ve parmak uçlarıyla kavrayarak kollarını tekrar kendine doladı. Ona bir şişe su uzattım ve birkaç yudum alarak bana teşekkür etti. "Beni eve bıraktıktan sonra geri gelebilirsin."

Evet, öyle bir şey olmadı.

Onu evine bıraktım. Kimse yoktu. Ne yapmam gerekiyordu? Kendi başının çaresine bakmasına izin mi verseydim? Bikinisini değiştirmesini bekledim çünkü o da ıslaktı. O yatak odasındaiken merakıma yenik düştüm. Buzdolabını ve dolapları kontrol ettim -birkaç çeşni, Spaghetti-O's konservesi, bir kavanoz fıstık ezmesi ve süt dışında boştu- ve tezgahın üzerindeki Rachel St. Clair adına yazılmış fatura yığınının inceledim. Son Bildirimler. Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve bunun beni ilgilendirmediğini kendime hatırlattım. Kimsenin postasına bakmaya ya da mutfakını kurcalamaya hakkım yoktu.

Bir çizgiyi daha geçtim, bu seferki yasadışı, faturayı cebime koydum ve oturma odasına doğru yürüdüm. Buraya son gelişimden biraz daha temizdi. Yırtık pırtık tüvit kanepenin köşesine bir takım çarşaf ve yastık tıktırılmıştı, karşı duvarda siyah boyalı bir şifonyerin yanında bir yığın kirli giysi ve üzerinde bir televizyon duruyordu. Daire sessizdi ve bayılmış olmasından endişelenerek adını seslendim.

Cevap vermeyince koridorda ilerledim ve banyo olduğunu tahmin ettiğim kapalı bir kapının önünde durdum. Sanki

Duş akıyordu. "Remy.

İyi misin?"

Cevap vermedi. Su kesildi ve ben de oturma odasına döndüm, böylece kapının hemen dışında pusuya yatmışım gibi görünmeyecekti.

Beş dakika bekledikten sonra soruyu tekrar sordum. "Ben iyiyim. Ben sadece..." Sesi zayıf geliyordu.

"Sen sadece ne?"

Kapı açıldı ve koridora çıktı, arkasında bir buhar bulutu yükseliyordu, yüzü solgun ve dudakları renksizdi. Yere düşmeden önce kollarının üstünden tuttum ve onu oturur pozisyona getirdim. "Başını bacaklarının arasına koy."

Dediğimi yaptı ve derin nefesler aldı. Başını kaldırmadan önce beş dakika kadar öylece oturduk.

"Şimdi daha iyiyim." En azından yüzüne renk gelmişti. "Sadece ısınmaya çalışıyordum. Duşun yardımcı olacağını düşündüm. Ve kendimi iğrenç hissettim. Tuzlu su ve..." Sesinin kesilmesine izin verdi ve sertçe yutkundu. "Bütün bunlar için üzgünüm. Geri dönmelisin. Fırtınadan sonra sörf yapmayı sevdiğini biliyorum."

Islak saçlarının ucundan, Noel'de ona hediye ettiğim turkuaz kapüşonlu tişörtüne su damlıyordu. Gözleriyle uyumluydu. "Seni bu şekilde bırakmayacağım."

"İyi olacağım."

"Bunu söylemeyi bırakmalısın. İyi değilsin Remy." Sadece başındaki yaradan ya da baş dönmesinden bahsetmiyordum. Ne demek istediğimi anlayarak başını çevirdi ve saçlarını parmaklarıyla taradıktan sonra at kuyruğu şeklinde toplayıp bileğindeki lastikle sabitledi.

Başını duvara yasladı ve yüzünü bana doğru çevirdi. Koridorda yan yana oturuyorduk, bacaklarımızı önümüze atmıştık.

"Gözlerin bugün daha yeşil görünüyor," dedi. "Yeşil elma yeşili." "Şampuanının kokusundan olmalı."

Güldü çünkü bu hiç mantıklı değildi. Karnı guruldadı, bana daha önce kustuğunu ve bu dairede hiç yemek olmadığını hatırlattı.

"Bütün bu yeşil elma muhabbeti beni acıktırdı," diye şaka yaptı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Fena değil. Sadece başım ağrıyor."

"Tylenol ya da başka bir şey aldın mı?" Banyoya doğru bakarak sordum.
"Hayır. Dolabı kontrol ettim ama bulamadım."
Tabii ki yok. Muhtemelen ilk yardım çantaları da yoktu.

Başındaki yarayı temizledikten sonra -çok az acı çekmişti- ve ona Tylenol verdikten sonra Remy, "Artık hemşireyi oynamayı bırakıp oraya dönebilirsin," dedi.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Nasıl tahmin ettin? Tuhaf kahvaltını yedin. Şimdi de tembellik yapıyorsun."

"Avokadolar garip değildir."

Yeşil elmasını ısırды. "Onları parçalayıp tatlı patatesin içine doldurduğunuzda öyle oluyorlar."

Çekirdeği ile birlikte tüm elmayı yemesini izledim. "Ve bu garip değil."

Omuz silkti ve sapını havaya kaldırdı. "Sapını yeseydim tuhaf olurdu. "

Güldüm ve başımı salladım. "Peki, Tristan Hart'ı nereden tanıyorsun?"

"Okuldan."

Daha fazlası vardı, bana her şeyi anlatmak istemediği için tereddüt ettiği belliydi.

"Onu tanıdığını fark etmemiştim," dedi.

"Onu tanımıyorum. Babası HartCore'un sahibi."

"Tabii ki öyle. Bunu anlamam gerekirdi." İçini çekti.

"Seni rahatsız ediyor mu?" Onun sözlerini hatırlayarak sordum. Asıl bilmek istediğim, o dallamayla hiç birlikte olup olmadığıydı.

"Hayır. Onunla hiçbir ilgim yok."

Neden yalan söylediğine dair belirgin bir izlenim edindim?

Remy bazen ketum davranırdı. Çok fazla sır saklardı. Remy St. Clair'in birçok katmanını soymak zorlu bir işti. Kendisinin sadece küçük parçalarını paylaşırdı ama pek çok kızın aksine, kendisini sadece en iyi şekilde göstermek için elinden geleni ardına koymazdı. Kimseyi etkilemeye çalışmıyor ya da her şey yolundaymış gibi davranmıyordu.

Hayır. Remy özünde kendisiydi. Flört etmezdi. Utangaç davranmazdı. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursadığı izlenimini vermedi. Bu yönünü seviyordum. Sır saklasa da, tanıdığım en dürüst insandı. O *gerçektir*.

"Her ne kadar takılıp acai kasesi ya da menünüzde sırada ne varsa onu yemenizi izlemek istesem de işe gitmem gerekiyor." Gitmek için ayağa kalktı.

"Dinlenmelisin."

Merdivenlerden inerken "Tavsiye verip almamak konusunda harikasin, değil mi?" diye sordu.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hossegor. Rotator manşetiniz. Omzun nasıl?"

"Yeni gibi."

"Elbette öyle."

Remy'yi bıraktıktan sonra molaya geri döndüm. Tristan Hart gitmişti.

"Dangalak nerede?" Sırada Trav'e katıldığımda sordum.

"Buna bayılacaksın," dedi bıyık altından gülererek. "Sen gittikten kısa bir süre sonra, dallama bir dalga tarafından çarpıldı. Tahtasını kırdı."

İkimiz de güldük.

"Karma. Ne kaltak ama," dedim. İşe koyulma vakti gelmişti. "Bunu aklından bile geçirme," dedi Trav, benimle aynı dalgaya bakarak.

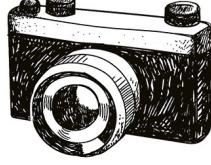
"Üzerinde adım yazıyor." Sertçe kürek çekerek havalandım ve o n d a n önce yakaladım.

"Pislik," diye seslendi arkamdan. "Karma senin için geliyor."

Başımı geriye attım, saçlarımı alnımdan uzaklaştırmak için küçük bir hareket yaptım, bir dergideki pin-up için poz veren bir pislik gibi.

Karma tam bir sürtüktü.

REMY



Mom on yedinci doğum günümüzü unuttu. Kart yok, hediye yok, Mutlu Yıllar yok. Hiçbir şey yoktu. Dylan ve ben yarım düzine cupcake aldık - çikolatalı ve kremalı - ve bir kutu maytap.

Onları çatıya çıkarıp kafayı bulduk ve bir altılı bira paylaştık, maytaplar sönene ve Dylan onları boş bir PBR kutusunda söndürene kadar karanlıktaki ışık kıvılcımlarını izledik. Kapı pat diye açılıp Sienna görüldüğünde ikinci kekimi yiyordum.

"Ciddi misin? Bensiz parti mi yapıyorsunuz? Hediyelerle geldim." Dylan'a babasının içki dolabından çaldığı bir şişe viskiyi uzattı ve kucağıma paketlenmiş bir hediye attı. Ona bir kek uzattım ve Dylan viskiyi açıp fondip yaptı.

"Rica ederim," dedi ona ters ters bakarak.

"Teşekkürler Prenses." Adam ona tembel bir sırıtışla karşılık verdi. Sienna gözlerini devirdi. "Tam bir pisliksin."

Dylan'dan Sienna'ya baktım. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Hayır," dediler hep bir ağızdan.

Bir sigara daha sararak yaktı ve Sienna'ya uzatmadan önce bir nefes çekti. "Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme."

Nefesinin altından yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı ve bana kesinlikle bir şey kaçırdığımı hissettirdi. Birkaç hafta önce Dylan bir havuz temizleme şirketinde yeni bir işe girmişti. Temizlediği havuzlardan biri Sienna'nınkiydi. Tristan'ın ya da o civardaki diğer havuzları temizleyip temizlemediğini sormadım. Tristan ve Shane'in plajda karşılaştıkları günden beri Tristan beni rahatsız etmeyi bırakmıştı.

Olaydan bahsetmemiştii, ben de bahsetmemiştim. Bu da benim için gayet uygundu. Bugün okuldaki son günümüzdü ve şansım yaver giderse yaz boyunca onunla karşılaşmayacaktım.

Sienna'dan gelen doğum günü hediyesini açtım - Starbucks hediye kartı ve her gün giymeye yemin ettiğim bir Nirvana tişörtü. Sarıldık ve bir kek daha paylaştık. Midemi bulandırdı.

Yarım şişe viski içtikten ve esrarı tüttürdükten sonra Dylan plaja gitmek gibi parlak bir plan yaptı. Sienna'ya Jimmy's Surf Shack'ten indirimle aldığım yeni bikinimi ödünç verdim, mavi ve sıcak pembe çiçek desenli, eski soluk turuncu takımımı giydim. Sienna evimizin içine hiç girmemişti ve eğer tüm sınırlarım bulanık ve hayatımdaki filtre bu kadar puslu olmasaydı, utanırdım.

Sahile kadar bisiklet sürdük ve Sienna Dylan'ın gidonuna bindi.

Sarhoş ve kafası güzel üçümüz ay ışığında akıntıya karşı yüzüyorduk. Hepimizin boğulacağından emindim.

Dylan sırt üstü yüzüyor ve Pearl Jam'in "Black" şarkısını söylüyordu. Şarkıyı boş kumsala, uçsuz bucaksız denize ve gümüş renkli aya söylüyordu. Öfkesi ve acısı her kelimeye sızmıştı. Gözyaşlarımı göremiyordu. Onun için kırıldığımı göremedi. Ben sadece başımı suyun üstünde tutmaya çalışan kırık bir kız kabuğuydum. O ise sadece bir çocuktı, nasıl erkek olacağını anlamaya ve ikimizi de ayakta tutmaya çalışıyordu.

Çok garip, hüzünlü ve acı-tatlı bir geceydi. Ama her şeye rağmen - annemizin yokluğu, Tristan'la yaşadığımız tüm o saçmalıklar ve Shane'e olan karşılıksız aşkım - Kaliforniya'daki hayatımızı seviyordum.

Ertesi sabah Dylan'ı koltuktan kaldırdım. "Git buradan," diye mırıldandı.

"Akşamdan kalmanın en iyi ilacını biliyorum."

Okyanus iyileştirdi. Shane ve Jimmy buna yemin etmişti. Dylan ve ben bir saat sörf yaptıktan sonra baş ağrım geçti ve midem de bulandı.

Birkaç saat sonra işe gittiğimde Jimmy bana Mutlu Yıllar diledi. Unutmamıştı. Bana bir Polaroid fotoğraf makinesi verdiğinde neredeyse ağlayacaktım ve filmin yarısını onun fotoğraflarında kullandım. Shane'in yirmi yıl sonra nasıl görüneceğini görmek istesem tek yapmam gereken Jimmy'ye bakmaktı.

"BENİ NEREYE GÖTÜRÜYORSUN?" Bana uzattığı kaskı takarak Shane'e sordum. Sanki nereye gittiğimiz önemliymiş gibi davrandım. Ama önemli değildi. Onunla her yere giderdim.

"Gecikmiş bir doğum günü için."

Beni Oceanside'a götürdü ve taco yedik. Ona Rio'yu sordum - Brezilya'daki bir sörf etkinliğinden yeni dönmüştü - ve sözleriyle benim için bir resim çizmeye çalıştı ama sonunda bana telefonunu uzattı. Çektiği fotoğraflara göz gezdirdim, yüzde doksanı okyanus manzaralıydı. Yemeğimizi yedikten sonra iskeleden kollarımızı korkuluklara dayayarak gün batımını izledik.

Shane'in yüzünü izledim, okyanusa, metresine bakıyordu, tıpkı bir aşığın yapacağı gibi - özlemle ve mükemmel dudaklarında bir gülümsemeyle. Bana bakmak için başını çevirdi ve gülümsemesi hâlâ oradaydı. Gözleri bugün yeşil görünüyordu. Bunun bir anlamı olup olmadığını merak ettim.

Yıpranmış kargo pantolonunun cebinden küçük, sarılı bir kutu çıkardı ve korkuluğun üzerine koydu. Sanki dokunursam beni ısıracakmış gibi öylece baktım. "Nedir bu?"

"Doğum günü hediyen."

Göz kırptım. Bir kere. İki kez. Üç kez. Hâlâ oradaydı. "Bana doğum günü hediyesi mi aldın?"

"Açacak mısın yoksa sadece güzel ambalajına mı bakacaksın? Çabuk ol. Pelikan kapmadan önce." Sesi eğlenmiş ama açmak için hiçbir hamle yapmadığım için biraz da utanmış gibiydi. İkimiz de kutuya saatli bir bombaymış gibi bakıyorduk. Pelikan konusunda şaka yapmıyordu. Sadece birkaç metre solumdaki parmaklığa tünemişti. O üzerine çullanıp almadan önce kutuyu kaptım.

Güzel bir ambalaj kâğıdı vardı -gümüş yıldızlı gece mavisi. Kutu hafifti. Küçük ve kare şeklindeydi. Sırtımı parmaklıklara dayadım ve hediyenin suya düşme ihtimalini azalttım. Paketi açarken nefesimi tutuyordum, sonra kapağı kaldırdım ve nefesim kesildi. Altın bir zincir üzerinde gümüş bir çapanın etrafında altın bir daire. Kolyeyi kutudan çıkardım ve madalyonu inceledim.

"İşaretlerin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

Altın çemberdeki yazılara baktım ve başımı salladım. "Bunlar Costa del Rey'in koordinatları."

"Çok güzel. Bayıldım," dedim sonunda, birkaç uzun sessizlik anının geçtiğini fark ederek.

Bir kahkaha attı. "Bu iyi oldu. Çünkü bunu geri alamam."

Kolye sadece benim için yapılmıştı. Gözlerim yaşardı. Bu kadar zahmete girdiğine inanamıyordum. Özellikle benim için bir şey yaptırdığına. Kolyeyi ters çevirdim ve arkasındaki yazıları okudum: *Ateşböceği için, böylece evinin yolunu asla kaybetmezsin.*

Gülümsedim. Bu bir tür şakaydı - benim kötü yön duygumu biliyordu. Ama kelimelerin daha derin bir anlamı olduğunu düşündüm. Sanki o benim evimdi. Bilmiyorum. Sadece buna inanmak istedim.

"İşte," dedi kolyeyi benden alarak. Saçlarımı topladım ve bir elimle tuttum, o da bana doğru eğildi. Kolyeyi boynuma geçirirken başı eğildi, nasırlı parmakları tenime sürtündü. Gözlerimi kapadım ve onu içime çektim. Yaz mevsimi gibi kokuyordu. Deniz gibi. Ve sadece ona ait olan bir şey. Temiz, erkeksi ve sarhoş edici. Onu özledim. Ona dokunmak, onu öpmek, dudaklarımı boynunun pürüzsüz bronz tenine bastırmak istedim. Başını kaldırdığında gözlerimi açtım. Parmaklarım kolyenin izini sürdü ve alt dudağımı dişlerimin arasında emdim. Gözleri yüzümde geziniyordu. O kadar yakındık ki irislerindeki kehribar beneklerini görebiliyordum.

"Remy," dedi kısık sesle.

"Shane," diye nefes aldım.

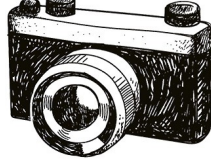
Başını salladı ve yüksek sesle nefes verdi, sonra kutuyu ve ambalaj kâğıdını elimden aldı ve yakındaki bir çöp kutusuna attı. Kutuyu neden attığından emin değildim ama önemli değildi. Ona ihtiyacım olmayacaktı. Bu kolyeyi çıkarmaya hiç niyetim yoktu.

"Teşekkür ederim. Doğum günü hediyesi için." "Bir şey değil."

İskelede balık tutan bir adamın yanından geçerken Shane'e iki parmak selam verdi. Shane onunla daha önce konuşmuş, balık avının iyi olup olmadığını ve ne yakaladığını sormuştu. Aramızdaki en büyük fark buydu. Herkesle konuşabilirdi. Diğer erkeklerin hoşlanacağı türden bir adamdı. Erkekliğinden emin. Arkadaş canlısıydı. Kendine güvenen. Rahat. Kendi teninde rahattı.

Ve ateşe çekilen bir pervane gibiydim.

REMY



I annemin yatak odasının kapısını çaldı. "Anne, kira parasına ihtiyacımız var."

Kapının diğer tarafında bir erkek sesi duydum ve annem Kıkırdama.

"Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

Gözlerimi devirmiştim. Ağustos ayıydı. "Yaz tatilindeyiz." Birkaç hafta önce annem taşınmaya hazır olduğunu söylemişti.

"Bir şeyleri değiştirmemiz gerekiyor. Bir değişikliğe ihtiyacımız var. Santa Fe'de her şey farklı olacak. Göreceksiniz."

Bu sefer ikiye karşı birdik, bu yüzden taşınmak yerine annem birkaç günlüğüne gitti ve bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bıraktı. Bunu ilk kez yapmıyordu ve sonuncusu da olmayacaktı. Ama ortadan kaybolduğunda kimseye söylemedik. Annesiz kalmaktansa annesiz kalmak daha iyiydi. Çoğunlukla kendi kendimize yetiyorduk. Ama şimdi kiranın vadesi geçmişti ve yapabileceğimiz tek şey kaçmaktı.

"Anne, bugün kirayı ödemen gerekiyor."

"Sen sadece yaşlı bir endişelisin, Remy. Sana halledeceğimi söyledim. Güneş parlıyor. Git ne yapıyorsan yap. İyi günler tatlım," diye şarkı söyledi.

İçimi çektim. Böyle davrandığında, onunla bu konuda mücadele etmenin bir anlamı yoktu. Dikkat etmezdi. Bir şekilde aynı anda hem inleyip hem kıkırdarken kulaklarımı tıkadım.

LANET OLSUN. Shane'in cipinden indiğimde Jerry bana doğru koşmaya başladı.

Önümde durdu ve elini saçının üzerinde gezdirdi, karanlık kahverengi gözleri göğüslerime değil yüzüme odaklanmıştı, bu da hoşuma gitmişti. Neyse ki Jerry iyi bir adamdı, sapık değildi. Ama yine de. Bir hayır kurumu yönetmiyordu. "Annene birkaç mesaj bıraktım ama cevap vermedi."

Hiç şaşırmadım. Annem bir haftadır ortalıkta yoktu. Ama bunu bilmesini istemedim. "Özür dilerim. İşle çok meşguldü."

Yalancı. Birkaç hafta önce işini kaybetti. Bilerek, Dylan ve ben şüphelendik.

Başını kaşdı, bana inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışıyordu. Kısa kollu beyaz gömleğinin kollarının altında ter lekeleri vardı. "Eğer kirayı bugün alamazsam, yasal işlemleri başlatmaktan başka çarem yok." Zavallı Jerry. Bu sözleri söylediğine pişman olmuş gibi görünüyordu. Sanki gerçekten üzülmüş gibiydi.

"Anlıyorum. Bugün ödemesini yapmasını sağlayacağım." Midem bulandı. Bu sözü nasıl tutacaktım?

Jerry başını salladı ve omzumun üzerinden baktı. *Shane.* Aman Tanrım. Hâlâ buradaydı, camları açılmış cipinin içinde bekliyordu. Artık kiramızın geciktiğini biliyordu. Asfaltın beni yutmasını diledim. Jerry'nin ofisine dönmesini izlerken utanç yanaklarımı yaktı. Shane yanıma geldi.

"Ne kadar lazım?"

"Paranı almayacağım, Shane."

"Ne kadar lazım?" diye tekrarladı. Sesi gergin çıkıyordu, sanki kendini zor tutuyormuş gibiydi. Gerginlik üzerinden yuvarlandı.

Bu noktada başka seçeneğim yoktu. Annem kayıptı. Yaşayacak bir yere ihtiyacımız vardı ve Costa del Rey için bu daire ucuzdu. Dylan ve ben başka bir yer aradık ama her şey bütçemizi aşıyordu.

Ona dolar miktarını söylerken irkildim. Gözünü bile kırpmadı. Onu takip etmem için çenesini salladı ve ben de takip ettim, merdivenlerden yukarı çıktım ve kapıdan mutfığa geçtim. Mutfak tezgahına yaslandım ve o yatak odasına çek defterini almaya giderken ben de onu bekledim. Ya da oturma odasına. Ya da başka bir yere. Her gittiği yerde yaptığı gibi beyaz döşeme tahtalarının üzerinde kumdan bir iz bırakmıştı.

Ellerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırarak bir iniltiyi bastırdım. Neden? Neden bu bok her zaman onun önünde oluyordu?

Ellerimi indirdim ve meyve kâsesinden yeşil bir elma aldım. Bunu da hesabıma ekleyebilirdim. Oda ve yemek. Gözüm meyve kâsesinin altına sıkıştırılmış bir faturaya takıldı ve daha yakından baktım. Meyve kâsesini kenara kaydardım ve Rachel St. Clair adına baktım.

Shane elinde bir çekle döndü, gözleri elimde tuttuğum banknotlara kaydı.

"Onlara ödeme mi yaptın?" Kızgın mıydım yoksa minnettar mıydım bilmiyordum. Nereden biliyordu? Bunları nasıl almıştı ki?

Shane cevap vermedi. Tabii ki ödemişti. Annemin ödemediğini bilmeliydim.

"Sana inanamıyorum," diye bağırdım. Evinden hızla çıktım ve merdivenlerden aşağı koşarak indim.

"Remy," diye seslendi.

Sokağı koşarak geçtim ve merdivenlerden ikinci kata çıktım, anahtarlarım elimdeydi, metal derime batıyordu.

Daire kapısının kilidini açtım ve arkamdan kapatmaya çalışarak içeri girdim. Onu dışarıda bırakmak için. Elini kapıya dayayarak yüzüne kapatmamı engelledi.

"Shane. Sadece git."

Kapıyı zorla açtı ve arkasından kapıyı çarparak beni içeri kadar takip etti.

"Hâlâ kira parasına ihtiyacın var."

"Senden değil, ihtiyacım yok."

Beni görmezden geldi ve çeki sehpanın üzerine koydu. "Ben hayırsever biri değilim."

"Olmadığını biliyorum."

"Kaç aydır... ne kadar zamandır faturalarımızı ödüyorsunuz?" "Fark etmez."

"Önemli," diye bağırdım. Durdum ve nefes aldım, karmakarışık duygularımın kontrolünü yeniden kazanmak için savaştım. "Bunu neden yapasın ki? Etrafta dolaşıp insanlar için bunu yapamazsın."

"Önemli bir şey değil."

"Evet. Bunu söyleyip duruyorsun. Ama biri bunu senin için yapsa nasıl hissederdin?"

"Ne yapmam gerekiyor? Umurumda değilmiş gibi mi davranayım? Sırf annen faturaları ödemiyor diye elektriğini kesmelerine izin mi vereyim?"

"Annem elinden gelenin en iyisini yapıyor," dedim dişlerimi sıkarak. Bu doğru değildi. Gerçekten değildi. Pek çok şeyi daha iyi ve farklı yapabilirdi. Annem mükemmel değildi. Her zaman harika bir anne değildi. Ama o bizim annemizdi ve sahip olduğumuz tek şeydi. Shane'in ya da başka birinin onun hakkında kötü konuşmasına izin vermezdim.

Shane bir elini saçlarında gezdirdi ve dairenin etrafına bakındı. "Bu şekilde yaşamamalısın." Onun gözünden görmekten nefret ediyordum. Köhne kanepeler. Köşeye sıkıştırılmış çarşafklar. Yüzük izleri ve sigara yanıkları olan sehpa, izmaritlerle dolu bir kül tablası çünkü mankafa kardeşim artık sigara içmeye başlamıştı. Dylan'ın kirli kıyafetleri yerde bir yığın halinde duruyordu. Burayı temizlememiz gerekiyordu. Çaresizlik ve bakımsızlık kokuyordu. Shane'in bu kadar çok şey görmesinden nefret ediyordum. Onun yargılarına ihtiyacım yoktu ve takdir etmiyordum.

"Bana tepeden bakma hakkını sana kim veriyor? Bana beyaz bir çöpmüşüm gibi davranma hakkını."

Burnunun kenarını sıktı ve birkaç derin nefes aldı. Muhtemelen ona kadar sayıyordu ama o kadar uzağa gidemezdi. En iyi çabalarına rağmen, asla başaramadı. Konu ben olduğumda değil. "Sen beyaz çöp değilsin ve sana asla öyleymişsin gibi davranmadığımı çok iyi biliyorsun. O yüzden saçmalamayın kes, Remy."

"Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum."

"Sana nasıl hissettiriyorum?" Yaklaştı, gözleri yüzümde, gözlerimden dudaklarıma doğru gezindi. Sertçe yutkundum, ellerimin avuç içlerini yaslandığım duvara bastırdım.

"Kıskanç," diye fısıldadım. "Ve kızgın. Ve..." Gözlerimi sıkarak kapattım. Onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu.

"Remy." Sesi alçak ve boğuktu, dokunmasak bile vücudunun sıcaklığını, yakınlığını hissedebiliyordum. Dudaklarım aralandı. Beni öpmesi için ona yalvarmak istedim. Ama yapamadım. Yapamazdım. Belki o bile istemiyordu. Gözlerimi açtım ve onunkilere baktım.

"Keşke..."

"Ne diliyorsun?" diye sordu, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Onu bu kadar çok istememeyi diledim. Her şey bizim için bu kadar zor olmak zorunda değildi. Oyun alanının eşit olmasını. Bana dokunmasını diledim. Ondan önce hiç kimse tarafından dokunulmamış olmayı diledim. Çok fazla şey diledim.

"Bunu bir tek ben mi hissediyorum yoksa sen de hissediyor musun?" Fısıldadım. Gözlerimi sıkarak kapattım. Çok fazla şey söylemiştim. Kendimi çok savunmasız bırakmıştım. Onun uzaklaşmasını bekledim.

Parmaklarının arkası elmacık kemiğimin ve dudaklarımın üzerinde gezindi. Gözlerimi açtım. Vücudu değişti, bana doğru eğildi, elini başımın yanındaki duvara dayadı. Parmağını atletimin askısına taktı ve gözleri yüzümden hiç ayrılmadan aşağı yukarı kaydırdı.

"Bu yanlış." Sesi gergin geliyordu. O bunları söylerken bile eli kalçamı kavradı, başparmağı şortumun bel kısmının hemen üstündeki çıplak teni okşuyordu. Kaba, nasırlı parmaklarının tenimdeki hissi omurgamdan aşağı ve yukarı ürperti gönderdi. Nefes alamıyordum. Hareket etmekten korkuyordum. Bana dokunmayı bırakmasından, geri çekilmesinden ve gözlerindeki şehvet bakışının kaybolmasından korkuyordum. "Çok yanlış."

"Bütün öpücüklerimi sana saklıyordum."

Gerçekten acı çekiyormuş gibi inledi ve alnını benimkine bastırdı. Aynı havayı soluyarak sarsılıyorduk. "Bana böyle şeyler söyleme."

"Bu doğru." Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Öp beni." Yalvarıyordum. Yalvarıyordum. Ve umurumda değildi. Bu öpücüğe, soluduğum havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı.

Bana yine yanlış olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama söylemedi. Eli boynumun yanından aşağıya, saçlarımın arasına kaydı. Başını eğdi, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Dudakları ağzı kapalı bir öpücükle benimkilerle buluştu. Gözlerimi kapattım ve içgüdüsel olarak kollarımı boynuna doladım. Parmaklarımı okyanustan hâlâ nemli olan gür saçlarında gezdirdim. Beni yumuşak ve tatlı bir şekilde tekrar tekrar öptü. Sonra geri çekildi ve ben daha ilk gerçek tadımı almadan duracağını düşünerek neredeyse ağlayacaktım. Ama bir konuda kararını vermiş gibiydi çünkü dudakları yine benimkilerin üzerindeydi. Kolu belime dolandı ve beni daha da yaklaştırdı.

Dili dudaklarıma doğru ilerledi ve ben de onu içeri aldım. Ağzımı doldurdu, en hassas kısımlarımı okşadı, sadece tekrar geri dönmek için geri çekildi. Ona doğru eğildim, göğüslerim sert göğsüne bastırdı ve sert uzunluğunun karnıma karşı verdiği açık his, onun da benim kadar etkilendiğini anlamamı sağladı. İnlememi tutamadım ve o da hırıltıya benzer bir ses çıkardı.

Elleri sırtımdan aşağı süzüldü ve kışımı kavradı. Beni yerden kaldırdı ve iki bacağımı sıkıca beline doladım, vücutlarımız birbirine o kadar yakındı ki kalbinin göğsümde attığını hissedebiliyordum.

Ön kapı açıldığında ayaklarım güm diye yere çarptı. Shane bir adım geri çekilerek aramıza biraz mesafe koydu ve elini saçlarında gezdirdi. Yüzüne bakamadım. Pişmanlık göreceğimden çok korkuyordum. Ya da suçluluk. Ya da görmek istemediğim bir şey. Bu yüzden ona bakmadım. Duvara yaslandım, bacaklarım titriyordu ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Yarı sersemlemiş bir halde dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirerek onun tadına baktım. Tadı deniz gibi ve başka bir şey gibiydi - sarhoş edici bir şey. Baş döndürücü.

Dylan kapı aralığında durakladı ve yanımızdan geçmeden önce bakışlarını benden Shane'e çevirdi. Kardeşimin zamanlama konusunda çok iyi bir sezgisi vardı.

"Ne oldu sana böyle?" Elmacık kemiğindeki çürüğe ve parmak eklemlerindeki kurumuş kana bakarak sordum.

Sorumu duymazdan geldi ve sehpanın üzerindeki çeki aldı, "Bunu nereden buldun Rem?" diye sorarken sesinde suçlama vardı.

Cevabı biliyordu. "Shane."

Dylan bize doğru yaklaştı ve çeki, kollarını göğsünde kavuşturup almak için hiçbir harekette bulunmayan Shane'in önünde tuttu.

Dylan çeki küçük parçalara ayırdı ve havaya fırlattı. Konfeti gibi yağdılar. "Senin parana ihtiyacımız yok. Ben hallettim."

Sözleri karşısında şok olmuştum, ağzım açık kaldı. "Parayı nereden buldun?"

"Bunun için endişelenme."

"Dylan. Parayı nereden buldun?" Sorum

taş gibi bir sessizlikle karşılandı.

Bakışlarını Shane'e dikmişti. Sessiz bir irade savaşına kilitlenmişlerdi ve ben Dylan'ın gözünde bir yabancı olan Shane'in önünde kirli çamaşırlarımızı ortaya dökerek kurallarımızı çiğnemiştik. "Ben hallettim," diye tekrarladı, Shane'in ilk seferinde kaçırmış olma ihtimaline karşı.

Dylan'ın vücudu gerginlikle sarmalanmış, bakışları sertleşmiş ve Shane'e bakarken çenesi kilitlenmişti. Bu çok saçmaydı. Dylan Shane'in gitmesini bekliyordu, vücut dili burada istenmediğini haykırıyordu.

Shane bana bir bakış attıktan sonra kapıdan çıktı. Kapı arkasından kapanırken iç çektim ve dikkatimi eşyaları karıştıran Dylan'a çevirdim.

temiz kıyafetler için şifonyere gitti. Gömleksizdi, karın kasları ve tenindeki mürekkepler sergileniyordu. Eminem'in "Love The Way You Lie" şarkısının sözleri kaburgalarına dövme olarak işlenmişti.

Kendine ait bir yeri bile yoktu. Bu yüzden eve sadece duş almak ya da ara sıra yemek yemek için geliyordu. Ama annem gittiğinde, o burada kalırdı. Ben evde yalnız kalmayayım diye kanepede uyurdu. Hiç söylemedi ama bunu bu yüzden yaptığını biliyordum ve bu yüzden onu seviyordum. Ama benden çok fazla sır saklıyordu. Okulda onun hakkında Costa del Rey'deki ev kadınlarını para için becerdiğine dair pek çok dedikodu duymuştum.

İkizim. Bana güvenmesi gereken kişi. Yine de onun hayatı, nereye gittiği ya da ne yaptığı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Şimdi bir kum torbası gibi görünüyordu. Neden?

"Ben duşa gireceğim."

Onu durdurmak için kolundan tuttum. "Dur bakalım. Dur bakalım. Lütfen bana yasadışı bir şey yapmadığını söyle."

Yüksek sesle nefes verdi. "Paraya ihtiyacımız vardı ve aynen söylediğim gibi aldım. Sen ve ben. Bu işte beraberiz. Başka kimsenin yardımına ihtiyacımız yok. Hatırladın mı?"

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Bahsettiğimiz kişi Shane'di. Bir yabancı ya da yabancı biri değil. Ama Dylan haklıydı. Kimseden sadaka kabul etmek iyi hissettirmiyordu, Shane'den bile. Faturalarımızı ödemesi yeterince kötüydü. Bunu bizim için yapmasından nefret ediyordum. Buna ihtiyacı olmasından nefret ediyordum. Dylan'a söylersem, ona borcunu ödemenin bir yolunu bulurdu. Bunu ben de istemediğim için bu konuda çenemi kapalı tuttum ve başımı salladım. "Evet. Hatırlıyorum. Sen iyi misin?"

"Benim için endişelenmene gerek yok ve artık kira için de endişelenmene gerek yok. Ben hallederim."

"Dylan-"

"Bunu bizim için yapıyorum. Annem gitti ve geri dönmesi umurumda değil. Sadece sen ve ben varız. Benimle misin, değil misin?"

"Seninleyim." Ama ıslahevine düşseydi halimiz ne olurdu? Yaptığı şeyin yasal olduğuna dair bana güvence vermemişti.

"Başka kimsenin işimizi bilmesine gerek yok. Birbirimizin arkasını kolladığımız sürece her şey yoluna girecek."

Başımı salladım, her şeyin yoluna gireceğine gerçekten inandığım için değil, onun yanında olmama ihtiyacı olduğunu bildiğim için. Onun benim arkamda olduğu kadar benim de onun arkasında olduğumu bilmeye. Ve o uzaklaşırken, ne zaman

Kardeşim büyümüştü. Ne zaman bir erkek olmuştu? Daha bir yıl önce, onsuz plaja gittiğim için bana kaşlarını çatan on altı yaşında asık suratlı bir çocuktı. şimdi ise dünyanın yükünü omuzluyordu. Daha büyük, daha güçlü ve çok daha tehlikeli olmuştu.

Çaresizlik, insanları yapabileceklerini asla hayal edemeyecekleri şeyleri yapmaya iter.

Sienna, "Bana e-posta gönderip mesaj atsan ve her şeyden haberdar etsen iyi olur," dedi. Yatmak için şampanya rengi ipek bir kaşkorse ve kısa bir takım giymişti. "Bana bunu yaptığina inanamıyorum."

"Eğlenebilirsin." Onu neşelendirme çabam en iyi ihtimalle zayıftı. Ben de gitmesini istemiyordum. Babasının onu son senemiz için Doğu Yakası'ndaki bir yatılı okula göndereceğini öğrenmek beni çok etkilemişti. Artık Costa del Rey Lisesi'nde hiç müttelikim olmayacaktı. Dylan devlet üniversitesinde ders alıyor olacaktı. Ben yalnız kalacaktım. Tristan Hart ve onun neşeli pislik grubuyla. Ama bu benim bencilliğimdi.

"Evet, doğru. Eğlenceli," dedi Sienna. "Burası bir kurum gibi görünüyor. Parlak broşürleri görmüşsündür."

"Propaganda,"

dedim. "Aynen

öyle."

Ağına bir avuç patlamış mısır attı ve Starbucks hediye kartını kucağıma fırlattı, gözleri televizyon ekranından hiç ayrılmıyordu. Kartı tekrar kucağına attım ve babasının barında hazırladığımız liçi martinisini yudumlarken Sienna'nın leylak rengi yatak odasındaki elli beş inçlik ekranda Grace Kelly'nin komşusunu gözetlemesini izledim. Bu üçüncü martinimizdi.

Gürültülü bir çarpışma dikkatimi açık pencereye çekti. "*Lanet olsun.*"

Dylan yere yayılmış, manyak gibi gülüyordu. Ayağa kalkıp t ö kezleyerek yatağa doğru yürüdü, gözlerini Sienna'ya dikmişti.

"Burada ne yapıyorsun?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatılmış bir halde sordum.

"Prese veda etmeye geldim." Sözleri bulanıktı. "Bir öpücük için krallığım. Ya da taşaklarına bir tekme." Tepeden tırnağa siyah giyinmişti - siyah tişört, siyah kot pantolon, bağciksız siyah savaş botları- Sienna'nın peri masalındaki kötü adam gibi görünüyordu.

Yatağa tırmanıp kızın üzerine diz çöktüğünde şilte ağırlığının altında kaldı. Bir sigara yaktı ve dumanını yüzüne üflerken ben şaşkın şaşkın bakıyor, bulmacanın eksik parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordum. Sigarayı adamın dudaklarından aldı ve bir nefes çektikten sonra ayağıyla adamı itti. Adam bir gümbürtüyle yere düştü.

"Zemin çok sert."

Kolu uzandı ve sigarasını geri verdi, sanki haftanın her gecesi bu şarkıyı ve dansı yapıyorlarmış ve birbirlerine o kadar uyum sağlamışlardı ki, hiçbir söze gerek yoktu. Sienna'nın üzerine süründüm ve kardeşime baktım. Yatağının yanında yerde oturmuş, sırtını duvara dayamış, gözleri kapalı bir şekilde havaya duman halkaları üflüyordu.

Sienna'ya ters ters baktım. "Birbirimize güvenmeye ne oldu?" "Biz... biz..." İç çekti. "O senin kardeşin. İkiz kardeşin. Bu Sadece sana söylemek garip geldi. Yine de hiçbir şey olmuyor."

Dylan homurdandı. "Orası kesin. Ben Sienna'nın küçük kirli sırrıyım," diye mırıldandı. "Ön kapıyı kullanacak kadar iyi değilim. Ya da ailesiyle tanışacak kadar."

"Bu... bunun doğru olmadığını biliyorsun, Dylan."

Yataktan fırladım ama martinimin geri kalanını içmeden ve bardağı komodinın üzerine çarpmadan önce değil.

"Bebekler-"

"Hayır. Arkadaş olmamız gerekiyordu. Sana Shane'den bahsettim ve bu nca zamandır bunu benden saklıyor muydun? İşte bu yüzden insanlara güvenmiyorum. Ne zaman onları içeri alsan, yakınlaşmalarına izin versen, seni mahvediyorlar."

"Sence babam onu neden yatılı okula gönderiyor?" Dylan sesinin acı olduğunu söyledi.

"Dylan, yapma. Lütfen..."

"Lütfen ne? Benim hiç oy hakkım olmadı Sienna." Sert bir şekilde güldü. "Ama o zaman kim dünyada başka bir St. Clair piçinin dolaşmasını ister ki, değil mi?"

Gözlerim şok içinde açıldı. "Ne?"

Sienna'nın yanaklarından yaşlar süzüldü. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana söylemek istedim. Söyleyecektim... Senin ve... Dyl'in arasına girmek istemedim-" O kadar çok ağlıyordu ki kelimeleri birbirine karışıyordu. Yatağa süründüm ve kolumu onun titreyen omuzlarına dola dım. Dylan başını ellerinin arasında tutuyordu.

Ruhlarımızı kurtar.

SHANE



Ekim ayının ilk cumartesi sabahıydı ve koşullar mükemmeldi. Şafak devriyesindeydik - ben, Trav, Ryan, Cody Shaw Huntington Beach'ten gelmişti ve Oz bile bugün buradaydı. Nazikçe, Sürekli açık deniz rüzgârı dalganın yüzüne doğru esti ve onu yukarı kaldırdı. Büyük ve güzel bir dalga. Ve biz burada, bir grup tembel gibi sörf tahtalarımızın üzerinde oturmuş, Remy'nin dalganın üzerinden geçip sonuna kadar gitmesini izliyorduk. Sanki o lanet şeyin sahibiydi.

"Kahretsin, ama çok ateşli," dedi Oz, onun her hareketini takip ederken başı bir baykuş gibi dönüyordu. "Tam bir bal tuzağı."

"Gözlerini ondan uzak tut," diye homurdandım.

Travis kıs kıs güldü. "Peniche'deki bal tuzağını düşünmek için bolca vaktin vardı."

Koluna yumruk attım. O da bana yumruk attı. Peniche hassas bir konuydu. Portekiz'deki bir etkinlikten yeni dönmüştük. Berbat bir şovdu. Kalın dudaklı bir canavara bindiğimde tahtam ikiye ayrılmıştı. Ertesi gün okyanus göl gibiydi. İyi bir sürüş yapmak için elimden geleni yaptım, ancak yapabileceğiniz çok şey vardı ve yarı finallere bile geçemedim. Bu da beni kızdırdı. Oldukça iyi bir sezon geçirmiştım ama umduğum kadar iyi değildi. Sörfle ilgili bir şeydi bu. Dalgaların ya da koşulların nasıl olacağını tahmin edemiyor ya da sakatlıkları önleyemiyordunuz. Sezona ağrıyan bir omuzla, rotator manşetikle girmiştım - yine - ve kürek çekmek bile acı vericiydi. Ama yine de. Her gün kötüyü iyiyle birlikte kabul ederdim.

"Hâlâ tanıdığım en şanslı orospu çocuklarıyız," dedi Trav, düşüncelerimi yankılayarak.

"Aynen öyle. Yaşamak için çalışmaktan iyidir." "Ben bilemem," dedi Oz.

Firefly yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle sıraya girdiğinde hepimiz buna güldük. "Hepiniz kendinizle gurur duyuyorsunuz, değil mi?" Alay ettim.

"Evet."

"Olmalısın. Sıra dışısın."

"Olağanüstü mü?" diye sordu kara kaşlarını kaldırarak.

Bir sonraki dalgaya doğru kulaç atmaya başlamadan önce gülümseyerek "Olağanüstü," dedim. Enerjiyi sonuna kadar kullandım.

Kazan ya da kaybet, hayat çok güzeldi.

Omzumu kapının pervazına yasladım ve Remy'nin oturma odamın duvarındaki çerçeveli fotoğrafları incelemesini izledim. Çoğu onun tarafından çekilmişti. In-And-Out'un bir fotoğrafı. Alacakaranlıkta Costa del Rey. Gün batımında iskele. Onları bana yirmi ikinci yaş günümde hediye etmişti. Onun çekmediği başka fotoğraflar da vardı. Annemin bir fotoğrafı. Annemle babamın birlikte çekilmiş bir başka fotoğrafı. Ve Remy'nin telefonumla çektiğim bir fotoğrafı. Kiraz kırmızısı bir lolipopu emiyordu, dudakları yuvarlak ucun etrafına sarılmıştı. Duvarlarım için şeker pornosu.

Beni durdurmak için çok geç olana kadar fotoğraf çektiğimin farkında değildi. Fotoğraf makinesi Remy'yi seviyordu ama kendisi objektifin arkasında olmadığı sürece Remy onu sevmiyordu. Remy döndü ve ellerini önünde kavuşturdu, gözleri oturma odamda dolaştı - parke zemindeki örgülü halı, gri koltuk, cam sehpa. Dairem süslü bir yer değildi, sadece seyahatlerim arasında uyuyabileceğim ve eşyalarımı koyabileceğim bir yerdi. Babam bana sürekli bir ev satın almam gerektiğini, kira ödemek yerine gayrimenkule yatırım yapmamı söylüyordu. Ama kiram ucuzdu ve henüz kendi evimi almaya fırsatım olmamıştı.

"Neden buradasın

Ateşböceği?" "Seni

özledim."

"Gerçekten mi?" Onu yanımdaki kanepeye çektim. "Ne kaçırdın? Çünkü seni daha bu sabah gördüm."

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi, gözlerini indirdi. "O gri eşofmanları benim için mi giydin?"

Çıplak ayaklarımı sehpanın üzerine koydum. "Gri eşofmanlarıma bakmamalısın."

"O zaman belki de komando olmamalısın."

Onu kucağıma çektim, böylece üstüme çıkıyordu, gri eşofmanlarla komando olduğumu düşünürsek riskli bir hareketti. Ne zaman yanıma gelse sikim diken diken oluyordu. Hâlâ geçmemem gerektiğini bildiğim o hayali çizginin doğru tarafında kalmaya çalışıyordum. Öpüşmek sorun değildi. İkinci aşamayı geçemezdik. Tanrım. Liseli bir çocuk gibiydim. Hatta ortaokul çocuğu. Geriliyordum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Dünyanın sonu gelmiş gibi öp beni. Yüzümü bir daha göremeyecekmişsin gibi öp beni."

Onun yüzünü bir daha asla göremeyeceğim bir dünyada yaşamak istemiyordum. Ellerim sırtından aşağı kayarak kıcını kavradı. "Ben emirle öpüşmem."

"Beni son öptüğünden beri kaç kızı öptün?" Kalçalarını yuvarlayarak vücudunu ereksiyonuma doğru sürttü. Ona istediğini vermediğim için cezalandırılıyordum.

"Saymadım." Elim saçlarına dolandı ve dudaklarını ısırarak başını aşağı çektim. Dişlerini alt dudağıma gömdü ve sonra onu emdi.

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum." Gülümsedim. "Ben de senden nefret ediyorum."

Elini eşofmanımın içine soktuğunda inledim. Sıcak eli sikimin etrafını sardı ve sıktı.

"Remy." Sesim gergin ve çaresiz geliyordu. Serbest bırakılmak için yalvarıyor ama bunu durdurmam gerektiğini biliyordum.

"Bu gece benim sıram. Buna izin var."

Kuralları kendimiz uyduruyorduk. Benim sıram. Onun sırası. Buna izin vardı. İçine girmek yok. Ellerim onun flanel tişörtünü ve atletini hızla çıkararak beyaz dantel sütyenini ortaya çıkardı. Buna izin vardı. Tişörtüm yere fırlatıldı. Buna izin vardı.

Dikkatini açıklıktan ölmek üzere olan sikime verdi ve başparmağını ıslak başın üzerinde gezdirerek şaftı kavradı. Sıktığında küfrettim, sonra

pompalamaya başladı, eli o kadar sıcaktı ki mükemmeldi. Ellerim kıvrımlarını ve ipeksi tenini keşfetti ve ilk birkaç dakika içinde boşalmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Her işkenceli çekişte kalçalarını döndürüyor, vücudunu benimkine sürüyordu. Nefeslerimiz küçük pantolonlarla çıktı ve başım mindere yaslandı, benim sıcak fişkırımlarla karın kaslarımı kaplarken görüşüm bulanıklaştı.

Ne zamandan beri bir el işi neredeyse bayılmama neden oluyordu? Remy yerdeki tişörtümle üzerimi temizledi ve kollarını boynuma dolayarak beni dudaklarımdan sertçe öptü. Onu sırt üstü çevirip taytını indirdim, parmağım beyaz külotundaki ıslak noktanın üzerinde gezindi. Vücudu dokunuşumla titredi ve dudaklarından bir inilti kaçtı. Sadece ağzım ve parmaklarım. Sınırı aşmıyorduk.

SHANE



"J düşün..." Travis, Cody Shaw'ın oturma odasını dolduran insanların arasından geçerken sesini gürleyen bas sesinden duyabilmek için yükselttiğini söyledi. Ter ve bira kokuyordu. Dışarıya, güverteye çıktık ve güçlendirici bir nefes aldım.

soğuk gece havası. "Üç yıl beş ay içinde Remy yasal içki içme yaşına gelecek. Beş ay içinde, ben de dahil olmak üzere bu partideki herkes yasal olarak-"

Cümlesini bitirmesini engellemek için koluna yumruk attım. Remy'yi benden başka biriyle düşünmek... şey, düşünülemezdi. "Kapa çenenin," diye homurdandım, biramdan bir yudum alarak.

Travis başını salladı. "Söz konusu o olduğunda hiç soğukkanlı değilsin." "Selam çocuklar." İki sarışın bizi karşıladı, ellerinde içkiler, yüzlerinde kocaman gülümsemeler

Yüzler. Bir zamanlar benim tipim olabilirlerdi. Şimdi fazla plastik, fazla fantastik, fazla mükemmel görünüyorlardı. Tatsız, sanki tüm kenarları yumuşatılmış gibi.

Cody topallayarak arkalarından geldi ve her ikisinin de omuzlarına birer kolunu doladı. Zil zurna sarhoştı ve Oahu'da serbest sörf yaparken sol uyluk kemiğini kırdığı için bacağı hâlâ alçıdaydı. "Bunlar size bahsettiğim adamlar. Onlar efsane. Lanet olası efsaneler. Oğlum Shane dünyanın en iyi on birinci sörfçüsüdür hanımlar. Ve Travis de şanslı on dört numarayla hemen arkasından geliyor. Onlara biraz sevgi gösterin hanımlar." Cody tökezleyerek uzaklaşmadan önce bize göz kırptı, çırılçıplak soyundu ve sıcak küvette kız arkadaşına katıldı, kız ona binerken bacağına kenardan sarkıttı. Çok garip görünüyordu ama işe yaramasını sağladılar.

"Çok geriden takip ediyorum," diye homurdandı Travis.

On bir numara beni de çok heyecanlandırmıyordu. On bir numara bir numara değildi, yakın bile değildi ama gelecek yıl benim yılım olacaktı. "Beni kovalayacağını söylemiştim."

Aynısını kendisine yapmış olmanın intikamını almak için koluma yumruk attı ve dikkatini kızlara çevirdi.

Tanrı bilir ne hakkında konuşuyorlardı, kahkahaları bana eğlendiklerini ya da iyi rol yaptıklarını söylüyordu. Telefonumu kontrol ettim ve Remy'den gelen mesajı okudum. Saat daha on birdi. Sarhoş değildim. Araba kullanabiliyordum. Kararımı verdim, ona mesaj attım ve telefonumu cebime koydum.

"Mutlu yıllar. Ben gidiyorum," dedim Travis'e, cevabını beklemeden. Nefesinin altından 'jailbait' ve 'pussy whipped' gibi bir şeyler mırıldandı.

Cipime bindim ve Huntington Beach'ten Costa del Rey'e gittim. Saat on ikiye çeyrek kala arkadaşı Sienna'nın Tudor tarzı devasa evinin önüne park etmiş bekliyordum.

Yolcu koltuğuna tırmandı ve bana gülümsedi. "Merhaba sevgilim."

Göz kırptım. "Merhaba bela. Yine sensin."

"Bela sizi takip eder. Ya da belki de sen onu arıyorsun." Ben de durumun böyle olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Arabayı sahile sürdüm ve park ettim, cipimin arkasından havlu, battaniye, fazladan bir kapüşon ve bir el feneri aldım, sanki tüm bunlar doğaçlama bir Yeni Yıl Arifesi ziyareti değil de önceden planlanmıştı. Remy buraya gelmemize şaşırmış gibi görünmüyordu. Sanki yeni yıla girerken burada olmamız gerekiyormuş gibi bir his vardı. Ona kapüşonlu tişörtü attım ve o da siyah kazağının üzerine çekti. Kanvas ceketimi omuzlarına attım ve o da omuz silkerek ceketimi bana geri verdi. "Buna ihtiyacın olacak. Sadece tişört giyiyorsun."

"Ben sıcakkanlıyım."

"Neden hep bu kadar sıcaksın?"

"Kocaman bir kalbim var."

Güldü.

Ceketi tekrar omuzlarına geçirdim ve el fenerinin ışığı yolumuzu göstererek sahile doğru yürüdük. Merdivenin tepesinde durduğumuzda kolunu benimkine doladı ve okyanustan gelen rüzgâra karşı koymaya çalıştı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu, gece soğuk ve kristal berraklığındaydı.

"Mutlu Yıllar, Remy."

"Mutlu Yıllar, Shane."

Kollarını boynuma doladı ve beni öptü. Yavaş, kirli bir öpücük. Dudakları soğuk, ağzı sıcaktı. Tadı limonata gibiydi. Kirli sırlar ve gizli zevkler gibi. Remy'nin içinde dilimde tadabildiğim bir karanlık vardı.

Havluları ve battaniyeleri soğuk kumların üzerine serdik ve o bacaklarımın arasına oturdu, sırtı göğsüme yaslandı, kollarım onu sardı, böylece soğuğu hissetmeyecekti. Kumsalın aşağısı biraz daha sıcaktı, kayalıklar bizi rüzgârın ısırmasından koruyordu.

"Bana iyi bir şey söyle," dedi.

"Gelecek yıl... *bu* yıl, dünya şampiyonu olacağım. Bana iyi bir şey söyle."

"Bu yıl on sekiz yaşına gireceğim ve o zaman istediğim her yere gidebilir, güzel, çirkin ve ilginç şeylerin fotoğraflarını çekebilirim."

"Benimle gelebilirsin." Bunu yarı şaka olarak söyledim, ama bu fikir Ben.

"Beni cebine koyabilir ve her yere götürebilirsin. Asla veda et, tamam mı?" Sesi küçük ve hüzünlüydü, sözleri gece ve kıyıya vuran dalgaların sesi tarafından yutulmuştu.

Boynunun yan tarafını öptüm ve çenemi kavradı, başını çevirip doğrudan gözlerimin içine baktı, bir cevap, bir tür sonsuzluk arıyordu.

İkimiz de böyle bir söz veremezdik ama ben yine de verdim. "Asla elveda demeyeceğiz."

Yüzünü bana döndü ve önümde topuklarının üzerine oturarak avuç içlerini kalçalarına bastırdı. "Seni seviyorum, Shane."

Yüzündeki bir tutam saçı fırçaladım. Ay ışığında teni sanki mermerden kesilmiş gibi daha soluk parlıyordu. Mükemmel bir simetriye ve kusursuz bir cilde sahip güzel bir yüz. Ama bundan da öte, sert, güçlü ve dirençliydi. Komik, zeki, cesur. Ve ben onu seviyordum.

"Ben de seni seviyorum, Ateşböceği."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve hiçbir uyarıda bulunmadan kendini bana doğru fırlattı, elleri omuzlarımdaydı. Sırtım sert kuma çarptı ve vücudu benimkinin üzerine düştü. Nedenini bilmesem de gülüyordu ve

Sonra ağzını benimkine yapıştırdı. Ellerim her yerdeydi. Kıçında. Saçlarına dolanmıştı. Kalçalarını okşuyordum.

Bana karşı sallanıyordu, sikim amıyla aynı hizadaydı, o arı sokmuş dudaklarını ısırıp emerken dudaklarından küçük inilti ve inlemeler geliyordu. Emdiğim dudağı bıraktım ve bizi ters çevirdim, böylece altımda kaldı. Bu da nasıl bakmak istediğinize bağlı olarak her şeyi çok daha kötü ya da çok daha iyi yapıyordu.

Yılbaşı gecesini dondurucu soğukta bir kumsalda, elbiselerimizin arasında ona kuru bir şekilde sokuldum. Öpücükleri aç gibiydi. Ağzı açık ve özensizdi. Bu işte hiç incelik yoktu. Parmakları saçlarımın arasında geziniyor, kısa tırnakları kafa derimi kazıyor, bacakları belime sarılıyordu. Aletim o kadar sert ve dikti ki acı veriyordu.

Onun içinde olmam
gerekiyordu. Hayır. Hayır,
yapmadım. Yapamazdım.
Bu çok kötüydü.
Lanet olsun.

Yavaşlamaya ve nefesimi tutmaya çalışarak geri çekildim. Pişman olabileceğimiz bir şey yapmamıza otuz saniye kalmıştı. Sıcak nefeslerimiz duman pufları halinde çıkıyor, göğüslerimiz kabarıyordu. Gözleri ağır ağır kapanıyordu, şehvet doluydu, yanakları soğuktan pembeleşmişti ama dokunulduğunda ateşi varmış gibi sıcaktı. Dudaklarını hafifçe aralayarak yüzüme bakarken parmak uçlarım yüzünün kıvrımlarını, düz burnunu, öpücükle şişmiş dudaklarını izledi.

"Çok güzelsin, Remy St. Clair. Çok güzelsin."

Gözleri yaşlarla doldu. Yanaklarından aşağı döküldüler. Sessiz, dolgun gözyaşlarını silmeye çalışmadı. Başını çevirip gözyaşlarının düşmesine izin verdi ve ben de onları teker teker öperek uzaklaştırdım, her birini dilimin ucuyla yakaladım. Çenesini avucumun içine alarak dudaklarını öptüm, tuzlu gözyaşları onun tatlı tadına karıştı, dilim içindeki karanlığa daldı.

"Tadın okyanus gibi," dedim, sesim şehvetle uyuşmuştu. Gözyaşları bile beni tahrik ediyordu.

"Tadın evim gibi." Kollarını boynuma doladı. "Senin içinde boğulmak istiyorum."

"SOS," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Hâlâ onun üstünde yatıyordum, kalçalarım kalçalarının arasındaydı, hâlâ kaya gibi sertti, taşaklarım ihtiyaçtan ağırlaşmış ve şişmişti. Dışarısı soğuk olsa da fark etmemiştim. Bir sonraki ilaca ihtiyaç duyan bir bağımlı gibi, onun sıcaklığını aradım.

tekrar ağzıma aldım. Dillerimiz dans edercesine birbirine karıştı ve ben yine kuru bir şekilde onu unutana kadar becerdim. Boşalmaya o kadar yakındım ki, acınacak haldeydim.

Dudaklarından tek bir kelime döküldü. "*Lütfen.*"

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve kendimi tutmaya çalışarak "Hayır" dedim.

"Bana inanacak bir şey verin."

Geri çekildim ve onun üzerine diz çöktüm. "İhtiyacın olan şey bu değil."

Kendini dirseklerinin üzerinde yukarı itti. "Öyle ama. *Lütfen*, Shane."

Ne olduğunu bilmiyordum. Sesindeki umut ve çaresizlik. Okyanus gözleri çok güven vericiydi, sanki onun için her şeyi daha iyi yapabileceğime gerçekten inanıyordu. Ya da bu sınırları neden geçmememiz gerektiğini hatırlamakta güçlük çekiyor olmamdı. İçinde büyüdüğü dünya berbattı. Sahip olduğumuz şey... onun için hissettiğim şey... değildi.

Herhangi bir erkeğe en büyük zayıflığının ne olduğunu sorduğunuzda, dürüst olmak gerekirse size bunun bir kadın olduğunu söyleyecektir. Herhangi bir kadın değil. Onu dize getirebilecek tek kadın. Onu yok etme gücüne sahip olan tek kadın. Atan kalbini göğsünden söküp çıkarabilecek. *Onu mahvedecek*. Remy'nin tüm bunları yapabileceğini biliyordum.

En büyük zayıflığım oydu ve *her* zaman da öyle kalacak.

Remy'yi sevmenin iyi yanlarını neden göremediğimden emin değildim. Güneş ışığı, gökkuşakları ve tek boynuzlu atlar. Aşkımızın kaderinde asla böyle bir şey olmadığını biliyordum. Ve yine de, işte buradaydım, kendi yıkımımın aktif bir katılımcısıydım.

"Hava soğuk. Kumsaldayız."

"Kocaman kalbin beni sıcak tutuyor. Bu mükemmel. Tam da olmamız gereken yerdeyiz."

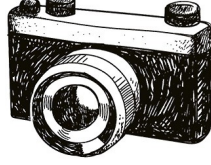
Tam da olmamız gereken yerde tutuklanabilirdim. Dikkatsiz, dikkatsiz ve aptallığın da ötesindeydi. Ama bu beni durdurdu mu? Durdurmadı. Heyecan arayan biriydim. Bir adrenalin bağımlısıydım. Risk almaya, kendimi sınırlara kadar zorlamaya ve bir inanç sıçraması yapmaya istekli olmasaydım, yaşamak için yaptığım şeyi yapamazdım.

Ama Remy ile seks yapma ihtimali dev bir dalganın şelalesinden geçmek gibiydi. Su, siz içindeyken tepeden aşağı yuvarlanır. Ağırlıksızsınızdır ve bir süre sessizdir, ama neyin geldiğini bilirsiniz ve oh kahretsin diye düşünürsünüz. Sonra bir de bakıyorsunuz ki hemen yanınızda bir el bombası patlıyor. Büyük bir patlama olur ve su basıncı sizi sıkıştırır. Kendi vücudunuz üzerinde hiçbir kontrolünüz yok. Kollar ve bacaklar farklı yönlerde doğru çekiliyor.

yönler. Bir o yana bir bu yana savrulup durursunuz, tepetaklak olursunuz. Sonra dibe vuruyorsunuz ve hangi yönün yukarı olduğunu biliyorsunuz ve ışığa doğru yüzüyorsunuz ve başınız yüzeyden kırılıyor ve nefes almaya çalışıyorsunuz.

Evet, öyleydi.

REMY



I Ondan bunu istemek yanlıştı. İstedğim her şeyi reddetmekte zorlandığımı biliyordum. Bunun onun içini parçalayacağını, muhakeme eksikliğini sorgulamasına neden olacağını biliyordum. Ama yine de sordum. Bunu yapmasını istedim.

benim için her şeyini ortaya koydu. Bana inanacak bir şey vermek için.

Soğuk, sert kum yatağımızda üzerimizi örtmek için battaniyeyi onun üzerine çektim. Bu sahilde yalnızdık. Yıldızların ve ayın altında, dalgalar ziller gibi çarpıyor, kalp atışlarımızın ritmiyle senkronize bir şekilde atıyordu.

"Seni bekleyeceğim," dedi, çok ileri gitmeden önce bunu durdurmaya çalışmak için son bir hamle yaparak. "Beklemeye değersin."

Bu kadar içtenlikle söylenen bu sözleri duymak benim için yeterli olmalıydı. Yüzündeki acı dolu ifade, savaş halindeki kalbi ve zihni onu uzaklaştırmam için beni harekete geçirmeliydi. Ama bencildim. Ve açgözlüydüm. Her şeyi istedim. Şu anda. Onun her şeyini istedim.

"Bunu istiyorum. Bizi. Her şeyi."

Pantolonunu çıkarırken gözleri benimkileri aradı. Elimi sikine doladığımda sanki daha önce yüzlerce kez yapmışım gibi tısladı. Sıcak, pürüzsüz, kadifemsi ve kaya gibi sertti.

"Remy," dedi, sesi gergin çıkıyordu. Göz kapakları titreyerek kapandı, ben onu sıkıp başparmağımı yarığın üzerinde gezdirerek bir damla pre-cum yakaladığımda yüz hatlarına azap kazındı. "*Siktir.*"

Üzerime diz çöktü ve kot pantolonumun fermuarını açarak iç çamaşırla birlikte bacaklarımdan aşağı çekti. Sonra botlarımı çıkardı ve ayaklarım üşümesin diye çoraplarımı bıraktı.

"Bu çok romantik," dedi cüzdanından bir prezervatif çıkarırken ve kot pantolonunu dizlerine kadar indirirken.

"Romantik istemiyorum. Kolay olanı istemiyorum. Sadece seni istiyorum." Başını salladı. "SOS."

Gülüşük ve prezervatifi ereksiyonunun üzerinde yuvarlamasını hayranlıkla izledim. Dar kalçalarını kalçalarımın arasına yerleştirdi, yüzü benimkinin üzerinde geziniyordu.

"O kadar güzel ki," diye mırıldandı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu.

İlk itiş neredeyse çok fazlaydı. Vücudum gerildi ve nefesimi tutarak dolgunluğa alışmaya çalıştım. Sakinleşti. "Gözlerini aç Remy. Bana bak." Gözlerimi açtım ve yüzüne baktım. Bu beni sakinleştirdi. Yüzünü seviyordum, saçları dağınıktı, alnına düşüyordu ve gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Şimdi nefes al."

Dudaklarıma, boynuma, çeneme yumuşak öpücükler yağdırırken nefes aldım ve kaslarımı gevşettim. Kalçalarını sallamaya başladı, içimde dikkatlice ve nazıkçe hareket ediyordu, sanki beni incitmek istemiyormuş gibi. Bu kibarlık beni neredeyse tekrar ağlatacaktı. Gözyaşlarımı tutmaktan boğazım yandı, ama düşmelerine izin verirsem, onları yanlış okuyacak ve beni incittiği için olduğunu düşünecekti, ki öyleydi, ama bu şekilde değil.

Ellerimi yüzüne götürdüm ve başparmaklarımı elmacık kemiklerine sürttüm. Bana baktı, gözleri kapalıydı.

"Kalbimi kıracaksın," dedi, sesi boğuk ve yüzü ciddiydi, sanki aniden bir önsezisi olmuş gibiydi. Sanki geleceği görüyor ve ne olacağını biliyordu.

"Ya da belki sen benimkini kırarsın." Bu daha olası görünüyordu ama kırık kalpleri, Russell'ı ya da bana ateşli diyen ve beni sarhoş edip arabasının kaputuna yatıran Billy'yi düşünmek istemiyordum. Ya da benimle akıl oyunları oynayan Tristan'ı.

Kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde kaldırdım, duvarlarımın derinliklerine süzülürken kaslarım onun etrafında kenetlendi. İnledi ve içimdeki bir şey açığa çıktı. Omuzlarındaki tutuşumu sıkılaştırdım ve itişleri daha sert ve daha hızlı hale geldi, beni ağlatan bir noktaya tekrar tekrar vurdu, nefeslerim küçük pantolonlarda çıkıyor.

"Sanırım ben..."

Oh. *Oh Tanrım*. Dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti kaçtı ve kendimi kaybettim.

Shane küfretti ve saniyeler sonra üzerime yığıldı, vücudu salıverilmesiyle titriyordu.

Yüzünü saçlarıma gömdü ve birkaç uzun saniye boyunca ikimiz de hareket etmedik.

"*Siktir.*"

Uzaklaştığında, her şey kafama dank etmeye başladı. Ne yapmıştık ve bu ne anlama geliyordu. Pişman olacak mıydı? Bana bunu vermesini istediğim için bana kızacak mıydı?

Ben giyinmek için çabalarırken o ayağa kalktı ve kot pantolonunu yukarı çekti. Beni sıcak tutacak bedeni olmadan birden donmaya başladım. Kot pantolonumu giymek için havlunun üzerine uzandım, sonra doğruldum ve ayaklarımı botlarıma soktum. Havluları ve battaniyeyi toplayıp kolunun altına aldı. Ben orada öylece otururken, yüzüne bakıp görmek istemediğim bir şey görmekten korkuyordum.

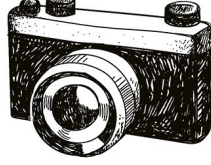
Bana elini uzattı. Gözlerimi yüzüne diktim. "Benimle eve gel."

Elini tuttum ve beni ayağa kaldırdı. Dudaklarıma pişmanlık değil de bir söz gibi hissettiren nazik bir öpücük kondurdu.

Evine dönüşümüz hızlı ve sessiz oldu. Ayakkabılarımızı koridorda tekmeledik ve kapısından yatak odasına kadar kumdan bir iz bıraktık. Dairesinin içi sıcak ve rahattı, kaloriferin uğultusu dışında sessizdi. Ay ışığında gümüş rengi olan yatak odasında beni soydu, elleri tenimde sıcak okşamalar yapıyordu. Bana yumuşak ve soluk mavi tişörtlerinden birini verdi ve uyuduk.

Onu sevdim. Umutsuzca ve trajik bir şekilde.

REMY



"I Keşke o benim dilim olsaydı," dedi Shane, ben bakire margaritamın dudaklarımdaki tuzunu yalarken sesi alçaktan geliyordu.

"Ben de." Sırıttım ve balık taco'mdan bir ısırık daha aldım. Shane ile tanıştığımda balıktan nefret ettiğini söyleyen benim için keşfedilmemiş bir bölgeydi. Meğer balık takolarına bayılırmışım.

Ya da belki aşk her şeyi değiştirmiştir -yiyeceklerin tadı daha güzel, renkler daha canlı, gün doğumu daha parlak ve gün batımı daha umutludur.

Gökyüzü pespembe parlıyor, deniz meltemleri saçlarımı havalandırıyor ve ısı lambası tenimi ısıtıyordu. Shane okyanusu izliyordu. Onu sonsuza dek kaybedecektim. Ama şimdi buradaydı, marinanın dış güvertesinde masanın karşısında oturuyordu, bacağını bacağıma dayamıştı, işaret parmağı dalgınca serçe parmağımla okşuyordu.

Bakışları yüzüme döndü ve dudağının kenarını sevdiğim o seksi şekilde ısırdı. Muhteşem biriydi. Kare şeklindeki çenesini kaplayan bir tutam kırışıklık vardı. Gözlerini kısarak güneşe bakmaktan gözlerinin etrafında küçük çizgiler oluşmuştu. Yıl boyunca hiç solmayacakmış gibi görünen bir bronzluk. *Altın rengi.*

Ama onu dünyaya tekrar kaybediyordum ve bu kaybın acısı beni dümensiz hissettiriyordu. Onu bu şekilde sevmenin tehlikeli olduğunu biliyordum. Sanki o kutup yıldızıydı, evrende beni eve götürebilecek tek kişiydi.

"Benimle gelmek ister misin?"

"Nereye?" Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Mezun olduktan sonra benimle seyahat edebilirsin."

Ciğerlerimin çalışması durdu. Nefesimi tutmuş, bana şaka yaptığını, sözlerinde ciddi olmadığını söylemesini bekliyordum.

Öne doğru eğildi, gözleri benimkilere sabitlenmişti. Yeşil ve kahverenginin girdapları kehribarla beneklenmişti. "Sana asla veda etmeyeceğimize söz verdim. Benimle gelmeni istiyorum."

"Peki ben ne yapacağım?"

"Tüm güzel, çirkin ve ilginç şeylerin fotoğraflarını çekin." "Yol paramı nasıl ödeyeceğim?"

"Bir fikrim var." Gözleri heyecanla parlıyordu. Bir gelecek planlıyorduk. Birlikte.

Eve dönerken bana fikrinden bahsetti.

Gelecek için heyecanla dolup taşıyordum, sonsuzluk olasılığı o kadar yakındı ki neredeyse uzanıp ona dokunabilirdim.

"Ben yokken bir şeye ihtiyacınız olursa, babam yanınızda olacak." "Ona hiçbir şey söylemedin, değil mi?"

Kapısının kilidini açıp iterek açarken yüksek sesle içini çekti ve bana önden girmemi işaret etti. "Hayır. Ama yanlış hissediyorum, Remy."

"Sadece birkaç ay daha," diye karşı çıktım. "Sadece... Dylan ve ben iyi olacağız."

Sinirli bir nefes verdi. Annem hakkında konuşmak istemiyordum. O gitmişti ve bu sefer geri gelmeyecekti. Birkaç hafta önce okuldan eve geldiğimde yatak odasının kapısı ardına kadar açıktı. Bütün kıyafetleri gitmişti. Ona dair tüm izler yok olmuştu.

Mutfak tezgahına bir not bırakmıştı. *Biriyle tanıştım. Diğerlerinden farklı biri. Yeni bir başlangıca ihtiyacımız var ve bir yere uzun süre bağlı kalmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. Gideceğim yere vardığımda sana haber veririm. Hoşça kalın, bebeklerim. Birbirinize iyi bakın. Yıllardır bensiz gayet iyi idare ediyorsunuz, o yüzden endişelenmiyorum. Sevgiler, anne xoxo*

Endişelenmemiş. Onun için iyi oldu. Huzur içinde uyudu, vicdanı rahattı, onsuz da iyi olacağımıza inanıyordu. Biz olmadan yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı. Sanki biz bir yükmüşüz gibi. Diğerlerinden farklı olmadığından emin olduğum bu adamla yoluna devam etmeden önce boşaltması gereken bir yük. Rae St. Clair'in berbat bir erkek zevki vardı.

Notu kırmızı boyalı dudaklarının iziyle mühürlemiş ve bize biraz para bırakmıştı, neredeyse kirayı karşılamaya yetecek kadar, ama annemle ilgili diğer her şey gibi bu da yetersiz kalmıştı. Dylan buna nihai öpüşme dedi. Notu avucunun içinde buruşturup çöpe attı. Evden çıktıktan sonra

mutfağa girip koşuya çıktığımda notu almış ve elimi kağıdın üzerinde gezdirmiştim. Artık anılarımdan oluşan ayakkabı kutumda yaşıyordu. İyi, kötü, çirkin ve güzel. Annemin yaptıklarına, beni terk edişine takılıp kalırsam, bir topun içine kıvrılıp hüngür hüngür ağlamak isterdim.

Annemin gidişinin tek iyi yanı Dylan'ın nihayet kendi odasına sahip olmasıydı.

Ama annemi ya da Shane'in yarın sabah saat beşte Avustralya uçağına binmek üzere yola çıkacağını düşünmek istemiyordum. Ya da spor çantasını ve sörf tahtalarını hazırlayıp kapının önünde beklemesini.

Hayır. Bu anı yaşamak istedim. Her fısıltıyı, her dokunuşu, her çalıntı bakışı hatırlamak. Ve o gittiğinde, gelecek hakkında hayaller kurabilirdim. Mezuniyetime sadece on hafta vardı. On sekizinci doğum gününe sadece on hafta ve bir gün kalmıştı. Her çizgiyi çoktan aşmış olsak da, reşit olduğumda yine de rahatlayacağını biliyordum. O gizlice dolaşmaktan nefret ederdi, ben de yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi hissetmekten nefret ederdim.

Başımı göğsünden kaldırdım ve başucundaki saatin kaç olduğuna baktım. -On ikiyi yirmi geçiyor. Dört saat kırk dakika sonra yola çıkacaktı. Onu uyandırmamaya dikkat ederek kolunu kaldırdım ve altından kayarak çıktım. Odasının loş gölgelerinde giyindim ve birkaç dakika uyumasını izledim. Göğsü inip kalkıyor, derin ve eşit nefesler alıyordu. Sanki kaybımı hissetmiş ve çoktan gittiğimi anlamış gibi uykusunda bir şeyler mırıldandı ve yan yattı, kolu yastığıma dolandı. Yanımda taşıyabileceğim ve onu özlediğim her an çıkarabileceğim zihinsel bir fotoğraf çektim.

Veda etmek istemedim, bu yüzden fısıldadım, "Seni seviyorum, Shane. Yakında görüşürüz."

Dışarı çıkarken, koridordaki bir kancada asılı olan kapüşonlarından birini çaldım ve başımın üzerine çektim, kollarımı çok uzun kolların içine soktum ve burnumu yakasına soktum. Onun gibi kokuyordu. Deniz gibi. Yaz mevsimi gibi. Temiz, erkeksi ve sarhoş edici.

Sokak sessizdi. Gece havası soğuktu. Ama Shane'in kapüşonlusu içinde kendimi sıcak hissediyordum. Turneye çıkmadan önceki diğer zamanların aksine

aynı korkular. Sanki uzaktayken beni unutacakmış gibi. Bana bu işi yürütebileceğimizi söylediğinde ona inanmıştım. Onu bekleyeceğimi söylediğimde ciddiymdim. Bunu nasıl sorgulayabilirdi ki? Birlikte olmak istediğim başka kimse yoktu.

"Bu Shane Wilder'ın küçük kirli sırrı değil mi?"

Buz omurgamı dondurdu. Adımlarım duraksadı ve parmak arası terliğime takılıp ayak parmağımı asfalta çarptım. Başımı kaldırdığımda o tanıdık sırtışın bana yöneldiğini gördüm.

Tristan Hart BMW'sine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Shane'in dairesini engelsiz bir şekilde gördüğünü anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek yoktu.

Sertçe yutkundum ve ayaklarımı hareket ettirmeye zorladım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Eğlence ve oyunlar sona erdi, Remy."

"Vay canına. B-List filmlerindeki kötü adamlar gibi konuşuyorsun." Gülüp geçmeye çalıştım ama içimi bir korku kapladı.

"Arabaya bin, Remy. Biraz sohbet etmemiz gerekiyor."

"Yarın okulda bana uyar," dedim, ses tonum sanki bana sosyal bir ziyarette bulunuyormuş gibi rahattı. Yürümeye devam ettim, adımlarım beni metal merdivenlere götürüyordu, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Bir el saçımı çekerek dışarı fırladı. Şaşkın bir çığlık attım. Eli ağzımı kapattı ve beni saçlarımdan tutup BMW'sine doğru sürükledi, kollarıyla beni hapsetti.

"Benden ne istiyorsun?"

Yanlış soru, Remy. Ereksiyonu kalçama baskı yapıyor, ne istediğine dair hiçbir soru bırakmıyordu. Bu intikamdı. Noel tatilinden sonra okula döndüğümde, Shane ile ilk kez seks yaptıktan sonra, Tristan'ın saçmalıklarına daha fazla katlanmayacağıma karar vermişim. O zorladı, ben de daha sert karşılık verdim. O alay etti, dalga geçti ve tehdit etti, ben de yüzüne güldüm ve bana yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyledim. Sesimi yükseltiltim, yüksek sesle, cesurca ve meydan okuyarak.

"Bunu zor ya da kolay yoldan yapabiliriz," dedi Tristan. "Karar senin."

Onu itmeye çalıştım. Güldü. "Bırak beni, pislik," diye homurdandım.

"Seni istiyorum ve sana sahip olacağım."

Çok ukala ve kendinden emin. Güldüm. "Kendimi açıkça ifade etmedim mi?"

Seninle birlikte olmam için hiçbir şansım yok."

"Bence var."

"Ne yapacaksın? Kendini üzerime mi zorlayacaksın? Bana *tecavüz mü* edeceksin, Tristan?" Kendimi ukala hissediyordum. Tristan pek çok şey olabilirdi ama bir tecavüzcü değildi. Onun bile aşmayacağı sınırlar vardı. Oynadığımız bu kedi-fare oyununda on sekiz ay boyunca onun üzerinde çalışmıştım.

Bir adım geri çekildi, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Hayır. Bana kendi özgür iradenle geleceksin, küçük kuzum."

"Sen delisin." Onu atlattım.

"Sence Shane'in sörf kariyeri tecavüz suçlamasıyla karşı karşıya kalırsa ne olur?"

Yasal *tecavüz mü*? "Shane ve ben sadece arkadaşız."

"Sadece arkadaşız," diye tekrarladı. "Benim oturduğum yerden, siz *çok* yakın arkadaşsınız. Çıkarları olan arkadaşlar."

Kanıtı yoktu. Hiçbir şey kanıtlayamazdı.

"Babamın tek derdi kendi çıkarlarını korumaktır. Her şey sonuçla ilgili. Sizce babam altın çocuk sörfçüsünden bir şeyler yapmasını beklemeden yüzbinlerce dolar öder mi? Shane'in sadece kazanmaya değil, örnek bir vatandaş olduğunu göstermeye de ihtiyacı var. O bir marka. Ve *sen* onun kariyeri için bir yüksün."

"Yani bunu bu yüzden mi yapıyorsun? Shane'i çok önemsendiğin için mi?"

"Shane Wilder umurumda bile değil. Ama senin umurunda. Geceleri oraya gidiyorsun, karanlığın örtüsü altında gizlice dolaşıyorsun. Seni becermesine izin veriyorsun, değil mi? Ya da belki de bunu kışkırtan sensin. Evet, bu daha doğru gibi. Sen küçük pis bir fahişesin. Tıpkı annen gibi. Ve düşününce... kardeşin de öyle. Aileden geliyor olmalı."

Sözlerini ve içindeki gerçeği bastırmaya çalıştım. Kimse seks yaptığımızı kanıtlayamazdı. Yine de tereddütümü gördü ve bunu kullandı.

"Eğer altın çocuk çuvallarsa, babam onu öyle bir indirir ki, neye uğradığını şaşırır."

"İki kişi sadece arkadaşsa bu yasal tecavüz değildir. Bu çok saçma. Burada işimiz bitti." Onu iterek geçtim. Kolumu tuttu ve beni geri çekti, kolumu o kadar sıkı kavramıştı ki parmakları kapüşonun kumaşından tenime batıyordu. Yarın morluklarım olacaktı. Tristan Hart'ın morlukları

Parmaklarını. Beni yolcu koltuğuna itti, cep telefonunu karıştırdı ve kucağıma attı. "Belki de kanunlar hakkında biraz bilgi edinmelisin."

Telefonunu elime aldım ve ekrandaki kelimelere göz attım. Yasal tecavüz terimleri. Tecavüz çok çirkin bir kelimeydi. Shane ve benim yaşadığımız şeye bile uygulanmamalıydı. Tristan sürücü koltuğuna yerleşirken boğazımda bir öfke yükseldi ve acıyı yuttum.

"Birlikte oynamaya hazır mısınız?"

Böyle bir şey olamaz. Böyle bir şey olamaz. Görünüşe göre kanun, iki gencin birbirinin beynini sikmesiyle pek ilgilenmiyordu. Önemli olan yaş farkıydı. En azından benim anladığım buydu.

Tristan parmaklarını direksiyona vurarak, "İtiraf edeceğine bahse girerim," dedi. "Yemin altında asla yalan söylemez, değil mi?"

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Zayıflık belirtisi gösterdiğim için kendimden nefret ediyordum. Tristan kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Shane yalan söylemez. Asla yalan söylemezdi. İnsanların eylemlerinden sorumlu tutulması gerektiğine inanırdı ve suçu üstlenirdi.

Aman Tanrım. Ne yaptım ben?

Ne yaptım ben?

"Önünde gelecek vaat eden bir kariyeri var. Bunu mahvetmekten sorumlu kız olmak ister misin?"

Hayır. Bunu istemedim. Tristan ev ödevini yapmıştı. On sekiz ay boyunca beni izlemesinin karşılığını almıştı. Bir şekilde, güvensizliğimi görmüştü. Beni nasıl manipüle edeceğini çözmüştü. Beni en çok acıtacak yerimden nasıl vuracağını.

Shane.

İyi bir şeyi mahvetme korkum.

Zorbalar insanların zayıflıklarından yararlanır. Ama bu pisliğin Shane'i mahvetmesine izin veremezdim.

Sörf kariyeri onun için her şey demekti. Bu onun hayatıydı. Hayaliydi. Umutlarımı onunla bir geleceğe bağlamak aptalcaydı. Umut çok tehlikeli bir şeydir.

Bakışlarım sokağın karşısındaki evine kaydı. Huzur içinde uyuyordu, bu sokakta, bu arabada olanlardan habersizdi. Bir kez olsun, keşke veda edecek kadar uzun kalsaydım diye düşündüm. Geceyi onun kollarında güvende ve sıcak bir şekilde geçirseydim, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmazdım. Ama Tristan başka bir fırsat bulacaktı.

Onu neredeyse her gün görüyordum. Nerede yaşadığımı, nerede çalıştığımı, nerede sörf yaptığımı biliyordu.

Hayatınız etrafınızda parçalanırken, bazı uyarılar olmalıdır. Bir gök gürültüsü. Gökyüzünü yaran şimşegin keskin parıltısı. Ama yoktu. Ortalık sessizdi. Kalbimin parçalanma sesini kimse duyamazdı. Kimse içimden ağladığımı duyamazdı. Yine de böyle şeyler oluyordu.

Ve hepsi seks yüzünden oldu.

Bazen güzel ve ruhun derinliklerindeydi. Sevgi dolu. İyileştirici. Bazen kirli ve çirkindi. Bazen bir silah ya da takas aracı olarak kullanılabilirdi.

"Şimdi, birlikte oynamaya hazır mısınız?"

Dişlerimi sıktım, ona cevap vermedim. Elimden telefonunu aldı. Parmakları tuş takımında hareket etti ve telefonu hoparlöre verdi. Hattın ucundaki memur cevap verdi. Costa del Rey Polis Departmanı.

"Merhaba. Bir arkadaşım için endişeleniyorum. On yedi yaşında ve _"

Gözlerimi sıkarak kapattım ve kelimeyi zorla söyledim.

"Dur." "Bir dakika lütfen."

Telefonun hoparlörünü kapattı ve sesi bastırmak için elini telefonun üzerine koydu.
seslerimizin sesi.

"Bunu yaparsam, onu rahat bırakacaksın."

Tristan başını salladı. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmeme imkân yoktu ama burada oturup polislere Shane'in yanlış bir şey yaptığını söylemesine izin veremezdim. Yapmadı. Bedelini ödemesine izin veremezdim. Kaybedecek çok şeyi vardı. Eğer Tristan benim yüzümden Shane'in kariyerini mahvederse kendimi asla affedemezdim.

Tristan hatta geri döndü. "Arkadaşımın iyi olduğu ortaya çıktı. Zamanınızı aldığım için özür dilerim. İlgilenmeniz gereken daha acil meseleler olduğunu biliyorum."

Konuşmasını tamamladığında onu dinledim ve sonra aramayı kesti ve cep telefonunu bardak tutucusuna attı.

Her şey çok aptalcaydı ama yasaların gözünde Shane ve benim yaptığımız şey bir suç sayılıyordu. Bunun için tutuklanabilirdi. Para cezasına çarptırılabilirdi. Hatta hapse bile atılabilirdi. Başka bir çıkış yolu düşünmeye çalıştım ama beynim allak bullak olmuştu, Shane'in kariyerini mahvetme korkusu diğer tüm düşüncelerimi bastırıyordu.

O kız olmak istemedim. Sevdiğim insanın çöküşünden sorumlu olmak istemiyordum. Bunu durduracak gücüm vardı. Buna güç olarak bakmayı seçmem komikti. Sanki güç benim ellerimdeymiş gibi.

"Benden ne istiyorsun?" Zorbalarla başa çıkmanın ilk kuralının pazarlık yapmamak olduğunu herkes bilirdi. Yine de burada müzakerelere giriyordum.

"Bana oral seks yaparak başlayabilirsin."

Kaderime boyun eğmiş bir şekilde gözümü bile kırpmadım ama yine de her şeyin farklı olacağına dair içimde küçük bir umut kırıntısı vardı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü yapabilirim."

Çünkü yapabilirim. "Neden ben? Neden beni seçtin?" Bir ipucu arıyordum. Erkekler bana baktıklarında ne görüyorlardı? Shane olmayan erkekler. Bana istediklerini elde ettiklerinde kolayca bir kenara atabilecekleri bir kış parçası olarak bakan erkekler. Belki Tristan beni aydınlayabilirdi. Bu işten kendim için de bir şeyler çıkarabilirdim, değil mi?

Bu BMW'de oturan kız eski Remy'ydi. Kaput faresi. Hurdacı. Hasarlı mal. Shane'in sevdiği Remy bu arabada oturmuyordu. İkisini ayırmaya yardımcı oldu.

"Bu gece bir sürü sorun var, küçük kuzum."

"Büyük kötü kurt beni yemeden önce cevap istiyorum."

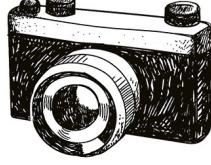
Güldü. Çocukçaydı. Ve bir anlığına o sadece bir çocuktu, ben de sadece bir kızdım ve çılgın bir pazarlığa kilitlenmemiştik. Belki başka bir hayatta arkadaş olabilirdik. Onlarla birlikte büyüseydim, ayrıcalıklı, yasaların üstünde, dünyadaki yerimden emin olsaydım, farklı olabilirdi. Ama ben bendim ve tüm güç onun elindeydi. Beni yok etmek için kullanacaktı. Çünkü onun yaptığı buydu. Bir şeyi kontrol edemezse, onu yok ederdi.

"Seni seçtim çünkü bir porno filmde oynayacakmışsın gibi görünüyorsun. Dudakların sikilebilir. Göğüslerin biraz daha büyük olabilirdi ama bunu görmezden gelebilirim. Kışın bunu telafi ediyor. Yine de tavrın... anlaşılmayı perçinleyen şey buydu."

"Benim tavrım ne?"

"Hiç siklemiyorsun." Koltuğunu gidebildiği kadar geriye kaydırdı, küçük sohbetimiz sona erdi. "Şimdi. Nerede kalmıştık? Doğru ya. Bana oral seks yapmak üzereydin." Kot pantolonunun fermuarını açtı ve koltuğunda geriye yaslandı. "İşe koyul, pis kız."

REMY



I Tristan Hart'a oral seks yapmamın üzerinden üç hafta beş gün geçmişti. Shane Avustralya'ya gideli üç hafta beş gün olmuştu. Bu gece geç saatte dönecekti. Hiç olmamış gibi davranabilir miydim? oldu mu? Banyo aynasında kendime baktım ve irkilmemeye çalıştım.

İşe koyul, pis kız.

Shane asla bilmek zorunda değil.

Onu kötü anıların yaşadığı o yere iterdim.

"Remy," diye bağırdı Dylan, kapıya vurarak. "Eğer seni bırakmamı istiyorsan, iki saniyen var. Ben buradan gidiyorum."

Banyodan çıktım ve o çoktan kapıyı yarılamıştı.

Okula giderken yol sessizdi çünkü Dylan artık benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Bugünlerde onu çok az görüyordum. Her gece dışarıda Tanrı bilir ne yapıyordu ve derslerinin çoğu devlet üniversitesinde olduğu için bugünlerde liseye nadiren adım atıyordu.

Bilinmeyen bir kaynaktan aldığı parayla satın aldığı kamyonetten dışarı fırladım ve kapının yanında duran Tristan ve sporcu arkadaşlarının etrafından dolandım.

Aletini ağzıma aldığım o geceden beri ondan kaçırıyordum ve yakın gelecekte de kaçırmaya devam etmeyi planlıyordum.

Altı hafta daha. Sadece altı hafta sonra buradan gidecektim.

Koridordaki öğrencilerin arasından geçip dolabımın önünde durduğumda bu sözleri bir mantra gibi tekrarlardım.

Bu sabahki dersler için ihtiyacım olan kitapları çıkardım ve sırt çantamdakilerle değiştirdim.

"Bu gece," dedi, sesi kulağıma alçak geliyordu. "Saat yedide görüşürüz." "Ne için?" Tısladım. "İsteddiğini aldın."

Tristan güldü. "Henüz değil. Ama bu gece yapacağım." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu demek oluyor ki... Senin beynini sikeceğim."

Korkumu bastırmaya çalışarak başımı salladım. "Hayır. İşimiz bitti. Anlaşma bu değildi."

"Ben bitti dediğimde biter." Telefonunu yüzüme doğru tuttu. Shane'in HartCore forması giymiş bir fotoğrafı bana bakıyordu. Beyaz gülümsemesi genişti, ela gözleri yeşil görünüyordu ve saçları dağınıktı, mükemmeldi. Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: Wilder formunun zirvesine geri döndü ve Bells Beach'te ilk galibiyetini aldı.

Tristan telefonunu cebine koyarken sırtıttı, beni tam istediği yerde yakaladığını biliyordu.

TRISTAN prezervatife bir düğüm attı. Çok dikkatlice. Tam olarak. Bakışlarım onu yatak odamın zemininde ve kapı aralığında takip etti. Saniyeler sonra banyo kapısının kapandığını ve tuvaletin sifonunu duydum. Sonra düşün çalıştığını. Spor çantasında kendi duş jelini getirmişti, böylece yatağın üzerindeki kirli kızın tüm izlerini temizleyebilecekti. Bu gece kendimi bedenimden uzaklaştırmıştım. Sanki onu uzaktan izliyordum ve o gerçekte ben değildim. Ama şimdi bittiğine göre, bunun bir rüya olmadığını biliyordum. Gerçekte.

Kolonyasının kokusu burun deliklerimi doldurdu. Bacaklarımın arasındaki acı, vücuduma saldırırken acımasız olduğunu gösteriyordu. Tristan beni hiç umursamadan kendi boşalmasının peşinden koşarak defalarca içime girmişti.

Acıması umurunda değildi. Beni hiç umursamadı.

Daha önce giydiğim atleti ve yırtık kotu giydim. Sonra bir sigara yaktım ve sırtımı duvara yaslayarak oturdum, pencereden gün batımını seyrettim. Gökyüzü pembe ve turuncu çizgilerle kaplıydı, güzel bir akşamdı. Güzel bir gün batımı. Dumanı pencereden dışarı üfledim, tatlı bahar havasını zehirli kimyasallarla zehirledim.

Bazı şeylerin insanın ağlayası geliyor. Shane'i özlemek gibi. Ya da Dylan ara sıra o kadar tatlı şeyler söylediğinde bir yumru oluşması gibi.

boğazımda düğümlendi ve gözlerim yaşlarla doldu. Ya da Shane beni bekleyeceğini çünkü buna değdiğimi söylediğinde. Benim özel olduğumu düşünüyordu. Beni sevdiğini söylemişti. Hayatımda beni ağlatan şeyleri bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar sayabilirim. Ve gözyaşlarımın çoğu sevdiğim insanlar için döküldü. Annem, Dylan, Shane.

Tristan Hart gözyaşlarımı hak etmiyordu, bu yüzden dişlerimi sıktım, tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim ve gözyaşlarımın akmasına izin vermedim. Eğer yıkılırsam, bundan zevk duyacaktı. Ona bu zevki tattırmayı reddettim.

Sigaramdan bir nefes daha çektim ve nikotinin kan dolaşıma karıştığını hissettim. Başımı döndürdü. Her zaman asla sigara içmeyeceğimi söylerdim. Birçok şeyi asla yapmayacağımı söyledim.

Ben bir yalancıydım.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca kendime o kız olmadığımı söylemeye çalıştım. Oral seks karşılığında bir çocuğun ona zorbalık ve şantaj yapmasına izin verecek bir kız değildim. *Seks için.*

Ben o kız değildim.

O kızın ben olmam dışında.

Tristan yeni duş almış olarak yatak odama döndü ve kot pantolonunu yerden aldı. Giyinmek için acele etmedi, tasarımcı imzalı yüksek topuklu ayakkabılarını giymek için kenara oturduğunda yatak ağırlığının altında dalgalanıyordu. Beni bir kez ya da bin kez becermiş olmasının ne önemi vardı? Ben hasarlı bir maldım.

Cep telefonum bir mesajla bipledi. Yatağımın başucundaki sandığın üzerinde duruyordu. Bakmak için başımı çevirmedi. Kim olduğunu biliyordum. Shane evdeydi. Tristan gelmeden önce birkaç kez mesaj atmıştı ve ben mesajlarını görmezden gelmiştim. Ne diyebilirdim ki? Tristan Hart beynimi dağıtmaya mı geliyor?

"İstediginizi aldınız. Şimdi git," dedim Tristan'a. Sigaramdan bir nefes daha çektim ve pencereden dışarı, palmye ağaçlarına ve güneş gökyüzünde alçalırken pişmiş toprak çatılı evlerin arkalarına bakmaya devam ettim.

Güldü, ama çocuksu bir şekilde değil. Tecavüz etmiş, yağmalamış, talan etmiş ve tüm köyü yakıp yıkmak üzere olan bir yağmacı gibi gülüyordu.

Beni rahat bırakmayacağını bilmeliydim. "Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedim, küçük kuzum. Buna kanacağından emin değildim." Alay etti. "Shane Wilder'ı polise ihbar edeceğime gerçekten inanmadın, değil mi? Tüm JV'yi mahvetse bile umurumda değil.

tezahürat takımı."

Gözlerimi sıkarak kapattım, sözlerini engelleyeceğini umuyordum. Bir an önce çenesini kapatsın diye. Ama tabii ki susmadı. Aklımda hiçbir makul şüphe kalmadığından emin olmak istiyordu. Tristan beni yanarken izlemekten daha çok sevdiği bir şey yoktu. Kibriti yaktı ve gazyağının üzerine attı. Sigaramı camdan dışarı fırlattım. Çok dikkatsiz olmuştum.

"Senin için hecelemem gerekirse, oyuna getirildin. Becerildin. Sikildin. Eğlenceliydi, küçük kuzu. İyi bir hayatın olsun. Oh. Bekle." Parmaklarını şıklattı. "Bu boktan dairenin ötesinde bir geleceğin yok."

Şiltenin üzerine birkaç yirmilik attı, bana bir fahişe gibi davrandığını gösteren en büyük hakaretti bu. Odamdan çıkarken Converse'imi kafasına fırlattım. Tam sırtına isabet etti. Koridorda geri çekilirken güldüğünü duydum. Saniyeler sonra ön kapı arkasından kapandı ve ben de sözlerinin içime işlemesine ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Yaptığım her şey boşa gitmişti. Oyuna gelmişim.

Neden bir insan başka birinin hayatını mahvetmek için bu kadar zahmete girer? Şimdiye kadar benim gibi bir kızın insanların yaptığı korkunç, çirkin, çılgınca şeyleri sorgulamayı bırakacağını düşünürdünüz.

Ne de olsa ben annemin kızıyım. Ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. -Shane'i serbest bırak.

SHANE



M Sezona iyi bir başlangıç yaptım. Avustralya'da en iyi derecelerimden bazılarını yaptım. Bu benim yılım olacaktı. Bunu içimde hissedebiliyordum. Oyunumun zirvesindeydim. Yıldızım yükseliyordu.

Dünyada her şey yolundaydı, hayallerim o kadar yakındı ki uzanıp onlara dokunabilirdim.

Duş alıp seyahatin bayat kokusundan arınırken, düşüncelerim Remy'ye kaydı. On sekiz saatlik uçuş boyunca geleceğimizi düşünmek için bolca vaktim olmuştu. Mezun olduğunda benim yanıma taşınabilirdi. Birlikte seyahat eder, birlikte yaşar, gecelerimizi birlikte geçirirdik. Onu görüştürebileceğim birkaç tanıdığım vardı. Sörf fotoğrafçısı olması konusunda konuşmuştuk ve benimle turneye çıkması bunun için ve sörf videoları çekmek için mükemmel bir fırsat olacaktı.

Havluyla kurulandıktan sonra bir tişört ve şort giydim ve bir şişe su içtim. Jet lag tam bir baş belasıydı ve vücudum hâlâ farklı bir zaman diliminde çalışıyordu. Temiz havaya, egzersize ve Remy'ye ihtiyacım vardı. Bu sırayla olması gerekmiyordu. Ayaklarımı Vans ayakkabılarımın içine soktum ve tam kapı çalınırken ön kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtım ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Selam Firefly. Seni özledim."

Gülümsemesi zorlamaydı ve gözlerine ulaşmıyordu. "Selam Shane. Uçuşun nasıldı?"

"İyi idi." Bir an için yüzünü inceledim. Gözlerime bakmıyordu. Ters giden bir şeyler vardı. Sadece beni gördüğüne sevinmemiş gibi görünmekle kalmıyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni savuşturuyordu, omuzları kaskatı kesilmişti. "Sorun ne Remy?"

Alt dudağını kemiriyor, gözleri benden başka her yere bakıyordu. "Konuşmamız gerek Shane."

"Tamam," dedim yavaşça. Mutlu kavuşmamızı bu şekilde hayal etmemiştim.

Midem bulandı.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Aklıma gelen ilk düşünce onun hamile olduğuydu. Her zaman dikkatli olmuşum ama kazalar da oluyordu. Kuşkusuz zamanlaması pek iyi değildi ama bu fikirden de nefret etmiyordum. Bir yolunu bulurduk. Eğer korkarsa, her adımında yanında olacağımı bilmesini sağlardım.

"Hadi biraz yürüyelim."

Omzunun üzerinden baktı. "Um... içeri girebilir miyim? Bir dakikalığına?"

Kapıyı onun için açık tuttum ve yanımdan geçti.

"Bunu söylemenin kolay bir yolu yok." Ellerini sıktı ve mutfağı arşınladı, dişleri zavallı dudağını kemiriyordu.

Onun için bir tabure çıkardım. "Otursan nasıl olur? Beni geriyorsun."

Koltuğunun kenarına tünedi ve ben de karşısına oturup ellerini ellerimin arasına aldım. "Her ne ise, bana anlatabilirsin. Bana her şeyi anlatabilirsin, Remy." Ellerini sıkarak aklından geçen her şeyi söylemesi için onu cesaretlendirdim.

Ellerini çekti ve kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu. Yalan söylemeyeceğim, bu acıttı. Beni itiyordu. Vücut dili dokunulmak istemediğini haykırıyordu.

"Sen yokken biriyle yattım."

İlk başta kelimeler kafama dank etmedi. Gözlerimi kırpmadan ona baktım, kelimeler kafama dank edip anlamını kavramaya başladığımda nefesim kesildi.

"Az önce ne dedin sen? Çünkü benim dışımda biriyle yattığını söylemişsin gibi geldi."

Başını salladı ve yutkundu, boğazı düğümlendi. "Bunu söyledim. Bir anda oluverdi." Sanki kendi kontrolü dışındaymış gibi omuz silkti.

"Böyle bir şey nasıl olur? Kim bu adam?"

Remy başını salladı ve sandalyenin kollarını kavradı. "Önemli değil."

"Benim için önemli. Kim o?"

"Shane, mesele bu değil. O sadece bir adamdı."

Adamın biri. Bunların hiçbiri mantıklı değildi. Beynim bunu kabul etmeyi reddetti. "Sarhoş muydun? Seni zorladı mı?" İyi bir nedeni olmalıydı. Bunu bana asla yapmazdı. *Asla*. Öfkemi içimde tuttum, ellerim yumruk şeklinde kıvrılmıştı, onu incittiği için adamı lime lime etmeye hazırdım.

"Hayır. Bu benim seimimdi. Sarhoş değildim. Beni zorlamadı."

Yüzünde yalan söylediğine dair ipuçları aradım. Yüzü nötrdü.

Hiçbir şey onu ele vermedi. "Özür dilerim, Shane."

Özür dilemek yeterli olmadı. Ellerimi saçlarımla arasından geçirdim ve kafamın arkasını tuttum, kendimi kaybedip kafasının arkasındaki duvarı yumruklamamak için derin nefesler aldım.

"Neden?" diye sordum, sesim ölümcül bir sessizlikteydi. "Bunu neden yapasın ki?" "Gerçekçi olalım, Shane. Bu... biz... asla yürümeyecekti. Ne

Nereye gidersen peşine takılmam mı gerekiyordu? Benden bıkmam ne kadar sürerdi? Senin sörfün var, kariyerin var, peki benim neyim olacaktı? Kendime ait bir hayatım olmalı."

Acı acı güldüm. İnanılır gibi değildi. "Yani kendi hayatına sahip olmak için cevabın başkasını becermek miydi?"

Kelime seimimden ve ses tonumdan ürktü. şu anda umurumda bile değildi. "Seni sevdim. Seni sevdim, Remy. Seni mutlu etmek için her şeyi yapardım. Senin için *her şeyi* yapardım."

Ben geleceğimizi planlarken, o başka bir adamla yatıyordu. Yüzüne bile bakamadım.

"Bunu neden yaptın Remy? Tıpkı annen gibi olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyordun?"

"Ben de tıpkı onun *gibiyim*. Ve bunu anlayan uzun sürmezdi. İyi olan her şeyi mahvederim. Benim gibi bir kıza aşık olmaman gerektiğini bilmeliydin."

"Git. Git." enem sıkıştı.

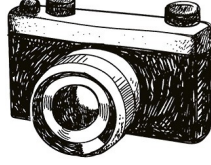
"Güle güle, Shane." Kapı arkasından kapanmadan önce son sözleri bunlar oldu.

Remy veda etti.

İki yıl boyunca ona karşı hissettiklerimle savaştıktan, sonunda yapamayacağımı kabul ettikten ve ona aşık olmama izin verdikten sonra, kalbimi kırması sadece iki saniye sürmüştü.

Sen yokken biriyle yattım.

REMY



Tyatak odamın kapısına vurması durmadı. *Bang. Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.*

"Git buradan," diye mırıldandım.

Dylan, "Beni içeri al yoksa bu kapıyı menteşelerinden sökeceğim," diye bağırdı.

Olduğum yerde kaldım, yatağıma uzandım ve mısır patlağı tavana baktım. Bedenim tükenmişti. Umursamayacak kadar içim boşalmış ve bomboştum. İstedığı kadar bağırsın ve beni tehdit etsin. Hiçbir yere gitmiyordum.

Tahta kırıldı ve kapı duvara çarparak açıldı. Dylan odanın içinde yürürken göğsü kabarıyordu. Ağzım açık kaldı ve duvara yaslandım. Pislik herif kapımı tekmelemişti. "Defol git buradan!"

Gözlerini bana dikti, kızarmış, şişmiş gözlerimi, yıkanmamış saçlarımı, üç gündür giydiğim kirli tişörtümü ve pamuklu boxer'ımı inceledi. Ben onu durduramadan beni yatağın üzerinden kaldırdı ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzuna attı. Yumruklarımla sırtına vurdum. Yılmazan beni kapı aralığından geçirdi, koridordan geçirdi ve bacaklarımı mengene gibi kavrayarak banyoya götürdü.

"Ne halt ediyorsun sen? Beni yere bırak."

Yumruklarımla onu yumrukladım ve sırtını tırmaladım, çığlıklarım kiremitli duvarlarda yankılandı. Umurunda değildi. Kardeşim Demir Adam'dı. Bir koluyla beni yerinde tutarak duşu açtı ve sıcaklıktan memnun olana kadar elini suyun altında tuttu. Kıyafetlerim ve her şeyimle beni kabaca küvete attı.

Duş perdesi kapandı ve beni başımdan aşağı dökülen suyla orada öylece bıraktı. Vücudumdaki tüm mücadele boşaldı ve orada öylece oturup gözlerimi kapattım, suyun üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Beni temizlemesine. Günahlarımı alsın.

"Hayatında ne gibi saçmalıklar dönüyor bilmiyorum ama sonsuza kadar odanda saklanamazsın."

Sadece üç gün olmuştu. Bu sonsuza kadar *sürmezdi*. Hayatımda ne gibi saçmalıklar döndüğüne dair hiçbir fikri yoktu çünkü hiç evde olmuyordu. "Kim demiş?"

"Ben."

"Seni kim patron yaptı?" Çocukça ve aptalcaydı. "Okula gidip gitmemem kimin umurunda?"

"Önemişiyorum." Sesi alçak ve öfkeliydi, sanki bu yeni ve farklı bir şeymiş gibi. Bugünlerde bu onun varsayılan moduydu.

"Üniversiteye gidecek değilim ya."

"İstersen gidebilirsin."

"İstemiyorum." Sesim altı yaşında huysuz bir çocuk gibiydi. Neden üniversite hakkında konuşuyorduk ki? Bu boktan dairenin ötesinde geleceğıme dair hiçbir planım yoktu.

"Mezuniyete sadece altı haftamız var. On sekizinci yaş günümüze altı hafta ve bir gün kaldı. Okula gidiyorsun ve benimle birlikte mezun olacaksın."

"Dylan, umurumda değil," dedim hayal kırıklığı içinde. "Bunu o koca kafana sokamıyor musun? Ben. Umurumda değil. Sikmiyorum. Umurumda değil."

"*Umurumda*. Bütün bunları sen siktirip gidesin diye yapmadım."

"Ne yapacağım?" Çığlık attım. "Ne yaptın? Bana hiçbir şey anlatmıyorsun." Duş perdesini hızla açtım ve küvetten çıktım, sırlıklamdım, saçlarım damlıyordu, boxer'ım ve tişörtüm iliklerime kadar ıslanmıştı. "Bana geceleri nereye gittiğini söyle. Kirayı ödemek için parayı nereden bulduğunu söyle."

Başını iki yana salladı. "Yapamam."

"Neden olmasın?" Omuzlarını iterek çığlık attım.

"Çünkü senin bu işe karışmanı istemiyorum," diye bağırdı bana. Birbirimize baktık, göğüslerimiz kabarıyor, ayaklarımızın dibindeki fayanslarda su birikiyordu. Duş hâlâ akıyordu, banyo aynası buğuluydu. "Altı hafta ve işimiz bitti Remy. Buraya kadar topu şimdi bırakman için gelmedik. Bu işte beraberiz ve seni geride bırakmayacağım." Ellerini üst kollarıma doladı ve beni sarstı, fırtınalı mavi gözleri

gri gözlerini benimkilere dikti. "Seni geride bırakmayacağım. Birbirimize bir söz verdik ve seni geride bırakmayacağım. Anlıyor musun?"

"Dylan..." Hıçkırıklara boğuldum. Bu çok fazlaydı. Aşk böyle bir şeydi işte. Evcilik oynayan iki çocuk. Birbirlerine karşı ve birbirleri için savaşıyor iki çocuk. Aşk bir fiildi. Sadece gelişigüzel söylenen güzel bir kelime değildi. İnsanlar "Seni seviyorum" demekte çok hızlıydı. Ama bu ne anlama geliyordu? Bazı insanlar için hiçbir şey ifade etmiyordu. Annem bize her zaman bizi sevdiğini söylerdi ama arkasına bile bakmadan çekip giderdi. Dylan... O hâlâ buradaydı. Her şeye rağmen, en önemli anda hâlâ buradaydı. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Parmakları kollarıma gömüldü, sanki bırakmaya korkuyormuş gibi çok sıkı tutuyordu.

"Ben de seni kaybetmeyeceğim," dedi. "Seni kaybedemem Remy." Sesi kelimelerle çatallaştı.

Aman Tanrım. Dylan. Kırık bir kalbin daha fazla kırılamayacağını düşünüyorsunuz, ama kırılabilirdi çünkü benimki yeniden kırılıyordu.

"Bırak beni, Dylan. Lütfen. Canımı acıtıyorsun," diye fısıldadım kırık bir sesle.

Kollarımı bıraktı ve bir adım geri çekildi, bakışları hâlâ yüzümde sabitlenmişti. Tetikleydi. Endişeli. Gözlerini benden ayırırsa yok olacağımdan korkuyordu. Gözyaşlarımdan bulanıklığından yüzünü zar zor görebiliyordum ama görmeme de gerek yoktu. Birbirimize o kadar çok benziyorduk ki... Güzelliğimiz o kadar keskin ve sivriydi ki, parmağınızı kenarlarımızdan kesebilirdiniz.

Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm ve kollarımı kendime dolayarak belimden büküldüm. Canım çok yanıyordu. Hıçkırıklarımdan fayans kaplı duvarlarda yankılandı. Banyo zemininde bir topun içine kıvrılmak ve orada kalmak istedim. Kalbim acıyordu. Tüm kırık parçalarımızı bir arada tutmaya çalışan kardeşim için. Arkasına bile bakmadan bizi terk eden annemiz için. Shane için... Tanrım. Shane için. Benim okyanusum.

Onu sevdim. Trajik ve umutsuzca.

"Yunan mitolojisinde Siren'in ne olduğunu biliyor musun?" "Söyle bana."

"Siren, denizciyi sesiyle cezbeden bir büyücüdür..." "Peki denizciye ne olacak?"

"Kayalık sahilde gemi kazası geçirdi."

"Senin için asla şarkı söylemeyeceğim, Denizci. Seni yok etmek istemiyorum. Sadece seni sevmek istiyorum."

"Yüzünü ilk gördüğümde yıkılmıştım Ateşböceği."

Onun kalbini kırdım, tıpkı söylediği gibi. Ama ben de kendi kalbimi kırdım. Acımasızdım, ondan ayrılışım hızlı ve acımasızdı. Onu aldattığımı, tek bir kişiyle yuva kurmak için çok genç olduğumu söyledim. "Asla yürümezdi," demiştim. "Senin profesyonel fahişelerinden biri gibi peşinden koşuyor olurdum."

Ve yüzündeki ifadeyi... önce inançsızlığı, sonra da gitmemi emrettiğinde öfkesini. Ama acıyı da görmüştüm, bana bunu neden... nasıl... yapabileceğimi sorduğunda sesindeki acıyı duymuştum. Ona mı? Bize?

Dylan önümde diz çöktü ve omuzlarıma bir havlu sardı. "Remy. Gel hadi. Seni okula bırakacağım." Sesi yumuşaktı. Yalvarır gibiydi. "Sen hiç pes etmedin. Şimdi de başlama. Bunu başarabilirsin. Yapabileceğini biliyorum." Bana inanıyordu. Bana güç vermeye çalışıyordu.

Aşk güçlüydü. Sizi yok edebilirdi. Sizi iyileştirebilirdi. Darbeleri yumuşatabilirdi.

Kendimi yerden kaldırdım. Bunu Dylan için yaptım. Bunu yaptım çünkü yıllar önce ne olursa olsun birbirimizi asla geride bırakmayacağımıza dair serçe parmağımla söz vermiştik. Şimdi, o sözünü yerine getiriyordu.

Gözyaşlarımı sildim ve titrek bir nefes aldım.

"Artık kapımı tamir etmen gerektiğini biliyorsun."

Gözlerini devirdi ama dudakları neredeyse gülümseyecek şekilde kıvrıldı. "Kapını tamir edeceğim." Bana izci selamı verdi. Bu beni güldürdü. Dylan hiç izci olmamıştı. Yakınından bile geçmemişti. "Söz veriyorum."

Ve kapımı tamir edeceğini biliyordum. Çünkü tamir edeceğine söz vermişti.

Ve Dylan, ortaya çıktığı gibi, sözlerini asla tutmadı.

İstemediğimizi hissettiğimizde bile hayat devam ediyor. Tutunacak hiçbir şey kalmamış gibi hissettiğimizde bile hayat devam eder.

Dylan, Ana Cadde'deki Starbucks'ın önünde durduğunda, gözyaşları tekrar akmakla tehdit etti.

"Dylan, bunu karşılayamayız... Buna ihtiyacım yok-"

"Ne istiyorsun, Rem? Sana istediğin her şeyi getiririm."

Starbucks istemiyordum ama bunu ona söyleyecek yüreğim yoktu. Bu jestin anlamı çok büyüktü. Starbucks'a param yetmediği için kendimi nasıl kötü hissettiğimi hatırladı. Aslında Starbucks istediğim için değil, Sienna bana sürekli içecek getirdiği için. Zavallı çocukların güvensizliklerinden biriydi sanırım. "Şaşırt beni."

Kamyonetten atladı ve Starbucks'a girdi, görevi olan bir adamdı.

Cesaretini sevdim.

Dylan'a liseyi bitireceğime ve beni öldürse bile sözümü tutacağıma dair söz vermiştim. Daha kötülerini de atlatmıştık. Bunu da atlatabilirdim. Okula gittim, işe gittim ve sörf yapmak yerine kitap okudum. Hiç fotoğraf çekmedim. Hatırlamak istediğim hiçbir şey yoktu. Bazen sahile gittim ve yüzdüm ama sadece iskelede, asla Shane'in sörf yaptığı yerde değil. Bazen orada oturup okyanusa baktım.

Artık evim gibi hissetmiyordum.

Her gün doğumunu kaçırdım.

Hayat devam etti. Shane olmadan. Ve kendime bensiz daha iyi olacağını söyledim. Çünkü bu doğrudu.

Eskiden Jimmy's Surf Shack'teki işimi çok severdim ama artık ondan da korkuyordum. Daha önce yaşadığım hayatı hatırlatan bir başka şeydi. Dükkândaki her HartCore dalgıç giysisini ve sörf kıyafetini bıçakla kesmekten kendimi fiziksel olarak alıkoymam gerekiyordu.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin, ufaklık?" Jimmy bir Cumartesi günü raflara güneş kremi doldururken sordu. Koku bana Shane'i hatırlatıyordu ama onu hatırlatmayan ne vardı ki?

Başımı salladım. "Konuşacak bir şey yok."

Shane'in Jimmy'ye ne kadar sır verdiğini bilmiyordum. Yakındılar ama Shane'in babasına seks hayatından bahsedeceğini sanmıyordum. Ya da benimle olan ilişkisinden. Gerçi Jimmy aptal değildi. Kendi sonuçlarını çıkarmıştı. Shane beni birkaç kez akşam yemeği ve barbekü için Jimmy'nin evine götürmüştü ve üçümüz hava kararana kadar arka verandada gülerек ve konuşarak takılmıştık. Shane bir keresinde babası mutfaktayken beni öpmüş ve yemek boyunca elini kalçamda tutmuştu. Sanki oraya aitmiş gibi. Ki öyleydi.

"Komik," dedi Jimmy. "Ben sorduğumda Shane de öyle demişti."

Omzumu hafifçe sıktı. "Eğer kaderinizde varsa, birbirinize geri dönmenin yolunu bulursunuz."

"Bunun mümkün olduğuna gerçekten inanıyor musun? Birini seni asla affetmeyecek kadar kötü incitmiş olsan bile mi?"

"Ne kadar süreceğini söylemedim. Sadece geri dönüş yolunu bulacağını söyledim."

Elim boynumdaki altın zincirden sarkan madalyona dolandı.

Firefly için, böylece evinin yolunu asla kaybetmezsin.

Bir keresinde markette Shane'e rastladım. Yeşil yapraklı sebzeler, mango ve avokado alıyordu. Avokadoları kaşıkla yiyordu. Onunla tanışmadan önce hiç avokado yememiştim. Dylan ve benim el arabamız donmuş pizzalar ve mikrodalga yemeklerle doluydu. Bu her şeyi anlatıyordu, gerçekten, hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu. Shane ve ben fıstık ezmesi reyonunda tanıştık. Fındık ezmesi alıyordu, tamamen doğal olanından. Bademliydi sanırım. Biz de şeker ve yağ eklenmiş Skippy alıyorduk. Kafamı kaldırdım ve oradaydı, beni izliyordu. Gözlerimiz buluştu ve birkaç dakika boyunca öylece durup birbirimize baktık. Çok iyi görünüyordu. Altın sarısı bronzluğu, güneş ve tuzlu sudan ağarmış bal rengi saçlarıyla. Sörf şortu ve üzerinde Life is Good yazan soluk turuncu bir tişört vardı. Öyle miydi? Onun hayatı iyi miydi?

Ben solup giderken onun geliyor gibi görünmesi ne kadar da adaletsizdi. Ama onun için istediğim şey buydu. Fedakârlığım, aptalca seçimlerim ve aptallığım boşuna olamazdı.

"İyi misin?" diye sordu. Ona yaptığım onca şeyden sonra bile, bu onun sözleriydi. İyi misin?

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

Başını salladı ve cevap vermedi.

Ona gerçeği, Tristan'la ilgili her şeyi, ne yaptığımı ve neden yaptığımı anlatmak ve anlayış göstermesi için yalvarmak istiyordum. Kendimi onun kollarına atmak ve okyanus kokusunu içime çekmek istedim. Ama bunu ona yapamazdım. Shane çok daha iyisini hak ediyordu.

Ben de başka bir şey söylemeden çekip gittim. Sanki kalbim kırılmıyormuş ve dünyam onsuz soğuk ve yalnız değilmiş gibi.

Her yere bisikletle giderdim. İşe gidip gelirken. Gece geç saatlerde, uyku gelmediğinde. Uykulu mahallelerdeki sessiz sokaklarda, hava kuru ve ılık, unutulmuş rüyalar ve tutulmamış sözlerle kokuyordu.

Onunla markette karşılaştıktan yaklaşık bir hafta sonra bir gece geç saatlerde, motosikleti evinin önünde durduğunda bisikletimi kilitliyordum. Arkasından uzun bacaklı bir sarışının inişini izledim. Beni izlerken gördü. Gördüğünü biliyordum. Kollarını adamın boynuna doladı. Başka tarafa bakamadan, onu sokakta öpüşünü izledim.

içeri girdiler. Elleri onun vücudundaydı. Dudakları onunkilerde. Dili onun ağzındaydı. Ve o bunların hepsini hafife alıyordu.

Ona bağırmak istedim. *O benim. Onu alamazsın.*

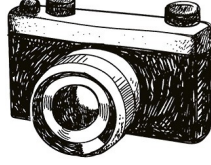
Kendime işkence etmek için, onunla olan tüm fotoğraflarımı eledim. Kocaman, sessiz gözyaşları döktüm. Daha fazla gözyaşı. Hiç bitmeyecekler miydi?

Hayatımın en dip noktasında bir modellik ajansı tarafından keşfedildim. Trajik şıklık çok moda olmalı.

Hiçbir zaman görünüşümle tanımlanmak istememiş olmam ne tuhaf. Annemin sözlerinin bir kez daha gerçekleşmesi ne kadar komikti.

"Senin gibi güzel bir kız, istediğin her şeye sahip olabilir. Göreceksin. Güzelliğin sizi bu dünyada ne kadar ileriye götürebileceğini göreceksiniz."

REMY



Dylan ve ben lise mezuniyetimizi kaçırdık. İkimiz de kep ve cübbe giymek ya da diplomalarımızı almak için onca insanın önünde sahneye çıkmak istemedik. Mezuniyet töreninde kimse olmayacaktı.

bizi neşelendirecek bir kitle yoktu. Bunun yerine, günü daireyi temizleyerek ve eşyalarımızı toplayarak geçirdik.

Pizza hamurunu kutuya attım ve iki yıldır yaşadığımız daireye baktım. Şimdi bomboştu ve yerde oturuyorduk, spor çantalarımız ve içki kutularımız paketlenmiş ve gitmeye hazırdı. Bugün on sekizinci yaş günümüzdü. Ne tuhaf, o güne kadar ayları ve günleri sayıyordum ama şimdi bunun pek de önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Dylan başparmağıyla işaret parmağı arasında bir eklem tutarak, "Hadi çatıya çıkalım," dedi.

"Eski günlerin hatırına." Oraya ilk kez çıktığımız geceyi, taşındığımız geceyi ve Sienna'yla on yedinci yaş günümüzü hatırlayarak gülümsedim. Neyse ne. Onu kapıya kadar takip ettim.

Çatıya çıkan merdivenleri tırmanırken, "Başladığın gibi bitirmelisin," dedi.

"Yaşlandıkça felsefe yapmaya başlıyorsun."

Alışkanlıktan, sokağın karşısına baktım. Shane evdeydi. Çok yakın ama bir o kadar da uzak. Yalnız mıydı yoksa yanında bir kız var mıydı? Ne fark ederdi ki?

"Yani, gerçekten bunu yapacak mısınız?" Dylan çakmağını çıkararak sordu. İçine çekti, dumanı ciğerlerinde tuttu ve çakmağı bana uzattı.

Bir fırt çektim, kafamın iyi olmasının her şeyi bulanıklaştıracağını ve bana unutturacağını umuyordum. Unutturmayacağını bildiğim halde.

Bir omzumu silktim. "Öyle görünüyor. Bence iyi olacak." Modellik bir çıkış yoluydu. Paraydı. Kendimi geçindirebilirdim. Hayalim değildi ama ne zamandan beri bunun önemi vardı?

"Bunun isteyeceğin bir şey olacağını hiç düşünmemiştim."

Öyle değildi. İlk başta bunun bir aldatmaca olduğunu düşündüm ama sonra ajansı Google'da araştırdım ve yasal görünüyorlardı. Büyüklerden biri. Onlara e-posta gönderdim. Sonra bir görüşme ve deneme çekimleri için Los Angeles'a gittim. "İstediğimiz görünüşe sahipsin." 1.80 boyunda, incecik, göğüsleri ne çok büyük ne de çok küçük. Simetrik olduğunu iddia ettikleri bir yüz. Fotojeniktim. Çok yönlüydim. Başka bir deyişle, bir bukalemundum. Tıpkı Rae St. Clair gibi.

"İkimiz de yapmayı hayal bile edemeyeceğimiz pek çok şey yaptık," diyerek kararımı savundum.

"Evet. Sanırım öyle." Dövmeli parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi.

"Yani... üniversite, ha?"

Buna kendisi de inanamıyormuş gibi başını salladı. "Öyle görünüyor."

"Seninle gurur duyuyorum."

"Liseyi ölmeden ya da hapse girmeden bitirmeyi başardı."

Bu bir St. Clair için oldukça büyük bir başarı."

Birkaç dakika sessiz kaldık ve onun sözlerini düşündük. Bazı açılardan gurur duymamız gereken çok şey vardı. Hayatta kalmıştık. Neredeyse kendi kendimizi yetiştirmiştik. Pes etmemiştik. Pes etmemiştik. İhtiyacım olduğunda beni yerden kaldırmış ve kıcımlı tekmelemişti. Yıllar boyunca benim de onun için aynı şeyi yaptığımı düşünmek istiyorum. Annemiz bir daha geri gelmeyecekti, bu konuda uzlaşmıştık ama nereye gidersem gideyim ya da o nerede olursa olsun, hâlâ birbirimize sahip olduğumuzu biliyordum. Bu bir şeydi. Bir şeyden daha fazlası.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Dylan söyledi. Esrardan bir nefes çekerken gözleri kısıldı.

Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. "Karmaşık bir durum." "Hayatımızdaki çoğu şey öyle."

"Evet, o konuda... Bana neler olduğunu anlatmaya ne dersin?" "Ne bilmek istiyorsun?"

Rahat görünüyordu, sanki bilmek istediğim her şeyi cevaplamaya hazırды. Ki bu pek olası görünmüyordu. O kadar çok soru yasaktı ki. Ben

onun yanında Sienna'nın adını anmaya bile izin yoktu.

Metal kapı hızla açıldı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Ta ki kapının diğer tarafında kimin olduğunu görene kadar.

"Ne oluyor lan?" Ellerini kalçalarına koydu ve bana ters ters baktı.

"Orospu geri döndü," diye mırıldandı Dylan. "Dylan-"

Elini kaldırdı ve uzaklaştı. İkimiz de onun gidişini izledik, Sienna yanımdaki duvara yaslanmadan önce metal kapı arkasından kapandı. "Özür dilerim," dedim Dylan adına özür dileyerek.

Bir kahkaha attı. "Benimle bir daha asla konuşmayacak."

Keşke ona farklı bir şey söyleyebilseydim. Dylan kin tutardı. O incinmişti ama o da incinmişti.

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Sesi üzgün geliyordu ve son birkaç aydır tüm mesajlarını görmezden geldiğim için kendimi suçlu hissettim. "Az önce beni hayal kırıklığına uğrattın."

Ne boktan bir arkadaşmışım.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Ben iyiyim. Büyük bir dram yok. Yaz için evdeyim ve iyi bir kız olacağıma söz verdim." Çapraz parmaklarını kaldırdı ve gözlerini devirdi. "USC'ye girdim."

"Tebrikler."

"Evet, evet, her neyse." Omzuma vurdu. "Seni özledim." "Ben de seni özledim." Ve bunu söylerken ne kadar çok özlediğimi fark ettim. onu özledim.

"İletişim kurmayı beceremiyorsun."

"Biliyorum. Annem gitti. Bir gün ortadan kayboldu. Bir not bıraktı. Hepsi bu kadar. Onu bir daha hiç görmedik."

"Bebekler. Berbat bir durum. Tanrım, hiç bilmiyordum.

Ebeveynler bazen berbat olabiliyor." Güldüm. Birkaç dakika sessiz kaldık.

"Ya Shane?"

"Shane..." Shane. Derin bir nefes alıp verdim. Ona tüm hikâyeyi anlatacaktım. Bu kırık kalbimi onarmayacak ya da hiçbir şeyi değiştirmeyecekti ama bazen bir insana güvenmek her şeyi biraz daha iyi hale getiriyordu.

"Hey." Elimi sıktı. "Bana her şeyi anlatabilirsin. Yargılamak yok, hatırladın mı?"

Ona söylemek istedim. Ona güvenmek istedim. Belki bencilceydi. Ama anlatabileceğim birine ihtiya ım vardı. Ve bu bilgi konusunda güvendiğim tek kişi Sienna'ydı. "Bunun daha ileri gitmeyeceğine dair bana söz vermelisin. Kimseye söyleyemezsin. Özellikle de Dylan'a."

"Neden olmasın?"

"     ... onun ne yapacağını bilmiyorum. Onun  niversiteye gitmesini istiyorum, hapse girmesini değil. Shane asla öğrenemez. Ne yaptığımı asla bilemez." Başını sallayıp sırlarımın onunla güvende olduğunu onaylayana kadar bakışlarını tuttum.

"Bana söyleyeceğin her şey kasaya girecek. Söz veriyorum." Kalbinin  zerine yemin etti ve bu benim için yeterince iyiydi. Sienna asla sırlarımı ifşa etmezdi.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımdaki yükün bir kısmının kalktığını hissederek konuşmaya başladım. Sienna'ya anlatmak hiçbir şeyi değiştiremezdi ama bunu kendime saklamak cehennem azabı gibiydi.

SHANE



O günün erken saatlerinde.

Tüneş yeni doğuyordu ve bu saatte görmeyi beklediğim son kişi cipime yaslanmıştı. Dışarıda geçirdiği bir geceden sonra mı eve dönüyordu yoksa yataktan mı kalkmıştı anlayamadım.

ve buna içerledi. Her iki durumda da, her zamanki çatık kaşları yerinde duruyordu. Cipimden indi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, sanki birkaç raunt dövülecekmışiz gibi duruşunu genişletti.

"Remy gidiyor. Yarın Los Angeles'a taşınıyor. Ama ne düşünüyorum biliyor musun? Los Angeles geçici bir yer. Mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyor. Ve geri döneceğini sanmıyorum."

Sörf tahtamı arkaya attım ve kapıyı kapattım. Vücuyla sürücü tarafını kapatıyordu. "Benden ne istiyorsun?"

"Onu seviyor musun?"

Sert bir şekilde güldüm. "Bu asla bir soru değildi. Onu sevdiğimi biliyordu. *Benden* ayrıldı." Ve lanet olsun, canım yandı. Göğsüm sıkıştı ve sanki bu acıyı hafifletecekmiş gibi göğsümü ovuşturdum.

"Onu geri almak için çalıştığını görmedim. Bir bok yaptığını görmedim. Hangi cehennemdeydin?"

İnanılır gibi değil. Bana bok atıyordu. Adam iki yıldır dilsizdi, beni zor kabul ediyordu ve şimdi Remy'yi incitecek bir şey yapmışım gibi bana saldırıyordu. Oysa o kalbimi söküp çıkarmış, üzerinde tepinmiş ve kapıdan çıkıp gitmişti.

"Kız kardeşin hayatına devam etti. Neden bu konuyu onunla konuşmuyorsun?"

Dylan hâlâ kapımı kapatıyordu. Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım.

"Remy'nin daha önce hiç dağıldığını görmemiştim. Başımızdan çok şey geçti. O benden daha fazla. Ama daha önce hiç böyle yıkılmamıştı. Yemek yemiyordu. Yatağından çıkmıyordu. Hâlâ enkaz halinde. Senin yüzünden. Seni seviyor. Hayatındaki diğer her pislik gibi onu da terk ettin."

"Beni aldattı," dedim, sesim öfkeli bir hırıltıya dönüşmüştü. Bunu söylemek istememiştim ve anında pişman oldum. Hiç hoş değil.

Sanki üç başım birden çıkmış gibi bana baktı. "O bunu yapmaz. Hayır. Lanet olsun. Hiçbir şekilde. Seni asla aldatmazdı. Remy'yi hiç mi tanı mıyorsun?" Beni hayal kırıklığına uğratmış gibi başını salladı. "Belki de sana çok fazla kredi verdim."

"Eğer doğru değilse bunu bana neden söylesin ki?"

"Sizi kendinden uzaklaştırdıysa bir nedeni vardır. Hayatında iyi şeyleri hak ettiğine inanmıyor. Tıpkı annemiz gibi olduğunu düşünüyor. Ama öyle değil. Eğer onu gerçekten sevseydin, savaşımdan gitmesine izin vermezdin."

"Birlikte olmamızı hiç istemedin. Neden fikrini değiştirdin?"

"Onu kaybediyorum ve nasıl geri getireceğimi bilmiyorum. Ama belki sen biliyorsundur. Eğer onu biraz olsun önemsiyorsan, onunla konuş."

Benden yardım istiyordu. Gururunu bir kenara bırakıp bana gelmesinin çok zor olduğunu biliyordum. Remy ve Dylan 'yabancılardan' yardım istemezlerdi.

Söylemesi gereken her şeyi söyledikten sonra Dylan çekip gitti. St. Clair'ler hayatınızı alt üst edip sonra da çekip gitmekte çok iyidiler.

Ellerimi yüzümde gezdirdim.

Eğer doğru değilse, başka biriyle yatmadıysa, neden bana yattığını söylesin ki? Eğer beni hala seviyorsa, neden beni kendinden uzaklaştırdı?

Neden sana aşık olmak zorundaydım, Remy? *Neden* mi?

O metal kapıyı açmaya, çatıyı geçmeye, yanına oturup konuşmaya niyetliydim. Sadece konuşmak. Bir yetişkin gibi. Duygularını kontrol edebilen akli başında bir adam gibi. Duygularını kontrol edebilen ve normal bir konuşma yapabilen akli başında bir adam gibi. Ama her şey burada ters gitti. Remy söz konusu olduğunda, duygularımı kontrol edemiyordum.

Ancak, kapının diğer tarafında kulak misafiri olmayı beklemiyordum, küçük çatlaktan konuşmayı duymak için kulaklarımı zorladım.

Her şey şu sözleri duyduğumda başladı: "*Shane asla öğrenemez. Ne yaptığı mı asla bilemez.*"

Bu yüzden kapıyı açmadım. Arkasında durdum ve dinledim. Her şeyi duydum.

Bilmemi istemediği her şeyi.

Tüm o iğrenç hikâyesini anlatmayı bitirene kadar kapıyı iterek açtım ve çatıya çıktım.

"Shane."

Sienna bana şöyle bir baktı, Remy'nin elini sıktı ve ona ihtiyacı olursa aramasını söyledi.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve başımın arkasını tuttum. "Neden, Remy? Bunu neden yapasın ki? Gerçekten böyle bir şey yapmanı isteyeceğime inanıyor musun?"

"Senin ne olduğunu bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme," diye homurdandım. "Her şeyi duydum." "Konuşmamı mı dinliyordun?"

"Neden, Remy? Neden bunu kabul ediyorsun?"

"Polisi aramakla tehdit etti. Seni ihbar edeceğini söyledi. Ben de bunun kariyerini mahvedeceğinden korktum."

O kısmı duymuştum. Sadece bunu kabul ettiğine inanamıyordum. "Ve sen de bunun daha önemli olduğunu düşündün... kariyerimi sana tercih edeceğimi mi? Bir yalanı gerçeğe tercih edeceğimi mi? Beni hiç tanımıyor musun, Remy? Benim için suçu üstlenmene asla izin vermezdim. Hepsi benim suçumdu. Davranışlarımdan sorumluluğunu alması gereken *bendim*. Tek yapman gereken benimle konuşmaktı ve ben de-"

"Ne yapardın, Shane? Ne yapardın?" Gözleri öfkeyle parladı.

"Gerçeği söyledim," diye bağırdım. "Bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapardım."

"Görmüyor musun? İstemediğim şey buydu. Benimle seks yapman için sana yalvaran bendim. Zorlayan bendim-"

Elimi kaldırdım. "Dur orada." Ona yaklaştım. "Beni hiçbir şey yapmaya zorlamadın. Ben seni istedim. En başından beri. Hayır diyebilirdim. Çekip gidebilirdim. Ama yapmadım. Kararımın bedelini asla ödememeliydin, Remy. Bilseydim, sana asla izin vermezdim. O pislikle uğraşması gereken kişi ben olmalıydım. Seninle değil."

Gözleri yaşlarla doldu. "Seni korumaya çalışıyordum. Benim yüzümden başına bir şey gelmesini istemedim."

Gözlerimi kapattım ve bir nefes verdim, benim için yaptığını düşünerek yaptığı her şeyi düşününce midem çalkalanıyordu. Yapmam gerektiği gibi içimde tutmuş olsaydım, en başından bu duruma asla düşmezdi. Bütün bunlar benim hatamdı.

"Seni seviyorum, Shane. Her zaman sendin. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

Onu kollarıma çektim ve sarıldım. Ağlıyordu, vücudu hıçkırıklarla doluydu. Kollarımda parçalanıyordu. Ve kendimden nefret ediyordum. Manipüle edilmiş, oyuna getirilmiş, bok gibi muamele görmüştü. Bir kez *daha*.

Yüzünü benimkine doğru kaldırdı. "Benden nefret mi ediyorsun?"

Gözlerinin içine baktım. Okyanusa bakan güzel gözleri yaşlarla doluydu.

O pislik Russell'dan nefret ediyordum. Onu arabanın kaputuna yatan o pislikten nefret ediyordum. Ve Tristan Hart'tan nefret ediyordum. "Senden asla nefret edemem. Ama bana gerçeği söylemeliydin. Tristan'la benim ilgilenmeme izin vermeliydin." Ne olması gerektiği hakkında konuşmanın bir anlamı yoktu. Her şey bitmişti ve yaptıklarını geri alamazdı.

"Bir sözleşmeniz var-"

"Sözleşmeyi siktir et. Hiçbir para buna değmez. Bundan kurtulamayacak."

"Bırak gitsin, Shane. Unutalım-"

Ona baktım. Aklını mı kaçırmıştı? "*Unutmak mı?* Hayır. Onun yaptıklarını unutmayacağız."

Kapıya doğru yürüdüm ve merdivenlerden aşağı koşarak indim. O da arkamdan geldi. "Shane. Bekle. Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim. Nereye gittiğimi biliyordu. Bisikletime tırmandım ve o beni durduramadan yola çıktım.

Gidonu sıkıca kavradım. Kendimi kaybetmemek için nefes almaya çalıştım. Saymayı denedim. Zen'imi bulmaya çalıştım. Ama tek düşünebildiğim Remy'nin başka bir pislik tarafından kullanılmasıydı. Benim yüzümden. Eğer onu pantolonumun içinde tutabilseydim, bunların hiçbiri olmayacaktı. Çenem o kadar sıkılmıştı ki sanki kırılacakmış gibi hissediyordum.

"Siktir!" Bunu düşündükçe daha da sinirleniyordum.

Düzgün düşünemiyordum. Ne bisikletimle Hart'ların bakımlı bahçesinden geçip lastik izleri bıraktığımda, ne de McMansion'larının arkasındaki havuzun yanında dönüp durduğumda. Tristan havuzda sarışın bir hatunla öpüşüyordu ve beni karşılamak için kışını kaldırıp dışarı çıktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu yüzüme bakarak. Nefesindeki likör kokusunu alabiliyordum. Tekila.

"Remy'ye ne yaptın?"

Güldü. Herif suratıma güldü. "Bana sorarsan, sana bir iyilik yaptım dostum. Gerçek yüzünü gösterdi. Bacaklarını açmaya hazır ve istekliydi. Küçük sürtük. Korumak için ne kadar ileri gitti-"

O cümlesini bitirmeden yumruğumu suratına indirdim. O kendini beğenmiş piçin Remy'ye yaptıklarının cezasını çekmesini istiyordum.

İçimde kör bir öfke kabardı ve yumruklarımı körükledi.

Yumruğunun yüzüme çarptığını hissetmedim bile. Uzaktan birinin durmam için bağırıldığını duydum ama durmadım. Yapamadım.

"O sürtük için savaşmaya değmez. O da o kadar değildi." Kıs kıs güldü, kesik dudağından kan damlıyordu. Ona doğru hamle yaptım ve ikimiz de yere düştük, bedenim onunkinin üzerine indi.

Gümbürtüyü duydum. Kafası taş fiskiyeye çarptığında mide bulandırıcı bir ses. Ve birkaç saniye boyunca her şey sessizdi. Çok hareketsiz ve çok sessiz. Onu tutuşumu bıraktım ve dünya geri geldi.

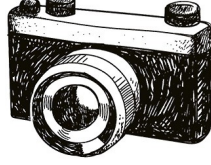
"Ne yaptın sen?" diye bağırды bir kadın. "Tristan. Aman Tanrım. Tristan..." Kadın feryat ediyordu, bedeni oğlunun cansız bedeninin üzerine savrulmuştu. Oğlunun öpüştüğü kız ağlıyordu, elleri titriyordu ve cep telefonunu karıştırıyordu. Ambulans ve polis istediğini duydum.

Kanlı ellerime baktım ve onları büktüm. Ne yaptım ben?

Ne yaptım ben?

Hayat göz açıp kapayıncaya kadar değişebilir. Benimkini mahvetmek sadece beş dakikamı aldı.

REMY



I dairenin kapısını hızla açtı ve sehpadan Dylan'ın anahtarlarını aldı. "Ne oluyor lan?" diye bağırdı.

Koşarak merdivenlerden indim. Açıklayacak zaman yoktu.

Motor çalıştı ama sonra tekledi ve durdu. Biraz gaz verdim, kontak anahtarını çevirdim ve tekrar denedim. "*Hadi, hadi, h a d i .* "

Dylan kapıyı çekerek açtı. "Kenara çekil."

"Çalışmıyor."

"Kenara çekil," dedi yine. "Motoru su basacak."

Yenilgiyi kabul ederek, bank koltuğuna doğru kaydım. Dylan ne yaptıysa motor çalıştı. "Nereye gidiyoruz?"

"Tristan Hart'ın evi. Nerede olduğunu biliyorum."

Nereden bildiğini sormadım. Belki havuzlarını temizlemiştir.

"Bana ne olduğunu anlatmayı mı planlıyorsun? Burada karanlıkta kalan tek kişi ben olduğuma göre."

"Daha hızlı süremez misin?" On dakika sürmesi gerekiyordu ama bu hızla giderse yarım saat sürer.

Aksine, yavaşladı. "Tristan Hart'ın evine gittiğimizde tam olarak ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapmayacaksın. Shane'i durdurmam gerek. Sponsorluğunu kaybedemez. Tanrım, ya Shane onu döverse?"

Shane'in şiddet yanlısı olduğundan değil. Belki sadece konuşurdu. Bu çok daha iyi değildi. Ya John Hart oradaysa ve kulak misafiri olduysa? Ya da ya Shane

Her şeyi itiraf ettin mi?

"Bunu hak edecek bir şey mi yaptı?"

"Tristan'ı yenemez. Shane, HartCore'un poster çocuğu. Bir sözleşme imzaladı."

"Sözleşmenin canı cehenneme." Bu gece bunu ikinci kez duyuyordum. "Tristan ne yaptı?"

Yüksek sesle iç çektim. Kaçınmak istediğim her şey yine de olmuştu. Shane'e bir şekilde yardım ettiğimi düşünerek yaptığım her şey aslında boşunaydı.

Dylan kenara çekip motoru durdurdu. Olmamız gereken yerden kilometrelerce uzakta bir mahalleye park etmiştik. "Ne yapıyorsunuz? Oraya gitmemiz gerek. *Hemen.*"

"Bana neler olduğunu anlatana kadar olmaz."

"Ciddi misin? Bana Sienna'dan hiç bahsetmedin. Bana hiçbir şey söylemedin. Son birkaç aydır her gece ortadan kayboldun. Seni hiç görmedim."

"Artık buradayım." Koltuğunda arkasına yaslandı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, sanki bütün gece burada oturmaktan mutluymuş, hiçbir yere gitmek için acelesi yokmuş gibi. "Konuşmaya başla."

"Sen sürmeye başlayana kadar olmaz." "Ben sürerim, sen konuşursun."

Etrafıma bakındım ve boktan yön duyguma lanet ettim. Nerede olduğumuzdan bile emin değildim. Dylan bir adım bile atmayacak kadar inatçıydı ve ben kabul edene kadar hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. "Tamam. Sadece git."

Şimdi o kadar yavaş sürüyordu ki hız sınırının altında gittiğimiz için kenara çekilmediğimize şaşırdım. "Tam bir baş belasısın."

"Sen de öylesin. Ne kaçırdım?"

Hız göstergesini kontrol ettim. Saatte 15 mil hızla gidiyordu. Bundan daha hızlı koşabilirdim.

Frene bastı. "Konuşmuyorsun."

Hayal kırıklığı içinde çığlık attım ve kapıyı iterek açtım. Kamyonetinden atlayıp kapıyı çarparak çıktım ve yürümeye başladım. Bisikletime binmeliydim. Çılgın kardeşim yanımdan hızla geçti ve sert bir sağa dönüş yaparak kamyonetiyle caddeyi kapattı.

"Dylan," diye bağırdım hayal kırıklığı içinde.

Kamyonun etrafında döndü ve önümde durdu. "Remy. Eğer bana anlattıysan, söz veriyorum sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Birkaç saniye birbirimize baktık. Sonunda başımı salladım ve kamyonete geri bindim. Ona özetle anlattım.

"Orospu çocuğu." Ön panele öyle sert vurdu ki yerimden sıçradım.

Şimdi manyak gibi araba kullanıyor, kasabanın içinden hızla geçiyor, virajları dönerken lastikleri gıcırđıyordu. Dylan için orta yol diye bir şey yoktu. Hiç olmamıştı.

"Bunu benden saklamamalıydın."

Sert bir şekilde güldüm. "Bunu senden duymak çok güzel. Bildiğim kadarıyla Costa del Rey'deki bütün ev kadınlarını beceriyorsun."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Herkes bunu biliyor." "Ve sen de söylentilere inandın mı?"

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum Dylan. Bana nereye gittiğini ya da bu kadar parayı nasıl kazandığını hiç söylemiyorsun."

"Uyuşturucu satıyordum. Çoğunlukla hap. Sonra yeraltı dövüş sahnesine girdim. Ev kadınlarına çakmıyordum. Onlara uyuşturucu temin ediyordum."

Bu daha iyi miydi? Hap satmak ve kavga etmek mi? "Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın?"

"Neden bana neler olduğunu anlatmadın?" "Senin bu işe karışmanı istemedim."

"Aynen öyle."

"Peki Sienna... onu sevdin mi?"

Bu sorunun cevabını hiç alamadım.

"Siktir," diye mırıldandı.

Kapıyı iterek açtım ve dışarı fırlayarak Shane'e doğru koştum. Başı öne eğikti, mavi ışıklar yüzünde yanıp sönüyordu.

"Shane."

Gözleri bir an için benimkilerle buluştu. Ve her şey durdu. Bir anlığına Shane ve Remy olduk. İyiydik. Mutluyduk. Hayallerimiz gerçek olacaktı. Kelepçeli değildi. Polis memurları tarafından götürölmüyordu.

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve dünyam başıma yıkıldı.

Ben.

"Bana ne olursa olsun, sen hayatına devam et. Bana söz ver. hayal ettiğin her şeyi yapacaksın, Remy."

"Hayır. *Hayır*." Kolunu tuttum ve sanki polislerin onu götürmesini engelleyebilecekmişim gibi ona tutundum. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Bir memur beni Shane'den uzaklaştırarak, "Onu bırakmanız gerekiyor, bayan," dedi. Diğer memur Shane'in kolunu çekiştirdi ve başını aşağıda tutarak onu bir kruvazörün arkasına itti.

"Shane!" Gözlerim yaşlarla doldu. *Onu benden alma*. Bir daha asla.

Polis aracı Shane arka koltuktayken uzaklaşırken, işte dünyam gidiyor, diye düşündüm. Başını bile çevirmedi. Bana bakmadı bile.

Sen benim okyanusumsun, Shane.

BÖLÜM II

SONRA

SHANE



Altı Yıl Sonra/Temmuz

M Son kapıdan içeri girerken kaslarım beyaz polo tişörtümün dikişlerini patlatmakla tehdit ediyordu ve üzerime tam oturmayan hakilerimin etek uçları kanvas ayakkabılarımın üst kısımlarına sürtünüyordu.

güneş ışığı. Midem çalkalanırken, ışığın saldırısına göz kırptım ve nefes almaya çalıştım. Yeni hayatımın eşliğinde duruyordum ve ilerlemeye korkuyordum.

Ben. Dış dünyadan korkuyorum.

"İyi şanslar, sörfçü çocuk. Çirkin suratını bir daha burada görmek istemiyorum."

İnfaz koruma memurunun sözlerini duyduğumu belirtmek için elimi kaldırdım ve kapı arkamdan kapanırken birkaç deneme adımı daha attım.

Babam kapının dışında beni bekliyordu ve beni kemik kıran bir kucaklamanın içine çekti. Gözlerimi sıkarak kapattım ve ağlamaması için Tanrı'ya dua ettim. Konuşmasını bile istemiyordum, söyleyeceği kelimelerin beni çıldırtacağını biliyordum. Duygularım üzerindeki titrek hakimiyetimi kaybedecektim. Beni serbest bıraktı ve burnunu çekerek kendini topladı. *Zar zor.* Sessizlik içinde minibüsüne doğru yürüdük ve bindik. Bana eski tişörtlerimden birini attı, yumuşak ve giymekten solmuş bir tişört ve bir çift şort. O arabayı sürerken üzerimi değiştirdim ve sonra hapisane tarafından verilen giysileri ve ayakkabıları, yanımda getirdiğim kişisel eşya çantasıyla birlikte minibüsün arkasına attım.

Altı yıl sonra özgürlüğün ilk tadına varışım. Gittiğim yıllar içinde değişen dünyaya ilk adımım. Bu özgürlüğün tadı tatlı olmalıydı ama değildi. Her şey çok garipti. Yabancıydı. Kendimi ilk titrek adımlarını atan, uçmaya hazır olup olmadığını anlamaya çalışan yavru bir kuş gibi hissediyordum.

Şimdi kimdim ben? Ve hayatımın geri kalanında ne halt edecektim?

Yan aynada kendimi gördüm ve kendimi zar zor tanıdım. Elimi kırışmış saçlarımın üzerinde gezdirerek ön camdan dışarı baktım. Yaz güneşi kör ediciydi, gökyüzü çok maviydi ve etrafımdaki her şey sahte görünüyordu. Radiohead'ın "Fake Plastic Trees" şarkısı kafamın içinde dönüp duruyordu. Tanrı bilir neden. Hiç Radiohead hayranı olmamıştım. Eskiden tanıdığım biri Radiohead'i, özellikle de bu şarkıyı çok severdi. Tabii ki severdi.

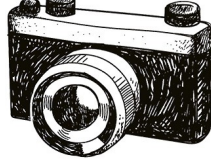
Eve döndükten ve çocukluk odamda uyuduktan iki gün sonra babama Costa del Rey'de kalamayacağımı söyledim. Anladığını söyledi. İkisi hariç tüm sörf tahtalarımı ve sevgili Triumph'umu sattım. Banka hesabımda kalan az miktardaki parayı boşalttım ve babam için bir çek yazdım. Benim yüzümden kaybettiği her şey için küçük bir tazminattı ama elimdeki tek şey buydu ve itirazlarına rağmen onu çeki bozdurmaya zorladım.

Kuzeye, Kaliforniya sahiline yöneldim ve unutmaya çalıştım.

Ama anılarla ilgili bir şeydi bu. Onları engellemek için elinizden geleni yapsanız bile, zorla içeri giriyorlar, rüyalarınızı ve uyanık olduğunuz saatleri işgal ediyorlardı.

Karma. Ne kaltak ama.

REMY



Yedi Ay Sonra

S Kalçalarım sallanarak ve yüzümde mağrur bir küçümseme ifadesiyle podyumda yürürken, siyah payetli ve metalik gümüş kumaştan yapılmış şeritler göğüslerimin üzerinde çaprazlama uzanıyor ve beyaz ipek bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu.

Yüzünü. Bu yüzden büyük paralar alıyordum. Hiç sikimde değildi.

Kameralar parıldıyor, müzik ve ışıklar titreşiyor, oda para ve pahalı parfüm kokuyordu. Pistin sonunda durdum ve kalçamı dışarı çıkardım. Gözüm ön sırada bir Vogue editörü ve bir rock yıldızının yanında oturan bir Hollywood yıldızı ve kız arkadaşına takıldı -Bastian Cox. Bana göz kırptı ve Vogue editörüne uygunsuz bir şeyler söylemek için eğildi. Kaşı kalktı. Sadece bir tane. Ama onun dışında yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bir kahkahayı bastırdım, döndüm, döndüm ve podyumda beni takip eden modellerin yanından kasıla kasıla geçtim. Aynı şekilde giyinmiştik, saçlarımız geriye taranmış, gözlerimiz dumanlı ve dudaklarımız siyaha boyanmıştı. Zombilere benziyorduk, tenimiz spot ışıklarının altında hayalet gibi solgundu.

Paris Moda Haftası'ydı ve Remy St. Clair defilenin açılışını yapıyordu. O günlerde pek çok farklı yüzüm vardı.

Şimdi kimdim ben?

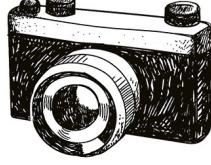
O gecenin ilerleyen saatlerinde Latin Mahallesi'nin sokaklarında dolaşıyordum. Kışın Paris soğuk ve griydi, hava krep, sarımsak ve tereyağı kokuyordu. Bir sokak çalgıcısı "Plastik İsa" şarkısını söylüyordu ve ben de dinlemek için durdum. Gitar çantasına birkaç Euro atarak uzun kaşmir pardösümün içine girdim ve müzik peşimden gelirken oradan uzaklaştım.

Seine Nehri'nin üzerinden geçerken köprüde bir sigara yaktım ve bir duman tabakasının ardından Notre Dame'ın gotik kulelerine baktım. Cep telefonum cebimde titredi ve onu çıkarıp cevap vermeden önce ekranı kontrol ettim. Dylan.

Daha kelimeler ağızından çıkmadan ne söyleyeceğini biliyordum. Böyle bir şey olursa ve olduğunda bana söyleyeceğine dair söz verdirmiştim. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Altıncı his gibi. İşte buydu.

"O geri döndü." Kardeşim zaten bildiğim şeyi doğruladı. Ve böylece, bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini biliyordum.

REMY



Dört Ay Sonra

"Y Trendler arasındayız," dedi Bastian, cep telefonundaki sosyal medya güncellemelerine göz atarken. Kendi telefonum kapalıydı.

Bastian beni eğlendirmek için birkaç yorum okuyordu. "Yirmi beş yaşındaki süper model Remy St. Clair, ruh sağlığı sorunlarını gerekçe göstererek modelliğe ara veriyor..."

Onu dinlemeyerek, dolabımda asılı duran kıyafetleri incelemek için geri çekildim. Şu anda daha acil sorunlarım vardı. Costa del Rey'e yapacağım yolculuk için ne almalıydım?

"Korkuyorum," diye itiraf ettim, yatağımda uzanmış olan Bastian'a bakmak için arkamı döndüm. Telefonunu komodinin üzerine atıp bir sigara yaktı ve sırtını gece mavisi kadife yatak başlığına yaslayarak içmeye başladı. Çizmeli ayaklarını Mısır pamuğundan çarşafLARımın üzerinden ittim ve yanına uzandım. Sigarayı bana uzattı ve bir nefes çektim, avizeden damlayan mücevher tonlarındaki kristallere baktım, duman şeritleri tavana doğru kıvrılıyordu.

"Korkmalısın."

Yüksek sesle içimi çektim ve sigarayı ona geri vermeden önce bir nefes daha çektim. "Sigarayı bıraktım."

"Dr. Fran'e söylemeyeceğim. Fonladığınız egzotik tatili mahvetmek istemem."

Homurdandım. Terapistim mucizevi bir işçiydi ve yıllar boyunca ona ödediğim her kuruşu hak ediyordu.

Bastian sigara içmek için açık pencereye doğru yürüdü ve pencere kenarına oturarak güneş batarken Tribeca'nın çatılarına baktı. "Normalde en çok senin trajik derecede güzel halini seviyorum. Bu seni daha iyi bir ilham perisi yapıyor. Ama bu durumda bir istisna yapacağım ve moralinizi yükselteceğim," dedi Doğu Londra aksanıyla. Bastian Cox'un sesinin kadınların yumurtalıklarını patlattığını kaç kez duyduğunu sayamadım. Yine de ayrımcılık yapmazdı. Kuku kadar siki de severdi. "Sen yedi yıl önce tanıştığım kız değilsin. Bununla başa çıkabilirsin. Hadi bakalım." Monoton konuşmasını, kolu tekrar yanına düşmeden önce havaya yarım ağızla attığı bir zafer yumruğuyla noktaladı.

Gözlerimi devirdim. "Bu çok acınasıydı. Günlük işini bırakma. Senden berbat bir motivasyon konuşmacısı olur."

Bir omzunu silkti. "Ben İngilizim. Bizde yahoo, heehaw, you go girl rah rah saçmalıkları olmaz."

"Hepiniz kıyamet ve kasvet içindesiniz."

"İşte bu yüzden çok iyi anlaşıyoruz. Benim dilimden konuşuyorsun." Sigarasının izmaritini camdan dışarı fırlattı, piç kurusu. "Hadi işeyelim, abur cubur yiyelim ve reality şov izleyelim."

Kıs kıs güldüm. "Bir rock yıldızı ve bir süper modelin göz alıcı hayatı."

"*Eski süper model*. Sana artık yeşil yapraklı sebzeler ve Artezyen kuyu suyu yok.

Burger ve patates kızartması?" diye sordu telefonunda gezinirken. Bastian evdeyken sipariş vermek daha kolaydı. Gittiği her yerde izdiham yaşanıyordu. Genç bir Johnny Depp gibi görünmenin ve gezegendeki en büyük rock yıldızlarından biri olmanın tuzakları. Ama ben tüm bunların ötesini görebiliyordum. İlk tanıştığımız andan itibaren aramızda bir ruh benzerliği olduğunu fark etmiştim. Bastian ve ben birbirimize çok benziyorduk, gerçekten, her şeyin altında çok savunmasızdık.

"Neyse ne. Tehlikeli yaşayacağım."

Bastian siparişimizi verdikten sonra şifonyerime doğru yürüdü, iç çamaşırı çekmecemi yatağımın ayak ucundaki bavula boşalttı, sahip olduğum tüm bikinileri içine attı ve çantamın fermuarını çekti. "İşte oldu. Toparlandım ve gitmeye hazırım. Shane'e söyle, 'Bir şey değil'. Dylan'a da hâlâ onun için yanıp tutuştuğumu söyle."

Bununla birlikte, yatak odamdan vals yaparak çıktı ve beni gülerek terk etti. "Sen bir aptalsın," diye bağırdım, oturma odasındaki davul setinin üzerinde gevşerken. Bastian davulcu bile değildi. O bir gitaristti.

"Ben de seni seviyorum," dedi ve çatı katının duvarlarında yankılanan bir zil sesiyle meramını anlattı.

Shane'i düşündüğümde mizahım kayboldu. Sanki yedi uzun yıldır onu düşünmüyormuşum gibi.

Her biri. Tek. Gün.

Telefonumu açtım, sosyal medya güncellemelerini görmezden geldim ve kardeşime yarınki uçuş detaylarını hatırlatan bir mesaj attım. Cevabı hemen geldi.

Dylan: İlk seferde anladım, Remy. Sana orada olacağımı söylemiştim. Sakin ol.

Sakin ol. Doğru. Onun için söylemesi kolay.

Çantamın atlıkarıncaya düşmesini beklerken üzerimdeki gözlerden kaçınmak için Lakers şapkamın kenarını indirdim. Yanımda iki orta yaşlı kadın sahne fısıltılarıyla konuşuyor, konuşmalarından parçalar bana doğru geliyordu.

"Belli ki yemek yemiyor. Muhtemelen uyuşturucu kullanıyor..." "Aslında rehabilitasyon demek istedikleri halde hep R&R diyorlar." "Tıpkı rock yıldızı erkek arkadaşı gibi."

Bir hayat edinin, millet.

Seslerini bastırmak için müziğimin sesini açtım, cep telefonum sosyal medya güncellemeleriyle çınılıyordu. Bana bakan kadınları görmezden geldiğim gibi onları da görmezden geldim. Beni yargılıyorlardı. Kendime hep bunun önemli olmadığını söylüyorum. Onlar beni tanımıyor. Ama bazen yine de beni rahatsız ediyordu.

Etrafımdaki kadınların çenelerinin düştüğünü ve gözlerinin açıldığını gördüm. Müziğimi susturarak kardeşimin ağzından çıkan son birkaç kelimeyi yakaladım.

"...bu yüzden sıska kışlarınızı ve şişkin gözlerinizi şuraya götürmenizi öneririm" -bagaj teslim alanının karşı tarafını işaret etti- "sizi göremeyeceğim bir yere. Ve kız kardeşim hakkında konuşmayı da kesin."

Mesajını ileten kadınlar koşuşturarak uzaklaşırken Dylan'ın gri-mavi bakışları benimkilerle buluştu. Aramızdaki mesafeyi silerken sırtıttı ve beni tek kollu bir sarılmanın içine çekti.

"Arkandayım, Rem."

Gülümsedim. "Her

zaman."

Onu en son bir yıl önce gördüğümünden bu yana olan değişiklikleri görmek için geri çekildim. Tam olarak geçen Nisan'da. Çölde tanışmış ve Coachella'da eğlenmiştik. Ne yazık ki Sienna da oradaydı ve Dylan'ın kalbi ezildi. *Yine*. Taraf tutmaya zorlandım, Dylan'ı seçtim. Sienna ve ben o zamandan beri konuşmadık.

Bu Dylan'ı eskiden olduğu çocukla bağdaştırmak hâlâ zordu. Şimdi ikizim pahalı giysiler içinde dövmeli kötü bir çocuktur. Özel dikim siyah gömleğinin manşetleri dirseklerine kadar kıvrılmış, kollarındaki koyu renkli mürekkep açığa çıkmıştı. Siyah kot pantolon. Siyah deri yüksek topuklu ayakkabılar. Bileğinde bir Omega Speedmaster. Saçları geriye taranmış, kafasında Wayfarers gözlükleri, çok LA görünüyordu.

Dövmeli parmakları sol kaşını ikiye bölen yara izini ovuştururken gözleri bagajların bırakıldığı yere kaydı. "Çok fazla çanta mı getirdin?"

"Bir tane." Etrafta dolaşan siyah silindir çantayı işaret ettim, gümüş bir bant X onu benim olarak ayırt ediyordu. Her zamanki gibi klas. Bir kızı kapüşonundan çıkarabilirsin ama kapüşonu kızdan çıkaramazsın. Atlıkarıncadan aldı ve cam kapılardan yaz sıcağına çıktık, sessizlik içinde kısa süreli otoparka doğru yürüdük.

Mat siyah bir G-Wagen'in kilitleri öttü ve Dylan kapağı açıp çantamı içine yerleştirdi. "Güzel tekerlekler." Yolcu koltuğuna tırmandım, deri ve yeni araba kokusunu içime çektim. "Paslı eski kamyoneti özledim."

Kontak anahtarını çevirirken homurdandı, hoparlörlerden müzik sesi geliyordu-

The Neighbourhood'dan "Daddy Issues". Hmm. Hala Sienna'ya mı takılmıştı? Ama sonra, ben kimdim ki yargılayayım?

Araba tertemizdi. Pahalıydı. Dylan henüz üniversitedeyken bir uygulama geliştirdiğinde büyük bir çıkış yakalamıştı. Adı EZ- Matematik'ti. Eğer bir cebir denkleminde ya da geometri sorusunda takılırsanız, uygulama bunu çözmenize yardımcı oluyordu. Uygulamayı milyonlara sattı ve parayı bir teknoloji start-up'ına yatırdı.

Dylan Los Angeles trafiğinde ilerliyordu, SoCal'ın sonsuz güneşi ön cama vuruyordu ve ben parmaklarımı uyluğuma vurarak geride bıraktığım her şeyi -New York'u, kariyerimi, kurduğum yeni hayatı- ya da yöneldiğim her neyse onu düşünmemeye çalışıyordum. Mankenliği bırakırken çok mu aceleci davranmıştım? Dylan'dan o telefonu alır almaz

Şubat ayında kontratımı bitirdim ve yeniden imzalamadım. Her zaman modellğe geri dönebilirdim, diye düşündüm. Ama artık istediğim şey bu değildi.

İnsan bir elbise askısı olmak bana milyonlar kazandırmıştı. Beni kötü bir yerden çıkarıp bambaşka bir dünyaya fırlatmıştı. Paranız olduğunda, dünyanın size bok atması daha zordu. Ama her pırıltı altın değildir. Öz güvenim sarsılmış ve mahremiyetim ihlal edilmişti, ki bu iki şeye artık imreniyordum.

Dylan gözlerini yola çevirmeden önce bana baktı. "Shane yüzünden mi döndün?"

Shane. Yedi yıl geçti ve ben hâlâ onu hayal ediyor, onu arzuluyor, onun için yanıp tutuşuyordum. Ve şimdi dünyanın ona nasıl davrandığını öğrenmek için geri dönmüştüm. Kötü bir şekilde. Haksızca. Bunu telafi etmenin bir yolunu bulmak istiyordum, her ne kadar bunun nasıl mümkün olabileceğine dair hiçbir fikrim olmasa da.

"İyi olduğundan emin olmak için geri geldim. Ve geri geldim çünkü seni özledim." Her iki konuda da doğruyu söylüyordum. Dürüstlük, son yedi yıldır üzerinde çalıştığım şeylerden biriydi. Çalışmalarım devam ediyordu.

"O kadınlar haklıydı, Rem." Dylan kaşlarını çattı. "Çok zayıfsın amına koyayım."

Güldüm. Keşke bunun tam tersini kaç kez duyduğumu bilseydi. Zayıf ve göğüslü olduğumda daha çok para ediyor ve daha çok iş alıyordum. Fotoğrafçıların ve tasarımcıların istediği görünüm buydu. Kaburgalar ve kalça kemikleri çıkıntılı mı? Mükemmeldi. 1.80 boyunda ve sıfır bedene sığabiliyor musun? Tam aradığımız vücut tipisiniz.

DYLAN, yemyeşil bitki örtüsü ve palmiye ağaçlarının arasına sıkışmış, pişmiş toprak çatılı, iki katlı İspanyol tarzı beyaz sıva evin garaj yoluna döndü. Ev gösterişli ya da büyük değildi. Ama en çılgın rüyalarımda bile onun böyle bir ev alabileceğini hayal edemezdim - SoCal'ın en iyi gayrimenkulü.

"Burası senin evin mi?" Aptalca sordum. Tabii ki öyleydi. Garaja girdi ve motoru durdurarak bizi sessizliğe gömdü. Üç sörf tahtası duvara dayalı bir rafta duruyordu ve birkaç dalış kıyafeti kancalara asılıydı ama bunun dışında garaj boştu.

"O benim."

"İşinizin yasal olduğuna emin misiniz?"

Güldü ama cevap vermedi, ben de onu evin içine kadar takip ettim ve çamaşır odasının pişmiş toprak zeminini geçip mutfığa açılan kapıdan geçtim; granit tezgâhlar, parlak beyaz dolaplar ve üzerinde leke ya da parmak izi olmayan paslanmaz çelik aletler beni karşıladı. Ağzım açık bir şekilde, koyu renkli parke zeminler ve temiz beyaz duvarlar ile ahşap kirişli tavanlardan sarkan siyah gotik görünümlü ferforje avizelerin bulunduğu odalarda dolaştım. Siyah kanepeler, koyu renk ahşap bir sehpa ve pelüş bir Fas halısı dekoru tamamlıyordu ve kanepelerin karşısındaki duvara düz ekran bir televizyon yayılmıştı.

Mozaik siyah-mavi fayanslar, ateş çukuru ve kristal mavisi bir yüzme havuzuna açılan divanlardan oluşan bir Fas verandasına açılan Fransız kapılarından görünen manzara karşısında çenem düştü. Tepeler, kanyon ve uzaktaki okyanus manzarası arka planı oluşturuyordu. "Dylan..." Döndüğümde beni izlediğini, tepkimi beklediğini gördüm ve ne düşündüğümün onun için önemli olduğunu biliyordum. "Bu inanılmaz."

Ağzının bir tarafı neredeyse gülümseyecek şekilde yukarı kıvrılmıştı. Gerçek gülümsemesini elde etmek için ne gerekiyordu? Tekrar harekete geçmiştik. Onu üst kata kadar takip ettim ve duvarları siyah çerçeveli siyah beyaz fotoğraflarla kaplı bir koridora girdim. Fotoğrafları sanki ilk kez görüyormuş gibi incelerken adımlarım yavaşladı. Onlar benimdi, onları ben çekmişim - kar yağarken Paris'in Arnavut kaldırımli sokakları, Thames Nehri ve Tower Bridge'i örten puslu gri bir Londra çiselemesi, Central Park'taki çıplak ağaçlar, çatı katımın penceresinden Tribeca'nın çatılarının üzerinden batan güneş.

"Onları duvarına asmışsın." Sesim duygusallıkla boğulmuştu.

"İyiler, Rem." İlerlemeden önce Brooklyn'den çektiğim New York silüetinin önünde durakladı, çantamı pürüzsüz parke zemin üzerinde tekerlek yerine sapından tutarak taşıdı. Dylan böyleydi işte. Asla kolay yolu seçmezdi.

Soldaki son kapıyı iterek açtı ve çantamı içeri taşıdı, ben de hemen arkasından onu takip ettim. Çantamı, bulut gibi yumuşak ve tüylü, pelüş beyaz nevresimli, kral boy sayvanlı yatağın ayak ucundaki bankın üzerine bıraktı. Koyu renk ahşap komodinlerin üzerinde beyaz keten gölgelikli cıva camlı lambalar duruyordu ve parke zemini eski bir Fas halısı kaplıyordu, canlı renkler yaşlandıkça solmuştu. Fransız kapılar dağ ve okyanus manzaralı bir Juliet balkona açılıyordu. Butik bir otel odası gibi görünüyordu.

Şifonyerin yanındaki kapıyı işaret ederek, "Orada bir ebeveyn banyosu var," dedi.

"Buna inanamıyorum. Bu çok güzel. Tanrım, Dylan." Sırıtarak koluna bir şaplak attım.

"Mahalleden gelen çocuk iyi iş çıkardı."

İşte bütün mesele buydu; ev, araba, kendisi için yarattığı bu hayat. Liseden mezun olduğundan beri kışını yırtarak çalışıyor, bir zamanlar söylediği gibi 'biri' olmaya çalışıyordu. Mesele sadece para değildi. Bundan daha derindi ve belki de bunu tam olarak anlayabilecek tek kişi bendim. Kendini hiçbir zaman yeterli görmemiş, Sienna'ya ya da ailesine layık hissetmemişti.

Ben Sienna'nın küçük kirli sırrıyım.

"Çok güzel, Dylan." Odaya baktım, onu bu eşyalar için alışveriş yaparken hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. "Bunu kendin mi tasarladın? Yani, tüm mobilyaları sen mi seçtin ve..." Başımı salladım ve güldüm. "Alışverişten *nefret* ediyorsun."

"Ben kendim yapmadım. Tam olarak değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne kadar gizemli. Kim yaptı bunu?"

Bir elini şık saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bu benim en yeni uygulamam. EZ-Design."

Sadece yirmi beş yaşında yaptığı ve başardığı her şeyden o kadar etkilenmişim ki nutkum tutuldu ve birkaç dakika boyunca ona bakakaldım.

"Çok zekisin Dylan. Tüm bunları nasıl yapacağını nereden biliyorsun?"

Bir omzunu silkti. "Önemli bir şey değil." Ama önemliydi. Çok büyük bir olaydı.

"Akşam yemeği sipariş edeceğim. Ne yemek istersin? Suşi mi? Vietnam yemeği mi?" "Uygulamalarından birinden mi sipariş vereceksin? EZ-Food?" Alay ettim. O da

başını salladı ve kıkırdadı. "Suşi kulağa hoş geliyor."

Başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. "Havuzun orada buluşuruz."

Yatak odasının kapısı arkasından kapandı ve ben de yatağa uzanıp siyah ferforje avizeye baktım. Dylan St. Clair'in bu tasarımcı versiyonu kimdi? Kokusu bile farklıydı. Kolonyasından ya da tıraş losyonundan gelen hafif, baharatlı bir koku. O da benim için aynı şekilde mi hissediyordu? Birbirimizi tanımaya çalışan yabancılarımız gibi mi? Şortumu ve atletimi giydikten sonra havuza doğru yürüdüm. Güneş tepelerin üzerinden batıyordu -gökyüzü pembe ve turuncu çizgilerle kaplıydı- ve Dylan kulaçlarını güçlü ve emin bir şekilde atarak yüzüyordu. Benim aksime, uçarak yüzebiliyordu. Gösteriş.

Havuzun kenarında otururken, bacaklarım suyun içinde sallanırken, dövmeli kollarının suyu kesişini izledim.

on yedinci doğum günümüzde okyanusta yüzerken "Black" şarkısını söylemişti. Costa del Rey'den yedi yıl önce ayrılmıştım ve o zamandan beri bu kasabaya adımımı atmamıştım. Dylan'ın evini burası olarak seçmiş olması ne kadar komikti.

Bir sigaraya ihtiyacım vardı. Sonra bıraktığımı hatırladım. Costa del Rey'e geldiğimde kendimin en iyi versiyonu olmak istiyordum. Deniyordum. Her gün gurur duyabileceğim bir Remy St. Clair olmaya çalışıyordum. Bazı günler başardığımı hissediyordum. Diğer günlerde ise daha iyisini hak etmediğini düşündüğü için bir çocuğun onu kullanmasına izin veren o berbat on yedi yaşındaki cocuktum.

Dylan havuzdan çıktı ve sanki mükemmel bir zamanlama yapmış gibi tam kapı çaldığı sırada havluyla kurulanmaya başladı.

Saksılı narenciye ağaçları, ahşap kirişlerden sarkan Fas fenerleri ile süslü Fas verandasında suşi yedik ve akşam yemeği fikrimizin Spagetti O's ve sosisli sandviç ya da donmuş pizzalar olduğu zamanları hatırladım. Yemekten sonra, sigara içme isteğimi daha da artıran bir esrar içti. Çevresel ses hoparlörlerinden gelen müzik, mekânı bir Ibiza kulübüne dönüştürüyordu.

"Seninle gurur duyuyorum Dylan." Sesim yumuşaktı ve duygularla boğulmuştu. Çünkü her şey için oradaydım. Hiçbir şeyimizin olmadığı tüm o yıllar boyunca. Ve ikimizin de yolumuzu kaybettiği yıllar.

"Seninle de gurur duyuyorum."

"Bana her şeyi anlat. Kız arkadaşın var mı?" "Özel biri yok."

Bunu şöyle çevirdim: Takılıyorum ve kışlarına tekmeyi basıp kapı dışarı ediyorum çünkü Tanrı korusun, biri çok yaklaşırsa. O ve Sienna bir dargın bir barışık bir çiftti ve yıllar içinde kaç kez ilişkilerini düzeltmeye çalıştıklarının sayısını unutmuştum.

"Bu özel olmayanlardan herhangi biriyle konuşuyor musun? Yoksa her zamanki mağara adamı homurtularınla mı?"

"Konuşmak listenin başında değil. Konuşmak için inlemek ve adımı haykırmakla çok meşguller."

Gözlerimi devirdim. "Çok fazla bilgi."

"Bilmek istemiyorsan sormamalısın, Rem-Rem," diye takıldı. Gevşiyordu, gerginlik ortadan kalkmıştı. Yıllar geçtikçe, birbirimizi her gördüğümüzde, birbirimizle tekrar rahat olmamız biraz zaman aldı.

"Mutlu musun Dylan?"

"Bunu neden soruyorsun ki?"

"Çünkü önemsiyorum. Çünkü hakkında hiçbir şey bilmediğim koca bir hayatın var."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

"Biliyorum ama..." Etrafıma, havuza baktım. Eskiden bunlar hayallerimizdi ve şimdi o bunları yaşıyordu ama neşeli görüldüğünü söyleyemezdim. "Neden bir ev ve o süslü yeni arabayı aldın?"

Cevabı biliyordum ama teyit edilmesini bekliyordum.

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Çünkü yapabiliyorum. Artık delikli ayakkabılar giymek zorunda değilim. Dolaplarında yemek olmayan boktan bir apartman dairesinde boktan bir kanepede uyumak zorunda değilim."

"İşini seviyor musun?" "Çok seviyorum."

O zaman neden mutlu görünmüyordu?

"Ben iyiyim, Rem. İstedğim hayat bu. Her zaman istediğim hayat."

Bu doğrudu. Tek istediği çok para kazanmaktı ve şimdi tam da bunu yapıyor gibi görünüyordu. "Hiç yalnızlık çekiyor musun?"

Dumanı içine çekti ve koltuğunda geriye yaslandı. "Ben senin gibi değilim." "Bu ne anlama geliyor?"

"Sevilmek istedin. Birine ait olmak istedin."

Sadece biri değil. Shane. Ona ait olmak, onun tarafından sevilmek istemiştım. Asla veda etmek zorunda kalmamak için. Terapistim Fran Metzger kendimi daha iyi anlamama yardımcı olmuştu. Sevgiyi nasıl arzuladığımı. Terk edilme sorunlarım. Ve neden hiçbir zaman yeterince iyi olduğuma inanmadığımı. Dylan benim ikizimdi, aynı anne tarafından büyütülmüştük, aynı şeylerin çoğunu yaşamıştık ve onun da benimle aynı ihtiyaçlara ve isteklere sahip olduğuna, ancak içindeki boşluğu doldurduğuna, çatlakları para ve maddi şeylerle yamaladığına gerçekten inanıyordum.

"Herkes sevilmek ister, Dyl. Sen bile." Omuz silkti. "Belki de."

"Bu arada, Bastian sevgilerini yolladı."

Dylan elini yüzüne götürdü ve inledi. "Bu b e r b a t t ı ."

"Hâlâ senin için yanıp tutuşuyor." Yüksek sesle ve dramatik bir şekilde iç çektim. "Kaçıp giden sensin."

"Kapa çeneni," dedi Dylan, içinden bir kahkaha patladı. Kafama bir minder fırlattı, ben de yakalayıp ona geri fırlattım.

Sonra Costa del Rey'e dönmeye karar verdiğimden beri aklımda olan soruyu sordum. "Shane'in nerede olduğunu biliyor musun? Ne yaptığını biliyor musun?"

"Son duyduğumda bir inşaat işinde çalışıyordu. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Bu bilgiyi kafamda evirip çevirdim. Bir inşaat işi bulabilmiş olması bana umut verdi. Ama beni de üzdü. İnşaat işinde çalışmamalıydı. Dalgaları parçalıyor olmalıydı. Dream Tour'da olmalıydı.

"Dünya şampiyonu olabilirdi," dedim. "O *kadar* iyiydi." "Hepimiz pek çok şey yapabilirdik. Bu hayatta yapamayacağımız hiçbir şey yok. Yapabileceğin onca şeyi düşün. Sadece olanla yaşamak zorundasınız."

Bu son bilgece sözlerle Dylan evin içinde kayboldu ve koca kışlı televizyonunu açarak beni verandada yalnız bıraktı. Bazı şeyler değişmiş olabilirdi ama sosyal becerileri hâlâ eksikti.

Shane hala gün doğumunda mı sörf yapıyordu? Yoksa iş çıkışına kadar bekler miydi? Bunu öğrenmek için cesaretimi toplamam üç günümü aldı.

SHANE



THapishanedeyken özlediğim pek çok şey vardı ama sörf yapmak listenin başındaydı. Tanrı'ya şükür okyanus beni terk etmemişti. Bu sabah burada yalnızdım. Ve bu günlerde, ben böyle hoşuma gitti.

Beni izlediğini hissettim. Orada olduğunu nasıl anladığımı bilmiyordum. Sırtım sahile dönük, sörf tahtamın üzerinde ufku izliyordum. Ama biliyordum işte. Ne zaman yanımda olsa hissettiğim o yüksek farkındalık duygusuydu bu. Omzumun üzerinden baktım ve işte oradaydı, bir serap gibi kumsalda oturuyordu, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına dolamış, çenesini dizlerine dayamıştı. Yedi yıl boyunca onu unutmaya çalışmışım. Yedi yıl boyunca başarısız olmuşum.

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim. Onu ilk gördüğüm andan itibaren hep böyle olmuştu. Gözlerimi sahildeki yalnız figürden ayırdım ve sanki bu anıları temizlememe yardımcı olacakmış gibi ellerimi yüzümde gezdirdim. Onu görmeye hazır değildim. Dönüştüğüm berbat adamı görmesine hazır değildim. Bu yüzden, gitme vakti gelene kadar sörf tahtamın üzerinde süzöldüm ve onun kaybolmasını umdum. Hâlâ orada olup beni izleyip izlemediğini görmek için sahile bakmadım.

Daha fazla erteleyemeyeceğimi anlayınca kürek çektim. Ayağa kalktı, dönüp uzaklaşmadan önce gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Bacak tasmamı çözerken, gidişini izledim. Artık daha farklı yürüyordu, daha zarif, daha pratik, duruşu mükemmeldi, sanki bir podyumda olmaya ya da izlenmeye alışmıştı. Merdivenin tepesine ulaştığında bana bakmak için dönmedi bile. Devam etti, gözden kayboldu.

Ağaçların ve çalılıkların arkasında, bir an için her şeyi hayal edip etmediğimi merak ettim. Park yerine ulaştığımda ondan hiçbir iz yoktu.

Dışarıdaki duşta tuzlu sudan arındım ve üzerime bir tişört, kargo şortu ve tozlu iş botları giydim. Sörf tahtamı portbagaja sabitleyerek sürücü koltuğuna tırmandım ve siyah bir G-Wagen yanıma yanaştı. Dylan arabadan atladı ve arabasının etrafında dönerek penceremin yanında durdu. İsteksizce camı indirdim, sohbet edecek havada değildim. Ama zaten Dylan hiçbir zaman pek konuşkan biri olmamıştı.

Costa del Rey'e döndüğümünden beri geçen aylar içinde onu birkaç kez görmüştüm ama hiç konuşmamıştık.

"Kız kardeşimi
görüyor musun?"

"Uzaktan."

Başını salladı ve geri çekilmeden önce cipimin tavanını iki kez okşadı. *Güzel sohbetti.* Yerimden geri geri çıktım, gözüm portbagajından çıkardığı Firewire kartına takıldı. Hay sikeyim. Bir Mercedes ve bir Firewire. Tek yapabildiğim hayatın tersine dönmesine gülmekti.

"SEN DE Mİ SÖRFÇÜSÜN?" diye sordu sarışın bir kız, gözleri tepeden tırnağa beni tarıyordu, yüzünde cilveli bir gülümseme vardı, sanki gördükleri hoşuna gitmişti.

Ona rahat bir gülümseme verdim. "Hayır. Ben eski bir mahkumum."

Sanki ona iyi bir fıkra anlatmışım gibi güldü. Travis bana bir bakış attı ve iç çekerek başını salladı.

"O bir sörfçü," dedi Travis sarışına. "En iyilerden biri."

O saçma sapan konuşurken bir bira daha çektim. Parti söz verdiği gibi gösterişsizdi, havuzda birkaç kişi vardı ve diğerleri etrafta dolaşüyor, gülüyor ve konuşuyordu, surround ses sisteminden müzik sesi geliyordu. Evi bir kayalığın üzerindeydi ve sonsuzluk havuzundan Pasifik Okyanusu'na bakıyordu. Travis Jones iki kez dünya şampiyonu olmuş, ciroları ve sponsorlukları sayesinde lüks yaşam tarzını karşılamıştı. Hâlâ çok çalışıyordu. Hâlâ azimli ve rekabetçiydi. Oyununun zirvesindeydi.

Bu gece burada olmak istemiyordum. Aylardır bahaneler uyduruyor, o evdeyken onunla takılamayacak kadar meşgul olduğumu iddia ediyordum ama bu gece ortaya çıkmazsam beni evlatlıktan reddetmekle tehdit etmişti. Bu yüzden

Burada eski günlerin hatırına, tanımadığım bir hatuna kariyerimin en önemli anlarını anlatmasını dinliyordum. Daisy mi? Dahlia? Bir çiçek ismiydi. Sanırım.

Bu yüzden ondan kaçıyordum. Olanlar ya da olabilecekler hakkında bir şey duymak istemiyordum.

"Çok geç değil," dedi Travis. "Hâlâ-" "Dur.

Oraya gitme."

Travis bu fanteziyi neden düşünemediğimi biliyordu. O hayat benim için bitmişti. Cody Shaw'ın yanında uzun bacaklı bir esmerle bize katılması da bunu kanıtlıyordu.

"O yaşıyor." Cody bana tek koluyla sarıldı ve sırtıma birkaç kez vurdu. Cody sıralamada hiçbir zaman Travis kadar yükselememişti ama hâlâ Dünya Turu'ndaydı, hâlâ profesyonel bir sörfçüydü. "Dostum, iyi misin?"

"Her şey yolunda."

"Boktan bir şanslı dostum." Bir elini dikenli kahverengi saçlarında gezdirdi ve yanaklarından hava üfledi. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Hiçbir şey söyleme. Tek bir şey bile.

"Bunu duyduğumda, olmaz dedim. Shane Wilder olmaz. Adam soğukkanlı. Bunu yapmasına imkan yok."

"Ne yaptı?" diye sordu sarışın kız, Cody'den bana bakarak. "Hey dostum, hiç hoş değil," dedi Trav, sesi alçaktı, Cody'yi kendini tutması için uyarıyordu.

ağzını kapattı. Ama artık çok geçti. Artık dışarıdaydı.

"Özür dilerim, dostum. Sadece şoktaydım, biliyorsun." Önce yanındaki esmer kıza, sonra da Travis'e yaklaşan sarışına baktı. "O iyi bir adam."

"Ben iyi bir adam değilim," diye kızları temin ettim. "Yakınından bile geçmedim. Birini öldürdüm."

Ortamı bozmanın bir yolu da buydu. Sarışının gözleri büyüdü ve hepimiz düzeltmek için hiçbir şey yapmadığım garip bir sessizlik içinde durduk.

"Tanrım," diye mırıldandı Trav, beni küçük ve samimi gruptan ayırıp verandanın sessiz bir köşesine sürüklerken. "Bunu söylemene gerçekten gerek var mıydı?"

"Sadece gerçeği söylüyorum."

Kaşlarını çattı. Arkadaşlığımız eskiden kolaydı. Şimdi, diğer pek çok şey gibi, değişikliklerin üstesinden nasıl geleceğimizi bilmiyorduk.

"Sen her zaman benden daha iyi bir sörfçüydün. Bunu herkes biliyordu. Çok geç değil. Hala yapabilirsin-"

"Yapma. Sakın oraya gitme."

"Hâlâ inatçı bir pisliksin."

Güldüm ama sesim mutlu değildi. Bu fikri neden aklıma bile getiremediğimi *biliyordu*. Her bir tuhaflık bana karşı yığılmıştı. Ama yine de sanki topuklarımın üzerine basan benmişim gibi davranıyordu. Bir daha asla olamayacak bir şey için neden boş yere umut besleyeyim ki?

Yüksek sesle nefes verdi. "Seni seviyorum dostum. İyi olmanı istiyorum. Yapabileceğim bir şey varsa söylemen yeterli." Endişesi samimiydi ve önemseddiğini biliyordum ama bu onun sorunu değildi. Travis elini saçlarının üzerinde gezdirdi; saçları hâlâ küt kesilmişti ve yedi yıl önceki haliyle hemen hemen aynıydı. "Seni özlüyorum. Artık seninle konuşamayacakmışım gibi hissediyorum."

Biramdan bir yudum daha aldım, yorum yapmadım. Eskiden tanıdığı Shane'i özlemişti. Flaş haber: O adam gitmişti. Travis kaybettiğimiz arkadaşlığımızın yasını tutuyordu. Ben de kaybettiğim her şeyin yasını tutuyordum. Çok yakında, bu her şey olacaktı. Her şey. Lanet olası. Şey. Sempatı duyamadığım için özür dilerim.

"Remy döndü." Bum. Bu nasıl bir konuşma?

Bu onu iki saniyeliğine susturdu. Bundan mutlu olmadığını anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu.

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır." Son üç gündür sahile iniyor ve yerinde oturuyordu. Bu sabah bir fotoğraf makinesi getirmişti. Her zaman objektifin diğer tarafında olmak istemişti. Hayatın her zaman planlandığı gibi gitmemesi ne tuhaf.

"Bu şekilde kalsın. Hayatında uğraşacak daha fazla boka ihtiyacın yok. Arkama yaslanıp seni sikip atmasını izlemeyeceğim. Bir daha olmaz."

"Bu onun hatası değildi." Şimdiye kadar sesim bozuk plak gibi çıkmıştı. Onun hatası olmadığına hiç inanmamıştı.

Yaptığı şey için ondan nefret ettim mi? Bilmiyorum.

Belki de. Onu suçladım mı? Hayır. Hepsi benim suçumdu.

Onu hâlâ seviyor muydum? Seviyordum. Belki de. Artık bilmiyordum.

Remy söz konusu olduğunda, kalbim ve aklım hep savaş halindeydi.

Derimin altına, damarlarıma, lanet olası kalbime ve ruhuma girmişti ve ne yaptığı ya da kaç yıl geçtiği önemli değildi, hala onun anısından kurtulamıyordum.

"Ben gidiyorum." Biramı bitirdim ve çıkarken yan masaya koydum.

"Mutlu 4 Temmuzlar."

"Shane, bekle."

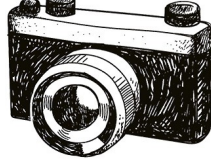
"Gitmem gerek. Partinde söylediklerim için özür dilerim. Aptalca bir hareketti."

"Unut gitsin." Travis iyi bir arkadaşı ve tek istediğinin benim mutlu olmam olduğunu biliyordum ama artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ve partisinin havasını daha fazla bozmak istemiyordum. "Yarın sörf yapmak ister misin?"

"Evet. Orada olacağım."

Cipime ulaşır ulaşmaz havai fişekler başladı. Arabayla uzaklaşmak yerine kaputun üzerine oturdum, sırtımı ön cama dayadım ve onları izledim. Bağımsızlık Günü yepyeni bir anlam kazanmıştı.

REMY



I Park yerine vardığımda yavaş yavaş koşmaya başladım. Bugün geç kalmıştım ama Pazar günüydü, bu yüzden Shane'in çalışmayacağını ve gününü sörf yaparak geçireceğini düşündüm.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye bağırdı bir kız. "Bu Remy St. Clair."

On dört ya da on beş yaşlarında görünen üç genç kız bir minibüsten indi.

"Sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyiz?"

Gülümsedim. "Elbette. Terli olmama aldırmadığın sürece sorun yok." Muhtemelen bok gibi görünüyordum, saçlarım başıma yapışmış ve yüzüm koşmanın verdiği eforla pembeleşmişti. Koşmaya yedi yıl önce başlamıştım. Eskiden hiç koşmazdım. Bu Dylan'ın özelliği idi. Şimdi çok koşuyorum.

"Bizim için sakıncası yok," dedi sırık gibi bir esmer.

Onlarla birlikte poz verdim, grup selfieleri için gülümsedim. Minibüsü kullanan kadın bana teşekkür etti ve kızlardan biri el sallayıp onları almaya hazır olduklarında mesaj atacağını söylerken fangirllük yaptığım için özür diledi.

"Buraya sörf yapmaya mı geldiniz?" diye sordu minyon sarışın bir kız. "Sadece izlemeye geldim."

"Model olmayı çok isterdim," dedi sırık gibi esmer kız. "Bu işe nasıl girdin?"

Benimle birlikte sahile giden yol boyunca yürüdüler, sörf tahtalarını başlarının üzerinde taşıyorlardı. Sörfçü kızlar havalıydı.

"Keşfedildim."

"Sadece sokakta mı yürüyorsun?"

Merdivenlerden sahile doğru yürürken onlara "Bir sörf mağazasında çalışıyordum," dedim. "Bir kadın geldi ve modellik yapmayı düşünüp düşünmediğimi sordu."

"Nedenini anlayabiliyorum. Şahsen daha da güzelsin." "Teşekkürler."

Merdivenin dibinde durduk ve önce okyanusa sonra bana baktılar, tahtalarını başlarından çıkarıp bakıştılar. "Kabalık etmek istemem ama neden bıraktınız?"

"Bu çok kişisel. Bu ona aşk hayatını sormak gibi bir şey," dedi minyon sarışın, arkadaşını dürttü ve ona baktı.

"Bıraktım çünkü güzel bir yüzün ötesinde kim olduğumu merak etmeye başladım. Ve belki de bunu öğrenmenin zamanı gelmiştir diye düşündüm." İşte size dürüstlük, kızlar. Bu sözlerin ortaya çıkmasını beklemiyordum ama işte oradaydılar.

Sanki anlamışlar gibi başlarını salladılar. Belki de anladılar. "Anlıyorum. Yani, selfie pozu vermekle ve mükemmel görünmeye çalışmakla meşgul olan arkadaşlarımız var. Sanki tek önemsedikleri buymuş gibi."

"Sörfle falan ilgilenmiyorlar bile. Bu çok ezikçe." Ördek suratı yaptı ve beni güldüren klasik bir selfie pozu verdi. "Her fotoğrafta böyle görünüyorlar. Şaka yapmıyorum."

"Peki... görüşürüz," dedi sarışın. "Fotoğraflar için teşekkürler."

"Hoşça kal. Tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "Sörf yaparken iyi eğlenceler."

Suya doğru koşarken hep bir ağızdan "Yapacağız," diye bağırdılar.

Plaj kalabalıktı ama merdivenlerden ve cankurtaran standından uzakta daha sakin bir yer buldum ve havlumu kumun üzerine serdim. Bikinime kadar soyundum, şapkamı ve güneş gözlüklerimi taktım ve dirseklerimin üzerine yaslanarak sıradaki sörfçüleri taradım, Shane'i kolayca fark ettim. Onu kendime istiyordum. Bugün olmaz. Ya da belki bir daha hiç. Artık kim olduğunu, onun için ne ifade ettiğimi ya da her gün onu izlememi umursayıp umursamadığını bilmiyordum.

Bugün Travis ile sörf yapıyordu. Kariyerini takip etmiştim. Yakından değil ama hayallerinin gerçekleştiğini bilecek kadar. Shane oraya aitti. En tepeye. Ama şimdi Travis'in Shane'i geçtiğini görebiliyordum. En azından teknik olarak.

Shane'i izlemek yine de daha heyecan vericiydi. Yarışmasa bile, hala risk alıyordu. Hala her şeyini ortaya koyuyordu. Bu onun doğasında vardı. Dalganın üzerinde uçmasını, hız kazanmasını ve

dudak, hava yakalamak. Tahtayı tekmeledi ve inmeden önce tahtayla yeniden bağlantı kurarak rayı *-Süpermen-* yakaladı. Tanrım, onu sörf yaparken izlemeye bayılırdım.

Shane tekrar kürek çekmeye başladı ve benim bakışlarım Dylan'a kaydı. Yaşıyormuş gibi sörf yapıyor, dalgalara sanki ona haksızlık etmişler gibi saldıırıyordu. Eminim sörf tahtasını çok zorluyordu. Gerçi onu sörf yaparken son gördüğümünden beri sörfü çok gelişmişti. Yedi yıl boyunca SoCal'da okyanusun yanı başında yaşamak bunu yapardı. Dylan'ı izlemeye o kadar odaklanmıştım ki Travis önümde durana kadar onu fark etmedim. Sörf tahtasını kuma bıraktı ve yanıma oturdu.

"Şu haline bak, kılık değiştirmişsin. Seni o kılıkta zar zor tanıdım."

Biraz güldüm. "Nasıl gidiyor, Travis?"

"Her şey yolunda. Hayatı yaşıyorum." Travis'in yontulmuş bir yüzü ve buz mavisi gözleri vardı, bu da onu soğuk ve inatçı gösteriyordu. Shane'in sıcaklığına hiç sahip olmamıştı. Bakışları kısa bir süreliğine bana kaydı, sonra tekrar sert profilini çizdi, gözleri okyanustaydı. Sörfçüler her zaman okyanusu izlerdi.

"Öyle görünüyor. Senin adına sevindim." "Bir süper modelin hayatı nasıl?"

"Meşgul. Yoğun. Bazen iyi, bazen de o kadar iyi değildi. İyi yanları da vardı."

Başını salladı ve hayatımın iyi ya da kötü olmasının gerçekten umurunda olmadığı hissine kapıldım.

Yumuşak kumdan bir avuç alıp, aklından geçenleri söylemesini beklerken tanelerin parmaklarımın arasından süzülmesine izin verdim.

"Sadece buradan mı geçiyorsun yoksa kalmayı mı planlıyorsun?" "Henüz emin değilim. Ama yakın zamanda ayrılmayacağım."

Başını salladı. "Doğru. Bunu kişisel algılama, Remy. Ama o cehenneme gidip geldi. Hayatında daha fazla belaya ihtiyacı yok."

Bela. Travis beni böyle görüyordu. Onu suçlayamazdım. O sadece Shane'i korumaya çalışıyordu, kendimi bok gibi hissetmemi istemiyordu. Ama yine de Shane'in hayatına getirdiğim tek şeyin bela olduğunu bilmek canımı yakıyordu.

"Hayatını yeniden toparlamaya çalışıyor ama bu kolay değil. Ve şimdi..." Travis elini kırışmış saçlarında gezdirdi. "Zor bir dönemden geçiyor. Bana bir iyilik yap ve ondan uzak dur. Eğer onu biraz olsun önemsiyorsan, uzak dur Remy."

Bazı şeyler asla değişmeyecekti. Evren beni ve Shane'i ayrı tutmak için

her zaman komplo kurmuştu. Ama Travis her zaman benim için iyi bir arkadaş olmuştu.

Shane, bu yüzden fikrini söylediği için onu suçlayamam.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Travis çoktan uzaklaşmıştı, sörf tahtası kolunun altındaydı, mesajı iletilmişti.

Koşarak suya geri dönmesini ve Shane'in yanındaki sıraya girerek kürek çekmesini izledim. Bu mesafeden bile Shane'in yüzündeki kızgın ifadeyi görebiliyordum ve sonra Shane kürek çekmeye başladı ve bunun o an olduğunu biliyordum. Yedi yıl sonra yüz yüze gelecektik. O bana doğru yürürken kalbim göğüs kafesine çarpıyordu. Gitmeliydim. Kalkıp gitmeliydim. Travis'in söylediklerini dinlemeliydim. Ama hareket edemedim.

Daha da irileşmiş, kasları daha da sıkılaşmıştı. Yüzü daha sert görünüyordu. Gözlerinde sıcaklık, dudaklarında rahat bir gülümseme yoktu. Yüzünü eskisi gibi okuyamıyor, o ela gözlerinin ardında neler olduğunu tahmin edemiyordum. Artık birbirimizi tanımıyorduk. Dünya bizi değiştirmişti. Ama kesin olan bir şey vardı; hayatı seven, her günü bir maceraya dönüştürebilen bir adama benzemiyordu.

Sihir gitmişti. Ona bakmak kalbimi acıtıyordu.

Bu günü birçok kez hayal etmiştim ama şimdi gerçekten karşımdaydı ve ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Kendini yanımdaki kuma bırakıp Travis'in birkaç dakika önce oturduğu yere oturduğunda nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı. Bunca yıldan sonra, o kadar yakındı ki. Dokunacak kadar yakın. Göz ucuyla omuzlarının sertliğini, çenesinin sıkılığını fark ettim. Başımı çevirip gözlerinin içine bakamayacak kadar korkaktım. Onlarda ne göreceğimden çok korkuyordum. Ya da ne göremeyeceğimden.

Söylenmemiş tüm kelimelerimiz aramızdaki boşluğu doldurdu. Sessizliğe haykırdık.

Shane Wilder'ın hayatını mahvettim ve bunun geri dönüşü yoktu.

SHANE



"W

"Neden buradasın, Remy?"

"Sadece sörfçüleri izlemeye geldim."

Sesi aynıydı, alçak ve boğuk. Seksi. Seksi.

Ses hala doğrudan sikime gidiyordu. Gizli silahlarından biri daha. Elinin altında koca bir cephanelik vardı.

Ona bakamadım. Gerçekten bakamadım. Çok acı veriyordu. Ama onu çevremden izledim, bakışlarım okyanustaydı. Ona doğru yürürken yeterince görmüştüm; gergin karnını ve kusursuz karamel tenini ortaya çıkaran siyah bikinisinin içinde şık ve zarif görünüyordu. Şimdi, tıpkı gergin olduğunda her zaman yaptığı gibi tırnaklarındaki koyu renk cilayı yontuyordu.

Söylenecek çok şey vardı ama hiçbir şey yoktu. Ona dünyanın ona nasıl davrandığını sormak istedim. Aşık olup olmadığını. Başka birini bulup bulmadığını. Onu sosyal medyada gördüğüm İngiliz rock yıldızıyla yatıp yatmadığını. Ama bunların hiçbirini sormadım. Belki de cevapları duymak istemiyordum. Onun hayatı, benim son yedi yıldır yaşadığım hayattan o kadar uzaktı ki, ilişki kuramıyordum. Onu Monte Carlo'da bir yatta, başının üzerinde havai fişekler patlarken şampanya içerken görmüştüm. Coachella'da, rock yıldızlarıyla ve tasarımcı festival kıyafetleri içindeki modellerle parti yaparken. O benim tanıdığım Remy değildi. Dünya artık onun oyun alanıydı. Kapılar Remy St. Clair'e benzeyen kızlar için açılıyordu.

Sonunda merakıma yenik düşüp onu Google'da araştırdığım gün, tüm zamanların en düşük seviyesindeydim ki bu, altı yılını

yıl hapis yattım. Remy'yi podyumda, parlak dergilerin kapaklarında, Londra'da, Paris'te ve Milano'da görmek beni daha da aşağılara çekmişti. Daha büyük bir adam onun için mutlu olurdu. Daha büyük bir adam bu kadar öfkeli olmazdı. Onun için hep istediğim şey buydu. Hayatına devam etmesini, geçmişini geride bırakmasını ve mutlu olmanın bir yolunu bulmasını.

Onun kırılmasını istedim mi? Tanrım, hayır.

Ama daha büyük bir adam olmadığımı öğrenmeye başlamıştım. Artık her zaman öfkeliydim. Ölen oğlunun intikamını almak için intikam hırsıyla peşime düşen John Hart'a. Remy'nin boktan annesine. İnanmadığım bir Tanrı'ya. Yapabilecekleri başka bir şey olmadığını iddia eden doktorlara. Ama en çok da kendime. İçimde o kadar çok öfke tutuyordum ki, günün birinde patlayacaktım. Okyanus, kendimi huzurlu hissettiğim tek yerdi.

Sörf olmasaydı, kayıp bir ruh olurum.

"Neden seni ziyaret etmeme izin vermedin?" Sesi kısıktı, kıyıya vuran dalgaların ve etrafımızdaki seslerin arasında zar zor duyuluyordu ama sanki bağırarak söylemiş gibi duydum.

"Nedenini biliyorsun."

"Benden nefret ettiğin için mi?"

Bu kadar basit olmasını ne kadar isterdim. Nefret kuru ve keskindi. Temizdi. Basitti. Remy ve ben siyah ve beyaz bir dünyada yaşamıyorduk, grinin tonlarıydık. Keşke onunla hiç tanışmasaydım diyor muydum? Bazen. Ama diğer zamanlarda, çoğu zaman, eskiden tanıdığım kızı özlüyordum. "Neden senden nefret ettiğimi düşünüyorsun?"

Sertçe yutkundtu, gözyaşlarına karşı koydu, sesi kelimelerle titriyordu. "Başka ne düşünebilirdim ki?"

"Seni burada bekletmek ve hayatını benim için mahvetmek istemediğimi düşünmen gerekiyordu. Buradan defolup gitmen gerekiyordu. Ben de asla arkana bakmayacağını umuyordum."

"Shane... Senin için orada olurum."

"İşte cevabın. Benim için orada olmanı *istemedim*."

"Çok inatçısın, neyin en iyi olduğunu bildiğini sanıyorsun. Ben oy kullanmadım, Shane. Ama bu sensin, değil mi?"

Ona ikiyüzlü olduğunu söyleyebilir, Tristan'ın zorbalık taktiklerine boyun eğdiğinde de aynı şeyi yaptığını hatırlatabilirdim ama oraya gitmek istemedim. Şimdi değil. Hiçbir zaman. "Evet, sanırım öyle."

Gitmek için ayağa kalktım. Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Travis'in ona ne söylediğini bile sormadım. Bu beni ilgilendirmezdi. *O* artık beni ilgilendirmiyordu. Suyu geri dönmek yerine, sörf tahtamı cipime taşıdım. Sörf yapmak için havamda olmadığım üzücü bir gündü.

Sörf tahtamı yükledim ve çelik yeleğimi çıkarıp arkaya attım. Eve gittiğimde düş alacaktım. Kapağı kapattığımda bir el pazuma dolandı. Gözlerimi kapattım ve nefes almaya çalıştım.

Bu kadar yaklaşma, Remy. Dokunma bana.

Elini çektim ama tenim hâlâ onun dokunuşuyla yanıyordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı, Rem?"

"Evet. Arkanı dönüp bana bakmanı istiyorum."

İsteksizce dönüp ona baktım, kaşlarım soru sorar gibi kalkmıştı. Gözlerini benimkilere kaldırmadan önce çıplak göğsümde gezdirdi. Akuamarin rengi gözleri hâlâ aynıydı. Dipsiz tropik denizler. Onları itiraf etmek istemediğim kadar çok kez rüyalarımda görmüştüm.

"Hiçbir şey söyleme. Sadece dinle, tamam mı?" dedi.

Çenemi sıktım, kollarımı göğsümde kavuşturdum, bakışlarım omzunun üstündeki bir noktaya sabitlenmiş, ne söylemesi gerektiğini duymayı bekliyordum. Yüzüm ve duruşum dinlemeye açık olduğumu göstermiyordu ama olduğum yerde kalmamın da bir anlamı olmalıydı.

"İstiyorum... Yapabilirim..." Durdu ve bir nefes aldı. "Bunu neden bu kadar zorlaştırıyorsun?"

Ona yavaş, tembel bir gülümseme verdim ve iyi bir önlem için bir göz kırptım. "Sadece benim özel yeteneğim."

Hırladı. Evet, gerçekten hırladı, elleri yumruk haline geldi. Remy'yi kızdırmak muhteşem bir şeydi. Yaşadığı onca şeye ve hayatındaki onca boka rağmen Remy ateşini kaybetmemişti. Tanrı'ya şükür. Bir süre kendini kaybetmişti. Çok... kırılmıştı. Ama güçlüydü. Ve dirençliydi. Dünya onun ruhunu kırmadığı için mutluydum.

"Benim param var. Ve ne istersen yapmana yardım edebilirim. Hayallerini gerçekleştirmene yardım edebilirim, Shane. Eğer sörf kariyeri yapmak istiyorsan, yapabilirim-"

Elimi kaldırdım. "Dur. Tam orada. Bu kelimelerin ağzından çıktığını hiç duymamışım gibi davranacağım."

Gözlerini bana dikti, göğsü kabarmış, ellerini kalçalarına dayamıştı. "Neden olmasın? Sana borçluyum-"

"Lanet olsun, kadın. Dur. Konuşmayı kes."

Cipime tırmandım ve kapıyı çarparak açtım, hâlâ kımıldamayınca camı indirdim. "Seni ezmeden önce o güzel kışını kaldır."

Motoru hızlandırdım. Yoldan çekildi, kendini koruma içgüdüleri hala sağlamdı ve gaza bastım, otoparktan çıkarken onun sözlerini, yüzünü ve her şeyini arkamda bırakmaya niyetliydim, onu tozumun içinde bıraktım.

Neden, Remy? Neden sana aşık olmak zorundaydım? Zaman ve mesafenin duyguları körelteceğini düşünürdün. Anıları silikleştirdiğini. Ama hepsi kristal berraklığındaydı. Her anı, her enstantane beynime kazınmıştı. İyi, kötü ve çirkin.

Zaman ve mesafe onu istememe engel olmamıştı. Ama o benim dünyama ait değildi. Bizi bir okyanus ayırıyordu ve öyle de kalması gerekiyordu. Tekrar.

Yolcu koltuğundan market poşetlerini aldım ve evin yan tarafına doğru yürüdüm. Babam hamakta yatıyordu, gözleri kapalıydı, akşam güneşi yüzüne vuruyordu. İzlerimde durdum, market poşetleri yanlarımda sallanıyordu.

"Henüz ölmedim," dedi babam, gözleri hâlâ kapalıydı.

Yüksek sesle nefes verdim, omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Beni böyle korkutma."

"Bir adamın kendi oğlu tarafından azarlanmadan dışarıda oturup gün batımının tadını çıkaramadığı üzücü bir gün."

Gözleriniz kapalıyken gün batımını görmenin zor olduğunu söylemekten kaçındım. Yine de güzel bir gün batımıydı. Pembe ve kırmızı bir gökyüzü, eğer denizcilerin söylencelerine inanıyorsanız, yarın güzel bir gün vaat ediyordu. Geceleyin kırmızı gökyüzü, denizcilerin zevkidir. Gün doğumlarını her zaman gün batımlarına tercih etmişimdir. Belki de yeni bir günün başlangıcı olduğu için, bir şeyin sonu yerine umudun sembolü olduğu için.

"*Asla elveda demeyelim, tamam mı? Veda, İngiliz dilindeki en üzücü kelimedir.*"

Evet, Remy. Evet, öyle.

Veda etmeye hazır değildim. Gitmesine izin vermeye hazır değildim. Kim böyle bir şeye hazır olabilir ki?

Ben barbeküyü hazırlarken o da bir sigara sardı ve iki kılıç balığı bifteğini ızgaraya atmadan önce birlikte bir salata hazırladık. Daha önce birçok gece yaptığımız gibi verandadaki masada yemek yedik. Babam yemeğini karıştırıyor, her şeyden birkaç ısırık alıyordu ve kılıç balığı bifteğinin sadece yarısını yediğini gördüğümde neredeyse bebek gibi ağlayacaktım.

Tabaklarımızı temizledim ve yenmemiş yiyecekleri çöp öğütücüsüne attım. Artan yemekleri buzdolabında saklamanın bir anlamı yoktu. Onlar yenmeden gitti. Bulaşıkları yıkadıktan sonra verandaya döndüm, orada esrar içiyordu, esrar kokusu havada asılı duruyordu.

Gözlerim arka bahçede annemin yıllar önce ektiği küçük sebze bahçesinde gezinirken düşüncelerim Remy'ye kaydı. O küçük bahçeyi çok severdi.

Sandalyemin arka ayakları üzerinde geriye yaslandım, parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim ve mahallenin seslerini dinledim. Birkaç kapı ötede havlayan bir köpek, elim sende oyununda "O sensin" diye bağırان çocuklar, kükreyerek geçen bir motosiklet motorunun gürültüsü. Her zaman kanıksadığım tüm o küçük gündelik şeyler. Gökyüzündeki yıldızlar bana Remy ile çatıda geçirdiğimiz o geceleri hatırlatıyordu. Hayallerimizi, umutlarımızı, kirli sırlarımızı. Gece yarısı siyahı saçları ay ışığında mavi mavi parlıyordu. Teninin yumuşaklığı ve dudaklarının dudaklarıma değme hissi.

"Eğer bu yanlışsa, neden bu kadar doğru hissettiriyor?"

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu babam, nefes alırken gözleri kapalıydı, nefes vermeden önce dumanı ciğerlerinde tutuyordu.

"Konuşacak bir şey yok."

Kıkırdadı. "Evet, tamam. Yani bu ruh halinin Remy St. Clair'in şehre dönmesiyle bir ilgisi yok."

Gözlerimi ona diktim. Remy'yi görmeyeli iki gün olmuştu ve bundan babama bahsetmemiştim. "Döndüğünü nereden biliyorsun?"

"Onu daha önce gördüm." "Nerede?"

"Kardeşiyle birlikte marinadaydı." "Marinada ne yapıyordunuz?"

"Şimdi her hareketimi sana bildirmek zorunda mıyım?"

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve sinirli bir nefes verdim. Araba kullanmasından hoşlanmıyordum ve marinaya kadar olan beş mili

yürümediği ya da koşmadığı sürece

sürmüş olmalıydı.

"Sam ve ben onun teknesiyle açıldık. Dalışa gittik."

"Dalışa gittin," diye tekrarlardım. "Dalış yapmalı mıydın?"

Cevap hayırdı. Lanet olası hayır, yapmamalıydı. "Ya nöbet geçirirsen-"

"Ben yapmadım, Shane. Ben iyiyim." Sesi sert ama nazikti. Dişlerimi sıktım. "Bana bak."

Babama baktım, yüzündeki rengi fark ettim. Her zaman bronzdu. Her zaman güneşin altında vakit geçirirdi. Şimdi biraz zayıflamıştı ama yine de iyi görünüyordu. Onu iyi tanımasaydınız, bir sorun olduğunu fark etmezsiniz. Ama ben fark ettim. "Bugün ölmeye hazır gibi mi görünüyorum?"

Ölmedi. Ona bakınca ölmekte olduğunu anlamazdınız. Bazı açılardan, bu durumu kabullenmeyi zorlaştırıyordu. Hasta görünmüyordu. Son birkaç aydır kilo kaybetmiş olsa da zayıf ya da bitkin değildi. Arkadaşının teknesine binmiş, derin deniz dalışı yapıyordu.

"Remy ile konuştun mu?"

"Bana geldi, evet. Senin için geri döndü, Shane." "Bunu sana o mu söyledi?"

Benim göremediğim bir şeydeki mizahı görerek kıkırdadı. "Yapmak zorunda değildi. Seni hâlâ sevdiğini biliyorum."

Bir süre sessizce oturduk, babam sigarasını tütürürken ben de onun sözlerini sindirmeye çalıştım. Bu gerçekten aşk mıydı? Belki beni hâlâ sevdiğini düşünüyordu ama artık beni tanımiyordu. Ben yedi yıl önceki adam değildim ve bunu anlaması uzun sürmeyecekti.

"Ve sanırım ona neler yaşadığını anlatmadın?" Ona bakarak sordum.

"Hayır."

Başımı salladım. "Tam bir baş belasısın."

"Sen de öylesin," dedi, sesi sevecen, gülümsemesi sıcaktı.

Babam beni severdi. Her zaman sevdi. Tanıdığım en az yargılayıcı insandı ve bir insanın isteyebileceği en iyi babaydı. Bazı açılardan baba oğuldan çok arkadaş gibiydik. Beni hiç disipline etmemişti. Hayatta kendi yolumu bulmama hep izin vermişti. Ama ne zaman ona ihtiyacım olsa yanımda olurdu. Bana sörf yapmayı öğretmişti. Okyanusa olan sevgimi beslemişti. Ona her şeyi borçluydum ve borcumu hapse girerek ödedim. Tüm sıkı çalışması cehenneme gitti. Benim için kurduğu tüm hayaller yıkıldı.

Benim yaptıklarım yüzünden o da her şeyini kaybetmişti ve benim için bu kadar fedakârlık yapmış olması beni kahrediyordu.

Son aylarının, dolu dolu yaşayabildiği sürece bir yaşam kutlaması olmasını istiyordu. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yakın gelecekte bir gün benimle arka güvertede takılmayacağı, esrar içip kafa çekmeyeceği düşüncelerini nasıl kapatacağımı bilmiyordum. Hayatının bilgeliğini paylaşıyordu, zaman zaman çarpıtılmış olsa da, her zaman hoş karşılanıyordu.

Hapishane bunun yanında çocuk oynucağıydı. Her şeye yeniden kızmıştım. Dünyaya kızgındım. Onunla kaybettiğim değerli yıllara kızgındım. Ona kızgındım.

"Neden bana daha önce söylemedin?" diye sordum, hayal kırıklığım o kadar bastırmıştı ki duvara bir delik açmak istedim. Sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi. Birkaç dakika cevap vermedi. Ne sorduğumu biliyordu. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu. Onunla daha fazla zaman geçirebilirdim.

"Henüz kabul etmeye hazır değildim," dedi basitçe. Bana karşı her zaman dürüst olmuştu, bazen acı verici bir şekilde. Ona ihtiyaç duyduğum tek zaman hariç. "Hâlâ inkâr ediyordum."

Kesik kesik nefes aldım. Bana esrarı uzattı. Başımı salladım.

"Artık dalmak yok," dedim, sahip olmadığım bir otoriteyi uygulamaya çalışarak. Beni dinlemedi. Hiç dinlemedi. Asla da dinlemeyecek. Doktorları da dinlemedi, en iyisini kendisinin bildiğini düşünüyordu.

"Bunun için endişelenme."

"Bunun için endişelenmiyor musun? Evet, tamam. Yere yığılman ya da acile kaldırılman konusunda endişelenmeyeceğim. İlaçlarını alıp almadığın ve yemeklerini yiyip yemediğin konusunda endişelenmeyeceğim. Hiçbir şey için endişelenmeyeceğim."

"Mücadele ediyorsun, Shane. Kendini zar zor ayakta tutacak paran var. Ve eğer arkama yaslanıp oğlumun kendi yükleriyle birlikte benim yüklerimi de taşımasına izin verirsem lanetleneyeceğim. Beni şımartarak benimle ilgilendiğini sanıyor olabilirsin, ama şu anda sana söyleyebilirim ki, öyle değil."

"Faturalar için endişelenme. Ben hallederim." Kesinlikle yapmadım. Her gün birikiyorlardı. Dağ gibi faturalarım vardı ama ödeyebildiğim kadarını ödedim. Hastane ve doktorlar benim için özel bir ödeme planı hazırlamıştı. Borç biriktirmeden hasta bile olamamak berbat bir şeydi. Sigorta her şeyi karşılamıyordu. Ameliyat olması için ona yalvaran, ona daha fazla zaman kazandıracağı umuduyla direnen bendim. Ya da tümörün tamamını alabileceklerini. Kraniyotomi yapmalarına izin vermek istememişti. Ama

y a p t 1 . Benim için. Acı çekmişti.

Kemoterapi ve radyasyon onu zayıflattı ve midesini bulandırdı. Bu onun yaşam kalitesini mahvetti.

Sonunda, bir gün, artık bittiğini söyledi. Hayatının geri kalanını kendi şartlarına göre yaşayacaktı ki başından beri yapmak istediği de buydu. Buna nasıl karşı çıkabilirdim ki? Bu onun hayatıydı ve acı sona kadar istediği gibi yaşayacaktı.

Ben hapisteyken, o işini kaybetmişti. Sörf dükkkanı kâr etmiyordu. Neden? John Hart yüzünden. Beni kasıtsız adam öldürmekten hapse göndermek yetmemişti. Babamın da peşine düşmüştü. Başıma geleni hak etmiştim. Babam hak etmemişti.

Şimdi, elinde kalan tek şey eviydi ve onu kaybetmesine izin vermektense yalvarır, ödünç alır ve çalarım.

"Nasıl olsa anlaştık. Elimden geldiğince Sam için çalışacağım."

"Onun için çalışmak mı?"

"Ben de öyle dedim."

Sam insanları şnorkel ve dalış gezilerine götürüyordu. Beyninde tümör olan bir adam için uygun bir iş gibi görünmüyordu. Çenesinin duruşu bana tartışmanın bir anlamı olmadığını söyledi. Zaten ben kimdim ki tartışayım? Teknede olmak, dalmak, şnorkelle yüzmek onu mutlu ediyordu. "Şimdi anlaştık, bana Remy'den bahsetmek ister misin?"

"Dediğim gibi, söyleyecek bir şey yok."

"Artık önünüzde hiçbir engel yok. Sizi ayrı tutacak hiçbir şey yok."

Hayal mi görüyordu? *Her şey* yolumuza çıkıyordu. "Şimdi de çöpçatanlık mı yapıyorsun?"

"Seni mutlu görmek istiyorum. Çok uzun zaman oldu."

"Evet, Remy dualarının cevabı değil. Beni mutlu etmenin tam tersini yapıyor, o yüzden bu işe karışma."

"Sen nasıl istersen." Sanki bana inanmıyormuş gibi ağzını eğlenerek buruşturdu. Babam ruh eşlerine inanır. O kişi yanında olmasa bile sonsuza dek sürecek bir aşka inanır. Bunu biliyordum çünkü annemi de bu şekilde sevmişti. Annem öldüğünden beri hayatına birkaç kadın girmişti ama her zaman bir erkeğin hayatında sadece bir büyük aşkı olabileceğini söylerdi. Ve o zaten onunkini yaşamıştı.

"Sörf kariyerin için çok geç değil, Shane."

Et tu, Brute? Hayatımdaki insanların nesi vardı? "Hüküm giymiş bir suçluya kim sponsor olacak?" Sesim acı geliyordu. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık.

Daha önce. Beni mutlu edecek bir şey yapmam gerektiği konusunda ısrar edip duruyordu. Sanki bu kadar basitmiş gibi. "Artık istediğim bu değil."

Yalandı. O işe geri dönmek için sağ taşağımı verirdim. Ama bunu karşılayamazdık. Profesyonel sörf işi pahalıydı. Param olsa bile, profesyonel pist, hüküm giymiş bir suçlunun sörf sporunu temsil etmesine asla izin vermezdi. Yaptığım şey sporun tüm değerlerine aykırıydı. Benim için sörf kutsaldı ve onun adını daha fazla lekelemek istemezdim. Medya beni sörf sporu için bir 'utanç kaynağı' olarak nitelendirmişti.

Yaklaşık altı ay önce Remy'yi Google'da arattığım zaman dışında sosyal medyadan uzak durdum.

Gerçek şu ki, profesyonel sörfte geri dönebilsem bile, artık bunun için gerekenlere sahip değildim. Fiziksel olarak değil. Zihinsel olarak da. Duygusal olarak da. Otuz yaşındaydım ve tamamen bitmişim. Acıma partisini başlatın.

"Sörf endüstrisinde yapabileceğiniz başka şeyler de var."

"Bu işi bırakabilir miyiz?"

İçini çekti ama konuyu kapattı ve bir süre sessizce oturduk. "Sadece neler olabileceğini düşünmek istemiyorum."

"Biliyorum," dedi.

"Özür dilerim."

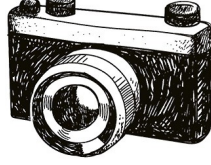
Artık her zaman özür diliyordum. Bu beni söylememem gereken şeyleri söylemekten alıkoymuyordu ama ona son sözlerimin hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey olmasını istemiyordum. Babam bana bunu uzun zaman önce öğretmişti ama ben bunu hiç ciddiye almamıştım. Artık pişmanlıklarla yaşamının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Yıllarca neyi farklı *yapabileceğinizi* -yapmanız gerektiğini- düşünüp durmak. Bu benim kefaretimdi. Buna hapishane demelerinin bir sebebi var. Altıya dokuzluk bir hücreye hapsolmaktan çok daha fazlası. Tuğla ve harca hapsolmak. Eğer izin verirseniz kendi zihniniz de bir hapishaneye dönüşür. Cezamı çekmişim ama bazı günler hâlâ kendi yaptığım bir hapishanedeymişim gibi hissediyordum.

"Yarın işten sonra babanla sörf yapmaya gitmek ister misin?"

"Evet. Kulağa hoş geliyor."

Gülümsedi, yüzünde memnuniyet ifadesi vardı. Huzur içindeymiş gibi görünüyordu. Mutluydu. Ve sırrının ne olduğunu merak ettim. Hayat ona defalarca kazık atmış olmasına rağmen nasıl bu kadar mutlu olmanın bir yolunu bulmuştu?

REMY



I Sienna'nın eskiden okul yemeklerini aldığı Main Street'teki şık şarküterinin karşısındaki park yerine çektik - Sezar salataları ve bayıldığı o şekerlemeli kekler. O zamanlar paramız yetmiyordu.

O zamanlar istediğim her şeyi alabiliyordum ama şimdi Costa del Rey'e döndüğüm için bunun gerçekliği beni daha çok etkiliyordu. Yiyecek ve içecekleri sepetime atarak mağazada dolaştım ve şarküteri reyonundan salata ve sandviç sipariş ettim - Shane'in en sevdiği şeyler ve Jimmy ile benim için öğle yemeği.

GPS'im beni Escondido'da, Shane'in nerede çalıştığını söylemesi için yalvardığım Jimmy'nin verdiği bir adrese götürdü. Ne yazık ki beni neyle karşılaşacağım konusunda uyarmamıştı. Bu bir inşaat işi değildi. Tam tersi.

Yıkım alanının karşısındaki sokağa park ettim, pencereden dışarı bakarken boğazımda bir yumru oluştu. Hemen Shane'i gördüm, molozları ve kül bloklarını bir damperli kamyonun arkasına atıyordu. Burası onun ait olduğu yer değildi.

Bareti altın sarısı saçlarını örtüyor, uçları ensesinde hafifçe kıvrılıyordu. Ter lekeli gri tişörtünün altında kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar esneyip bükülüyordu ve bronzlaşmış, kaslı baldırları iş botları gibi tozla kaplanmıştı. Dudaklarında hiç gülümseme yoktu. Hiçbir ifade yoktu. Otomatik pilottaydı, sadece işini yapıyordu. Hayatımda gördüğüm en üzücü şeydi. Yıkılmış bir binanın enkazını taşımak yerine en azından bir şeyler inşa ediyor olsaydı, bu bana bir umut ışığı verebilirdi. Ama hayır. Durum böyle değildi.

Arabayla uzaklaşıp onu hiç görmemiş gibi davranmak istedim. Bunun yerine derin bir nefes aldım ve arabamdan indim. Karşıya geçmeden önce bile bunun bir hata olduğunu biliyordum ama cesur yüzümü takındım ve birkaç çılglık eşliğinde caddenin karşısına geçtim.

"Hey bebeğim, iyi vakit geçirmek ister misin?" "Şu kıça bak. Salla anne."

Shane başını çevirdi ve gözleri benimkilerle buluştu. Ellerini yumruk yaparak çocuklara ters ters baktı; sorunun büyük bir kısmı da buydu. Bana karşı her zaman çok korumacı olmuştu ve bu değişmemiş gibi görünüyordu. Durduğum yere doğru yürüdü ve zincirlerle çevrili çitin üzerinden atlayarak önüme geldi. Kolumdan tutarak beni caddenin karşısındaki Range Rover'ıma götürdü ve yan tarafa dolaştırdı, böylece adamların görüş alanından gizlenmiş olduk. Baretini çıkardı ve elini terli saçlarının arasından geçirdi, ela gözleri bana dikilmişti. Bugün yeşilden çok kahverengi görünüyorlardı. Muhtemelen denizden çok uzakta olduğu içindi. Eskiden gözlerini yeşil yapan şeyin bu olduğunu düşünürdüm. Bu ve mutlu olmak. Belli ki mutlu değildi.

Terinin, çamaşır deterjanının ve onun kokusunu alabiliyordum. Tanrım, onun kokusunu özlemiştim. Terli, toz ve kir tabakasıyla kaplı olduğu zamanlarda bile nefis kokardı.

"Burada ne yapıyorsun, Remy?"

Kendimi gülünç hissederek süslü şarküteriden aldığım kâğıt torbayı uzattım. "Sana öğle yemeği getirdim."

Ellerini kalçalarına koydu ve sanki tüm cevaplar ondaymış gibi gökyüzüne baktı. Belki de kendini kaybetmemek için ona kadar sayıyordu. Kendini kilitlemeye çalışıyor gibi görünüyordu ve bu çaba ona çok pahalıya mal oluyordu.

Neden hep ben onun baş belası olmak zorundayım?

Bir adım daha yaklaştım. Kollarını kavuşturarak beni savuşturdu, kollarındaki kaslar esnedi, çenesi sıkıldı. Demek böyle olacaktı. İçimi çektim.

"Sadece öğle yemeği, Shane."

"Öğle yemeğimi hazırladım, Remy. Seninkine ihtiyacım yok."

Sözlerindeki acıyı görmezden gelerek çantayı önünde sallandırdım. "Benimki daha iyi. Seni tanıyorum, öğle yemeğinde bir PBJ ve bir de kahverengi muz var."

Belli ki bu bir şakaydı. Bu kadar değiştiğini düşünmemiştim.

Kıkırdadı. Bunu duymak çok güzeldi. Bana eskiden olduğu adamı hatırlattı. Shane Wilder'ın önünde durmak hâlâ kendimi on altı yaşında umutsuzca aşık olmuş bir kız gibi hissetmeme neden oluyordu.

Lütfen teklif ettiğim yemeği kabul et. Lütfen beni sevin. Acınası, biliyorum, ama yine de doğru.

Çantayı hâlâ önünde tutuyordum ama benden almak için hiçbir hamle yapmadı. Ben de geri aldım. "Tamam. İstemiyorsan çöpe atacaksın." Bir çöp kutusuna doğru yürüdüm ve poşeti kapağına doğru ittim.

Eli fırladı ve bileğime dolandı, poşet çöpe gitmeden önce kolumu geri çekti. Poşeti elimden aldı ve yüzümü ona döndüm. Gözleri tepeden tırnağa, omzu açık kısa pamuklu elbisemden bacaklarıma, ayağımdaki askılı, düz süet sandaletlere ve tekrar yüzüme kaydı. Gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim.

Mürettebattaki diğer adamlar beni görmesin diye vücudunu bana siper ederek yaklaştı. Etrafımızdaki hava elektrikle çatırdıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyordu. Nefesimi tutuyordum, gözlerim onu içine çekiyordu. Yutkunurken boğazı aşağı yukarı sallanıyordu ve gözlerimi onunkilere dikip gözlerinin kararmasını izledim. Bu bakışı biliyordum; arzuyu, özlemi. Bu sessiz savaşta kapana kısılmıştık, ikimiz de hareket etmiyor ya da tek kelime etmiyorduk, yıkım alanının ve caddedeki trafiğin sesleri nabzımın gümbürtüsüyle susturulmuştu. Kalbim o kadar sert ve yüksek sesle atıyordu ki, onun da duyabileceğinden emindim.

Bakışları yıllar önce bana verdiği pusula kolyeye kaydı. "Hâlâ sende," dedi, sesi sertti.

Büyüyü bozmak istemediğim için konuşmadan başımı salladım. Söyleyebileceğim herhangi bir şeyin yanlış çıkmasından korkuyordum. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. Hareketimi izledi, nefesi kesilmişti. Yıllar sıcak yaz güneşinin altında eriyip gitti ve bir anlığına eskiden olduğumuz yerdeydik. Yıllar önce, beni hâlâ sevdiği zamanlardaki o yere.

Ama bakışlarını kaçırdı ve birkaç adım geri çekilerek umutlarımı da beraberinde götürdü. "İşe geri dönmem gerekiyor."

Zorla gülümsedim ve ortamı yumuşatmak için şakacı bir ses tonu seçtim. "Kalıp seninle öğle yemeği yerdim ama Jimmy Wilder ile ateşli bir randevum var."

Yüzünün üzerinden bir gölge geçti. "Babamla öğle yemeği mi yiyorsun?" Sesi gergin geliyordu ve ne dediğini anlamamıştım.

"Kıskandın mı?" Alay ettim.

"Evet, aslında öyleyim." Cevabı beni şaşırttı ve sesinin yumuşaklığı da öyle. Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim. Yıkım alanına baktım. Tozlu iş botlarına. Bronz teni kir ve toz tabakasıyla kaplıydı. Dışarısı kavurucu sıcaktı ve o serin okyanus esintisinden kilometrelerce uzakta, acımasız güneşin altında çalışıyordu. Eskiden evim dediği yerden kilometrelerce uzakta. Okyanustan. İçimi bir hüznün dalgası kapladı. Sanki güneş gökyüzünden kaybolmuş gibiydi. Onu geri getirmek, evreni yeniden düzene sokmak istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Dünyadaki tüm para sihrin yerini tutamazdı.

"Neden böyle bir iş yapıyorsun? Başka bir şey olmalı, daha iyi bir şey..." Sesimin kesilmesine izin verdim. Gözleri kısıldı, çenesindeki kaslar titredi ve yanlış bir şey söylediğimi anladım. Söyleyebileceğim en kötü şeyi.

"Senin için yeterince süslü değil mi Rem? Senin göz alıcı hayatından biraz farklı, ha?"

Bir nefes verdim. "Shane. Öyle demek istemedim-" "Yemek için teşekkürler."

Yürüyerek uzaklaştı ve ben de orada durup ayaklarım kaldırıma yapışık bir şekilde onun gidişini izledim.

"Gösteri sona erdi," dedi hala izleyen birkaç adama, şimdi daha çok ilgiyle neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. İyi şanslar çocuklar. Eğer çözerseniz, beni de bilgilendirin.

"Hey Miguel," dedi iri yarı Hispanik bir adama. "Evet, dostum?"

"Al bakalım. Bugün öğle yemeği benden." Kese kâğıdını adamın eline tutuşturdu ve yürümeye devam etti. Hâlâ onu izlediğimi biliyordu. Bunu görmemi istiyordu. Yine bir yardım teklifini daha reddetti. Sadece öğle yemeğiydi ama bu bile bir hataydı.

Dün aldığım gümüş renkli Range Rover'a bindim. Bu mahalle için fazla yeni ve gösterişli görünüyordu. Benim gibi.

Hayal kırıklığı içinde dışerimi sıktım ve arabayla uzaklaşırken müziğimi sonuna kadar açtım, klima son ses açtı ve Alice in Chains "Man in the Box" şarkısını söylüyordu. Müzik zevkim değişmemişti.

Benden nefret etmediğini iddia eden bir adam için, kesinlikle nefret ediyormuş gibi davranıyordu. Düşündüm de, bu soruya hiç doğrudan cevap vermemişti. Onu suçlamadım. Ben de kendimden nefret ederdim. Ama orada bir an için

Gözlerinde başka bir şey vardı, eski Shane'den bir kıvılcım. Ta ki ben koca ağzımı açıp yaptığı işi kötüleyene kadar.

Akıllıca bir hareket, Remy.

Ne bekliyordum ki? Hayatına geri döneceğimi ve bana olan sonsuz aşkını itiraf edeceğini mi?

Böyle olmak zorunda değildi. Hayatını daha iyi hale getirebilirdim. Ama benden para kabul etmeyeceğini biliyordum. Gururu buna izin vermezdi. Ona yardım etmek için başka bir yol bulmalıydım.

Jimmy'nin garaj yoluna girdiğimde bir süre kıpırdamadan arabamın içinde oturdum. Bu yıpranmış gri kiremitli evi hep sevmişimdir. Güzel bir havası vardı. Birkaç derin nefes aldım ve Shane'in babasıyla yüzleşmeye hazırlandım. Görünüşe göre hayatım, bazılarını kendim yarattığım, bazılarını da üzerime yıkılan hayatın sorunlarından biriyle daha başa çıkmaya hazırlandığım uzun bir derin nefesler dizisinden ibaretti.

Jimmy'yi marinada gördüğümde pek konuşmamıştık. O arkadaşı Sam ile takılıyordu, ben de Dylan ile öğle yemeğine gidiyordum. Bana her zamanki gülümsemesini takınmıştı. Yüzünde yargılama yoktu. Ve beni gördüğüne sevinmiş gibi sarılmıştı. Ama sadece ikimiz yüz yüze olduğumuzda nasıl olacaktı?

Shane'in hayatındaki tüm insanlar arasında Jimmy'nin benden nefret etmek için en büyük nedeni vardı. Oğlunun başına gelenler için beni suçluyordu. Jimmy ne kadar rahat biri olursa olsun, bir yanı Shane'in benimle hiç tanışmamış olmasını diliyor olmalıydı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha aldıktan sonra öğle yemeğimizi koyduğumuz çantaları aldım ve evin yan tarafına doğru yürüdüm. Ön kapıyı kimse kullanmazdı.

Jimmy arka bahçede bir tahtayı cilalıyordu ve Jack Johnson ev hakkında şarkı söylüyordu, müzik verandadaki hoparlörlerden geliyordu. Eski günlerdeki gibiydi. Aynı müzik. Aynı Jimmy, üzerinde solmuş ahududu rengi Jimmy's Surf Shack tişörtü ve Hawaii çiçekli sörf şortuyla yalınayak. Hâlâ tam bir sörfçü gibi görünüyordu.

"Selam Jimmy. Öğle yemeği getirdim," diye seslendim.

"Şimdi mi?" diye sordu hâlâ aynı görünen bir sırıtışla. "Bir dakika içinde bitireceğim."

"Mutfaktan birkaç tabak getireyim."

"İyi anlaşma," dedi dalgınca, akli başka yerdeymiş gibi işine devam ederek.

Yemeği içeri taşıırken kendime kişisel bir şey olmadığını söyledim.

Ev pek değişmemişti ve bu beni rahatlatıyordu. Ahşap panelli duvarlar hâlâ beyaza boyalıydı. Bal rengi ahşap zemin üzerinde örgülü bir halı, mavi beyaz çizgili bir kanepe ve dalgaların karaya attığı ağaçtan bir sehpanın etrafına dizilmiş iki sandalye duruyordu. Shane'in Jimmy için büyüttürdüğüm sörf fotoğrafları hâlâ duvardaki çerçevelerde asılıydı ama yenileri eklenmişti. Onları incelemek için yaklaştım ve hemen kendiminkiler olduğunu fark ettim. Alacakaranlıkta iskele. In-and-Out. Güneş okyanusa batarken.

Anılar bana saldırırken nabzım hızlandı, zihnim başka bir zamana geri döndü. Bu galeri duvarını Jimmy'nin yapıp yapmadığını merak ettim. Ya da Shane mi yapmıştı. Bahse girerim Jimmy yapmıştı. Çektiğim fotoğrafları sergiliyorsa, belki de bu benden nefret etmediği anlamına geliyordu.

Çantalarımı mutfak tezgahının üzerine koydum ve mutfak dolabından tabakları aldım. Salataları servis kâselerine aktarırken gözüm tezgâhın üzerindeki bir yığın faturaya takıldı, en üstteki zarf Jackson Memorial Hastanesi'nden gelmişti. Sürgülü cam kapıdan arka bahçeye baktım. Jimmy hâlâ bir tahtayı cilalıyordu, gözleri işindeydi. Zarfı elime aldım ve ters çevirdim. Açılmıştı. Birinin postasını okumak yasadışı ve pek çok açıdan yanlıştı. Zarfı yığına geri koyacaktım ki altındaki zarfı gördüm. Bu Dr. Bell'den geliyordu, bir onkolog.

Shane Wilder'a gönderilmişlerdi. Beni hiç ilgilendirmiyorlardı. Yine de, kafamın içindeki sesin bunun her türlü yanlış olduğunu söylemesine rağmen, Shane'in mektubunu okudum. Dünyada bunu daha iyi hale getirecek kadar derin nefes yoktu. Kelimeler ve dolar rakamları sayfada bulanıklaşıyordu.

Tezgâhı kavrayarak kendimi sabitledim, Travis'in sözleri kafamda dönüp duruyordu.

"...özellikle de şimdi, zor bir dönemden geçiyor."

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Jimmy olmaz. Lütfen, Tanrım. Onu Shane'den ayırma. O her şeyini kaybetti, babasını da kaybedemezdi.

Ayak seslerini duydum ve sonra Jimmy mutfaktaydı, gözleri elimde tuttuğum faturalara kaydı. Suçüstü yakalanmıştım, burnumu soktuğum gerçeğini saklamaya bile çalışamayacak kadar şok olmuştum. Ellerim titreyerek faturaları zarflara geri koydum ve tezgâhın üzerine bıraktım.

"Jimmy... senin neyin var?" Yüzünde cevap ararken sesim fısıltı gibi çıkıyordu.

"Onları unutmuşum." Jimmy faturaları bir çekmeceye yerleştirdi ve sanki bu her şeyi unutturacakmış gibi çekmeceyi kapattı.

"Jimmy?"

"Bunları görmemen gerekiyordu. Benim bile görmemem gerekiyordu. Shane ben açamadan onları alıyor."

"Jimmy..." Tekrar söyledim. Ne zaman Jimmy'ye baksam, Shane'in yirmi yıl sonraki halini hayal ederdim. Gördüğüm şey her zaman hoşuma gitmişti ve bu değişmemiştir. Ama daha yakından incelediğimde, son yedi yıldaki değişiklikleri gördüm. Şakaklarında ağaran saçları artık kısaydı. Geçen gün bunu fark etmemiştim çünkü başında bir bandana vardı. Eskiden saçları Shane'inki gibi daha uzundu. Daha mı zayıftı?

"Sorun değil, hayatım. Bana söz verdiğin öğle yemeğine ne dersin?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum, getirdiğim yiyeceklerin hiçbirine aç bile değildim. Ama dışarıda masaya taşındık ve sonunda yemek yiyormuş gibi yapmaktan vazgeçmeden önce yemeğimi elime aldım. Jimmy kendi yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi esrar sarıyordu.

Ellerinden yüzüne doğru baktım ve onu gerçekten içime çektim. Yedi yaş büyüktü ama bana göre yaşlanmamıştı. Güneşe gözlerini kısarak baktığı için gözlerinin etrafında çizgiler vardı. Okyanusun içinde ya da yakınında geçirdiği bir ömürden. Cildi bronzlaşmıştı. Hasta gibi görünmüyordu. Pek sayılmazdı.

Gözleri Shane'inki gibi ela değil kahverengiydi ve yüzümü inceliyorlardı. Esrarı yaktı ve içine çekerken gözlerini kapattı, nefesini vermeden önce ciğerlerinde tuttu. Sonra gözlerini tekrar açtı ve gülümsedi. "Bu iyi bir mal."

Gözlerim yaşardı. Kendimi kaybetmeme iki saniye kalmıştı.

"Hey, hey. Hadi ama. Sorun yok."

"İyi olacak mısın? İyi olacak mısın?"

Esrarından bir nefes daha aldı, bakışları arka bahçeye odaklanmıştı. İki dakika boyunca soruma cevap vermedi. Verandadaki saksı çiçeklerinin etrafında vızıldayan bir arıyı izledim. Arka bahçe egzotik görünümlü çiçekler ve palmiye ağaçlarından oluşan mini bir cennet gibiydi. Sebze ve bitki bahçesi hâlâ geliyordu.

Jimmy sonunda soruma cevap vererek, "Hayır, hayatım," dedi. "Ama sen iyi olacaksın. Sen ve Shane." Bu sözleri o kadar inanarak söylemişti ki neredeyse ona inanacaktım. Benim kadar onun da kendini ikna etmeye çalıştığını biliyordum.

"Senin neyin var Jimmy?"

Nefesimi tuttum, cevabını bekliyordum. "Beynimde tümör var. Glioblastoma Multiforme. Dördüncü Evre."

Sanki kelimeleri duymamı engelleyecekmiş gibi gözlerimi sıkıca kapattım. "Ama ameliyat edebilirler, değil mi? Onu çıkarabilirler ya da küçültmek için radyasyon verebilirler?" Kelimeleri bulmakta zorlandım. Beyin tümörleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kulağa kötü gelmesi dışında. Çok, çok kötü.

"Korkarım hayır," dedi, sanki benim için darbeyi hafifletmeye çalışıyormuş gibi yumuşak bir gülümsemeyle.

"Ama doktorların yapabileceği bir şey olmalı." Bunun doğru olabileceğine inanmayı reddederek boşa kürek çekiyordum. Bir çare ya da çözüm için çaresizdim. Başını salladı ve doktorların yapabileceği başka bir şey olmadığını söyledi. Sessizce oturup bu bilgiyi sindirmeye çalıştım. Bu neden Jimmy'nin başına geliyordu? Dünya nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu? Jimmy, sayıları çok az olan bu dünyadaki iyi adamlardan biri y d i .

Ve Shane... Aman Tanrım, Shane. Sandalyemde geriye doğru çöktüm ve ağrımı hafifletmek için göğsümü ovuşturdum. Shane babasını çok seviyordu.

"Yapabilecekleri bir şey yok mu?"

"Yok."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Hayatımı dolu dolu yaşıyorum. Ta ki yaşayamayana kadar."

Yapamayana kadar.

"Umarım, gideceğim yere vardığımda tatlı mı tatlı hippie pilicimi göreceğim."

Tatlı hippie hatunu Zoe'ydi, Shane'in annesi. Bunun bu boktan bulutun içindeki umut ışığı olması gerekiyordu ama geride bıraktığı insanlar için bu teselliye almak zordu.

Ben içten içe ölürken Jimmy sakince esrarını içiyordu. "Çok özür dilerim. Seni ziyaret etmediğim ya da aramadığım için üzgünüm... Seni düşündüm. Hem de çok. İletişimde kalmak istedim ama sanırım korktum. Korkağın tekiydim."

"Bunu kendine yapma. Seni asla suçlamadım. Bu senin hatan değildi, anladın mı?"

Ama öyleydi. Hepsi benim hatamdı. "Artık buradasın. Her şey yolunda."

Her şey yolunda. Kafası iyi miydi? Evet, görünüşe göre bu iyi bir şeydi.

Mutfak tezgâhındaki faturaları düşündüm ve Shane ile Jimmy'nin onları ödeyemeyeceklerini biliyordum. Ama ben ödeyebilirdim. Bu benim için tek yoldu.

Shane'e yardım edebilirdi. Bu onu kızdırdıysa çok kötü. Bununla yaşamamanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı.

"Sana bir şey getireyim mi? İhtiyacın olan bir şey var mı?" Ne isteyebileceğini ya da neye ihtiyacı olabileceğini düşünmeye çalışarak beynimi zorladım. Elimden gelse, onun için alırdım. Hatta daha fazla ot bulmamı isterse satıcısı bile olurdu. Ne isterse ya da neye ihtiyacı olursa olsun, onun için burada olacağımı bilmesini istedim.

"Sen ve Shane. İkiniz de hemşirecilik oynuyorsunuz. En azından sen daha güzel görünüyorsun."

Zorla bir kahkaha attım ama sesi boş çıktı. "Bilmiyorum... Shane çok güzel."

"Bana nerede olduğunu söyle, ufaklık. Dünya sana nasıl davranıyor?"

Koltuğuma geri yaslandım ve hafifçe rahatladım. Ölüyor olabilirdi ama artık buradaydı ve sesi eski haline benziyordu. Hâlâ hayattayken kaybının yasını tutmamı istemiyordu.

"Dünya... yani, çok şey gördüm. Eskiden hayalini kurduğum tüm o yerlere seyahat ettim."

"Peki gerçekler hayallerinizi nasıl karşıladı?"

Gülümsedim. "Bazen oldu, bazen de olmadı." "Hayat böyle, değil mi? Şimdi planın ne?"

"Benim yok. Hemşireniz olabilirim."

Kıkırdadı. "Henüz buna hazır değilim. Hâlâ yaşamam gereken şeyler var."

Bunu duymak güzeldi ama ben hâlâ gerçekleri anlamaya çalışıyordum.

"Peki ya fotoğrafçılığınız?" "O sadece bir hobiydi."

Bir omzunu silkti. "Sevdiğin bir şeyi yap, para peşinden gelecektir. Ya da gelmez. Hiç fark etmez. Sadece mutlu ol."

Jimmy'nin tavrı buydu. Her zaman öyleydi. Tam olarak anlayabildiğim bir şey değildi. Ama belki de doğru tavır buydu. Ona sörf dükkanına ne olduğunu sormak istedim. Ama bu konuyu açmaya korkuyordum. Yarattığım karmaşanın bir başka zayıyatı olduğuna dair içimde bir his vardı.

"Neden geri döndün?" diye sordu, yüzümü incelerken başını eğdi. Bu da bana Shane'i hatırlatan bir başka hareketti.

"Dylan bana Shane'in döndüğünü söyledi. Onu Şubat ayında gördüğünü söyledi. Beni aradığında Moda Haftası için Paris'teydim." Bu

kulağa çok garip geliyordu, başka bir dünya. "Her neyse, modellğe ara vermeyi düşünüyordum ve geri dönüp onun iyi olduğundan emin olmam gerektiğini hissettim. Ya da... Bilmiyorum. Sadece onu *görmek*. Geçmişle yüzleşmek, anlıyor musun? İşte buradayım."

Bu gayet makul bir davranışmış gibi başını salladı. Shane için geri döndüm. İyi olup olmadığını görmek için geri döndüm ve şimdi hayal edebileceğim her şeyden çok daha kötü olduğunu bildiğim için bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim.

"Burada olmana sevindim. Shane'in tam da ihtiyacı olan şeydin."

Sözlerine güldüm. "İstediği ya da ihtiyaç duyduğu son şeyin ben olduğuma eminim. Benimle hiçbir şey yapmak istemiyor."

Jimmy kıkırdadı. "Tabii ki yok."

Masayı topladım, Jimmy yardım etmeye çalıştığında ona oturmasını ve rahatlamasını söyledim. Yapacak bir şeye, çaresiz olsam da kendimi işe yarar hissettirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Jimmy'yi iyileştiremezdim. Shane'i iyileştiremezdim. Ama faturalarını ödeyebilirdim. Bu yüzden onları çantama tıktırdıktan sonra şezlongunda dinlenmekte olan Jimmy'nin yanına döndüm. Keşke onun Zen'inin bir kısmını kendi hayatıma aktarabilseydim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Arka bahçede yardımcı olabilecek bir şeyler ararken sordum ama her şey yolunda görünüyordu. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Shane'in neye ihtiyacı var?" Sessizce sordum.

"Elini tutacak ve bunu atlatmasına yardımcı olacak biri."

Elini tutup Shane'le birlikte ateşin içinden geçerdim. Onu cehennemin dibine kadar takip ederdim. Keşke bana izin verseydi. Ama o zamanlar izin vermemişti ve şimdi de ona yardım etmeme izin vereceğine inanacak kadar değiştiğini sanmıyordum.

"Oraya geri dönmesi ve yeniden yaşamaya başlaması gerekiyor." "Hâlâ sörf yapıyor," dedim Shane'i savunarak.

"Uh huh. Ve bu onun gününün bir ya da iki saati. Geri kalan zamanını çalışarak ya da benimle takılarak geçiriyor."

"Seninle vakit geçirmek istiyor."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve onunla vakit geçirmek istiyorum. Ama tepemde dolaşmayı bırakmalı. Helikopter ebeveyn gibi."

Güldüm. "Çünkü endişeleniyor. Çünkü seni seviyor. Hem de çok."

Jimmy başını çevirdi ve başını salladı. "Biliyorum. Ve onu seviyorum. Bu yüzden onu mutlu görmek istiyorum."

Kalbim Jimmy ve Shane için acıyordu. Yedi yıl boyunca hayatıma devam etmeye çalışmışım. Kameralara gülümsedim, podyumlarda boy gösterdim. Popüler kulüplerde partilere katıldım, dünyayı gezdim, en iyi restoranlarda yemek yedim. Ama ne yaparsam yapayım ya da nerede olursam olayım, Shane'i düşünmekten bir an bile vazgeçmedim. Ve hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmemiştim.

Zor olan buraya geri dönmek ve Shane'in beni hayatında isteyip istemediğini bilmemektir. Bu Jimmy'yi öğrenmeden önceydi. Bu her şeyi değiştirdi. Eğer kadere inansaydım, bunu bir işaret olarak kabul ederdim. Geri dönmem gerekiyordu. Burada olmam gerekiyordu.

Jimmy için elimden geleni yapardım. Ve Shane'e yardım etmeye çalışacaktım. Beni kendinden uzaklaştırmaya çalışsa bile, her zaman benim yanımda olmaya çalıştığı gibi ben de onun yanında olacaktım.

Jimmy'nin göz kapakları ağırdı, sanki uykuyla savaşıyordu, bu yüzden o uyuyana kadar bir süre sessizce oturdum. Derin ve düzgün nefes almaya başladığında, küçük koridora çıkıp banyoyu kullandım. Sonra Shane'in çocukluk odasının kapısını açtım ve bir süre kapı aralığında durdum. Bu, birinin mektuplarını okumak kadar kötüydü.

Shane'in çocukluk odasına bakarken onun kokusunu içime çektim. Her şey temiz ve düzenliydi, yatak yapılmıştı ve şifonyerin üstü temizdi. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakarak komodinin çekmecesini açtım, bir kutu prezervatif görünce kalbim sıkıştı. Ne bekliyordun ki? Bir keşiş gibi yaşamasını mı? Çekmeceyi kapattım, onu başka bir kadınla düşünmenin midemi bulandırmamasından nefret ediyordum. O eski kıskançlık çirkin yüzünü gösteriyordu.

O benimdi. *Benim*.

Ama değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı.

Şifonyerin çekmecelerini açtım ve Shane'in kıyafetlerinin içlerinde olduğunu teyit ettim. Katlanmış tişörtler ve şortlar. Sweatshirtler ve kotlar. Her çekmeceyi kapattım, kendime bir sonraki çekmecedeki sonra duracağımı söyledim. Burada olmamalıydım. Eskiden tanıdığım adam hakkında ipucu aramamalıydım. Eşyalarına dokunmamalıydım. Yastığını burnuma tutuyor ve sanki onu bana yaklaştıracakmış gibi derin derin içime çekiyordum. Bu sapık moduydu.

Ama kendimi durduramadım. Artık onun kim olduğunu bilmek istiyordum. Beni aydınlatacak ipuçlarını arıyordum. Dolabın kapağını açtım.

ve yere dizilmiş ayakkabı koleksiyonuna baktım - Nike'lar, parmak arası terlikler, Vans'ler, iş botları. Askılardaki fanilalar, ceketler ve kapüşonlular, hepsini tanıdım. Burada yeni bir şey yoktu.

Gözüm asma rayın üstündeki rafta duran üç ayakkabı kutusuna takıldı. İçinde Nike bulamayacağımı biliyordum. Birkaç saniye bekledim, hareket belirtisi var mı diye dinledim. Ev sessizdi.

Hayır, Remy. Yapma bunu. Çizgiyi aştın.

Ben yaptım. Kasketleri ve beyzbol şapkalarını bir kenara ittim ve kutulardan birini raftan indirdim. Sonra yatağının kenarına oturdum, derin bir nefes aldım ve kapağı kaldırdım. İçimdeki suçluluk duygusunu görmezden gelerek fotoğrafları karıştırırken ellerim titredi. Bazıları Jimmy'nin bana verdiği Polaroid ile çekilmişti. Shane'in fotoğrafları. Bizim fotoğraflarımız. Benim fotoğraflarım. Fotoğrafların altında ona hapishanede gönderdiğim bir yığın mektup vardı. Geri kalanlar diğer iki ayakkabı kutusunda olmalı. Ona o kadar çok mektup yazmıştım ama bir kez bile cevap alamamıştım. Onları karıştırdım. Hepsi açılmıştı. Kendime onları almadığını söylemiştim. Ama almıştı. Ve işte buradaydılar.

"Burada ne halt ediyorsun?"

İrkildim. Kutu yere düştü, fotoğraflar ve anılar örgülü halının üzerine saçıldı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp onları toplamaya ve kutuya geri koymaya çalıştım. Shane ellerini kollarımın altına koydu ve beni ayağa kaldırdı. "Odamdan çık."

"Shane-"

"Git." Dişlerini sıkarak kapıyı işaret etti.

"Hayır. Gitmiyorum." Sanki burada olmaya hakkım varmış gibi ellerimi kalçalarımın altına koydum. Sanki burada açıkça hatalı olduğum halde karşı koymaya hakkım varmış gibi. Ama bu bendim, değil mi? "Her şeyi konuşana kadar olmaz. Benden kaçmaya devam ediyorsun. Şu anda kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordum."

Sert bir kahkaha attı. "Yani cevabın odama gelip eşyalarımı karıştırmak olduğunu mu düşündün?"

"Beni hayatından çıkardın."

"Ne yapmam gerekiyordu Remy? Hapishanedeydim
kasıtsız adam öldürme."

Kasıtsız adam öldürme. Ne kadar çirkin bir kelime. Bu bir kazaydı. Shane kimseyi öldürebilecek biri değildi. "Seni bir daha göremedim. "Seni bir daha asla

Her şey hakkında konuşabilirdik... Seni ziyaret etmeme izin verebilirdin. Neden seni görmeme izin vermedin?"

Bir süre bana baktı ve sonra beni döndürdü, omuzlarımdan tuttu ve dolabının kapısının arkasındaki aynanın önüne itti. "Kendine bir bak Remy. Uzun uzun bak."

"Neye benzediğimi biliyorum." Ben de her kusuru biliyordum. Yıllar boyunca işaret edilmiş, sanki odada ben yokmuşum gibi yüksek sesle konuşulmuşlardı.

"Anladığını sanmıyorum. Hiç sanmıyorum. Her zaman nasıl görüldüğünden bihaberdin. İnsanlar seni gördüklerinde ne yaptıklarını. *Erkeklerle*," diye ekledi, sesi gergindi. Parmakları omuzlarıma saplandı, vücudu öfkeyle titriyordu. Hayal kırıklığıyla.

"Oraya gitme Shane," diye uyardım.

"Konuşmak istediğini sanıyordum. Fikir mi değiştirdin?"

Yedi yıl terapi görmüştüm. Shane'le bir konuşmanın üstesinden gelebilmeliydim. "Peki. Hadi konuşalım."

"Kendine bakana kadar olmaz. İyice, uzun uzun bak."

Aynaya baktım ama kendime bakmıyordum. Ona bakıyordum. Shane muhteşemdi. Her zaman öyleydi. Kasları spor salonunda çalışmaktan gelmiyordu. El emeğinden ve sörf yapmaktan geliyordu. Sıcak SoCal güneşinde terlemekten geliyordu. Ve yüzü... Onu her zaman sevmiştim. Geniş elmacık kemikleri ve dolgun dudakları. Kare, sert çenesi ve ela gözlerinin etrafında güneşe bakmaktan oluşan küçük çizgiler.

Yüzünü özledim.

"Shane," diye fısıldadım. Hâlâ omuzlarımı tutuyordu ama tutuşu gevşemişti. Nasırlı elleri çıplak tenimde sıcacıktı. Daha yakına eğildi, vücudunun sıcaklığı ve yakınlığı başımı döndürüyordu.

"Remy." Dudaklarından dökülen ismim bir yakarış ya da dua gibiydi. Sesindeki çaresizliği duydum, ona yaslanıp gücüne ihtiyaç duyarken göğsünün sırtıma doğru inip kalktığını hissettim.

Öp beni. Sarıl bana. Asla bırakma beni.

"Shane. Seni çok özledim. Hem de çok," diye fısıldadım.

Ellerini iki yanına indirdi ve bir adım geri çekildi. "Bunu yapamam. Bir daha olmaz."

Sanki başımdan aşağı bir kova buzlu su dökmüş gibi hissettim. Titredim, korunmak için kollarımı kendime doladım. Onu tekrar kaybediyordum, daha onu geri kazanamadan, onun için çok fazla şey paylaştığımız anda.

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Ben hapisteydim, Remy. Seni gerçekten buna maruz bırakacağımı mı düşünüyorsun? Erkeklerin senin yüzünü ve vücudunu düşünerek otuz bir çektiklerini bilmem mi gerekiyordu? Güven bana. Yaparlardı ve ben de bunu duyardım. Hepsini. Hepsini. Lanet olsun. Zaman. Sana bir kez bakarlardı..." Durdu ve nefes verdi, ben de aynada yüzünü izledim, yüz hatlarına acı kazınmıştı. Ham, çıplak duyguları sergileniyordu. Tek yapmak istediğim onu teselli etmektir ama o buna izin vermedi. "Sen oraya ait değildin. Bunu senin için hiç istemedim. Yaşadığın onca şeyden sonra olmazdı. Seni görmek beni öldürürdü."

Sertçe yutkundum, bir şey söylemek istiyordum, bunu onun için daha iyi hale getirecek herhangi bir şey. Başını eğdi ve ensesini ovuşturdu.

"Sadece git, Remy. Lütfen git."

Artık sesi kızgın gelmiyordu. Sadece yorgun. Boyun eğmiş. Sanki bu bizim kaderimizmiş ve o da bununla savaşmak yerine kabullenmeye karar vermiş gibiydi. Belki de asla birlikte olmamamız gerekiyordu.

Başımı salladım. "Tamam." Tekrar başımı salladım. Sonra çocukluk odasından çıktım ama koridorda durdum, sırtım onun odasına dönüktü. "Neden mektuplarıma cevap vermedin?"

"Onları hiç okumadım," dedi.

Başımı salladım. Shane yalancı değildi. Neden bu konuda yalan söylüyordu? "Ama... onlar açıldı..."

"Benim tarafımdan değil. Mahkumlar kendi postalarını açamazlar."

Elinden alınan bir başka özgürlük. Yine de mektupları okumadan saklamıştı. Bunca zaman geçti ve hâlâ okumamıştı. "Neden okumadın?"

Bir cevap bekledim, gerçekten bir cevap beklemiyordum. Ama yine de bekledim.

"Çok acıdı," dedi sessizce. O kadar sessizdi ki onu duymak için zorlandım. Yüzüne tekrar bakmak için dönmeden evden çıktım ve Arabayla uzaklaştım. Artık onun için tek ifade ettiğim şey, kaybettiği her şeyin acı verici bir hatırlatıcısıydım. O, yıllar önce tanıdığım Shane değildi ve ben de artık aynı Remy değildim.

Çok acıdı.

SHANE



"T burada bir hata olmalı."

Kadın, "Kayıtlarıma göre borcun tamamı ödenmiş," dedi.
"Bugün başka bir şey olacak mı efendim?"

"Hayır. Teşekkürler." Aramayı kestim ve bir şekilde aynı olacağını bildiğim bir sonraki numarayı çevirdim. Öyle de oldu. Faturaları torpido gözüne geri koydum ve avuç içimi ön panele vurdum. Sonra cipimden indim ve lastiği birkaç kez tekmeledim. Bunun beni daha iyi hissettirmemesine şaşırmadım.

Arabama geri döndüm ve marinaya doğru yola çıktım.

Babamı aramak için rıhtımın sonuna doğru ilerlerken ahşap yürüme yolu ayaklarımın altında gıcırdadı. Onu Sam'in teknesinin güvertesini hortumla yıkarken buldum. Küpeştenin üzerinde iki dalgıç kıyafeti asılıydı, bu da beni yine dalışa gittiği sonucuna götürdü. Tabii ki, devam edecek ve canı ne isterse onu yapacaktı. O böyleydi, değil mi?

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Hâlâ iş kıyafetlerimi giyiyordum. Kirden ve pislikten ter içinde kalmıştım. Yıkım alanından gelen toz boğazımı tıkiyordu. Güzel bir akşamdı, ama bir şekilde güneşe parladığı için kızmanın bir yolunu bulmuştum. Suya, eskiden evim olan ama artık olmayan yere baktım.

"Aklında bir şey mi var?"

Gözlerimi sudan ayırıp onun yüzüne diktim. "Yine dalmışsın."

Retorik bir soruydu, bu yüzden cevap verme zahmetine girmedim. Buraya gelmemin asıl sebebine gelmemi bekledi, hatta durup

Duş. "Remy'ye ne söyledin? O biliyor mu..." Kelimeleri söylemeye bile dilim varmadı. "Faturaların hepsi ödendi."

Beni şaşırtarak güldü. "Bilmeliydim." Şakayı anlamamış olmama rağmen hâlâ kendi kendine gülüyordu. "Yardım etmek istedi. Banknotları tezgahın üzerinde buldu. Onları bir çekmeceye tıktım ama çok geçti."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Şimdi de gitti ve o lanet şeylerin parasını ödedi. Onları açmaman gerekiyordu. Sana onları benim için bırakmanı söylemiştim.

."

"Yardıma ihtiyacın var. O yardım etmek istiyor."

"Yardıma ihtiyacım yok. En azından ondan." "İnatçı bir pislik olmayı bırak."

"Ne zamandan beri sadaka kabul ediyorsun?"

"Bazen gururunuzu bir kenara bırakmanız gerekir. Bu da o zamanlardan biri," dedi sakince, sanki on binlerce dolardan bahsetmiyormuşuz gibi.

İnanılır gibi değil. Sakince güvertayı temizliyordu, Remy St. Clair faturalarımızı ödediği için en ufak bir üzüntü duymuyordu.

"Senin için sorun olmayabilir ama ben onun parasını kabul etmiyorum." "Ne yapacaksın? Yüzüne geri mi fırlatacaksın?"

Ben de tam olarak bunu yapacaktım. Onun acımasını istemedim. Ya da onun suçluluk parasını. Ya da her ne haltsa.

"Bunun onu daha iyi hissettireceğini hiç düşündün mü? Gerçekten bunu ondan alacak mısın? Bir şey kaybeden tek kişi sen değilsin. O seni kaybetti. Ve kızın başlangıçta pek bir şeyi yoktu. Boktan bir eli vardı ama hiç şikayet etmedi. Asla oturup kendine acımadı. Seni sevdi, hala da seviyor. Yani, hayatında bir kez olsun, bu konuda inatçı olma. Nezaketle kabul et. Ve hayatına devam et."

Hayatıma devam edeyim. Sanki bunu yapmak çok kolaymış gibi. Omzumdaki büyük çip ve taşıdığım tüm yükler bana ağırlık yapıyordu. Tüm bunların ağırlığı altında eziliyordum. Bazı günler boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Babam ölüyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Faturaları ödemek bana küçük de olsa bir kontrol hissi veriyordu, sanki en azından katkıda bulunabiliyormuşum gibi. Bu adama olan devasa borcuma bir çentik atmaya çalıştım.

Şimdi gidip bunu elimden almıştı. Taşaklarımı kesip bir gün diyebilirdim.

"Bebek bakıcısına ya da hemşireye ihtiyacım yok. Her gece etrafımda oturup beni izlemene ihtiyacım yok."

Anlamadı mı? Her zaman benim için olduğu gibi onun için de orada olmalıydım. Şimdi inatçı olan kimdi?

"Ölmek üzere olduğumda, sana haber veririm. O zamana kadar, git anlamlı bir şey yap. Ya da eğlenceli. Ne bileyim. Sadece bir şeyler yap. Ben hâlâ hayattayım ve sen de öylesin. Öyle davranmaya başla."

Babama baktım. Ne oluyor lan? Hâlâ ona bakarken ensemi kaşıdım. Kaşlarını kaldırdı, onunla tartışmam için bana meydan okuyordu. Onun yerine, uzaklaştım. Söyleyecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Geçen yıl hapisten çıktıktan sonra bencilce davranmıştım. John Hart'tan, Costa del Rey'den ve burada olmanın getirdiği anılardan uzaklaşmak için arabayla sahile gitmişim. Bodega Bay'de yaşlı bir kadının garajının üstünde bir oda kiraladım. Onun tamircisiydim, artık yapamadığı işlerle ilgileniyordum. Sızdıran borularını tamir ettim ve ön verandasını onardım. Çimlerini biçtim. Yiyeceklerini aldım. Kayalık sahillerde, NorCal'ın vahşi sularında sörf yaptım. Geçirdiğim en soğuk yazdı. Bir kızla tanıştım. Hanımefendinin torunu. Remy St. Clair'e hiç benzemeyen sarışın bir peri kızıydı. Nazik ve iyiydi, ben de kendimi yeniden keşfetmeye çalışıyordum. Unutmaya çalışıyordum.

Beni sevdiğini söyledi. Ben de karşılık veremedim.

Sonra hastaneden aradılar ve ben de eve döndüm.

Yaşamak ile sadece hayatta kalmak arasında büyük bir fark vardı. Eskiden nasıl yaşanacağını bilirdim. Bu konuda oldukça iyiydim.

Garajda inşa ettiğim şekillendirme bölmesinin etrafındaki ahşap çerçeveye plastik kaplamayı zımbaladığımda babam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle "ŞİMDİ KONUŞUYORUZ" dedi. Floresan ışıklar, kusurları vurgulamak için bel hizasında asılı duruyordu ve yeni aletlerim raflarda sıralanmıştı - elektrikli planya, blok düzlem, surform, çeşitli zımpara kağıtları.

"Park yerini kaybettin."

"Ödenecek küçük bir bedel."

"Evet, bitmiş ürünü görene kadar bu yargıyı saklı tutun. Berbat olabilir."

"Olabilir. Ama eğer öyleyse, başka bir sörf tahtası yapabilirsin. Ve o daha iyi olur. Ne düşünüyorsun?" diye sordu EPS köpüğü şekillendirme sehpasının üzerine koyarken.

"Yedi ayak altı. Kalın burunlu, alçak salıncaklı, kılkuyruk."

Babam başıyla onayladı. "Küçük, yumuşak dalgalarda iyi ama daha büyük, daha dik günlerde kolayca manevra yapabiliyor."

"Amaç da bu."

Kurulun kimin için olduğunu sormasına gerek kalmadan biliyordu.

Sonraki hafta boyunca tüm boş zamanımı sörf tahtasını şekillendirmeye, camlamaya ve yüzdürmeye adadım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım, bazen sabahın ikisine kadar durmadım. O kadar çok zımpara yaptım ki, şekillendirme bölümünün içi kar küresine benzedi. İçimdeki mükemmeliyetçi, tepelere, tümseklere ya da çukurlara tahammül edemezdi. Uçtan kuyruğa kadar düzgün, sağlam bir eğri olmalıydı. Tahtayı şekillendirmek altı saatimi aldı. En az yüz kez elimi ray boyunca gezdirdim, sonra zımparladım. Elimini ray boyunca gezdirdim, daha fazla zımparladım.

Şekillendirmenin bir beceri ve sanat olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Ayrıca son derece bağımlılık yapıcıydı. Tahtayı camlamayı bitirdiğimde, bağımlısı olmuştum ve şimdiden yapmak istediğim bir sonraki tahtayı düşünüyordum.

SHANE



Oumartesi sabahı cipimin arkasına yaslanmış Remy'yi bekliyordum. Koşarak otoparka girdi ve yavaşlayarak önümde durdu. "Neden hala dışarıda değilsin?"

"Ben de seni bekliyordum."

"Eğer tartışacaksanız, nefesinizi boşa harcamış olursunuz."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece ona baktım. Teni ter içindeydi, ellerini kalçalarına koymuş, koşmanın verdiği eforla göğsü kabarmıştı. Simsiyah saçları yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve bu stil elmacık kemiklerini belirginleştiriyordu. Remy'yi bu kadar güzel yapan, sadece ona bakarken bile insanın nefesini kesen şey neydi? Kamera onu seviyordu. Bukalemun gibiydi. Dergilerdeki bazı fotoğraflarına baktığımda onu zar zor tanıyabiliyordum.

Yıllar geçtikçe daha da güzelleşmişti, tabii bu mümkünse. Daha cilalı. Daha rafine. Koşu kıyafetleri bile tasarım ürünü gibi görünüyordu, koşu ayakkabıları da son modeldi. Yıkım alanına geldiğinde, podyumdan yeni inmiş gibi görünüyordu. Birlikte çalıştığım adamlar hâlâ ondan bahsediyordu. Kışından. Kilometrelerce uzunluktaki bacakları. Göğüsleri. Her şeyinden. Hala içimdeki canavarı harekete geçiriyordu. Ben olmayan erkekleri ona baktıkları için bile kıskanıyordum.

Onu tamamen kendime istiyordum. Hep istedim. Muhtemelen hep de isteyecektim. Ama artık hayatımda ona yer yoktu.

Neden dünyama dönüp onu tekrar alt üst ettin, Remy? Neden seni tekrar tekrar istememi sağlıyorsun?

Remy başını çevirerek bana profilini gösterdi, o da mükemmeldi. Buradan göremesek de okyanusa doğru bakıyordu. "Nerelerdeydin?"

"Meşgul."

"Sörf yapmak için çok mu meşgulsün?" Bakışları yüzüme döndü, kara kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Sörf yapıyordum. Sadece burada değil."

"Ah." Omuzları çöktü. "Shane, istemiyorum... eğer benim yüzümden burada sörf yapmıyorsan, artık buraya gelmeyeceğim. Sadece-"

"Senin için bir şeyim var."

"Sen... nedir o?"

Benim ve onun için yaptığım portbagajın tahtalarını söktüm. Dün işten sonra iskelede test etmişim. Onun harcadığı parayla kıyaslanamazdı ama ona verebileceğim bir şeydi. Ve işte, yapmaktan hoşlandığım bir şey bulmuştum.

"Bana bir sörf tahtası mı aldın?" Sörf tahtasını inceledi -siyah çizgili turkuaz.

"Ben almadım."

"Sen..." Panoyu diğer tarafa çevirdim, parlak beyaz bir imza vardı: Ateşböceği. Ağzı komik bir O harfi oluşturdu ve gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, Shane. Bu..." Gözleri yaşlarla doldu ve bir elini kalbinin üzerine koydu. "Bu çok güzel."

Bir kakhaha attım. "Bu benim ilk denemem. Güzel olması biraz zor ama umarım olur-"

Daha kelimeler ağızımdan çıkmadan kollarını boynuma doladı ve bana sıkıca sarıldı. Ellerim beline ve sırtının üst kısmına uzandı. Gözlerimi kapatarak kokusunu içime çektim. Artık yeşil elma şampuanı ve yaz yağmuru gibi kokmuyordu. Ama güzel kokuyordu. Hem de çok güzel. Ve kollarımda kendini çok iyi hissediyordu.

"Teşekkür ederim." Boğazını temizleyerek beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Kusura bakmayın. Çok terliyim."

Kendimi toparlamaya çalışarak elimi saçlarımda gezdirdim. "Sorun değil," dedim huysuzca.

Avucunu sörf tahtasının üzerinde gezdirdi ve ben cansız bir nesneyi kıskandım. "Çok pürüzsüz. Mükemmel. Ben sadece... Bunu benim için yaptığına inanamıyorum, Shane. Benim için anlamı çok büyük. Bana en güzel hediyeleri sen veriyorsun." Sesi yumuşaktı ve gözlerini benimkilere kaldırdı, tüm

duygularım tam olarak ortaya çıktı. Göğsüm sıkıştı ve derin bir nefes aldım. Ne onun ne de benim böyle duygusal bir tepki vereceğimizi tahmin etmemiştim.

"Bu sadece bir sörf tahtası."

"Bu bir sörf tahtasından çok daha fazlası ama tamam, bunu kabul ediyoruz. Yani bu seninle sörf yapabileceğim anlamına mı geliyor?" Sanki bu ihtimal heyecan vericiymiş gibi gözleri parladı. İşin komik tarafı, kendine bir sörf tahtası da alabilirdi. Bir Firewire ya da istediği herhangi bir sörf tahtasını alabilirdi ama almamıştı.

"Okyanus bana ait değil, Remy. Ne zaman ve nerede istersen sörf yapmakta özgürsün."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, ellerini arkasında kavuşturdu. "Sanırım bir davet bekliyordum."

"Sen böyle yapmazsın."

İstediğimden daha sert çıkan sözlerim karşısında irkildi ama hemen toparlandı ve sahte bir gülümseme takındı. "Sanırım bu yeni ben."

Yeni Remy gözümün önünde beyaz bir bikiniye kadar soyundu. *Yeni* Shane de eski Shane ile aynı tepkiyi verdi. Aletim manzarayı takdir etti. Parmaklarım ipleri çözüp göğüslerini üçgen kumaştan kurtarmak için kaşınıyordu.

Milyonlarca insan onu bikinili görmüştü. Sports Illustrated'ın mayo sayısında yer aldığını biliyordum. Ama sertleşmeden ona bikiniyle bile bakamıyordum. Dudaklarımla, ağzımla ve dişlerimle teninin her santimine dokunmak için can atmadan. Onun teni. İpeksi yumuşaklığını hâlâ hatırlayabiliyordum. Vücudunun bana teslim oluşunu. Yumuşak inlemelerini ve sızlanmalarını.

Koşu kıyafetlerini ve spor ayakkabılarını sırt çantasına doldurdu ve ben de onu cipe kilitledim.

"Kendi tahtamı taşıyabilirim."

Yanıt olarak bir omzumu silktim ve iki tahtayı da taşıdım. Patika boyunca, merdivenlerden aşağıya ve su kenarına doğru yürürken sessizdik. Ayak tırnakları, tırnaklarıyla uyumlu allık pembe bir renge boyanmıştı. Yumuşak, güzel tırnak rengi rahatsız ediciydi. Her zaman koyu renk oje sürerdi.

"Costa del Rey'den ayrıldığımdan beri sörf yapmadım,"

diye itiraf etti. "Neden?"

"Çünkü... sörf..." Bir nefes verdi ve başını iki yana salladı, bakışları okyanustaydı. "Sadece yapmadım."

Benim yüzümden. Ona beni hatırlattığı için sörf yapmamıştı. "Nasıl kürek çekildiğini hâlâ hatırlıyor musun?"

"Nasıl kürek çekileceğini biliyorum," diye alay etti.

"Bilmiyorum... o spagetti kollar bu dalgalarla başa çıkamaz."

"Bu spagetti kollar mı? Ha." Kendisiyle gurur duyarak kas yaptı. Ben ona güldüm, o da gözlerini devirdi. "Sörf mü yapıyoruz yoksa kaslarımızı mı karşılatıyoruz?"

"Kıyaslanamaz bile." Sırıttım ve onu kendi haline bırakarak kürek çekmeye başladım. Bu onun en iyi olduğu zamandı. En beceriklisi. Meydan okunmaya, bir şeyi yapamayacağının söylenmesine ihtiyacı vardı, sadece yapabileceğini ve herkesten iki kat daha iyi olduğunu herkese göstermek için.

Omzumun üzerinden baktım, bulunduğum yere doğru kürek çekmeye çalışırken yüzündeki kararlı ifadeye kıkırdadım, dalgalar onu kıyıya geri döndürmeye niyetliydi. Sörf tahtamın üzerinde eğilerek dalışını izledim, kafasını kaldırıp yüzünde bir gülümseme belirlediğinde içim rahatladı. İşte benim kızım. Bana yetişti ve bir süre sörf tahtalarımızın üzerinde süzüldük. Sörf yapmak için mükemmel bir gündü. Hafif rüzgar vardı. Kıyıda esen batı rüzgârı ve dudaklarda, hava almak için saldırmayı kolaylaştıran ama yine de kareler için yüzü temiz tutan o küçük parçacık.

Elini suyun içinde gezdirdi. "Seni özledim. Bizi özledim."

Ben bir şey söylemedim. Buna ne diyebilirdim ki? Seni eksik bir uzuv gibi özledim.

"Sana ne kadar üzgün olduğumu hiç söyleyemedim. Sana hiç söyleyemedim-" "Eski tarihi kurcalamanın bir anlamı yok. Bitti artık. Artık

konuşacak bir şey yok." Çenemi sıktım. "Konu kapandı. Bir daha bu konuyu açma."

Bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Tartışabileceğimiz herhangi bir konu var mı?"

Çok huysuzsun."

"Peki ya harcadığınız onca para? Bunun hakkında konuşmak ister misin? Senin sadakanı istemiyorum."

"Bu sadaka değil. Aynı şeyi Dylan ve benim için kaç kez yaptın? Kaç kez bize market alışverişi yaptın ve elektriklerimiz kesilmesin diye faturalarımızı ödedin? Bu da farklı değildi."

"Bu çok daha farklı." Bir su damlasının sırtının güneşten öpülmüş derisinden aşağıya doğru süzülüp bikini altının içinde kaybolmasını izledim.

"Neden? Neden farklı?"

Alay ettim. "Çünkü ben bir erkeğim."

Güldü. "Aman Tanrım, tam bir pisliksin. Çifte standarttan bahsediyoruz."

"Az konuş, çok sörf yap. Bir sonraki dalganın üzerinde senin adın var."

"Sadece süzölmek ve Zen'imi bulmak istiyorum." Gözlerini kapadı ve dua eder gibi ellerini kavuşturdu. "Sen al."

"Hayır." Onu meditasyonundan uyandırarak sörf tahtasını çevirdim ve ittim. "Hadi! Sıkı kürek çek."

Karnının üzerine uzandı ve dalgaya doğru kürek çekti - dış tepe üzerinde dört fitlik bir tepeye doğru şekilleniyordu. Hatlar uzundu ve kapanmakta olduğu için çok büyük değildi. Ama tereddüt etti, sadece bir anlık kararsızlık ve bu ona pahalıya mal oldu. Dalga tam altından geçerken, tahtanın kuyruğunu yukarı ve burnunu aşağı iterek fırladı. Çok ileri gitmişti ve okyanusa burun üstü çakıldı. Dışarı çıkana kadar onu izledim ve bir sonraki dalga başının üzerinden geçerken irkildim. Tahtasını geri alıp altına aldıktan sonra bana doğru kürek çekti.

Kulaklarındaki suyu silkeleyerek bana katıldığında "Bu hiç hoş değildi," dedi. "Yine de eğlenceliydi."

"Öyle mi?" Güldüm.

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve yüzündeki neşeyi okudum. "Çok eğlenceli."

"Çılgın kız."

"Kilomu korumam gerekiyor, değil mi? Ve daha önce ortaya çıkmalıydım."

"Şu haline bak, kendini eleştiriyorsun."

"En iyisinden öğrendim." Bana abartılı bir şekilde göz kırptı ve ben de kıkırdadım. Burada onunla birlikte olmak, tekrar birlikte sörf yapmak bana sorunlarımı bir süreliğine unutturdu. Her şeyin eski haline dönmesi çok kolaydı ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

"Bakalım sende ne varmış?" dedi, benimle aynı dalgaya bakarak. Gözleri parlıyor, yüzü gülümsemeyle aydınlanıyordu. En karanlık günlerimde hayal ettiğim Remy işte buydu. Hafızamda taşıdığım resim. Yedi yaş büyümüştü ama gülümsemesi, kameralar için olmayan gerçek gülümsemesi hiç değişmemişti. Kolumu dürttü. "Git!"

BİRKAÇ SAAT DALGA SÜRDÜKTEN SONRA, ritmini ve kendine güvenini yeniden bulmaya başlamıştı. Ona doğru kürek çektim ve bana kocaman bir gülümseme verdi. "Sende hala sihir var."

"Bunu biliyorsun, Ateşböceği."

Eski lakabını kullandığımda bana yumuşak bir gülümseme verdi. Düşünmeden söylemişim, başka bir zamana ve mekâna geri dönmüştüm.

Remy ile sörf yapmak bir şeydi. Daha fazlası beni mahvederdi. Costa del Rey'de kalmaktan mutlu olacağına bir an bile inanmadım. Ya da artık onun hayatına uyum sağlayabileceğime. Daha büyük işlere kalkışmıştı. Dünyası genişlemişti. Paraya boğulmuştu, istediği yere gidebilir ve istediği her şeyi yapabiliirdi. Bundan sonra ne yapmak istediğine karar verdiğinde, gitmiş olacaktı. Costa del Rey'de kalsa bile, artık benim ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

Başımı salladım ve saçlarımdan su damlacıkları püskürttüm. Güldü ve beni tahtamdan itmeye çalıştı ama ben yerimde durdum. "Kendine dikkat et, tatlı dudaklar yoksa okyanus suyu içeceksin."

"Sabit duruyorum. Beni tahtamdan indiremezsiniz."

Güldüm. "Seni o tahtadan indirmek için sıfır çaba gerekir."

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Kanıtla."

"Ben otuz yaşındayım, on üç değil," diye alay ettim.

"Neredeyse yaşlı bir vatandaş sayılırsın. Muhtemelen eskisi kadar güçlü değilsin."

Elim dışarı fırladı ve tahtasını ters çevirdim. Suyu yuvarlandı ve saçlarını yüzüne doğru iterek çırpınarak yukarı çıktı.

"Pis oynuyorsun," dedi, tahtayı tekrar altına alırken gülerek.

Göz kırptım. "Ve eğer hafızam beni yanıltmıyorsa... buna bayılmıştın."

Kahkahası kesildi ve birkaç saniye bana baktı, dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. Bakışlarımı kaçırdım. Bunu neden söylemişim ki? Bir iniltiyi bastırdım.

İyi bir sürüş yapamayacak kadar kalabalık olana kadar bir saat daha sörf yaptık. Remy benimle birlikte ayrılmayı tercih etti ve açık hava duşlarında yan yana durup tuzlu sudan arındık. Cipimin yanında havlulandık ve sörf tahtalarımızı tavana sabitledim. Bu kısım, sörf ve onunla birlikte gelen her şey çok tanıdık geliyordu.

"Gel hadi. Seni bırakayım." Bütün bu lanet şey dokuz yıl önce böyle başlamıştı.

"Eve koşabilirim."

Tereddüt ettiğini hissederek iç çektim. Arabaya binmek istiyordu, aksi takdirde otoparkta durmak yerine çoktan yola çıkmış olurdu. "Atla."

Yolcu koltuğuna tırmandı ve beni Dylan'ın evine yönlendirdi. Yol tarif etme konusunda hâlâ berbattı.

"Şuradan sola dönmeniz gerekiyordu," dedi, az önce geçtiğimiz sokağı göstererek.

Gözlerimi devirdim ve bir sonraki sağa saparak birinin araba yolundan geri döndüm. Sonunda, bir dizi yanlış dönüşten sonra hedefimize, Dylan'ın iki katlı İspanyol tarzı evine ulaştık. Tepeleri, kanyonu ve denizi gören bu mahalleyi hep sevmişimdir. Adam sadece yirmi beş yaşındaydı ve hiçbir şey değilken her şey olmuştu. St. Clair ikizleri dünyayı fethetmişti. Aferin onlara.

Bu da hayatlarımızın ne kadar değiştini ve birbirimizden ne kadar uzaklaştığımızı bir kez daha gözler önüne serdi.

"Teşekkür ederim," dedi Remy sörf tahtasını ona uzatırken. "Sörf tahtası için ve bugün beni oraya götürdüğün için."

"Sorun değil." Cipime geri tırmandım ve o da açık penceremin yanında durdu.

"Yarın görüşür müyüz?" Sesi umut doluydu. Yüzüne bakmak için başımı çevirmedim.

"Orada olacağım."

Hâlâ açık penceremin önünde sanki gitmek istemiyormuş gibi duruyordu. Geri vitese geçerken göz ucuyla onu izledim. Alt dudağı dişlerinin arasında kenetlenmişti. Şu zavallı dudaklar.

O dudakları hatırlıyorum, Remy. Öpücüklerini hatırlıyorum.

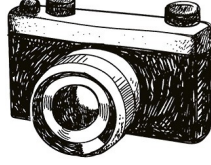
"Gitmeliyim," dedim. Evet, bir pislik gibi davranıyordum. Ama Remy'ye aşık olmak gibi, kendimi durduramıyordum.

Yüzü hayal kırıklığına uğramıştı ama yine de gülümsemeye devam etti. Mankenlik işinden öğrendiği bir şey olmalıydı bu. Gülümse ve dünyanın yıkılsa bile her şey yolundaymış gibi davran. "Evet, tamam."

Birkaç adım geri çekildi ve garaj yolundan geri geri çıkmamı izledi. Her ne kadar cazip gelse de, uzaklaşırken ona bakmadım bile. Tekrar onun etrafında olmak zordu. Onsuz olmak daha da zordu.

Ama Remy ve benimle ilgili hiçbir şey kolay olmamıştı.

REMY



I Jimmy ile takılmak için bir bahaneye ihtiyacım yoktu ama Shane bana sörf tahtasını verdikten sonraki Pazartesi günü yine de bir bahane buldum. "Üçümüzün birlikte yemek yiyebileceğini düşündüm. Biraz yemek aldım.

Biftek. Çok fazla et yemediğinizi biliyorum ama eskiden bazen biftek severdiniz, değil mi?" Çantalarımı mutfak tezgahına yerleştirirken aptal gibi gevezelik ediyordum. "Onları ızgara yapabiliriz. Ben de büyük bir salata yaparım. Bahçende hangi sebzelerin olduğundan emin değildim, o yüzden biraz aldım ama seninkileri de kullanabiliriz." Durdum ve yüzündeki eğlenmiş ifadesi fark ederek bir nefes aldım. "Başka bir deyişle, az önce kendimi yemeğe davet ettim."

Jimmy kıkırdadı. "Bunu hallettim. Her zaman bekleriz."

Bundan pek emin değildim, ama onu doğru yola getirmedim. Jimmy tezgahın üzerine iki doğrama tahtası ve bahçesinden domates, biber ve salatalıkları koydu. Bana uzattığı bıçağı aldım ve sebzeleri doğramaya başladım.

"Biftek olur mu? Gidip balık alabilirim ya da..." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Jimmy için sörf dükkanında iki yıl çalıştığımda bana sürekli bu soruyu sorardı. Onda dokuzunda hayır derdim. O zamanlar çok fazla sır saklıyordum. Annemi, Shane ile olan ilişkiyi ya da Tristan'la olanları bilmesini istememiştim. Ve şimdi... Çok fazla sırrım yoktu ama benim sorunum elbette Shane'di. O sörf tahtasını benim için yaptığına hâlâ inanamıyordum. Çok güzel bir tahtaydı ve Dylan bile etkilenmişti. O zamandan beri iki kez birlikte sörf yaptık ama

Çünkü ben mola yerine gittim ve o da oradaydı. Yani gerçekten birlikte değildik.

Doğranmış domateslerimi karışık yeşillik kasesine ekledim ve bir avokadoyu tahtanın üzerine koydum. "Konuşacak bir şey yok."

O kıkırdadı ve başını sallayarak doğranmış salatalığı salata kasemize eklerken ben de bıağımın ağzını avokadonun etrafında gezdirerek onu ikiye böldüm.

"Bu kadar komik
olan ne?" "Sen ve
Shane."

Ben ve Shane'le ilgili komik bir şey görmüyordum, bu yüzden konuşmayı kendimden ve Shane'den uzaklaştırdım. "Günün nasıl geçti? Sam'in teknesine gittin mi?"

"Güzel bir gün geçirdim. Ve evet, Sam'in teknesiyle aıldım."

"Güzel. Bu iyi bir şey." Beyin tümörleri hakkında bir şeyler okuyordum ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim. Shane'in Jimmy için neden endişelendiğini anlayabiliyordum. Ya dalarken ona bir şey olursa? Bıağımın ağzıyla çekirdeğe vurmaya çalıştığımda avokadonun yarısı elimden kaydı.

Jimmy beni kenara itti ve bıçağı elimden aldı. "Bir parmağını kaybedecekmiş gibi görünüyordun."

Kalçamı tezgâha yasladım ve Jimmy'nin avokadonun çekirdeğini ve kabuğunu çıkarmasını izledim. Bob Marley "Three Little Birds" şarkısını söylüyordu ve tavan vantilatörleri başımızın üstünde vınlıyordu. Jimmy ve Shane klimayı hiç sevmezlerdi. Yapay hava solumak yerine sıcağdan terleyerek kurtulmayı tercih ederlerdi.

"Shane duygularıyla başa çıkma konusunda hiçbir zaman iyi olmadı," dedi Jimmy, bıçağının ağzı paraladığım avokadoyu keserken. "Zoe öldükten sonra onun hakkında konuşmayı reddetti. Bu aylarca sürdü. İlk başta fark etmedim. Kendi derdime düşmüştüm. Onun iyi olduğunu, dokuz yaşındaki çoğu çocuktan daha iyi idare ettiğini düşündüm. Ama hiç başa çıkamıyordu. Engellemeye alışıyordu. Ta ki bir gün, annem öldükten yaklaşık altı ay sonra kendini kaybedene kadar." Jimmy başını salladı ve Shane'in annesinin ölümüyle başa çıkmaya çalışan bir ocuk olduğu zamanları hatırladı.

"O ne yaptı?"

"Onu hiçbir yerde bulamadım. Hava kararıyordu ve bisikleti garajdan gitmişti. Onu sahilde buldum. şu anda sörf yaptığı yerde. Sörf tahtasını ikiye ayırmıştı. Kayaların üzerinde parçalamıştı. I

Bana haber vermeden gittiği ve tahtasını kırdığı için çok öfkeliydi, ona bağırıp çağırıyordu. O tahtayı çok severdi. O onun en değerli varlığıydı."

"Ama o kırdı. Bilerek."

Jimmy başını salladı. "Bana çok kızgındı ve tüm bu öfkeyle ne yapacağını bilmiyordu."

"Neden sana kızgındı?" Shane ve babasının birbirlerine kızıklarını hayal bile edemezdim. Aralarındaki ilişki her zaman çok kolay olmuştu.

"Çünkü onun yanında değildim. Zoe öldüğünde orada değildim. Kaza haberini aldığımında bir yarışma için Rio'daydım. Eve ilk uçakla döndüm. Uçakta on üç saat. Ben hastaneye varmadan Zoe ölmüştü ve o da bununla tek başına başa çıkmak zorunda kalmıştı. Ondan sonra bile, onun yanında değildim. Bana ihtiyaç duyduğu şekilde değil."

"Elinden geleni yaptığına eminim." Shane'in Jimmy'nin her zaman onun yanında olduğunu iddia edeceğinden de emindim.

"Ben de kendime öyle diyorum." Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi, ben de anılarına müdahale etmek istemediğim için salatayı fırlattım.

Jimmy barbeküyü hazırlamak için dışarı çıktı, ben de verandadaki masayı üç kişilik hazırladım ve Jimmy'nin anlattığı hikâyeyi düşündüm. Shane'le ilk tanıştığımında, onun öfkeli biri olduğunu asla tahmin edemezdim. Sakin bir sörfçü gibi görünüyordu ve çoğu zaman hayata olumlu bir bakış açısıyla sakinleşmişti. Ama o zamanlar bile onu kızdıran ve sinirlendiren şeyler olmuştu. Beni bir gece geç saatte ışsız ya da reflektörsüz bisiklet sürerken yakaladığında. Sanki onu yakalayıp bana yaptıklarını ödetmeyi planlıyormuş gibi benden Russell hakkında daha fazla bilgi istemişti. Hamburger ve shake yemek için In-N-Out'a gittiğimizde (onun için bir hile günü) ve adamın biri bana çarpıp elimdeki shake'i düşürmüştü. Okuldaki Frappuccino olayı gibi. Shane onu kovaladı ve özür dilemek için geri gelmesini sağladı. Bir de teneffüste Tristan'ın yanıma geldiği zaman vardı. Tristan'ın zorbalığını kendime saklamama neden olan tüm bu küçük şeylerdi. Gerekçem Shane'in kaybedecek çok şeyi olduğu ve Tristan'a öfkelenmeyi göze alamayacağıydı. Açıkçası, bunların hepsi feci bir şekilde sona erdi.

Ancak Shane, annesinin başına gelenler yüzünden tüm bu olaylara böyle tepki vermişti. Annesine beyaz bir minibüsün çarptığını görmüştü.

durmadan kaçmış ve ölüme terk edilmişti. İnsanların eylemlerinden sorumlu tutulması gerektiğine inanıyordu. İlk buluşmamızda, hayatının en belirleyici anını benimle paylaşmıştı. Bu yüzden Shane'in tahtasını kırması ya da annesi hakkında konuşmayı reddetmesi beni şaşırtmadı. Şu anda yaptığı şey buydu. Acısıyla yüzleşmek yerine onu kapatıyordu.

Ona karşı daha sabırlı olmalıydım. Ya da açılmasını ve bu konuda konuşmasını sağlamalıydım.

Jimmy bir süre sonra biftekleri ızgaraya atarken, "Shane'in başına gelenler senin suçun değildi, Remy," dedi. "Öfkesiyle hareket etme kararını o verdi. Ve bunun bedelini ödedi. Ama sen de ödedin."

Shane adam öldürme suçundan hapse girdiğinde aklımı kaçırmıştım. *Altı yıl.* Hayatının altı yılı ondan çalınmıştı. Gerçek gibi gelmemişti. O ilk birkaç ayı nasıl atlattığımı bilmiyordum. Sanki bir ölüm gibiydi. Gecenin bir yarısı ağlayarak uyanıyordum, onun hapiste olduğu düşüncesi dayanılmazdı, midem bulanıyordu. Ve onu ziyaret etmeme bile izin vermiyordu.

"Jimmy... Ben sadece... Kendimi çok suçlu hissediyorum."

"İsteddiğini biliyorum. Ama sana yapmaman gerektiğini söylüyorum. Shane bunun için seni suçlamıyor. Kendini suçluyor."

"Bu yüzden mi o yıkım işini aldı? Kendini cezalandırmak için mi?"

"Belki bu da bir parçasıdır. Ama hapisten çıktıktan sonra iş bulmakta zorlandım."

Midem bulandı. İş hakkındaki sözlerim çok duyarsızca olmuştu. İronikti, gerçekten. Bir keresinde Shane'i bana beyaz bir pislikmişim gibi davranmakla, bana tepeden bakmakla suçlamıştım. Hiç de öyle yapmamıştı. Suçlamam haksızdı. Yine de ona ne yapmıştım? Aldığı için kendini şanslı hissettiği bir iş yaptığı için ona kendini bok gibi hissettirmiştim. Eski bir mahkûm için iş bulmanın ne kadar zor olduğunu düşünmemiştim. John Hart'ın Costa del Rey'in yarısına sahip olması da yardımcı olmamıştı. Bu kasabada çok fazla gücü ve etkisi vardı.

"Bana yaptığı sörf tahtası çok güzel."

Jimmy biftekleri çevirirken gülümsedi -dört kalın T-bone. Yağlar cızırdadı ve alevler yukarı sıçradı. "Evet, öyle. Senin için o tahtayı hazırlarken mutlu görünüyordu."

Bu bana umut verdi ve yüzüme bir gülümseme getirdi. Saçlarımı terli ensemden kaldırdım ve bir lastikle sabitleyerek tepeden topladım.

Shane eve geldiğinde, her şey hakkında daha iyi hissediyordum ve davetsiz bir misafir olduğumu unutmuştum. Jimmy ve ben buz gibi Corona'larımızı limon dilimleriyle birlikte içiyor ve anılarımıza yolculuk yapıyorduk. Shane'in annesi ve Shane'in çocukluğu hakkındaki hikâyelerini dinlemeye bayılıyordum. Shane okula başlayana kadar annesiyle birlikte Jimmy'nin turuna katılırlarmış. Bırakın sörf yapmayı, yürümeye bile başlamadan önce dünyanın en iyi plajları Shane'in oyun alanıydı.

Shane evin yanından geçerken beni ve Jimmy'yi konuşup gülerken görünce durdu. Ellerini kalçalarına koydu ve bana ters ters baktı. "Ne yapıyorsun burada?"

Bir anda keyfim kaçtı ve ona karşı sabırlı olmak için yaptığım tüm yüce planlar da suya düştü. Suratına bir yumruk atmak istedim ama bunun yerine ona tatlı bir gülümseme verdim. "Akşam yemeğinde sana katılacağım. Senin için sorun olur mu?"

Soruya cevap vermedi. Zaten izin istemiyordum. Yedi yıllık ayrılık onu dilsiz yapmıştı. Eskiden her şeyi ve her şeyi konuştuğumuzu hayal mi ediyordum? Gözleri salataya, bifteklere ve üç kişilik masada duran limon dilimli üç bardak suya kaydı. "Hızlı bir duşa ihtiyacım var."

Bununla birlikte, tozlu iş botlarını kapının yanına bıraktı ve eve doğru yürüdü, beni onun kişilik nakli üzerine düşünmeye bıraktı. Yoğuşmadan kayganlaşmış soğuk bira şişesini terli alnıma bastırdım ve bol atletimi vücudumdan sıyrarak serinlemeye çalıştım. Beni ateşlendiriyor ve rahatsız ediyordu. Çığlık atmak, bağırarak, ona nasıl bir pislik olduğunu söylemek ve her şeyi ortaya dökmek istiyordum. Bastırılmış tüm öfke, kızgınlık ve hayal kırıklığı ile başa çıkmak yerine onları içine atıyordu.

Jimmy'ye alaycı bir tavırla, "Ben tam da onun ihtiyacı olan şeyim," dedim.

"Kolay olacağını söylemedim ama eninde sonunda oraya varacaksın."

Jimmy'nin sesi kendinden çok emin geliyordu, sanki buna gerçekten inanıyormuş gibiydi. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Shane'i tanıyorum. Acı çektiğinde nasıl davrandığını biliyorum." "Eşek gibi mi?"

"Hemen hemen."

Shane beş dakika sonra yeni duş almış, solmuş bir tişört ve şortla yalınayak dönmüş, yaz ve narenciye kokusunu da beraberinde getirmişti. Sarı-kahverengi saçları nemli ve parmaklarıyla taralıydı. Dağınık ve dağınıktı, tam da sevdiğim gibi. Ona kızmak istesem de kızgın kalamadım çünkü Shane bir gülümseme ve nazik bir tavırla beni etkisiz hale getirdi

Masanın altından kalçamı sıktı. Kaba davranışı için sözsüz bir özür. Sadece bu basit dokunuşla bile vücuduma sıcaklık yayıldı ve sanki üzerimdeki etkisini biliyormuş gibi sırttı.

Shane bir orduyu doyuracak kadar yedi ve Jimmy bile bifteğinin çoğunu yedi, bu yüzden Shane'in bana hissettirdiklerinden nefret etsem de yemeği başarılı buldum.

Saat dokuzda Jimmy yorgun olduğunu söyledi ve izin istedi. Bahaneler uydurup bize yalnız zaman kazandırmaya mı çalışıyordu yoksa gerçekten yorgun muydu emin değildim. Shane, endişesini gizleme zahmetine girmeden dikkatini bana çevirmeden önce onun gidişini izledi. Çok yorgun görünüyordu, sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu. Avlunun ışıkları gözlerinin altında daha önce fark etmediğim koyu gölgeleri aydınlatıyordu.

Masadan kalktım ve sandalyesinin arkasına gelip ellerimi omuzlarına koydum. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermedim. Parmaklarım sert omuzlarındaki gerginlik düğümlerini yoğurdu ve sonunda dokunuşumla rahatladığını hissettim, dudaklarından bir iç çekiş kaçtı.

Omuz, boyun ve baş masajıma devam ettiğimde küçük bir kahkaha ve ardından bir inilti ile "Ellerinde oyuncak oldum," dedi. Kafa derisine ve kafatasının tabanına masaj yaparken gözleri kapandı, boynundan aşağıya doğru ilerledim ve geniş yüzücü omuzlarına geri döndüm.

"Keşke daha iyisini yapabilseydim," dedim. Neyi daha iyi yapmak istediğimi bile bilmiyordum. Onu. Bizi. Jimmy'yi. Ama bunların hiçbirisi benim kontrolümde değildi.

"Biliyorum, Ateşböceği. Ben de biliyorum." Elini bileğime doladı ve beni sandalyenin etrafına çekti, böylece bacaklarının arasında duruyordum. İki elimi de kavradı, başparmakları bileklerimin iç kısımlarındaki hassas deriyi ovuşturdu ve şimdi onun ellerinde bir macun gibiydim.

Gözlerini benimkilere dikti ve ben tüm acıyı ve kalp ağrısını öpüp yok etmek istedim. Kırılmış olan her şeyi düzeltmek. Hayatının kaybettiği altı yılını ona geri vermek. Yüzüne o gülümsemeyi tekrar yerleştirmek. Ama bunların hiçbirini yapacak gücüm yoktu.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi sessizce.

Kalbim onun için ardına kadar açıldı ve sonra bir düzine parçaya bölündü. "Eğer izin verirsen senin için burada olacağım."

Elleri belimi kavradı ve alnını karnıma bastırarak beni kendine çekti. Vücudum onun etrafında kıvrıldı, ellerim kalın saçlarında gezindi ve başının arkasını tuttum. Elleri kayıyordu

Gözlerimi kapatıp başını kucakladım ve yumuşak nefesini atletimin ince kumaşında hissettim.

Ben onun kırık parçalarını bir arada tutmaya çalışırken, cırcır böceklerinin cıvıltısı ve pervanelerin kubbeli ışıklara karşı kanat çırpışları arasında birkaç uzun an boyunca öylece kaldık. Sonra Shane başını kaldırdı ve ayağa kalkıp boynunu kırmadan önce kendine yer açmak için sandalyesini geriye itti, o yakınlık anları hiç yaşanmamış gibi gece havasında kayboldu. "Seni arabana kadar geçireyim."

Kalbim söndü ama hayal kırıklığımı maskeledim. Beni burada istemediği ve "arabama kadar eşlik etme" teklifinin bir şaka olduğu çok açıktı. Shane benden kurtulmak için sabırsızlanıyormuş gibi hızlı adımlarla yürüyordu, on adım öndeydi, ben ise ikinci sınıf vatandaş gibi hissettirilerek arkadan geliyordum. Eğer ona yetişmek istiyorsam, koşmam gerekiyordu. Her zaman yanımda yürümekte, geride bırakıldığımı hissetmememi sağlamakta çok iyiydi. Artık öyle değil.

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkarak emniyet kemerimi çektim, ellerimin titremesinden rahatsız oldum. Lanet olsun ona. Camımı indirdim ve adını seslenerek onu durdurdum. Durdu ve kaşlarını kaldırarak arkasını döndü. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Çileden çıkarıcı. İçimden çığlık atıyordum ama sesimi düzgün ve ölçülü tuttum. "Senin için geri geldim ama baban için kalıyorum. Yani, benim etrafta olmama alışsan iyi edersin."

Tepkisini beklemeden geri geri giderek garaj yolundan çıktım, kendimi ukala ve biraz da haklı hissediyordum. Remy St. Clair paspas değildi.

"YANI SANA BİR SÖRF TAHTASI MI YAPTI?" Bastian, Shane Wilder'la olan inişli çıkışlı ilişkimin iç yüzünü öğrenmeye çalışarak sordu. Bu jestten pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Evet." Baristaya gülümsedim ve bana uzun Americano'mu uzatırken 'teşekkür ederim' dedim.

"Ve?"

"Ve... birlikte sörf yapıyorduk." Kapıyı kalçamla iterek açtım - tırnaklarımı her yaptırdığımda berbat ediyordum ve bugün

başka hiçbir şey kurtarılamayacağı için aptal manikürümü korumaya kararlıydım ve Ana Cadde'de dolaşmaya başladım.

"Bu kadar mı? Sadece sörf mü? Öfkeli seks yok mu?" Gözlerimi devirdim.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Telefonumu kulağımla omzum arasında tutarak Rover'ıma tırmandım, kahvemi bardak tutucusuna yerleştirdim ve kapıyı kapattım. "Konuşmadık bile. Gerçek bir şey hakkında değil." Kontak anahtarını çevirdim ve Bluetooth'un devreye girmesini bekledim, sonra telefonumu bardak tutucusuna attım ve çivit mavisi tırnaklarımı kontrol ettim. Her şey yolundaydı. "Birbirimiz hakkında bilmediğimiz çok şey var. Biz sadece... Bilmiyorum... Havayı temizlememiz gerektiğini hissediyorum. Her şeyi ortaya dökmeliyiz."

"Ve sonra öfkeli seks yapabilirsiniz."

"Neden seninle konuşuyorum ki?" Gözüm caddede yürüyen iki kadına takıldı; biri sarışın diğeri esmerdi, kollarında tasarım çantalar vardı, gözleri kocaman güneş gözlüklerinin ardına gizlenmişti. Yerimden kalkmak yerine koltuğuma çöktüm ve ön camdan onları izledim. "Bütün ilişkiler seks üzerine kurulu değildir. Şu anda sadece bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Yani Shane ile seks yapmak istemiyorsun."

"Biliyorum. Ama o değil..." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdim.

"Karmaşık bir durum."

Sigarasından bir nefes çekip verdiğini duydum, arka planda New York trafiği ve korna sesleri duyuluyordu. "Yani, karmaşıktırma."

Evet, doğru. Kendini bile anlamayacak kadar karmaşık bir adamdan gelen bu sözler oldukça komikti. İki kadın manikür salonunun içinde kayboldu ve ben titrek bir nefes aldım. Ucuz atlatmıştım. Kadınlardan biri Sienna'nın, diğeri de Tristan'ın annesiydi. Hâlâ arkadaşlardı, birlikte manikür ve pedikür yaptırıyorlardı. Bu kasaba çok küçüktü. Shane'in uzak durmaya çalışmasına şaşmamalı. Dün gece yemekte, hapisten çıktıktan sonra Sonoma'ya gittiğini ve altı aydır orada olduğunu öğrendim.

"Yeni albümüm yarın çıkıyor," dedi Bastian gelişigüzel bir şekilde.

"Oh Tanrım," diye inledim. Başım koltuğa yaslandı ve birkaç kez koltuk başlığına vurdum. Thud. Güm. Güm.

Bastian manik bir şekilde güldü. Sanatçıların sorunu buydu. Her şeyinizi kullanırlardı -hikayelerinizi, hayatınızı, kalp kırıklıklarınızı, acılarınızı ve acı tatlı anılarınızı- ve bunları sanatlarına kanalize ederlerdi. Sonra da sanatlarında serbest bırakırlardı.

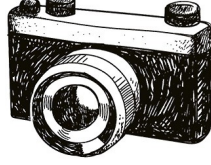
Dünya artık onlara ait değildi. Hayranlara, eleştirmenlere, sevenlere ve nefret edenlere aitti. Yarın Bastian ya yüksekte uçacaktı ya da kaldırımından indirilmesi gerekecekti. Ve ben... Nasıl olacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Burun şekerinden uzak dur," dedim park yerimden çıkarken, klima sonuna kadar açıktı, terli kalçalarımın arkası deri koltuklara yapışmıştı.

Sadece güldü.

Bu not üzerine telefonu kapattık ve ben sörf yapmaya karar verdim. Sizi rahatsız eden her şeyin ilacı.

REMY



FHavuz kenarındaki şezlongumun rahatlığında Dylan'ın fotoğraflarını çektim, sırtındaki koyu mürekkebi ve kollarındaki dolgun kolları suyun içinde süzülürken yakaladım.

ruhunun parçalarını çalıyordu. Fotoğrafının çekilmesinden her zaman nefret etmişti. On beş dakika sonra havuzun kenarına yüzdü ve siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, nefes almak için kollarını havuzun kenarına dayadı. Buraya geldiğimden beri yirmi tur yüzmüştü ama daha uzun süredir yüzdüğünden şüpheleniyordum. Yüzünün yakın plan fotoğrafını çektim ve sandalyemden fırladım, kameramı onun yarattığı tsunamiden korumak için havuzdan uzaklaştım.

"Kameraya dikkat et, göt herif."

Bana tekrar su sıçrattı ama menzil dışındaydım ve sadece birkaç damla ayağıma düştü. Sırf bunun için güvenli bir mesafeden zoom lensi kullanarak birkaç fotoğraf daha çektim. Ha. Bu ona gösterecek.

Havuzdan çıktıktan sonra sandalyeme döndüm ve Dylan havluyu saçlarının üzerinde gezdirip her tarafa yapışmasına neden olurken fotoğraflara göz attım. Yüzünün yakın plan bir fotoğrafını inceledim, yüksek elmacık kemikleri ve benimkinden daha uzun kirpiklerle çevrili fırtınalı gözleri, kalıcı çatık kaşları yerindeydi. "Bunlar benim güzel koleksiyonuma girecek."

Homurdandı ve benimkinin yanındaki şezlonga çöktü, gözlerini kapadı ve akşam güneşinin son ışıklarının tadını çıkardı. Burada bulunduğum haftalar boyunca onu pek görmemiştim. Her zaman çalışıyor gibiydi. Dün gece eve hiç gelmemişti ve bir kız arkadaşı olup olmadığını ya da hâlâ Los Angeles'ta yaşayan Sienna'yla görüşüp görüşmediğini merak ettim. Gerçi bunu bana asla söylemezdi.

içimde. Özel hayatı hâlâ gizliydi ve iş dışında ne yaptığı ya da kiminle yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dylan'ın ağzını aramak ve onu konuşturmak hâlâ zor bir işti, Sienna'yı içeri aldıktan ve o da Dylan'ı yaktıktan sonra daha da zorlaşmıştı. Hikâyenin tamamını bilmiyordum ama onları son kez birlikte gördüğümde ilişkilerinin zehirli olduğunu anlamıştım. Yine de daha fazlası için geri dönmeye devam ettiler.

Shane ve ben zehirli miydik? Bizi daha önce hiç böyle düşünmemiştim ama şimdi her şey o kadar değişmişti ki ne düşüneceğimi bilemiyordum.

"Neden Shane'den hiç hoşlanmadın?" diye sordum. "Ondan hoşlanmadığımı sana düşündüren ne?"

"Ciddi misin? Hançer gözler. Tavırlar. Ona karşı hiçbir zaman dostça davranmadın."

"Sanırım değil."

"Neden? Sana ne yaptı ki?"

Bir an sessiz kaldı. "Shane o zamanlar olmak istediğim adamdı."

Kaşlarım havaya kalktı ama gözleri kapalı olduğu için fark etmedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sakin bir adamdı. Çok havalıydı, bilirsiniz. Harika bir sörfçüydü. Onu sörf yaparken izlemeye bayılırdım. Sanki... okyanusla bütünleşmiş gibiydi. Onun gibisini hiç görmemiştim. Şu anda bile pek çok erkekte olmayan o ekstra şey onda var. Travis'te bile."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Bunu biliyordum. Bunu hep biliyordum. Shane'in en çok sevdiği şeyden vazgeçmek zorunda kalması beni öldürüyordu. Ama bu sözlerin Dylan'ın ağzından çıkmasını hiç beklemiyordum. Neredeyse Dylan'a hiç yakışmayan bir kahramana tapma durumu gibi geldi. Shane'i bu kadar yakından izlemesi de beni şaşırttı.

"Ona hayrandım," diye itiraf etti. "Yine de beni kızdırırdı. Her zaman bir şeylerle ilgilenmeye çalışmasından nefret ederdim. Faturaları falan ödemek gibi. Bu benim işimdi."

"Bu senin işin değildi Dylan. Annemin işiydi."

"Evet, ama o buralarda değildi, değil mi?" Sesi acı geliyordu. İncinmiş. Dylan'ın annemin bizi o şekilde terk etmesini atlatabildiğini hiç sanmıyordum.

"Hayır." Annem şimdi Santa Fe'deydi. Ya da en azından onunla en son altı ay kadar önce konuştuğumda oradaydı. Sadece ara sıra arardı - sarhoş olduğunda ve kendini kötü hissettiğinde ya da paraya ihtiyacı olduğunda. Annem yıllar içinde pek değişmemişti. Hâlâ serserinin tekiydi.

Ve hala başka bir kasabaya ya da şehre taşınırsa her şeyin farklı olacağına inanacak kadar hayalperest. Ne zaman para istese veriyordum çünkü o hala benim annemdi ve param vardı. Sonunda evsiz kalmasını ya da bir sokakta ölmesini istemiyordum. Dylan'ın da ona para verdiğinden şüpheleniyordum. Onu umursamadığını ısrarla söylemesine rağmen yalan söylediğini biliyordum. Önemsiyordu. Hem de çok. Kırılgan kalbini mürekkep ve meydan okumadan oluşan lekeli zırhının altına saklamıştı.

Bir keresinde bana bizimle gurur duyduğunu, ileride büyük işler yapacağımızı bildiğini söylemişti. Kendi çarpık yöntemiyle bizi seviyordu ama bazı insanlar anne olmak için yaratılmamıştı. Bazen, başka bir yerde olmayı, farklı bir şey yapmayı tercih ettiği her zaman açıkken bizi tutması ve bu kadar uzun süre yanında kalması beni hala şaşırtıyor.

"Tristan'ın kötü haber olduğunu biliyordum," dedi Dylan. "Biliyordum amına koyayım. Ama bu konuda hiçbir şey yapmadım. Kendi pisliğiyle uğraşmana izin verdim çünkü ben de kendi pisliğimle uğraşıyordum. Ben olmalıydım. Onunla yüzleşmesi gereken kişi ben olmalıydım, Shane değil." Çenesi kilitlendi ve parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Dylan her zaman her durumdan yumrukla kurtulabileceğini düşünürdü ve bu yüzden ona Tristan'dan bahsetmemiştim.

"Hayır. Dylan. İkinizin de bu işe bulaşmasını istemedim. Keşke o gece Sienna'ya hiç söylemeseydim." Başparmağımın üzerindeki cilayı yonttukten sonra kendimi durmaya zorladım ve bunun yerine kamera ayarlarımla oynadım. "Shane neden olabilecek en kötü zamanda ortaya çıktı? Yani, onunla altı haftadır konuşmamıştım..."

"Bendim," dedi Dylan sessizce. "O sabah onunla konuşmaya gittim."

Gözlerim irileşti ve bakışlarım dümdüz karşıya bakan Dylan'a kaydı. "Ne? Shane'le mi konuştun?"

Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Evet." "Ne dedin sen?"

"Ona bunu düzeltmesini söyledim. Senin bir enkaz olduğunu." Dylan omuz silkti. "Sanırım seninle konuşmak için geldi."

Dylan bu küçük bombayı patlattıktan sonra evin içinde kayboldu ve beni bu yeni bilgi üzerinde düşünmeye bıraktı. Bunu hiç bilmiyordum. Bu beni daha da kötü hissettirdi. Dylan Shane'e gitmemiş olsaydı, belki de hiç gelmeyecek, Sienna'ya söylediklerimi hiç duymayacak ve Tristan'ın peşinden hiç gitmeyecekti. Ama böyle düşünemezsiniz. Olan olmuştu. Sadece olanla ilgilenmek zorundaydınız, olabileceklerle değil.

Elinde birası ve dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasıyla yerine döndü. Sigarayı yakıp bir nefes çekişini, dumanı ağzının kenarından dışarı üfleliğini izledim ve bir nefes daha isteme dürtüsüne direndim. Dylan, "Eskiden bazen Jimmy ile takılırdım," diye itiraf etti.

Ne? Koltuğumda daha dik oturdum ve ona bakmak için başımı çevirdim. İkizim, sırların koruyucusu. "Ne zaman? Bunu bana hiç söylememiştin."

"Sen gitmiştin. Shane gitmişti. Jimmy'yi sörf yaparken görürdüm. Ya da sörf dükkanına uğradım. Birkaç kez akşam yemeği için uğradım. Kendi altılı paketimi ve sosisli sandviçlerimi getirdim."

Bu beni güldürdü. Dylan da benimle birlikte gülüyordu.

"Bu... çok garip." Dylan'ın Jimmy'nin evine altılı paket PBR ve sosisli sandviçle geleceğini düşününce yine güldüm. "Neden bana hiç bir şey anlatmıyorsun?"

"Bilmiyorum." Gözlerini kısarak uzaktaki bir şeye baktı ve sigarasından bir nefes daha çekti. "Sanırım bir tür baba figürü gibiydi."

Dylan'ın beni güldürmek gibi bir huyu vardı ve iki saniye sonra ağlamak istememe neden olan bir şey söylüyordu. Onu daha fazla soruyla dürttüm ama konuşmayı bitirmişti. Akşam için maksimum kelime sayısını kullanmıştı ve daha fazla bilgi için bastırdığımda ağzını sıkı tuttu.

Dylan ve ben pizza sipariş ettik ve Kara *Panther* filmini izlemeye başladık. Pizzayı sehpanın üzerine koyduk ve tabakla bile uğraşmadan kutusundan çıkardığımız gibi yedik. "O mutfak sadece gösteriş için, değil mi?"

"Evle birlikte geldi."

Güldüm. Dylan film boyunca mesajlaştı ve ben de Bastian'ın yeni albümü hakkındaki eleştirileri okuyarak tavşan deliğinden aşağı indim. Rolling Stone albüm için "seyrek düzenlenmiş, büyük ölçüde akustik ve unutulmaz... *Blue Ghost*, şimdiye kadar yaptığı en kırılgan tınılı setlerden birinde açık gözlü, tavizsiz bir güç sergiliyor.... şarkılar kayıp, bırakma ve devam etme konularına değiniyor..." diyor.

Müziğin ve sözlerin güzelliği de burada. İnsanlar şarkıları istedikleri gibi yorumlayabilir ve kendi anlamlarını katabilirler.

Filmin jeneriği akarken kapı çaldı. Dylan ve ben birbirimize baktık. "Birini mi bekliyordun?" Şarap kadehimi sehpanın üzerine koydum ve ayağa kalktım.

Dylan sanki teyide ihtiyacı varmış gibi telefonunu kontrol etti. "Hayır."

Ondan önce kapıya ulaşmaya çalışarak dirsekle yolundan çekildim. Ben hiç üşümedim. Kapının diğer tarafında kimin olduğunu biliyordum. "Ben bakarım."

Dylan hemen yanımdaydı, beni davetsiz misafirlerden korumaya hazır kişisel bir korumaydı. Kapıyı açtım ve kaşlarımı kaldırdım, soğukkanlılığım midemi işgal eden kelebeklerin tam tersiydi. Dylan geri çekildi ama hâlâ tam arkamdaydı. "Selam Shane. Buralarda mısın?"

Kapının pervazına yaslandı ve iki elini saçlarında gezdirerek bıyık altından kıkırdadı. Sanki birinin elleri bütün gece boyunca saçlarında gezinmiş gibi görünüyordu. Saçları seks sonrası dağınık bir şekilde yataktan yeni kalkmıştı ve ela gözleri parlak, kan çanağına dönmüştü. "Neden burada olduğumu bilmiyorum."

"Hey Remy," diye seslenen bir adam dikkatimi sarhoş Shane'den alıp garaj yolunda rölantide giden Prius'a çekti. Kahverengi topuzlu bir adam arka koltuğun açık camından dışarı sarktı ve el salladı.

"Oz," dedim, adı nihayet aklıma gelmişti. "Selam. Nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda. Oğlum Shane'i yakaladın mı?"

İçimi çektim. "Evet, onu yakaladım."

"İyi anlaşma." Bana barış işareti yaptı ve Prius'un garaj yolundan çıkışını izledikten sonra dikkatimi, gözlerimi ondan ayırdığımda bir şekilde ön kapının yanındaki begonvillerin arasına düşmüş olan Shane'e çevirdim.

"Oh kahretsin." Ayağa kalktı, kolundaki çizikleri ovuşturdu ve masum bitkiye sanki ona saldırmış gibi ters ters baktı. Dylan gülüyordu ve ben de ona daha çok gülmesine neden olan bir bakış attım. Shane'in kolundan tutarak onu içeri sürükledim ve kapıyı arkasından kapattım.

"Merhaba Ateşböceği." Bana çok tatlı bir gülümseme verdi ve saçımın bir tutamını çekiştirdi. Sevimli sarhoş Shane oynamak için dışarı çıkmıştı. "Bir içki alabilirim."

"Sonra görüşürüz," dedi Dylan, garaja doğru ilerlerken.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Arkasından seslendim.

"Planlarım var."

Bunun doğru olduğunu düşünmüyordum ama hemen gitti ve gerçek Dylan tarzında selamlaşmak ya da vedalaşmak için nefesini boşa harcamadı. Tökezleyerek mutfığa giden ve dolapları karıştıran Shane de öyle.

"İçki nerede?" diye sordu bir başka dolabı çarparak kapatırken.

Buzdolabından bir şişe su aldım ve eline tutuşturdum. Kaşları çatıldı ve dağınık saçları ve yüzündeki şaşkın ifadeyle ne kadar sevimli görüldüğünü fark etmemeye çalıştım.

daha önce hiç su şişesi görmemişti. Kendime ona kızgın olduğumu ve onun sarhoş olduğunu hatırlattım.

Ona kızgın mıydım? Artık emin bile değildim. İlişkimiz mahvolmuştu. Tam bir felaket. Buraya geri dönüp işleri düzeltmenin bir yolunu bulabileceğimi düşünmekle ne kadar da saflık etmişim.

"Su mu?"

"Suyu seviyorsun," dedim, o peşimdeyken verandaya çıkarken sehpadan şarap kadehimi alırken. Avuçlarım terlemeye başlamıştı ve ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım vardı. Mesela tişörtünün altından geçirip pürüzsüz altın teninde ve karın kaslarında gezdirmek gibi.

Hayır. Bunu yapmak istemedim.

Havuz ışıklarını açtım ve oturma odasının ışıklarını kısıtım. Ruh hali aydınlatması, ne için olduğundan emin değildim. Shane verandadaki kanepelerden birine uzandı ve ayaklarını masanın üzerine koydu. Ben de ona yakın bir köşeye oturdum. Çok yaklaşmak kötü bir fikir gibi görünüyordu. Gözleri beni bulmadan önce kırılganlığa dolanmış sarmaşıklara ve başımızın üzerinde asılı duran Fas fenerlerine, sonra da havuza baktı. "Güzel yermiş."

"Evet. Dylan'ın hayatının bu olduğuna inanamıyorum. Bizim büyüdüğümüzden çok farklı." Ama sonra Shane'e söylememe gerek kalmadı. O bunu bilen birkaç kişiden biriydi. O da oradaydı ve her şeyi görmüştü.

"Çok uzaktasın. Daha yakına gel." Önce yanındaki koltuğu, sonra da kucaklarını okşadı. "Bu daha iyi olur."

"Yeterince yakınım."

"Öyle misin?" Sırıttı.

Müziğe ihtiyacımız vardı. Ya da başka bir şeye. O kadar sessizdi ki cırcır böceklerinin cıvıltısını ve yüzme havuzundaki motorun uğultusunu duyabiliyordunuz. Cep telefonumu cebimden çıkardım ve müziklerim arasında gezindim. Hiçbir şey doğru gelmedi, ben de rastgele çal tuşuna bastım. Mazzy Star'ın "Fade Into You" şarkısı surround ses sisteminden geliyordu. Yeterince iyiydi. Cep telefonumu masaya fırlattım.

"Müziğin hâlâ yirmi birinci yüzyılı yakalayamadı," dedi Shane, koltukta daha da aşağı kayarak.

"Hâlâ geçmişe takılıp kalmış durumdayım." Bu sözlerdeki çifte anlam hakkında yorum yapmadı.

"Ateşböceği. Nerelerdeydin?" Ağzının kenarları aşağı doğru döndü ve gözleri kalbimi sızlatacak kadar hüznüydü. "Dünya sana nasıl davranıyor?"

Eskiden ona nerede olduğunu ve ne yaptığını sorardım. Seyahat ettiği yerlerin, uzaktayken yaşadığı maceraların ayrıntılarını öğrenmek için yalvarırdım. Shane bana sörf yaptığı dalgaları, plajları, yemekleri ve manzarayı anlatırdı. Bana Tahiti, Bali ve Güney Afrika hakkında hikayeler anlatırdı. Kıyıya çok yaklaşan Büyük Beyaz hakkında, bu yüzden yetkililer o günkü yarışları iptal etmişti. Dalgalar kürek çekilemeyecek kadar büyük olduğunda çekilmeleri hakkında. Büyük dalgalarda sörf yapmış ve dünyayı dolaşmıştı. Yunuslarla yüzmüş. Hawaii'de uçurumdan daldı. Avustralya'da bir köprüden bungee jumping yaptı. Bir zamanlar Shane korkusuzdu. Bir zamanlar Shane iyimser biriydi.

Şarap kadehimin sapıyla oynadım, ona ne söyleyeceğimden emin değildim. Onunla her şey hakkında konuşmak istiyordum ama bu şekilde değil. Sarhoşken olmazdı. Yarın ne kadarını hatırlayacağını bilmiyordum.

"New York'ta yaşıyorum. Tribeca'da bir çatı katında. Seni orada hayal etmeye çalışırdım ama asla yapamazdım. Belki de bu yüzden sevdim."

"Yani beni unutabilir misin?"

"Hayır. Seni hiç unutmadım. Sadece anıları olmayan bir yerde olmak daha kolaydı. Bence orada yaşamaktan nefret ederdin. Senin için çok kalabalık. Beton bir orman. Ve okyanusa yeterince yakın değil."

"Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Hayır."

Bunu zaten biliyormuş gibi başını salladı ve saatinin kadrantlarıyla oynadı. Shane artık bir saat takıyordu - bir dalgıç saati - eskiden hiç takmazdı. Babasının zamanı tükenirken onun zamanı takip etmeyi seçmesi ne tuhaftı.

"Bir rock yıldızıyla yaşıyorsun." Kolunu havaya kaldırdı ve yanına indirdi. "Herkes bir rock yıldızı olmak ister. Seks, uyuşturucu ve rock'n roll. Bana rock yıldızı erkek arkadaşından bahset Remy."

"Rock yıldızı olan bir arkadaşım yaşıyorum." Bastian tanıştığımızda bir rock yıldızı değildi. Hâlâ Los Angeles'ta köhne kulüp ve barlarda çalan, zor durumdaki bir müzisyendi.

"Bu arkadaşınla yatıyor musun?"

"Bastian ve ben... biz... öyle değiliz." Bir keresinde Los Angeles'ta ikimiz de çok sarhoşken neredeyse yatıyorduk ama neyse ki Bastian sızmıştı ve böyle bir şey olmamıştı. Bastian'la seks yapmak

arkadaşlığımızı mahvetti. Beni mahvetti. Bastian için seks sadece fizikseldi. Vur-kaç tarzında bir adamdı ve duygularını müziğine saklardı.

"Nasıl bir yer peki?" diye sordu, gözleri ışıkların altında parlayan havuzdaydı.

"Bilmek istediğin şey bu mu? Yedi yıl ayrı kaldıktan sonra Bastian'la yatıp yatmadığımı mı öğrenmek istiyorsun?"

"Evet," dedi P harfini patlatarak. "Benim de bilmek istediğim bu, Remy."

Benim hakkımda sorabileceği onca şey varken, gerçekten bilmek istediği tek şeyin bu olması beni kızdırdı. "Geçen yıl kaç kızla yattın?"

"Bir." İşaret parmağını kaldırdı ve bayrak gibi havada salladı.

Bir kız. Ben olmayan bir kız. Bu kadar acı vermesini beklemiyordum ama daha iyi bilmeliydim. Onun başka kızlarla birlikte olması fikrinden hep nefret etmiştim. Sormayı planlamamıştım bile ama şimdi ben de bu yola giriyordum. "Sen... onu seviyor musun?"

"Ben sadece bir kızı sevdim. O sirendi ve ben de denizciydim. O hikayenin nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz." Beni sevmek bir lütuf değil, bir lanetti. "Rock yıldızını seviyor musun?"

Dürüstlük benim için yeni bir şeydi ve Shane'e yalan söylemek istemiyordum. Söylemeyeceğime dair kendime söz vermiştim, bu yüzden gerçeği söylemek için bu fırsatı seçtim. Zaten muhtemelen bu konuşmayı hatırlamayacaktı. "Evet ama seni sevdiğim gibi değil. Onu bir arkadaş olarak seviyorum ve ona değer veriyorum. Gerçekten berbat durumdayken yanımdaydı ve *arkadaş olarak* birlikte çok zor yıllar geçirdik. Ve hayır, yatmıyoruz."

Ne duymak istediğinden emin değildim. Neden bu yola girmeyi seçtiğimizden emin değildim. Hayatıma onsuz devam ettiğim için kızgın mıydı? Şarabımdan bir yudum aldım, içmek istiyordum. Bir sonraki sorusuna geçti.

"Modelliği seviyor musun? Seni mutlu ediyor mu?" "Bıraktım. Buraya gelmeden hemen önce."

"Neden istifa ettin?"

"Böylece ne istersem yiyebilirdim." İçinde biraz gerçeklik payı olsa da şaka yapıyormuşum gibi konuştum.

"Yemek yiyebilmek için modelliği mi bıraktın?" Gözleri vücudumu taradı ama gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını bile anlayamadım. Üzerimde Bali'den aldığım batik desenli bir atlet ve pamuklu harem pantolon vardı. Onu orada, plajlarda sörf yaparken ve açık hava kafelerinde otururken hayal etmişim,

Yerlilerle ve sörf serserileriyle sohbet ediyordum. Tapınakları ziyaret ettim ve hâlâ reenkarnasyona inanıp inanmadığını merak ettim. Ya da herhangi bir şeye inanıp inanmadığını. Ona sormak istediğim sorular *bunlardı*. Yedi yılını ikimizin anısını kovalayarak geçirmiştım ve hayatıma başka biriyle devam edememiştım. Çünkü o hep oradaydı. Kafamın içinde. Kalbimde. Rüyalarımnda.

"Sayılır." Bir omzumu silktim. "Beni rahatsız etmeye başladı... tüm kusurlarımın ve eksikliklerimin işaret edilmesi. Kilomu düşük tutmak zorunda kalmak."

Gülmeye başladı. Sonra daha sert güldü. "Bu çok saçma."

"Hangi kısmı?"

"Hepsi, Remy. Bütün boktan hikâye." Başını yastığa yasladı. "Sıska ve kusursuzsun ve çok iyi görünüyorsun. Rüyalarımnda bile daha iyi. Tüm anılarımdan daha iyi. Ve ne var biliyor musun?"

"Ne?"

Başını eğdi ve bir gözünü kapattı. "Seni olduğun gibi sevdim."

Ve ben seni olduğun gibi sevdim. Geçmiş zaman kipi dikkatimden kaçmamıştı. "Peki ya şimdi? Benden hâlâ hoşlanıyor musun?" Bu soruyu sormak beni çok

savunmasız, tüm eski güvensizliklerim yüzeye çıktı.

"Artık seni tanımıyorum, Remy. Sen bir süper modelsin. Bir rock yıldızıyla yaşıyorsun..."

"Ben hâlâ benim."

"Belki de benimdir. Artık ben değilim. Ya da... Ben değilim..." Elini havada salladı. "Ben senin aşık olduğun adam değilim. O adam her kimse artık yok."

Ama orada bir yerde olduğunu biliyordum. Arada sırada, birlikte sörf yaparken onu görür gibi oluyordum. Bu bana umut veriyordu. Kendimi geçmişten kalıntılar çıkarıp onları gün ışığına çıkarmaya çalışan bir kazı makinesi gibi hissediyordum. Bundan nefret ediyordum. Birbirimizle eskiden olduğu gibi konuşamamaktan nefret ediyordum. Çok fazla birikmiş kızgınlık, öfke ve incinme vardı.

"Sen..." Şarabımdan bir yudum daha aldım ve bir sonraki sorum için kendimi hazırladım. Gerçekten, daha sert bir şey almalıydım. Tekila, belki. "Hapishanede iyi miydin?"

İrkildim. Bu ne anlama geliyordu ki? Bir insan hapishanede nasıl 'iyi olabilirdi', özellikle de Shane gibi hayattaki iyi şeyleri bilen bir adam. İyi bir insan kazara birini öldürmüştü. Kaderin korkunç bir cilvesiyle, bir yumruk kavgası korkunç bir şekilde ters gitmişti. Shane'in büyüdüğü yer

Sokaklar ve ben hep bunun onun için işleri çok daha zorlaştıracığını düşünmüşümdür. Tanıdığım bazı serseriler gibi asla bir haydut ya da serseri olmamıştı. Russell gibi. Ya da bir zamanlar yaşadığım boktan mahallelerde rastladığım keşler ve torbacılar gibi.

"Gayet iyiydim. Başımı eğdim. Zamanımı doldurdum. Okuduklarımla arayı kapatmalıyım."

"Yani kimse sana zorluk çıkarmadı mı?"

Gözlerini kısmıştı. Bunu neden sorduğumu ya da bu soruları neden sorduğumu bilmiyordum, Shane'in güzel olması ve hapishanede neler olduğunu duymuş olmam dışında. Tanrım, eğer biri ona bulaşırsa, bu beni öldürürdü.

"Bu konuda konuşmayı kes, Remy. Bitti artık. Bitti. Geride bıraktım."

Nefesimi bıraktım. "Özür dilerim."

"Sadece sesini duymak istedim..." Gözleri kapalıydı. "Tek istediğim buydu ve şimdi gidip tüm bu saçmalıkları gündeme getirmek zorunda kaldın."

Bununla başa çıkabileceğimi, onunla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm ama yapamadım. Kadehimdeki şarabın geri kalanını büyük bir yudumda bitirerek ayağa kalktım ve yanından geçip gittim. Bu konuşma için daha fazla şaraba ihtiyacım vardı.

Eli dışarı fırladı ve bileğime dolandı. Beni geri çekip kucağına oturttu, sarhoşluğuna rağmen refleksleri hâlâ gayet iyi çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Kucağından inmeye çalıştım ama beni daha sıkı tuttu ve gitmeme izin vermedi.

"Remy. Burada kal. Beni bırakma." Mücadele etmeyi bırakmamı sağlayan onun ses tonuydu. Ham. İşkence. "Sana ihtiyacım var."

Gözleri kapüşonlu ve şehvet sarhoşuydu. Ağzını benimkine doğru eğdi ve dili dudaklarımı aralayarak ağzımın içinde gezindi. Gözlerimi kapattım ve kollarımı boynuna dolayarak öpücüğü derinleştirdim. Tadı tekila, misket limonu ve en sevdiğim anılarım gibiydi. Eli atletimin altından, karnımın ve kaburgalarımın üzerinden geçti ve göğüslerimden birini kavradı. Meme ucumu çimdikledi ve öpücüğünün yuttuğu küçük bir inilti çıkardım. Meme ucumu tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde çimdikledi ve bacaklarımın arasında sıcaklık birikti, vücudum kıvrandı. Kalbim göğsüme çarpıyordu ve nefeslerim küçük pantolonlarda çıktı.

"Seni istemekten kendimi nasıl alıkoyacağımı bilmiyorum," dedi sesi boğuklaşarak.

Asla durmanı istemiyorum.

Eli saçlarıma dolandı ve açlıktan  l yormu  gibi  p   t k,  p   lerimiz a       ve a , asla yeterli değil, ellerimiz aynı anda her yere dokunmaya  alı ıyor. Kafamın arkasında bir yerlerde bir uyarı sesi bana buna bir son vermem gerektiğini söylüyordu. Shane sarho tu ve ne yaptığını bilmiyordu. Ama ben durdurmadım.

Parmaklarım kot pantolonunun d   melerini açmak için u ra tı ve o da bir eliyle s tyenimin kancasını açarak g   slerimi serbest bıraktı. Birbirimizin kıyafetlerini çıkaracak kadar uzun süre ayrı kaldık ve sonra dudaklarımız ve ellerimiz tekrar birbirini buldu. Beni yukarı kaldırdı, bacaklarım beline dolandı ve a zım onunkiyle birleşti. Sırtım koltuk minderlerine çarptı ve o üzerimde diz çöküp kalçalarımı ayırıp aralarına yerle irken kirpiklerimin arasından ona baktım.

"Beni  zledin mi?" diye sordu muzip bir sırıtı la.

Ben bir yanıt olu turamadan, parmağı duvarlarımın içinde tünel açtı ve ben bir iniltiyi ısırdım. Kan başımdan bir dalga gibi fırladı ve doğrudan içime aktı. Parmağını çekti, içindeki ıslaklı ı emerken gözlerimi izledi.

"Senin tadını hatırlıyorum."

"Her şeyi hatırlıyorum," diye fısıldadım, gözlerinin kararmasını izlerken.

A a ı uzandım, onu girişime hizaladım ve  ne doğru iterek anında içime gömüldü. Kabzasına kadar gömüldükten sonra ba ı boynuma d   t , dişleri yumuşak tenimi ısırdı ve köprücük kemi imi sıyırdı.

Geri çekilerek baca ımı tuttu ve daha da derine girebilmek için kanepenin arkasına koydu. Sonra sert, derin ve hızlı bir şekilde hareket etti, vücudumu yırtan hisler beni çılgına çevirdi. Tırnaklarım sırtının küçük kısmına battı, her pompalamada kalçalarını döndürüp çok iyi hatırladı ı tatlı bir noktaya vurdu unda dudaklarımdan inilti ve inlemeler koptu. Yüzünden ter damlıyordu, vücutlarımız terden kayganla mı tı ve gözeneklerinden sızan alkolün kokusunu alabiliyordum ama umurumda değildi. Onu istiyordum. Hem de çok. Ona *ihtiyacım vardı*. Buna. Bize. Bana vermesi gereken her şeyi istedim, yeterli olmadığını bilsem bile.

Başını kendime doğru çektim ve di lerimi alt duda ına geçirdim. Hırladı, sesi doğrudan içime bir sarsıntı gönderdi.

Duvarlarım onun etrafında sıkıla tı ve parmağını klitorisime bastırdı. "  te bu, bebe im. Sikimin her yerine bo al." Patladım, vücudum sarsılırken onun adı ayrılmış dudaklarımdan kaçtı. Shane kısa bir süre sonra homurdanarak ve içime vurarak onu takip etti, orgazm devam ediyor gibi görünüyordu.

Daha sonra, kalbimin atışları yavaş yavaş normale dönene kadar, kardeşimin havuzunun yanındaki Fas verandasındaki kanepede kemiksiz bir şekilde uzandık. Parmaklarım boş boş onun saçlarıyla oynadı, sırtını okşadı ve buraya sadece sarhoş olduğu için geldiği gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Başını göğüslerimden kaldırdı ve bana tembel, yarı sarhoş bir gülümseme verdi. "Bunu özlemişim."

Bu. Siz değil. Biz değiliz. Bu. Seksi özlemişti.

Hiçbir uyarıda bulunmadan içimden çekildi ve bana bu kayba, bu kadar yıkıcı hissettirmemesi gereken bu boşluğa alışmam için zaman tanımadı. Kapalı göz kapaklarımdan sıcak, sessiz gözyaşları süzüldü.

Neyim vardı benim?

"Bebeğim," diye mırıldandı ve bebeğin kim olduğunu merak ettim çünkü ben değildim. "Oh kahretsin."

Shane bana baktı, ifadesi o kadar ciddiydi ki bir an paniğe kapıldım.

"Neyin var?" diye sordum. Ellerimi yüzüne götürüp başparmaklarımı elmacık kemiklerine sürterek sordum. Tanrım, onun yüzünü seviyordum. Her şeyini seviyordum.

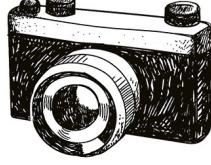
"Hiçbir şey kullanmadım."

"Sorun değil. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Gözleri kısıldı ve sesi öfkeli bir hırıltıya dönüştü. "Neden? Rock yıldızıyla mı yatıyorsun?"

"Hayır. Sana olmadığımı söyledim zaten." Buraya sarhoş bir şekilde gelip tüm bu duyguları harekete geçirmesine ihtiyacım yoktu. Geçen yıl beni hiç düşünmeden biriyle yatan oydu. Onu üstümden iterek altından sıyrıldım.

REMY



I Kıyafetlerimi yerden topladım, atletimi ve iç çamaşırımı giydim ve Shane'in kıyafetlerini ona doğru fırlattım.
"Komik olan ne biliyor musun?" dedi, sesi hiç de eğlenmiş gibi çıkmıyordu.

En azından. "Buraya geri döndün... davetsiz... tasarımcı kıyafetlerin ve pahalı arabanla, paranla ve rock yıldızı yaşam tarzınla gösteriş yaparak... bunu yüzüme vurarak..."

Onunla yüzleşmek için döndüm, içimde kabaran öfke tüm bedenimi titretti. "Senin için geri geldim ve paramla hava atmıyorum. Sana yardım etmeye çalışıyordum."

Kot pantolonunu yukarı çekti ve yüzüme doğru ilerledi. "En son bana *yardım etmeye* çalıştığında altı yıl hapis yattım."

Sözleri ve sesinin sert tonu karşısında nutkum tutulmuş bir halde ona bakakalmıştım. Bu gerçekleşiyordu. Sonunda oraya gidiyorduk. Kendimi durduramayınca, kendimi savunmak için ayağa kalktım. "Seni durdurmaya çalıştım. Tristan'ın peşinden gitmeni hiç istemedim-"

"Bana yalan söyledin, değil mi? Bana okulda seni rahatsız etmediğini söyledin. Başka ne konuda yalan söyledin?" Gözleri yarığa dönüştü ve çenesi sıkıştı.

Benden nefret ediyor.

Bu düşünce ciğerlerimdeki havayı söndürdü.

"Sarhoşsun. Bu konuşmayı şimdi yapmayacağım." Masadan telefonumu aldım ve evin içine doğru yürüdüm, giderken ışıkları açtım. "Gitmelisin," dedim sesimin titremesinden nefret ederek. "Sana bir Lyft çağıracağım-"

Beni çevirdi ve geriye doğru yürüttü. Sırtım duvara çarptı ve avuç içlerini başımın iki yanında düzleştirerek beni hapsetti.

"Ben. Sevdim. Seni. Sana işleri yoluna koymanın bir yolunu bulacağımızı söylemiştim. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Seninle birlikte olmak için yapamayacağım şey yoktu. Bana doğruyu söylemek yerine, lanet kalbimi kırdın." Yıllardır bastırılmış öfke yüzeye çıktı ve erimiş lav gibi patladı. Isı ve gerginlik dalgalar halinde üzerinden yuvarlandı.

"Ben de kendi kalbimi kırdım. Senin için en iyi şeyi yaptığımı sanıyordum." Buna inanmasını o kadar çok istiyordum ki. Gözlerimi onunkilere diktim ve gözlerindeki öfke parıltısıyla irkildim.

"Bana zerre kadar inancın olsaydı, bırakırdın ben hallederdim." "Her zaman beni kurtarmak zorunda olmandan bıkmıştım. Her zaman beyaz şövalye." İtirazlarım şimdi çok zayıf geliyordu ama doğruyu söylüyordum.

"Seni umursadığım için özür dilerim." Burun delikleri alevlendi ve nefesindeki bira ve likör kokusunu alabildim. Ter, seks ve kendi baş döndürücü kokusu gibi kokuyordu. "Bunun için özür dilemem mi gerekiyordu?"

"Hayır. Değişiklik olsun diye sana yardım etmeme izin vermen gerekiyordu. Senin de bu işe karışmaman gerekiyordu."

"Bana Tristan'ın bana nasıl yardım etmesi gerektiğini açıkla." İnanılmaz bir şekilde güldü. "Hak ettiğin tek şeyin bu olduğunu mu düşündün? Neden sana bunu yapmasına izin verdin? Neden, Remy?" Sesi alçak ve çelik gibiydi ve beni derinden yaraladı. "Onunla dövüştün mü? Yumruklayıp tekmeledin mi? Yoksa sadece arkana yaslanıp sineye mi çektin?"

Tristan'la geçirdiğim o gecenin anısıyla savaşıyor onu tutmaktan kurtulmaya çalıştım. Shane vücudunun uzunluğunu benimkine doğru bastırdı ve çenemi kavrayarak yüzümü ona doğru eğdi. Akmayan yaşlar gözlerimde yüzüyor ve onun yüzünü görmemi engelliyordu. Sevdığım ama tanımadığım bir yüz.

"Benimle dövüşebiliyorsun ama onunla dövüşemiyor musun? Neden dövüşmedin Remy? Neden ona ne söylediğinin umurunda olmadığını söylemedin? Seninle ilgilenmek benim sorumluluğumdur. Suçu üstlenmek benim sorumluluğumdur. Yasalara göre reşit değildin. Rıza göstermek için çok gençtin."

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı. "Öyle olmadı. Bunu biliyorsun."

"Ne kadar zamandır... ne zamandır seni rahatsız ediyordu?"

"Ne önemi var ki?" Artık bunların hiçbir önemi yoktu. Bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamazdık.

"Hayatında bir kez olsun doğruyu söyle Remy," diye bağırdı. "Bu. Önemli."

Derin bir nefes aldım ve başımı çevirdim. "On birinci sınıfta beni hedef aldı. Beni istediğini söyledi... tıpkı annem gibi bir fahişe olduğumu söyledi. Ona beni asla elde edemeyeceğini söyledim. Bilmek istediğin bu mu Shane? Neden onun peşinden gitmek zorundaydın? Seni durdurmaya çalıştım." Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve düşmelerine engel olamadım. Tüm hayallerimiz. Artık ölü olan Tristan Hart yüzünden tüm geleceğimiz yok olmuştu. Bunlar nasıl olabilirdi?

"Neden, Shane?" Gözlerimi sıkarak kapattım, en kötü kabuslarımın malzemesi haline gelen bir zamana ve yere geri döndüm. "Neden onun peşinden gitmek zorundaydın?"

Shane geriye doğru sendeledi, ayaklarının üzerinde sallanıyordu, sanki olan biten her şeyin gerçekliği şimdi yüzüne çarpıyormuş gibi sarsılıyordu. "Çünkü seni incitti. Senin için savaşmaya değer olduğunu düşünmüştüm. Öyle miydin, Remy? Söyle bana. Uğruna savaşmaya değer miydin?"

Shane bu kadar acımasız olmayı ne zaman öğrenmişti?

Okyanusun özelliği de buydu. Vahşi ve öngörülemezdi. Tehlikeli olabilirdi, merhamet göstermezdi. Shane bir keresinde bana okyanusa sırtını dönmenin hata olduğunu söylemişti. En sevdiğin şey seni yok edebilir. Ve Shane... o hala benim okyanusumdu.

Bacaklarım titreyerek duvara yaslandım ve yüzündeki duyguları izledim. Şu anda o kadar üzgün ve kaybolmuş görünüyordu ki, tek yapmak istediğim bunu düzeltmekti. Yılları geri sarmak ve hayatı sevdiği zamanlara geri dönmek. Beni sevdiği zamanlara.

"Remy, buraya nasıl geldik?" diye sordu, sesi duygu yüklü çıkıyordu. Başı omuzlarının arasına düştü ve ensesini ovuşturdu. Onu acı içinde görmeye dayanamıyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Gözyaşlarım yüzümden akıp onun çıplak göğsünü ıslatırken kelimeleri tekrarlayıp durdum. Kollarını bana doladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. Dünya etrafımızda dönerken ve hoparlörlerden Pearl Jam'in "Better Man" şarkısı çalarken birbirimize tutunduk. Çok kırılmıştık.

Bunu düzeltebileceğimize nasıl inanabilirdim ki? Bir zamanlar birlikte yaşadıklarımız -iyi yanlarımız- uzak bir anıdan başka bir şey değildi. Ama benim olduğu zamanlar, bildiğim en güzel şeydi.

Shane'in elleri sırtımdan aşağı kaydı ve ellerini kalçalarımın arkasına dolayarak beni yerden kaldırdı. Bacaklarım beline dolandı ve yürümeye başladı. Beni oturma odasına ve merdivenlere kadar taşıdı, yürüyüşü sarhoş ve dengesizdi. Ama yine de beni taşıması için ona güveniyordum. Beni düşürmeyeceğini biliyordum. Tökezleyip düşmeyeceğini biliyordum. Ona her zaman güvenmiştim. Hayatımla. Kalbimle. Ruhumun sırlarıyla.

"Ne yapıyorsun?" Yüzüne bakmak için geri çekilerek sordum. "Odan nerede?" Ona soldaki son kapı olduğunu söyledim. "Sadece Bu gece. Bunu daha iyi hale getirebilirsin Remy."

Bunu nasıl daha iyi yapabilirim bilmiyorum.

Beni yatağa attı, külotumu yırttı ve bir kenara fırlattı. Sonra soyundu ve beni becerdi. İşte böyle hissettirdi. Sadece seks, aşk olmadan. Tek fark Shane'i hâlâ seviyor olmamdı. Onu umutsuzca ve trajik bir şekilde seviyordum.

SHANE



"I Denizde ölmek istiyorum," dedi babam
yemekte. "Neden ölmekten
bahsediyorsun?"

"Son dileklerimi bilmeni istiyorum."

Tabağımı ittim, artık aç değildim. "Diğer son
dileklerin neler?" Remy sordu.

Sözüne sadık kalarak her akşam yemeğe gelmeye devam etti. Sarhoş bir
şekilde evine gitmeden önce onun yanında olmanın zor olduğunu
düşünmüştüm ama bu gerginliğin yanında hiçbir şeydi. O gece dışarı
çıkmayı planlamamıştım bile. Artık Costa del Rey'de sosyalleşmiyordum.
Ama Oz, özellikle boktan bir iş gününün ardından işten eve dönerken
aramıştı. Bütün gün Remy'yi ve hapishanede geçirdiğim süreyi
düşünmüştüm. Tahliyemin birinci yıl dönümüydü ve hayatımı toparlamaya
bir yıl öncesinden daha yakın değildim. Aslında şimdi her şey çok daha
kötüydü.

Biz bardayken, bazı insanların dedikodularına kulak misafiri olmuşum.
Boş dedikodulara hiç aldırış etmezdim ama şimdi bana yönelik olduğu için
görmezden gelmek zordu.

Costa del Rey'in altın çocuğunu öldüren profesyonel sörfçüydim. Ben
'aklını kaçıran ve Tristan Hart'ın kafasını kendi evinde kayalara vuran'
adamdım. Dedikodu değirmenine göre, tahrik olmadan.

Hayatımı sikeyim.

Böylece, bir bira beş ya da altıya ve bir tekila shot da çok fazlasına
dönüşmüştü. Bildiğim bir sonraki şey, Remy'nin kapısının önünde
durduğum ve her şeyi daha iyi hale getirmesini istediğim. Kırık kalbimi
iyileştirmesini. Bulmak

Yol boyunca bir yerlerde kaybettiğim parçalarımı. Karanlığımı biraz ışık getirecektim. Planladığım gibi gitmemişti. Sarhoşken aklıma gelen fikirler o an çok iyi görünse de genellikle ertesi sabahın pişmanlıklarına dönüşürdü. İşte bu noktadaydık. Bir kaya ve zor bir yer arasında.

Babam, ölümün uzak bir ihtimal gibi bile gelmediği güzel bir yaz akşamında son dileklerini paylaşırken, "Evi duygusal nedenlerle elinde tutma," dedi. "Bu bir gayrimenkul. Sat onu. İstedini al ve istediğin yerde yaşa. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Evet, anladım."

Teoride bunları kabul etmek çok kolaydı ama ben bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. Hangisinin daha zor olduğunu bilmiyordum; annemi aniden ve beklenmedik bir şekilde kaybetmek mi yoksa babamı kaybedeceğimi bilmek mi? Bu zamanı onun burada olmayacağı güne hazırlanmak için kullanmalıyım ama Remy'ye bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi söylediğimde dürüst davranmıştım. Bunu nasıl yapacağım konusunda *gerçekten* hiçbir fikrim yoktu.

Ben de Remy ve babamın yardım etmeye çalışmasını engelleyerek yemek tabaklarını masadan kaldırdım. Babamın tabağındaki daha fazla yenmemiş yemek çöpe gitti. Tabakları bulaşık makinesine yerleştirdim ve tezgahı sildim, babam ve Remy'nin kahkahaları açık cam kapılardan içeri süzülürken onlara tekrar verandada katıldım. Erkek gibi davranmalıyım. Bu bokla yüzleşmeliydim.

"Jimmy?" Remy söyledi.

Bakışlarım önce ona, sonra da masanın karşısındaki babama kaydı. Belli ki konuşmanın bir kısmını kaçırmıştım.

"Sorun nedir?" Dedim, yüzünü incelerken içimi bir endişe kapladı. Bana boş boş baktıktan sonra kafasını salladı, kendine gelmeye çalışıyordu.

"Yok bir şey. Sadece bu konuşmayla nereye varacağımı unuttum." Kendi kendine kıkırdadı ve bir sigara yaktı. Komik değildi, bu yüzden onunla birlikte gülemedim.

Kısa süreli hafızası zayıflıyordu. Son birkaç haftadır bunu fark ediyordum. Yirmi yıl önce olan bir şeyle ilgili bir hikaye hatırlıyor ama garaja ya da mutfığa neden geldiğini tamamen unutuyordu. Ya da o sabah kahvaltı yapıp yapmadığını. Bunu yaşına bağlıyordu. Ben ikna olmamıştım. Remy ona şoförlük yapmayı teklif etmişti. Büyük sürpriz, onu reddetti.

"Bugün Dylan'la konuştum," dedi babam, sandalyesinde dinlenirken, yüzü akşam güneşine dönüktü.

"Ne hakkında?" Merakımı uyandırarak sordum. "Yeni bir uygulama üzerinde çalışıyor."

"Öyle mi?" Remy ofladı pufladı. "Tanrım, bana hiçbir şey söylemiyor. Ne tür bir uygulama?"

Babam esrarını kaldırdı. "Kenevir. Tıbbi amaçlar için."

Sandalyeme geri yaslandım ve güldüm. Sonra biraz daha güldüm. Şu adam. Her işte parmağı vardı. "Otuz yaşına geldiğinde Costa del Rey'in yarısına sahip olacak."

"Hayattaki amacının bu olduğundan oldukça eminim," dedi Remy kesin bir ifadeyle.

Dylan'ın bana bir iş teklifi yaptığını Remy'ye ya da babama söylememiştim. Remy'nin kardeşiyle iş yapmak konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Ya da bunun düşünebileceğim bir şey olup olmadığından. Sermayem yoktu ve hiçbir banka bana kredi vermezdi ama o parasını uzun vadeli bir işe yatırmak istiyordu. Ona düşüneceğimi söyledim, ama bu bir sözden çok baştan savmaydı.

Bugünlerde söz verme alışkanlığım yoktu.

Remy'yi hâlâ istiyordum, bu değişmemişti ama onu tekrar sevmeye izin vermekten korkuyordum. Şimdiye kadar çok şey kaybetmişim ve eğer onu tekrar kaybetmek için içime alırsam kalbim bunu kaldıramazdı.

Arafta kalmıştık, çalkantılı geçmişimiz ve belirsiz geleceğimiz arasında sıkışıp kalmıştık. Remy St. Clair gibi bir kıza ne sunabilirdim ki? Bir yıkım şirketinde amelelik yapıyordum, çocukluk odamda uyuyordum ve hüküm giymiş bir suçlu olduğum için bankadan kredi bile alamıyordum. O ise para içinde yüzüyor, dünya ayaklarının altındaydı ve New York'ta bir rock yıldızıyla yaşıyordu.

Ona verecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Kendime bile.

"İşe yaramayacak," dedi babam daha sonra, Remy gittikten ve babamla ben hâlâ dışarıda verandada oturduktan sonra.

"İşe yaramayacak olan ne?" Ayın bulutlar tarafından kovalanmasını izleyerek sordum.

"Kendine yalan söylemeye devam edemezsin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Neden bahsettiğini biliyordum. Babamın, ayrıntıları bilmeden bir sorunun özüne inme gibi esrarengiz bir yeteneği vardı. Gözlem yeteneği hâlâ yerindeydi.

"Remy. Onu hâlâ seviyorsun. O da seni hala seviyor."

"Geçmişte aşk hayatıma bu kadar karıştığını hatırlamıyorum."

"Ben hiç yapmadım. Her zaman bu işin dışında kaldım. Ama zaman değişti. Seni mutlu görene kadar ölmeyi reddediyorum."

Sanki ne zaman öleceğine karar verme gücü varmış gibi. Bu iyimserliğin yepyeni bir seviyeye taşınmasıydı. Ve böylece ayağa kalktı, omzuma vurdu ve beni verandada yalnız bıraktı.

Garajdaki şekillendirme bölmeme çekildim -duvarları gece mavisine boyamıştım- ve ışıkları yaptığım panoya tuttum. Dylan St. Clair içindi, tüm insanlar için. Onu sörf yaparken izlemiştim. Çok hızlı ve sert sörf yapıyordu. Dylan aslında benimle konuşmuş ve ihtiyaçlarını iletmişti. Sert dönüşler yapabilecek ve dar geçişlere uyabilecek hızlı bir şey istiyordu, ben de bunu yapmaya çalışıyordum. Onun için yaptığım kısa tahta - beş ayak sekiz - hızlı ve manevra kabiliyeti yüksek olacaktı. Biraz hız yapmak istediğinizde patenli olacak, ancak kuyruğa geri adım atıp dikey duvarı çekişleyebilecektiniz.

Çalışmayı bıraktığımda saat gece yarısını geçmişti ve Remy'den cevapsız bir çağrı almıştım.

Onu geri aradım, eskiden benim olan hamaktaki yerimden gece gökyüzündeki yıldızları seyrediyordum. Remy ile sayısız telefon konuşması yaptığım hamak... Hâlâ sınırları aşmamaya çalıştığımız zamanlarda bu hamakta yaptığımız diğer şeylerden bahsetmiyorum bile. Dokuz yıl önce. Sekiz yıl önce. Yedi yıl önce.

"Merhaba."

"Merhaba."

İkimiz de güldük ve sonra birkaç dakika sessiz kaldık, sadece birbirimizin nefes alışverişlerini dinledik.

"Aklında ne var, Ateşböceği?"

"Sen. Başka?"

"Peki ya ben?"

"Buraya gelebilir misin?"

Elimi yüzümde gezdirdim. "Neden?"

"Dylan evde değil. Uzun bir hafta sonu için Cabo'ya gitti. Sienna ile."

"Hâlâ birlikteler mi?" Şaşırarak sordum.

Bir kahkaha attı. "Kim bilir? Pek bir şey paylaşmıyor. Karmaşık olduğunu söyledi."

"Anlayabiliyorum."

Remy bu konuda yorum yapmadı. "Sadece düşündüm ki... belki birlikte biraz zaman geçirebiliriz ve... bilmiyorum..."

"Zamanımız olsa ne yapardık?" "Oh, bilirsin işte... şeyler."

Bir kahkaha attım. "Söylemeye çalıştığın şey azgın olduğun ve bunun bir seks çağrısı olduğu."

"Unut gitsin. Aptalcaydı-"

"Yakında bitecek."

"Yapacak mısın? Oh. Tamam. Tamam. Görüşürüz o zaman." Adımı söylediğinde aramayı kesmek üzereydim.

"Öyle mi?"

"Biraz dondurma getirir misin?"

Güldüm. "Ne yapabileceğime bakarım."

Ön kapıyı açtığında ona bir torba mango uzattım.

Kulpları ayırdı ve plastik torbanın içine baktı. "Mangolar mı?" "Senin için daha iyi ve ben mangoları yedikten sonra parmaklarımın suyunu emebilirsin.

onları sana yedireceğim."

Kızarak, mango torbasını da yanına alarak arkasını döndü. Dondurma poşetini sakladığım begonvilin arkasına uzandım ve onunla mutfakta buluştum. Dondurmanın gerekli olmadığı ortaya çıktı, ben de onu dondurucuya koydum.

"Ne yapıyorsun?" Tişörtünü çıkarıp yüzüme fırlatırken sordum. Tişörtü yakalayıp yere düşürdüm, atılmış giysilerin ve dantelle kaplı mükemmel kıcının izini takip ederek yüzme havuzuna gittim. Sırtı bana dönükken, gece yarısı siyah saçlarının vahşi dalgaları havuz ışıklarında mavi mavi parlıyordu, külotunu indirdi ve bir kenara attı. Çıplak omzunun üzerinden bakarak, havuza dalmadan önce bana Mona Lisa gülümsemelerinden birini verdi.

Görünüşe göre, oyundaydım çünkü tişörtümü başımın üzerine çektim ve şortumu aşağı ittim. Aletim kararları veriyordu. Geçen gece sarhoş olabilirdim ama Remy'nin içine gömülmenin ne kadar iyi hissettirdiğini unutacak kadar sarhoş değildim. Ayrıca ona söylediğim ve sonradan pişman olduğum şeyleri de unutmamıştım.

Çırılçıplak havuza daldım ve Remy'yi aramak için suyun altında yüzdüm. Havuzun ortasında suda yürüyen bir ördek gibiydi. Elimi bileğine dolayarak onu suyun altına çektim. Kollarını savurarak çırpındı ve göğsümü bir duvar gibi kullanmaya çalıştı.

diğer ayağı. Bileğini bıraktım ve onu belinden yakalayıp kendime doğru çektim, Remy'nin saçları başına yapışmış bir halde sıçrayarak yüzeye çıktık.

Ellerimden kurtuldu ve havuzun kenarına doğru yüzerek elleriyle havuzu kavradı. Onu kollarıma hapsedtiğimde bana doğru döndü. Ereksiyonum karnına baskı yapıyor, onu ne kadar çok istediğimi acı verici bir şekilde belli ediyordu. Bacaklarını belime doladı ve kollarını boynuma doladı.

"Ne yapıyoruz, Remy?" Kısmen meraktan ama çoğunlukla kendimi korumak için sordum.

"Açık olduğunu düşünmüştüm."

"Oyunun kurallarını açıklayın ki anlaşılim."

"Seks ve sörf. Senden tek istediğim bu. Bu kadar basit. Herkes oynayabilir."

Aramızda basit bir şey yoktu. "Karşılıksız seks mi istiyorsun?" Açıklığa kavuşturmak için sordum.

Başını salladı.

"Bingo." "Ben saçmalık diyorum."

Kara kaşları kalktı. "Nasıl istersen öyle de. Buna hazır mısın, değil misin?"

"Açıkçası ben buna hazırım."

"Evet, bunu hissedebiliyorum. Sahilde seks yapmıştık. Havuzda sekse ne dersin?"

Parmaklarım çıplak kıcının yanaklarına saplandı. "Ben senin ilkin olur muyum?" Bana hınzırca bir sırıtış attı. "Bilmek istemez miydin?"

"Oyunun yeni kuralı. Ben bir soru soracağım, sen de dürüstçe cevap vereceksin." "Bu iki şekilde de geçerli mi?"

Başımı salladım. "Sadece evet ya da hayır soruları."

Çenesine vurdu. "Tamam. Bu evet demek."

"Oyun başlasın." Bizi döndürdüm ve onu üzerimden fırlattım. Havaya uçtu ve bir sıçramayla suya çarptı.

Yüzeye çıktığında "Ne oluyor be!" diye bağırdı.

"Beni istiyorsan, gel ve al." Kollarımı havuzun kenarından sarkıttım ve bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmek için bekledim.

Bana ters ters baktıktan sonra havuzun diğer ucuna doğru yüzdü ve kendini dışarı attı. Tüm çıplaklığıyla havuzun çevresinde dolaştı, kalçaları sallanıyordu, duruşu mükemmeldi, yüzünde hiç görmediğim bir ifade vardı.

Daha önce de görmüştüm. Yırtıcı. Benim için geliyordu. Islak saçları göğüslerini kısmen örtüyordu ve bakışlarım güneye, gergin karnına, kalçalarına, leğen kemiğine ve daha birkaç dakika önce belime dolanmış olan uzun bacaklarına kaydı. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi ve gözlerimi ondan alamıyordum. Bütün kan kafamdan çıkıp doğruca sikime aktı. Taş gibi sertleşmiş, suyun yüzeyinde sallanıyordu.

Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tehlikeli olduğunu hissediyordum. Bu yüzden ben de katıldım. Eski alışkanlıklar zor ölür.

Üstümde yükseliyor, bana güzel amının en iyi görüntüsünü veriyordu. İçinde olmak istiyordum ama havuzda değil. Balonunu patlatmaktan nefret ediyordum ama böyle bir şey olmayacaktı. Kayganlaştırıcı meselesi ya da eksikliği, bunu sanıldığından çok daha az zevkli hale getiriyordu. Bunu on altı yaşına bastığım yaz anlamıştım ve aptalca hatalarımı tekrarlamamıza gerek yoktu. Havuz güvertesinden tişörtümü kaptım ve ayaklarının dibine serdim.

Elimi sallayarak "Otur," dedim.

Remy önümdeki havuzun kenarına oturdu, bacakları suyun içinde sallanıyordu. Bacaklarından birini sudan çıkardım ve ayağını düz bir şekilde önce güverteye sonra da diğerine koydum. Dizlerini birbirinden ayırarak ellerimi altından geçirdim ve poposu tam yüzümün önüne gelene kadar onu kendime doğru çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Tatlımı yiyorum." Dilim onun yumuşak kıvrımlarına daldı ve sonra ziyafet çektim.

Bu anlaşmanın üzerinden bir hafta geçmişti ve bunun gerçekten işe yarayacağına ya da Remy'nin bundan daha uzun süre mutlu olacağına dair hiçbir yanılsama içinde değildim. Her ne yapıyorsak geçici olduğunu hissediyordum. Bana kardeşinin evinin anahtarlarını vermişti ve gece geç saatlerde, gecenin karanlığında onun odasına giriyor, arkasındaki yatağa tırmanıyor ve içine kayıyordum. Hala yarı uykudayken bile bana uzanır, ağzı ağzımı arar, öper, emer ve ısırırdı. Benim için her zaman çok hazırdı. Islak, sıcak ve istekli.

Onu beceriyordum ve sonra onu terk ediyordum, asla geceyi geçirmiyordum. Hiçbir duygu olmadan sadece sevişiyormuşuz gibi davranmak daha kolaydı ama ikimiz de daha iyisini biliyorduk. Benden hiçbir söz istemedi. Benden hiçbir şey istemedi. Bu da beni bir pislik gibi hissettirdi. Remy'yi tanıyordum ve derinlerde bir yerde onun gerçekten değişmediğini biliyordum. Bu yüzden, bunun onu incittiğini ve benden daha fazlasını istediğini biliyordum.

Ama ona daha fazlasını verebileceğimden emin değildim.

Burada olduğumu haber vermek için usulca kapıyı çaldım ve yatak odasının kapısını yavaşça açtım. Orta boy yatağı boştu ve yükselen sesleri takip ederek açık Fransız kapılarına ulaştım. Firefly balkonda oturuyordu, bacaklarını çenesinin altına sıkıştırmış, elinde bir kadeh şarap vardı. Ben kendimi onun karşısında yere bırakırken o bir parmağını dudaklarına götürdü. Buradan havuzu kısmen görebiliyorduk ve altımızda devam eden tartışmanın her kelimesi daha da güçleniyordu.

"...her seferinde aynı bok, Sienna. Yirmi beş yaşındasın ve hâlâ babanın karar vermesine izin veriyorsun."

"Bu doğru değil. Sadece durumu idare etmek zorundayım."

"Bu lanet bir durum değil. Davet edilmediğim bir aile düğünü. Hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey değişmeyecek."

Fayanslara çarpan bir şeyin sesi Remy'nin nefesini içine çekmesine ve gözlerini kapatmasına neden oldu. "Ah Dylan," diye fısıldadı.

"Dylan, dur. Lütfen," diye ağladı Sienna. "Seni seviyorum."

"Beni sevmiyorsun," diye bağırdı Dylan. "Hiç sevmedin. Param yokken senin için yeterince iyi değildim. Şimdi param var ve *hâlâ yeterince iyi değilim*."

"Sana bir iyilik yapıyorum. Her dakikasından nefret edersin. Bu resmi bir olay. Smokin giymek ve ailemle sosyalleşmek zorunda kalacaksın ve-"

"Ve sanırım babanın seninle çıkması için seçtiği pislik de bu konuda iyi. Neden benimlesin ki Sienna? Madem seni bu kadar utandırıyorum. Zengin taşralı erkek arkadaşların seni benim gibi sıkıyor mu? Bu yüzden mi daha fazlası için geri geliyorsun? Biraz sertlik, öyle mi?"

"Hayır. Seni seviyorum ve seni kaybedemem. Sahip olduğumuz şeyi geri almak istiyorum." "Bana sahiptin. Her şeye sahiptin. Ama sözünü tutmadın."

"Yapamadım... ailem tehdit etti..."

Bir sandalye havuza uçtu, bir diğeri de ilkinin peşinden hızla geldi ve onları kimin fırlattığını ancak tahmin edebiliyordum. Alt kattaki sahne devam ederken Remy Titanik hakkında bir şeyler mırıldandı. Biz olmamalıydık

Bu konuşmaya kulak misafiri olmak. Remy'yi içeri girmeye ikna etmeye çalıştım ama inatla kıpırdamayı reddetti.

"Deli gibi davranıyorsun, Dylan."

"Beni delirtiyorsun. Bu sefer farklı olacağını söylemiştin. Yalanlar. Hepsi. Lanet olası. Yalanlar. Neden senin yalancı dudaklarından çıkan her şeye inanıyorum?"

"Buraya gelmemeliydim. Tam bir pislisin."

"Ben bir pisliğim ama bana verdiğin her sözü tutmayan sensin. Siktir et Sienna. Benden bu kadar."

"Dylan!" Sienna odunların kırılma sesleri arasında çığlık attı.

Remy ve ben birbirimize baktık ve ayağa kalkıp kapıya yöneldim. "Ben hallederim."

Merdivenlerden koşarak inip açık Fransız kapılarının önünde durduğumda, kırık saksılar ve dökülmüş topraklardan oluşan mezarlığı incelerken hemen peşimdeydi. İki şezlong minderi havuzda yüzüyordu, ahşap çerçeveleri alabora olmuştu. Tik ağacından bir masa havuzun fayanslarına çarpmış, ayaklarından biri kırılmıştı. Çanak çömlek parçaları minibüsümün altında ezildi ve Remy'nin çıplak ayaklarıyla daha fazla ilerlemesini engellemek için elimi kaldırarak durdum.

"Ben temizlerim-"

Ellerimi onunkilere doladım ve onu ayağa kaldırdım. "Ben halledeceğim."

"Shane?" Dönüp bize doğru yürüyen Sienna'ya baktım, solgun saçları havuz ışıklarında parlıyordu. Yüzündeki gözyaşlarını sildi ve zorla gülümsedi. "Merhaba. Seni görmek güzel. Tüm bunlar için üzgünüm. Ben sadece... Dylan ve ben... denemeye devam ediyoruz, anlıyor musun?" İnce omuzları çöktü. "Her şeyi berbat ettim. Yine batırdım."

"Olur böyle şeyler."

Titrek bir nefes aldı ve başını salladı, gözleri Remy'ye kaydı. "Remy. Çok özür dilerim. Arkadaşlığımızın içine ettim ve..." Omuzları titredi ve elleriyle yüzünü kapatarak ağlamaya başladı.

Remy onu kucakladı ve Sienna sanki can simidiymiş gibi Remy'ye tutundu. Saçlarını okşayıp onu rahatlatmaya çalışırken Remy'nin gözleri Sienna'nın omzunun üzerinden benimkilerle buluştu. Bu sahne çok tanıdık geliyordu.

"Gidip Dylan'la konuşacağım."

Remy başını salladı ve ben de arkadaşıyla ilgilenmesi için yanından ayrıldım. Duman kokusunu ve sigaranın kiraz ışıltısını takip ederek Dylan'ı uzakta buldum.

Mülkünün kenarında. Cam çite yaslanıp yanındaki çimlerin üzerine kayarak, viski şişesinin boynuna sarılı elindeki kesiklere ve kanlı parmak eklemlerine baktım. Sigarasından bir nefes çekti ve başını geriye doğru eğerek gece havasına bir duman bulutu üflledi.

"Burayı manzarası için aldım," dedi, çenesini altımızda uzanan Costa del Rey'in tepeden görünen manzarasına ve onun ötesinde gümüş bir ayın altında parıldayan Pasifik Okyanusu'na doğru sallayarak. Sigarasından bir nefes çekti ve şişeyi bana uzattı. Bir yudum aldım, yanmayı hissettim ve sonra ona geri vermeden önce bir tane daha içtim. "Benim içkim daha pahalı. Kıyafetlerim, arabam, lanet olası evim..." Esprili bir şekilde güldü. "Ama ben hala beyaz pisliğim. Hâlâ sinirlendiğimde bir şeyleri kıran ve duvarları yumruklayan bir pisliğim."

Başımı arkaya yasladım ve gökyüzünde salınan yıldızlara baktım. Bir şeyleri kırıp dökmenin ve bir şeyleri -ya da insanları- yumruklamanın hiçbir şeyi çözmediğini deneyimlerimden biliyordum. Sözlü olarak saldırmak ve onların da sizin kadar acı çekmesini sağlamaya çalışmak da öyle.

"Aşk acıtıyor," dedim, sanki gerginliği, hiç geçmeyecekmiş gibi görünen ağrıyı hafifletecekmiş gibi göğsümü ovuşturarak.

"Orospu çocuğu gibi." Şişeyi dudaklarına götürdü ve yudumladı. "Sanırım bu konuda her şeyi biliyorsun. Kız kardeşimi hâlâ seviyor musun?"

Bir kahkaha attım. Bu adamla yaptığım ikinci gerçek konuşmaydı ve ikinci kez kız kardeşini sevip sevmediğimi soruyordu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bana yan gözle baktı, sonra dosdoğru önüne baktı ve sigarasından bir nefes çekti. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldık, kendi düşüncelerimizin içinde kaybolduk. Dylan sigarasını çimlerin üzerinde söndürüp çitin üzerinden attı ve biz de arkadaşça bir sessizlik içinde şişeyi elden ele dolaştırdık.

"Baban için üzgünüm. O iyi bir adamdı."

Onu duyduğumu belirtmek için başımı salladım. "Onun tedarikçisi olduğunuzu duydum."

Dylan gülerek, "Davaya yardımcı olmak için elimden geleni yapıyorum," dedi. "Kötü şeyler içiyordu."

"Bu ne zaman oldu?"

"Sen geri gelmeden önce." Ona baktım. "Jimmy bana hasta olduğunu hiç söylemedi. Remy söyledi."

Rahatlamaya çalışarak omuzlarımı açtım. Bugünlerde o kadar gergindim, o kadar sıkıydım ki, bu çok saçmaydı. "Akşam yemeği için eve uğramalısın."

Bir ara. Seni görmek ister." "Bu
senin için sorun olmaz mı?"

Kaşlarını şaşkınlıkla kalktı. "Neden olmayayım ki?"

Omuz silkti. "Sanki sen ve ben hiç arkadaş
olmadık." "Hiçbir zaman düşmanın olmadım."

Dylan yüksek sesle nefes verdi, bakışları manzaradaydı. "Remy'nin zarar görmesini istemedim. Bütün o saçmalıkların sebebi buydu. Geride bırakılmaktan nefret eder ve ben senin... Senin burada kalacağını düşünmemiştim. Ne zaman gitsen, bir daha geri dönmeyeceğinden korkardı."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Yapmak zorunda değildi. Remy'yi tanıyorum."

"Remy hakkında ne biliyorsun?" Firefly çimlerin üzerinde yanıma oturdu ve dizlerini göğsüne çekti.

Dylan ayağa kalktı ve Remy'nin önünde durdu. "Kendi işine bakman gerektiğini biliyorum."

"Hayatında neler olup bittiğini bana anlatsaydın, konuşmalarına kulak misafiri olmak zorunda kalmazdım."

Dylan kaşlarını çattı ve omzunun üzerinden eve doğru bakarak başını salladı. "Prenses nerede?"

"Eve gitti. Sen iyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim." Uzaklaştı, gölgelerin içinde kayboldu, beni ve Remy'yi Costa del Rey'in ışıklarına bakan yüksek bir palmiye'nin altında otururken bıraktı.

Remy içini çekti ve çitlere yaslanıp tırnaklarındaki cilayı yontmaya başladı. "Neden daha fazlası için geri dönüp durduklarını anlamıyorum. Tek yaptıkları birbirlerini incitmek. Karamsar ve düşünceli dış görünüşünün altında Dylan savunmasız. Hiçbir zaman yeterince iyi olduğuna inanmadı. Sienna gibi birini hak ettiğini hiç düşünmedi. Ama bu doğru değildir. O çok daha iyisini hak ediyor. Sevdiği insanlar için savaştığı gibi onun için de savaşacak birine ihtiyacı var. Tıpkı onun gibi sözlerini tutan birine. Dylan bunu iyi saklıyor ama çok büyük bir kalbi var. Keşke Sienna onu dikkatli bir şekilde ele alsaydı. Ona dünyaları verirdi."

Remy üzgün yüzünü bana doğru çevirdiğinde bunun Dylan ve Sienna'yla olduğu kadar bizimle de ilgili olduğunu anladım. Bunu ona ben yapıyordum. Onu mutsuz ediyordum. Tek istediğim onu mutlu etmek, gülümsediğini görmektir. Onu hayatındaki kötü şeylerden korumaktır. Ama her konuda başarısız olmuştum.

"Bizi nasıl düzelteceğimi ya da işleri nasıl yoluna koyacağımı bilmiyorum," dedi.

"Bazı şeyler düzeltilemez. Bazen baştan başlamanız gerekir."

"Yaptığımız şey bu mu? Yeni biz bu muyuz? Ben senin için sadece istekli bir beden miyim?"

"Hayır. Sen çok daha fazlasısın. Her zaman öyleydin." "Acıtıyor."

"Biliyorum," dedim. "Özür dilerim. Seni asla incitmek istemedim. Sadece hayatımı yeniden toparlamaya çalışıyorum ve bu çok zor," dedim, geri döndüğünden beri ona karşı olduğumdan daha dürüst davranarak. Onunla eskiden konuştuğumuz gibi konuşmak istiyordum. Ona her şeyi anlatabildiğim zamanlardaki gibi. "Bu çok zor."

"Çok üzgünüm. Olan her şey için," dedi. "Sadece senin için burada olmak istiyorum. Senin için burada olmalıyım. Lütfen beni dışlama. Ben hâlâ aynı kızım, biliyor musun? Veda etmekten hoşlanmayan kız. Geride kalmaktan korkan kız."

"Biliyorum. Kim olduğunu biliyorum."

"Bizim için hala bir şans olduğunu düşünerek kendimi kandırarak aptallık mı ediyorum?"

Ona verecek bir cevabım yoktu. Şu anda ben de en az onun kadar kaybolmuş durumdaydım. "Her seferinde bir gün yaşayalım."

Elimi cebime attım ve bana verdiği anahtarları ona uzattım. Onları benden aldı ve elini anahtarların etrafına doladı. "Sanırım bu kötü bir fikirdi."

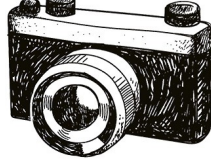
"İyi bir fikir ama bizim için değil."

Yüksek sesle nefes verdi ve başını salladı. "Sanırım hayır. İşe yaramasını istedim. Hiçbir koşul olmadan seks yapmak istedim."

Bizim için asla işe yaramazdı. İlk öpücüğümüzün bile bağları vardı. Ayağa kalktım ve elimi uzattım. Elim tuttu ve onu ayağa kaldırdım, ayakkabılarını giyip giymediğini kontrol ettikten sonra eve doğru yürüdüm, havuzda hâlâ yüzen sandalyelerin ve minderlerin yanından ve Dylan'ın temizlemeye zahmet etmediği verandadaki yıkıntıların etrafından geçtim.

Onu bir öpücükle bıraktım ve veda etmedim. Remy vedalardan nefret ederdi.

REMY



"W

Birbirimiz için iyi olmadığımızı biliyoruz ama bu bir bağımlılık gibi. Birbirimizi bırakamıyoruz. Ama sanırım bu sefer... Sanırım gerçekten bırakmalıyız. Sadece çok fazla." acıtıyor.

Sienna'nın gözleri ağlamaktan şişmişti ve bronz teninin altında solgun bir renk vardı. Dylan'ı sevmenin bedeli ağır olmuştu. Hem ona hem de ona. Yürümeyen bir şeye daha ne kadar tutunmaya çalışabilirdiniz?

"Onun ihtiyacı olan kız ben değilim," dedi, sesi üzgündü. "Olmak istedim. Denedim."

Omzunu benim omzuma yasladı ve bacaklarımız iskelenin kenarından sarkarak kaba ahşap parmaklıkların arasından okyanusa baktık. Burası sörf yapmayı öğrendiğim sahildi. Jimmy'nin bana ve Dylan'a nasıl kürek çekileceğini ve kumda nasıl pop-up yapılacağını öğrettiğini hâlâ hayal edebiliyorum. Dylan Jimmy'nin bize söylediği her şeyi dinlemiş ve şikayet etmeden ya da ukalaca yorumlar yapmadan onun talimatlarını yerine getirmişti. Burası Shane ile sörf yapmayı yeni öğrendiğim o sabahlarda sörf yaptığım plajdı ve bana karşı çok sabırlıydı, kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmadan beni daha iyi bir sörfçüye dönüştüren küçük yorumlar yapıyordu. Burası on yedinci yaş günümüzde sarhoş, kafamız güzel ve keklerden midemiz bulanmış bir halde Dylan'ın gidonunda Sienna ile bisiklet sürdüğümüz plajdı.

Anılar çok acı tatlı şeylerdi.

Kumsal bu erken saatte sessizdi ve bir zamanlar en iyi arkadaşım olan kızın yanında kahvemi içerken martıların suyun üzerinde dalışlarını izledim ve sörfün sesini dinledim.

Sienna'ya "Keşke sizin için her şey daha farklı olabilseydi," dedim ve bunu içtenlikle söyledim. "Keşke her şey yoluna girebilseydi."

"Biliyorum, bebeğim. Taraf seçmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu yüzden seni hiç karıştırmak istemedik. O senin ikizin. Sadakatinin nerede yatacağını biliyordum."

"Ben de seni seviyorum," dedim. "Ve Dylan'ı tanıyorum... her zaman kolay biri değil. Aşk neden bu kadar acı vermek zorunda?"

"Olmamalı. Her zaman olmaz."

"İyi zamanlarınız oldu, değil mi?"

"İyi vakit geçirmeseydik, daha fazlası için geri dönmeye devam etmezdik."

İçimi çektim.

"Ee... sen ve Shane? Olay nedir?"

Tekrar iç çektim. "Hiçbir karşılık beklemeden seks yapmayı denedik."

Sienna homurdandı. "Nasıl sonuçlandı?"

"O kadar da harika değildi. Yani, seks harikaydı. Ama geri kalanı berbattı." Shane'e karşı çok fazla şey hissediyordum ve aşk olmadan seks yapmak beni çok boş hissettiriyordu.

"Zaten sevdiğiniz biriyle bu iş yürümez. Bir geçmişiniz olan biriyle. Jenga kulesini kutuya geri koymaya çalışmak gibi bir şey."

Bunun üzerine bir dakika düşündüm. "Gerçekten öyle mi?"

Güldü. "Ya da... havuzunuz için bir şişme aldığınızda ve onu şişirdikten sonra..."

"Kutuya geri mi

sığdıracaksın?" "Aynen

öyle."

İkimiz de endişelenemeyecek kadar çok gülüyorduk. Sienna gözlerindeki yaşları sildi ve bana gülümsedi. "Seni özledim, bebeğim."

"Ben de seni özledim."

Ama ikimiz de asla eskisi kadar yakın olamayacağımızı biliyorduk. Arkadaşlığımız asla eskisi gibi olmayacaktı. Çok fazla şey olmuştu. Çok fazla geçmiş ve Dylan'ın tarafını Sienna'ninkine tercih etmek zorunda kaldığım çok fazla zaman. Bir pislik gibi davrandığında ya da beni dışladığında bile her zaman onu seçerdim, o benim ruh ikizimdi ve Sienna bunu en başından beri biliyordu.

Bir saat daha konuştuk, onun etkinlik koordinatörlüğü işi ve benim döndüğümünden beri hiç özlemediğim modellik kariyerim hakkında. Bir saat daha konuştuk.

Mankenliğı bırakmanın bu kadar kolay olması komikti. Şimdi sadece hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime karar vermem gerekiyordu.

Sienna'dan ayrıldıktan sonra sahile doğru bir gezintiye çıktım ve Bastian'ın yeni albümünü dinledim, albüme adını veren "Blue Ghost" şarkısını tekrar tekrar çaldım. Bu gerçekten ben miydim? Bastian'ın Los Angeles'ta ilk tanıştığı on sekiz yaşındaki Remy olduğumu ve o zamandan beri çok yol kat ettiğimi düşünmek isterdim ama bazı günler... o kadar emin değildim.

"Seni korudum, Jimmy. İyi mal getirdim." Dylan bir poşet ot çıkardı ve Jimmy'nin önündeki veranda masasının üzerine attı. Pazar akşamı yemeğimize onun katkısı.

"Bir altılı paket ve sosisli sandviç getireceğini umuyordum," diye alay etti Jimmy. Dylan, "Her zaman istediğini elde edemezsin," dedi ve sosisleri açarak

Getirdiğim altılı paketten bir bira içiyor ve sanki buranın sahibiymiş gibi ayaklarını verandadaki masaya uzatıyordu.

Ayaklarını masadan ittim ve bir gümbürtüyle yere çarptılar. Bana kaşlarını çattı ama ayaklarını yere basmaya devam etti ve yaz güneşi altında birasını içmek için koltuğunda arkasına yaslandı. Dylan'ı burada, Jimmy ile konuşup şakalaşırken, ikinci evim gibi görmeye başladığım bir yerde son derece rahat görünürken görmek tuhaftı. Benim için ailemden biri gibi olan bir adamla.

Shane ve ben yemek hazırlama işini üstlendik ve mutfakta yan yana durarak kebaplarımız için parçalara ayırdığımız sebzeleri şişlere geçirdik.

"Mektuplarınızı okuyordum," dedi sohbet edercesine.

Mantar kapağı parmaklarımın arasından kaydı ve tahta şişin ucu işaret parmağıma saplandı. "Ow. Kahretsin."

"Kaygan emiciler," dedi Shane, parmağımı ağzına götürüp kan damlalarını emerken, gözleri benimkilerdeydi. Bugün gözleri yeşildi.

"Kanımı içiyorsun."

"Mm." Elimi bıraktı ve bir süre ona baktıktan sonra lavaboya gidip ellerimi yıkadım. Havluyla kuruladıktan sonra doğrama tahtasının önündeki yerime döndüm.

"Peki... kaç tane okudun?" Bir çeri domatesi bıçaklayarak sordum.

"Hepsini."

Başımı kaldırdım. "Hepsi mi?"

Gülümsedi. "Yazdığın her güzel kelime."

Yemek hazırlığına yardım ediyormuş gibi yapmaktan vazgeçtim ve kalçamı tezgâha yaslayarak profilini inceledim. "İyi misin?"

Shane kebapları ızgaraya götürmek için bir tepsiye dizdi ve sonra bana döndü ve bana bir şekilde farklı görünüyordu, biraz daha eski Shane gibi. Sanki omuzlarındaki yükün bir kısmı kalkmıştı. Ya da belki de hayal ediyordum. Bana yumuşak bir gülümseme verdi ve yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri gözlerime kilitlendi.

"Daha önce okumadığım için özür dilerim. Seni özledim. Seni düşündüm. Her gün. Her saat. Sen hep benimleydin. Ve senden hiç nefret etmedim, Remy. Asla edemezdim. Kendimden nefret ettim. Seni terk ettiğim için. Birlikte sahip olabileceğimiz geleceği mahvettiğim için." Başparmaklarıyla yanaklarımdan süzülen yaşları sildi. "Affet beni."

"Shane, affedilecek bir şey yok." Ellerimi bileklerine doladım.

"Her seferinde bir
gün mü?" "Tamam,"
diye fısıldadım.

Beni kendine doğru çekti ve öpmek için başını eğdi. Parmaklarım saçlarına dolanırken onun içinde eridim. Ağzım onunkine açıldı ve dillerimiz buluştu, birbirimizin tadını keşfettik. Unutulmuş bir anı gibi birbirimizin kokusunu içimize çektik. Bu sonsuza dek sürecektir bir öpücük ve birbirimizi ilk gördüğümüzde de böyle olması gerektiğini düşündüm. Bir veda gibi hissetmedim. Hem de hiç. Bir söz gibi hissettirdi.

SHANE



"W

Yıkım işine girmek istemenizin sebebi neydi?" Öğle yemeği molası için durduğumuzda Miguel'e sordum. Kabul edelim, geçerli bir soruydu. Hangi çocuk temizlik yapmayı hayal eder ki?

Yıkılan bir binanın enkazını kaldırmaya mı? Yine de adam hep neşeliydi. Kırık briketleri ve paslı boruları taşımaktan başka yapmak istediği bir şey yokmuş gibi davranırdı.

Bana komik bir bakış attı. "Faturaları ödüyorum. Karımın ve çocuklarımın karnını doyuruyor, başlarını sokacak bir çatıları var. Bir erkek daha ne isteyebilir ki?"

Daha ne olsun. Sevdiği insanların ihtiyaçlarını bile karşılayamayan bir adam neydi ki? Onları dünyadaki tüm pisliklerden koruyamıyorsa?

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" Miguel kendini daha rahat hissederek cipimin bagaj kapağına sohbet etmek için yerleşti.

"Aydınlat beni."

Öğle yemeğime -tofu, esmer pirinç ve yapraklı yeşilliklere- bakarak, "Şu tofu saçmalığının bırakmalısın," dedi.

Güldüm ve öğle yemeğine bir göz attım -artık kızarmış tavuk ve tanımlayamadığım başka bir kızarmış yiyecek.

"Sence kızarmış tavuk yesem daha mutlu olur muyum?"

"Denemekten zarar gelmez," dedi, parmaklarındaki yağı karısının verdiği şüphe olmayan limon kokulu ıslak mendille silerken.

"Huh." Gözlerim cipimin yanındaki grafitili duvara takıldı. *İsa Kurtarır. Uyuşturucu Öldürür. Siktir git, pislik.* Burada karışık mesajlar alıyorum.

Alnımdaki teri kolumun tersiyle sildim ve Miguel bilgeliğinden daha fazlasını aktarırken bir şişe su içtim.

"Dua etmelisin," dedi Miguel. "Neye ihtiyacın olursa olsun, Tanrı seni duyacaktır."

"Tanrı dualarıma cevap verecek mi?"

"Belki yapar, belki de yapmaz." "O zaman dua etmenin ne anlamı var?"

"İnancını korumalısın."

İşten eve dönerken radyoda Remy'nin şarkısı çalıyordu. Onun şarkısı diyorum çünkü şarkıyı Bastian Cox söylüyordu. Şarkı sadece onunla ilgili değildi, belli ki ona mavi hayalet ateşböceklerinden bahsetmişti ve o da bunu şarkı sözlerinde kullanmıştı. Bana şarkıdan bahsetmemiştii bile ve ben de bu şarkı ya da eve gidip düş aldıktan sonra indirdiğim albümdeki diğer şarkılar hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Buzdolabının üzerindeki bir not babamın eski sörf arkadaşlarından birkaçıyla yemeğe gittiğini haber veriyordu. *Bekleme, diye şaka yapmıştı. Şansım yaver gidebilirdi.* Adam tam bir komedyendi. Notunu buruşturup çöpe atarken kendi kendime kıkırdadım. Sonra onu çöpten aldım ve tezgahın üzerinde düzleştirdim, avucumu üzerinde yumuşattım. Anılarım ve mektuplarımdan oluşan ayakkabı kutuma ekledim.

Remy'ye yalan söylemişim. Ben hapisteyken mektuplarının hepsi okunmadan gitmemişti. Başlangıçta, ilk altı ay boyunca gönderdiği her mektubu okudum. O kadar çok okumuştum ki hepsini ezbere biliyordum. Mektupları komik, tatlı ve özveriliydi; yaşadıklarına takılıp kalmaktansa bana moral vermek için içten bir çabaydı. Hatta cevaplar bile kaleme almıştım ama hiç göndermemişim. Onun yaşamasını, yoluna devam etmesini ve büyük işler yapmasını istiyordum, geçmişe takılıp kalmasını, artık ona bir gelecek veremeyecek birini düşünmesini değil. Cezamın bitmesine beş buçuk yıl kala onun mektuplarını okumayı bıraktım. Kendime bunu onun için yaptığımı, benimle tüm bağlarını koparmasının onun yararına olacağını söyledim. Ve o zamanlar buna gerçekten inanmışım.

Ama şimdi "Mavi Hayalet "i dinlediğimde, bu Bastian denen adamın Remy'nin benden sakladığı başka bir yönünü gördüğünü anladım. Eğer şarkı sözleri gerçekten Remy hakkındaysa, ki öyle olduğundan şüpheleniyordum, Remy hayatına hiç devam etmemişti.

Kafamı boşaltmak, şarkı ve Remy hakkındaki duygularımı çözmek için sörf yapmaya karar verdim. Eve çıkan merdivenin başında durduğumda

İşte oradaydı, sörf tahtasının üzerinde süzülüyordu. Başını çevirdi, sanki beni bekliyormuş gibi gözleri beni arıyordu. Ona doğru kürek çektiğimde her şeyi daha net görüyordum. Neyin değiştiğini bilmiyordum ama içimde bir şeyler değişmişti. O kadar bencil ve bencilce davranmıştım ki, sadece kendi sorunlarıma odaklanmış, davranışlarımla ve dikkatsiz sözlerimin Remy'yi nasıl etkilediğini düşünmemiştim. Bazen en çok sevdiğiniz insanlara en kötü şekilde davranırsınız. Ve ben Remy'yi seviyordum. Onu sevmekten asla vazgeçmedim. Ama onun için yeterince iyi olduğuma inanmayı bırakmıştım.

O bana Mona Lisa gülümsemesini verdi, ben de ona gerçek gülümsememi. "Bu rüyalarımada dadanan Mavi Hayalet değil mi? Ne cüretle bütün rüyalarımada girersin Ateşböceği?"

Onun için yaptığım tahtanın üzerine oturdu, o okyanus gözleri benimkilere kilitlendi. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, benimkinde de her zaman şovu sen çaldın. Bastian'ın şarkısını duydun," diye tahmin etti. Başımı salladım. "Ne düşünüyorsun?" Ne düşündüğümü duymak için alt dudağını kemirdi.

Ufka baktım. Güneş denize batmaya başlamıştı ama sörf yapmak için daha bir saat kadar vaktimiz vardı. "Çok güzel bir şarkı," dedim. "Bana seni hatırlatıyor. Ama umarım yedi yıl boyunca üzülmemişsindir. Bunu senin için hiç istemedim." Ona bakmak için başımı çevirdim. O kadar hüzünlü, trajik ve güzeldi ki, mutlu sonla bitmeyen tüm hikâyeleri gibi. "Ben senin mutlu olmanı istedim."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Ama dünya sensiz çok soğuk ve yalnızdı."

"Ateşböceği. Ben buradayım. Tam yanımdayım."

"Geri dönmemiş olsaydım, beni arar mıydın?" Başını iki yana salladı. "Sakın söyleme. Cevabı zaten biliyorum."

"Senin için en iyi şeyi yaptığımı sanıyordum. Bensiz daha mutlu olacağını düşündüm."

"Bu tam bir saçmalık. Seni asla bir korkak olarak görmedim."

"Sadece dürüst olacağım. Hayatım değişti. Büyük ölçüde. Artık sana sunacak hiçbir şeyim yok."

"Bunu nasıl söylersin? *Sen* yeterlisin, Shane. Yıkım işinde çalışıyor olman ya da profesyonel bir sörfçü olman fark etmez."

"Param yok, beklentim yok, sana sunacak bir geleceğim yok. Hiçbir şeyim yok."

"Sen tam bir aptalsın. Bütün bunlar bunun için miydi?" Ellerini havaya kaldırdı. "Bana bu yüzden mi bok gibi davranıyordun? *Para* yüzünden mi? Tek istediğim sendin. Tanrım, çok sinir bozucusun. Seni yumruklamak istiyorum."

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve gözleri öfkeyle parladı.

Güldüm. Nedenini bilmiyordum ama bana komik gelmişti. Omzuma vurdu.

"Hiç komik değil." Hayal kırıklığı içinde homurdandı ve suyu yumrukladı. Bu onu öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi gösteriyordu. Bu beni daha da çok güldürdü.

Bana dik dik baktı ve ben de sinmiş gibi yaptım. Beni hazırlıksız yakalayacağını düşünerek, beni sörf tahtamdan itmeye çalıştı. Bu başarısız olunca, bir dalgaya doğru sertçe kulaç atmaya başladı. Ben hala onun duyabileceği kadar yüksek sesle gülüyordum. Bu onu daha da kızdırdı. Tahtasının üzerine çıktı ve bana iki orta parmak salladı, eğer dengesini korumayı başarabilseydi çok fena görünecekti. Başımı salladım ve burnunun üzerinden atlayıp suya yuvarlanırken dilimi şaklattım. Saçları başına yapışmış, orta parmağı havada, sıçrayarak yukarı çıktı.

Muhteşemdi.

Bir sonraki dalgayı yakaladım ve onu eğlendirmek için kibirli küçük saç çevirme hareketimi yaptım. "Umarım yüzüstü düşersin," diye bağırdı ben onun yanından hızla geçip o tatlı noktaya binerken. Neden hala dalgaların çarpma bölgesinde takıldığını kimse tahmin edemezdi.

Tanrım, onu sevdim.

Yan yana kürek çekerek geri döndük. Kolları ince olabilirdi ama kaslıydı ve onun tarafında sertlik ve kararlılık vardı. Sıraya döndüğümüzde burun buruna gelmiştik. Bana muzaffer bir gülümseme verdi. "Spagetti kollar, kışımın kenarı."

Kıkırdadım ve sörf tahtamın üzerine çıkarak manzarayı seyrettim. Remy'nin sırtı dik, başı dik, akşam güneşinin son ışıkları tenini parlatıyordu. O her zaman bir savaşçı olmuştu. Güçlü, cesur ve dürüst. Benim kendimden vazgeçtiğim zamanlarda bile o benden asla vazgeçmemiştii.

"Üzgün olmaktan yoruldum," dedi Remy, kollarını başının üzerine uzatarak, yüzü güneşe doğru eğilmiş, dudakları gülümseme şeklinde kıvrılmıştı. Gece yarısı siyahı saçları bikini altının üst kısmına dökülüyordu ve uzun, zarif boynu kavisliydi. O kadar lezzetliydi ki bir ısırık almak istedim.

"Acı çekmekten yoruldum."

"Ve kızgın?" Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Ve kızgın."

İç çekti. "Acıktım."

"Bir saat sörf yapalım, sonra seni taco yemeye götüreceğim. Sonra da sana mango yediririm."

"Parmaklarının suyunu emeyeceğim." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı.

"Sörfü siktir et. Hadi mango yemeye gidelim."

Gitmek için taco aldık ve önce mangoları yedik.

ÜZÜNTÜ VE ACIYI YASAKLADIK ve hayat yeniden güzelleşmeye başladı. Yol boyunca bir yerlerde kaybettiğimi düşündüğüm parçalarımı yavaş yavaş geri kazandım. Yavaş ama emin adımlarla Remy ve ben birbirimize geri dönmeye başladık ve günlerimiz bir ritme girdi. Sabahları, Remy ve ben birlikte sörf yapıyorduk. Günlerini güzel, çirkin ve ilginç şeylerin fotoğraflarını çekerek geçiriyor ve kendine grafik tasarım öğretiyordu.

"Neden grafik tasarım?" Bir akşam yemekte dizüstü bilgisayarını getirdiğinde sordum.

"Yeni iş girişimin için bir logo tasarlıyorum." Bana göz kırptı. "Markalaşma, bebeğim. Başarılı olmana yardım edeceğim."

"Gerçekten mi? Bu nasıl bir iş girişimi?"

"Firefly Surfboards." Kız sırttı ve babam ellerini ovuşturdu, "İşte şimdi konuşmaya başladık."

Gündüzleri, garip bir şekilde takdir etmeye başladığım çirkin bir işte çalışıyordum. Yıkım işi hayatımın amacı değildi ve kesinlikle hayalim de değildi, ama dürüst bir ücret karşılığında dürüst bir iş yapmaktan bir ölçüde tatmin oluyordum. Miguel'e sörfün benim dinim olduğunu ve Remy St. Clair'in mihrabında ibadet ettiğimi söyledim. Bunu nasıl karşılayacağından emin değildi. Yıkım alanındaki hiç kimse benim tavır değişikliğime ne anlam vereceğini bilmiyordu. Hapisten çıkalı bir yıldan biraz fazla olmuştu ve henüz uzak bir anı olmasa da, kötü anılar solmaya başlamıştı. Artık pençeleri o kadar derine batmıyordu. İyimser olmanın ve sadece hayatta kalmak yerine yaşamının nasıl bir his olduğunu hatırlamaya başlıyordum.

Bir keresinde nasıl yaşanacağını öğrenmek istiyorsan, nasıl ölüneceğini de öğrenmen gerektiğini duymuştum. Babam hâlâ hayatını dolu dolu yaşıyordu. Kolayca yorulur ve

kısa süreli hafıza kayıpları ve inkar ettiği baş ağrıları vardı, ama o hala buradaydı. Hayattan daha büyüktü. Anı yaşıyordu. Akşamları birlikte yemek yiyor, hayat ve sörf hakkında konuşuyorduk. Bizim için bunlar bir ve aynıydı.

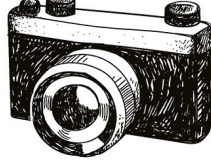
Ne zaman boş vaktim olsa garajda tahtaları şekillendirirdim. Bazen Remy bazen de babam benimle takılırdı. Dylan ara sıra uğrar, hatta arada bir konuşurdu. Birkaç kez Travis uğradı ve işe dahil olmak istedi.

"Nasıl sörf yaptığımı biliyorsun. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun," dedi Travis, benim zımparaladığım rayın karşısındaki rayı zımparalarken. "Bana bir tahta yap."

Neden olmasın. Dünya şampiyonu için bir tahta yapmayı kabul ettim. Remy hakkında bana bok atmayı bırakmayı kabul etti.

Ağustos iyi bir aydı. Remy ve ben mutluyduk. Çok fazla yükü olan iki insanın olabileceği kadar mutluyduk.

REMY



"R Hazır mısın?" Shane sırtarak sordu.
Ben de sırttım. "Her şeye hazırım." Bu yüzgeçlerle yürümek dışında. Onlar tokatladı
Teknenin güvertesinde, teknenin arka tarafındaki platforma doğru ağır aksak bir yolculuk yapıyordum. "Bu şeylerin içinde yürümek çok zor."
Güldü. "Yürümek için yaratılmamışlar."
"Bunu bir ördeğe anlat."
Shane daha sert bir kahkaha atarak maskeyi yüzüme geçirdi ve içeri su girmediğinden emin olmak için lastik kayışları sıkamak üzere uzandı. "Bu nasıl?"
Ona bir başparmak işareti yaptım ve o da kendi maskesini indirdi. Shane, "Ne kadar cazip olursa olsun, hiçbir şeye dokunma," diye uyardı.
Başımı salladım ve o da elimi sıktı. "Seni güvende tutmak istiyorum, bela." "Teşekkür ederim sevgilim. Minnettarım."
"Atladığımız zaman maskenizi ve şnorkelinizi tutun."
"Anladım." Hiç düşünmeden nefesimi tuttum ve teknenin arkasından atladım, Shane de beni yakından takip ediyordu. Sam'in teknesi bir koyun yakınında demirlemişti ve bana vahşi ve harikulade şeyler vaat edilmişti, bu yüzden keşfetmeye hevesliydim. Bugün sadece biz vardık; ben, Shane, Jimmy ve Sam. Bizden önce dalmaya gitmişlerdi ve Shane babası için endişelendiyse bile bunu iyi saklamıştı. Mutlu görünüyordu, hayatı seviyor gibiydi ve bir sonraki macerayı dört gözle bekliyordu.
Tüplerin içinden nefes alarak, maskelerimiz yüzüstü suyun içinde, sadece ayaklarımızı hareket ettirerek ilerledik. Ellerim güvendedeydi.

Bir şeye dokunmanın cazibesine karşı koymak için vücuduma sıkıca sarıldım. Koydaki su daha sıcaktı ve sörf yaptığımız yerden çok daha mavi ve berraktı. Okyanusun dibine kadar görebiliyordunuz.

İlk başta tek gördüğüm bitki yaşamı ve küçük mercan resifleriydi ama ilerledikçe daha fazla deniz yaşamıyla karşılaştık. Balık sürüleri yanımızdan yüzerek geçtiler, izinsiz girişimizden rahatsız olmadılar ve deniz yıldızları yanımızdan süzöldüler. Shane elimi tuttu ve bir ahtapotu işaret etti. Okyanusun dibinde gördüğüm ahtapot ve vatoz beni o kadar heyecanlandırdı ki daha yakından bakmak için aşağıya daldım. Shane'in dalış sırasında şnorkelle nefes alma konusunda bana söylediklerini unutmuştum. Cığerlerim sıkıştı, göğsümü sıkıştırdı ve beni boğdu. Nefes alamıyordum. Başım dönüyordu, panikledim ve çırpındım. Laguna Plajı açıklarındaki bir koyun mavi sularında ölecektim.

Kolları beni sardı ve Shane beni yüzeye doğru çekti, başım sudan çıktı. Bir cankurtaran salı gibi arkamda ya da altımdaydı. Etrafıma uzanıp maskemi ve şnorkelimi çıkardı. "Bir şeyin yok. Seni tutuyorum. Sadece nefes al, bebeğim."

Nefes aldım. İçeri. Dışarı. Aldım. Dışarı. Sakinleşene kadar.

"İyi misin?" Shane, sesi endişeyle karışık bir şekilde sordu.

Göğsüne doğru başımı salladım ve güçlendirici bir nefes daha aldım.

"Ben iyiyim."

Ahtapot beni heyecanlandırdı ve sonra paniğe kapıldım."

Bana bir süre daha sarıldı, kollarını bana dolamış bir şekilde sırt üstü yüzüyordu. Durgun ve huzurluydu, öğleden sonra güneşi kapalı gözlerimin altında kırmızıydı ve bir süreliğine nefes almaktan ve bu şekilde takılmaktan mutluydum, yakın ölüm tehdidim gerçekten geride kalmıştı. Şnorkelle dalmak eğlenceliydi ama göğsümdeki o baskıyı ve boğulma hissini yaşadıktan sonra derin deniz dalışı öğrenmeye hiç niyetim yoktu.

"Tekneye geri dönmek ister misin?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. Artık yüz yüzeydik ve maskesini ve şnorkelini çıkarmıştı. Alnında maskeden kalma bir iz vardı ve parmağım izi takip ederek bir su damlasını kovaladı.

"Hayır," dedim hemen. "Her şeyi görmek istiyorum."

Gülümsedi, çok iyi hatırladığım o soğuk ve güzel gülümsemesi. Gözleri bugün yeşildi. Yeşim yeşili.

Panik anım uzak bir anıya dönüştüğünde ona gülümsedim. O kadar sert gülümsüyordum ki elmacık kemiklerim ağrıyordu.

"Bu gülümseme ne için?" Islak saçımın bir tutamını yüzümden itip kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmaklarının arkası çene çizgimi okşadı.

"Bu gülümseme senin için. Bugün beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim." "Seni güldürmenin nasıl bir his olduğunu bana hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Nasıl bir his?" Gözlerim yüzünde gezinirken sordum.

"Kendimi bir tanrı gibi hissettiriyor."

"Benim gözümde her zaman tanrısal oldun."

Bir kahkaha attı. "Sadece bir ölümlü." Elini saçlarının arasından geçirdi ve omzunun üzerinden mağaranın girişine, sonra da bana baktı. "Görmeni istedim. Seveceğini biliyordum."

Gözlerim ağzına kaydı ve alt dudağını ısırды. Bu küçük seksi hareketin bana ne yaptığını anladığını sanmıyordum.

"Neredeyse mağaraya vardık. Gelgit diğer tarafa yüzmek için yeterince alçak."

"Ha?"

Kıkırdadı. "Hazır mısın?"

"Evet. Şunu bir tükürüp parlatayım." Maskeme tükürdüm, bu biraz iğrençti ama sisi temizlemenin en iyi yolu buydu ve maskeyi yüzüme geri takmadan önce durulamak için biraz su çalkaladım. Ardından mağarayı ve deniz salyangozlarının yaşadığı resif kaya kuleleriyle koyun etrafındaki sualtı manzarasını keşfetmeye başladık. Açık sulara doğru ilerledik ve Büyük Beyazlar konusunda yerleşik uzmana göre zararsız türden levrek ve birkaç köpekbalığı gördük. İlk seferden sonra birkaç kez daldım ve alışmaya başladım, en azından paniklemeyecek ya da bayılacakmış gibi hissetmeyecek kadar. Benim için şnorkel gezisinin en önemli özelliği yunuslardı. O şeylere bayıldım.

Tekneye döndüğümüzde mutlu, rahatlamış ve sakinleşmişim. Jimmy ve Sam çoktan geri dönmüşlerdi ve öğleden sonra güneşinin altında minderli banklarda uzanmış, hiçbir yere gitmek için acele etmiyorlardı. Jimmy'nin tekneyle açılmayı, dalmayı ve şnorkelle yüzmeyi neden sevdiğini anlayabiliyordum. Aşağıda bambaşka bir dünya vardı. Shane ve ben soğuk, tatlı su şişelerimizi doldurduktan sonra Shane kolunu omzuma doladı ve Sam bizi marinaya geri götürürken Jimmy'nin karşısındaki koltukta beni kendine doğru çekti. Jimmy'nin bir düzine fotoğrafını çektim ve onun gülümsemelerini gerçek hayatta göremeyeceğim bir zamanı düşünmemeye çalıştım.

Jimmy ayağa kalktı ve öne doğru eğilerek elini uzattı. Ne istediğini bildiğim için kamerayı ona uzattım ve tekrar Shane'in yanına eğildim. Ben turkuaz bir bikini giymiştim, o ise sörf şortuyla çıplak göğüslüydü. Okyanus nemli saçlarım vahşi ve dalgalıydı, esintiyle yüzümün etrafında dalgalanıyordu. Kameraya gülümsedik ve Jimmy fotoğraf çekmeye devam etti. Ben Shane'e baktım, o da bana baktı ve birbirimize gülümsedik. Başını eğdi, ağzını kulağımın kabuğuna yaklaştırdı ve "Çok güzel lan" diye fısıldadı ve sonra dudaklarını kulağımın hemen altındaki hassas deriye bastırdı ve ben eridim.

En iyisi. Gün. Hiç.

Limana yanaştığımızda rüzgârda savrulan saçlarımı tepeden topladım ve bikinimin üzerine pamuklu bir elbise giydim. Parmak arası terliklerimi giyerek deniz bacaklarım beni teknenin arkasına kadar taşıdı. Shane tekneden iskeleye atladı ve bana elini uzattı. Yardımına ihtiyacım olmamasına rağmen elini tuttum ve tekneden inmeme yardım etmesine izin verdim. Beni sert göğsüne doğru çekti ve kollarını bana dolayarak dudaklarımı öptü. Tadı deniz, umut ve olasılık gibi olan yumuşak, tatlı bir öpücük.

"Geri döndüğüne sevindim," dedi, sesi alçak ve sertti. Ağzımın kenarını, çenemi ve boynumun kenarını öptü ve ben onun ne kadar acımasız ve mesafeli olduğunu unuttum. "Benim dünyam da sensiz çok soğuk ve yalnızdı Ateşböceği."

"Shane," diye nefes aldım. Kalbim o kadar doluydu ki patlayacak sandım. "Remy." Gülümsedi ve kolunu omzuma doladı.

Rıhtım boyunca yürüdük, akşam güneşi yüzümüze vuruyordu. Cildim güneş ve tuzlu sudan karıncalanıyor ve içten içe parladığımı hissediyordum.

Yine Shane ve Remy'ydik. Ama bu sefer, yaşım yüzünden gizlice dolaşmak zorunda değildik ve artık saklayacak bir şeyimiz yoktu.

Dördümüz marinadaki bir deniz ürünleri restoranına gittik ve dış güvertede limana ve ötesindeki okyanusa bakan uzun bir masaya oturduk.

Mojitolarla sarhoş olmuşum ve hayattan zevk alıyordum. Dağ gibi yengeç bacağı yedik, suyun üzerinde güneşin batışını izledik ve yemeğimizi bitirdikten sonra da içki içmeye devam ettik. Bana *The Big Lebowski*'deki Jeff Bridges'i hatırlatan Jimmy ve Sam, vahşi gençlik hikâyelerini anlatarak bizi eğlendirdiler. O kadar çok gülüyordum ki karnım ağrıyordu.

Alkol her şeyi bulanıklaştırıyordu ve ben dünyayı puslu, pembe bir filtreden görüyordum.

SHANE



I Remy'nin Sam ve babamla gülüşmesini izledim ve bunu güzel anılar koleksiyonuma ekledim. Babam iyi bir dalış gününün ardından sağlıklı ve rahatlamış görünüyordu, gözleri mizahla parlıyordu. Remy güzelliğiyle

beyaz elbisesi, karamel rengi güneşte kızarmış teni ve okyanus gözleriyle. Dağınık topuzundan saç tutamları kurtulmuş, boynunun uzun, zarif sütunu ortaya çıkmıştı. Boyunların bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?

Yanından geçerken kafalar dönüyordu ve bir kez daha bakmak istedikleri için insanları suçlayamazdım. Pek çok parlak dergi kapağını süsleyen bu yüz, vahşi doğada daha da güzeldi. Makyajsız. Dağınık saçlar. Gösteriş ya da kibarlık yoktu, göz kamaştırıcıydı.

Onu izlediğimi fark etti ve uzun taburesinden kayarak yanıma yaslandı. Kolumu ona doladım ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüp onu içime çektim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kulağıma. Bir yanıt beklemek yerine mojitosunu yudumladı ve gülümsemesini masanın karşısındaki babam ve Sam'e yöneltti. Milyonlarca kez dinlediğim bir hikâyeyi yeniden anlatıyorlardı ama yine de hoşuma gidiyordu.

"... biz de dışarıda sörf tahtalarımızın üzerinde süzülüp boş boş konuşurken kafasında bir Malibu taşıyan küçük sarışın bir şey gördük. Ufacıktı, beyaz-sarı saçları sırtına kadar iniyordu ve çok güzeldi..."

"Güzeldi," diye düzeltti babam. "Çok güzeldi."

"Evet, öyleydi," dedi Sam. "Tabii ki ikimiz de onu izlemeye başladık, o şeyi sürmek bir yana kürek çekip çekemeyeceğini merak ediyorduk."

Babam kıkırdadı ve başını salladı. "Bizi utandırıyorsun."

"İlk dalgasını sürdürdü ve ben ve Jimmy onu süzüyorduk, salyalarımız çenelerimizden aşağı akıyordu, on dört yaşındaki aptallar gibiydik. O tekrar kürek çekip bize katıldığında ikimiz de aşık olmuştuk." Sam birasından bir yudum aldı, gözleri anılarla parlıyordu. "Biraz üçgen içinde kalmıştık."

Babam homurdandı. "O seni hiç sevmedi. Arada bir üçgen yoktu."

"Sadece onu aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi takip ettiğin için." Sam göğsünü kabarttı. "Bunun için fazla havalıydım."

Buna hepimiz güldük.

"Cazibem ve esprili şakalarımın onun ayaklarını yerden kestim," diye övünüyordu babam.

Sam, "O andan itibaren kalçalarına yapışmışlardı," dedi.

"Evet, öyleydik. Ben ve benim tatlı, tatlı hippie pilicim. Sonra Shane geldi ve hayat güzeldi. Çok güzeldi."

"Güzel zamanlar, güzel zamanlar." Sam iç geçirdi. O ve babam hâlâ sörf serserilerine benziyorlardı - Sam uzun kahverengi saçlarını lastikle arkaya toplamış, her zamanki çirkin Hawaii tişörtlerinden birini giymiş ve çamurlu bir bronzluk içindeydi; babam ise solmuş tişörtlerinden birini giymiş ve yüzünde iyi bir gün geçirmiş gibi rahat bir ifade vardı. Çok eskiye dayanan ve uzun bir geçmişi paylaşan eski dostlar.

BUGÜN O KADAR MÜKEMMEL, O KADAR GÜZELDİ Kİ, İKİMİZ DE BİTMESİNİ İSTEMİYORDUK. Remy'nin suyun altında paniklediği an hariç, çok uzun zamandır hatırlayabildiğim en güzel günlerden biriydi. Remy cesur ve güçlüydü ve o korku onu zerre kadar yıldırılmamıştı. Onda en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu. Direnci. Olaylardan çok çabuk sıyrılması, tekrar denemek ve bir dahaki sefere daha iyisini yapmak için yeni bir kararlılıkla geri dönmesi.

Uzun gün babamı çok yormuştu ve Sam'le birlikte yirmi dakika önce ayrıldılar, bizim kalıp eğlenmemiz için ısrar ettiler, bu yüzden Remy ve ben daha fazla içki sipariş ettik. Şimdi babam ve Sam'le birlikte eve gitmiş olmayı diliyordum.

Tristan'ın yüzünü her zaman görürdüm. Ve şimdi onu marinadaki masamızdan tekrar gördüm. John Hart'ın kara gözleri bana dikilmişti ve çenesi

kilitliydi. Eğer bakışlar öldürseydi, bir metre altında olurdu. Onun poster çocuğu, markasının yüzü olurdu. Formamda onun logosunu, sörf tahtamda HartCore etiketini taşırdım. Onu şehirde gördüğümde durur, elimi sıkar, omzuma vurur ve kazanmaya devam etmem gerektiğini söylerdi.

"Herkes kazananları sever, Shane. Kazananlar dalış kıyafeti, tişört ve şapka satar. Kaybedenler kredi kartı borcu biriktirir. Kimse bir kaybedene sponsor olmaz. Artık Peniche'in tekrarı yok." Bana parmak tabancasıyla ateş etti. Parmak tabancası. Ne dangalakça bir hareket. Gözlerimi devirmemek ya da gülmek için kendimi zor tuttum. "Avustralya'da senden ne bekleyebilirim ki?"

Onunla dalga geçtim. Onun için kazanmadım. Kendim için kazandım. Dünya şampiyonu olmak, on yaşıdayken ilk sörf yarışmamı kazandığımdan beri hayalimdi. "Bir galibiyet."

Ve Avustralya'da kazanmıştım. Yapmak istediğim şeyi yapmıştım. Bells Beach'teki galibiyetimden sonra beni tebrik etmek için aramıştı. İkimiz de Remy ve oğlu arasında neler olup bittiğinin farkında değildik. Şimdi, yedi yıl sonra, John Hart ve ben bir restoranın karşısında göz göze geldik ve tek görebildiğim Tristan'ın yüzüydü.

Alnımda boncuk boncuk ter vardı ve kalbim çok hızlı atıyordu. *Buradan çıkmam gerekiyordu.*

Vicdanım... o kadar gürültülüydü ki. Etrafımdaki sesleri, müziği, çatal bıçak şingirtılarını ve limandaki teknelere çarpan suyun sesini bastırıyordu. Göğsümün sıkıştığını hissettim ve daha iyi bilmesem kalp krizi geçirdiğimi düşünebilirdim. Burnumdan birkaç nefes aldım ve baskıyı hafifletmek için göğsümü ovuşturdum.

Midem çalkalandı ve Remy'yi buradan çıkarmak istedim. Elini tutup onunla birlikte kaçmak. Fiji'ye, Bali'ye ya da Tahiti'ye. Arkama bakmadan koşmaya devam etmek. Burası dışında herhangi bir yere, gözlerin suçladığı ve suçum için harcadığım zamanın önemli görünmediği bir yere. Nasıl olabilirdi ki? Oğlunu ölümden geri getiremezdim.

Gerçekler birbirine karışmıştı-Tristan'ın sarhoş kız arkadaşı ve annesi tek tanıklardı. O gece hiç şansım olmayacağını biliyordum. Hapse gireceğimi biliyordum. Suçlu bulunacağımı biliyordum çünkü suçluydum. Birinin canını almıştım. Avukatım, Tristan'ın Remy'ye ne yaptığına dair kanıt olmadığını söyledi. Reşit olmayan biriyle seks yapmam ya da Tristan'ın arkadaşlarının ortaya çıkması da davama yardımcı olmamıştı.

Tristan'a 'fiziksel saldırıda' bulunduğumu gördüklerini söylediler.

İhtimaller bana karşı yığılmıştı. John Hart zengin ve güçlüydü ve payına düşeni alana kadar rahat etmeyecekti. İtiraf pazarlığını kabul etmiştim. Remy'yi mahkemeye sürüklemekten daha iyiydi. Savcılığın Remy'nin dağınık ev hayatı ve ilişkimiz hakkında bulabildikleri her şeyi ortaya çıkaracakları konusunda bilgilendirilmiştim. Onun için bunu istemedim. Eğer batacaksam, onu da yanımda götürmeye hiç niyetim yoktu. Tristan'ın peşinden gitmek benim kararımdı ve her zaman insanların eylemlerinden sorumlu tutulmaları gerektiğine inanmışım.

Remy avucunu yanağıma koydu ve başımı ona doğru çevirerek yüzümü inceledi. "İyi misin?"

"Evet. Ben iyiyim."

Kaşları çatıldı ve elimi bileğine doladım, başparmağımla narin derisini ovarken elini yüzümden indirdim ve bırakmadan önce öptüm. "Her şey yolunda. Hadi hesabı alalım."

"Tamam," dedi yavaşça.

Hesap için işaret ettim ve Remy'yi oradan çıkarmaya çalışarak biraz para attım. Ama artık çok geçti. John ve Amanda Hart önümüzde durup ilerlememizi engellediler. Bir yattan yeni inmiş gibi görünüyorlardı. Adam haki pantolon, beyaz düğmeli gömlek ve lacivert blazer ceket giymişti. Kadın ise geniş paçalı beyaz bir pantolon ve belinden düğümlemiş mavi bir gömlek giymiş, kolunun kıvrımında tasarım bir çanta taşıyordu. Neden ilk dikkatimi çeken şey kıyafetleri ve fiziksel görünüşleri oldu bilmiyorum ama ikisi de kusursuz görünüyordu. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, makyajı ustalıkla yapılmıştı.

Remy kolunu benimkinin içine soktu ve ellerini pazuma doladı. Güç almak için mi bana tutunuyordu yoksa kendi gücünün bir kısmını bana vermeye mi çalışıyordu bilmiyordum. Costa del Rey'e döndüğümünden bu yana geçen altı yedi ay içinde Hart'larla ilk kez yüz yüze geliyordum.

Böyle bir durum için uygun görgü kuralları neydi? Hiçbiri yoktu. "İzin verirseniz, biz de tam gidiyorduk," dedi Remy. beni hareket ettirmeye çalışıyordu.

"Affedersiniz?" Amanda Hart ısırdı, yüzü çirkin bir şeye dönüştü. Remy'nin üzerine yürüdü, yüzüne doğru yaklaştı ve parmağını suçlayarak gösterdi. "Senin hakkında her şeyi biliyoruz, seni küçük sürük. Paige bize söyledi

Her şeyi. Tristan'ın peşinden nasıl gittiğini biliyoruz, seni utanmaz küçük şıfıntı."

Remy kolumu bıraktı ve çenesini meydan okurcasına kaldırarak bir adım öne çıktı. Şu anda o kadar güzel, güçlü ve cesurdu ki. "Sana her ne söylediyse yalanmış. Peşimden gelen Tristan'dı."

Amanda sert bir şekilde güldü. "Böyle söyleyeceğini söylemişti. Geçmişini araştırdık. Sen ve annen hakkında her şeyi biliyoruz. Yüksek ve kudretli gibi davranıyorsun, ama çukurdan çıktın ve ait olduğun yer orası."

Çenem sıkıştı ve burnumdan derin nefesler almaya çalıştım. *Lanet Zen'ini bul, Shane*. Seni kışkırtmalarına izin verme. Kendini kaybetme. Yine mi?

Remy'yi arkamdan ittim. "Ne söyleyeceksen bana söyle. Kız arkadaşımı bu işe karıştıрма. Zehrini hak eden tek kişi benim."

Amanda sunduğum fırsatı değerlendirdi ve öfkesini üzerime boşalttı. "Umarım cehennemde çürürsün," diye tısladı. "Oğlumuzu öldürdün."

"Özür dilerim. Bir kazaydı." Başka ne diyebilirdim ki?

Bana doğru hamle yaptı ve ben de ellerimi teslimiyetle havaya kaldırarak beni itmesine ve yumruklarıyla göğsüme vurmasına izin verdim. Tırnakları derimi çizdi ve siyah rimelli gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Nefesindeki şarap kokusunu alabiliyordum ve sarhoş olduğunu biliyordum.

"Kes şunu," dedi Remy, ağladığını duyabiliyordum ve şimdi yanımda duruyordu.

"Özür dilemenin ya da bir özür mektubunun bir şeyi değiştireceğini mi sanıyorsun?" Amanda ağladı. Yüzüme tükürdü, bu en büyük hakaretti ve ben de elimin tersiyle tükürüğü silerek kollarımı iki yanıma indirdim. Amanda'nın yüzü buruştu ve hıçkırıkları daha da yükselirken omuzları sarsıldı.

John Hart içeri girdi ve kollarını karısına dolayarak onu göğsüne doğru çekti. Amanda elleriyle yüzünü kapattı, ölen oğlu için onu kendisinden alan adamın önünde ağlarken omuzları çöktü.

"Sana bu kasabaya bir daha adım atmamanı söyledigimde kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum," dedi bana, sesi alçak ve gözleri sertti.

Etrafımda topladığımız kalabalığa baktım ve dilimin ucuna gelen kelimeleri dizginledim. *Cehenneme kadar yolun var. Payına düşeni aldın. Beni evimden kovamazsın.* Cevap vermek yerine kolumu Remy'nin omuzlarına doladım ve onu kalabalıktan uzaklaştırarak John Hart'ı karısını teselli etmesi için yalnız bıraktım. Amanda Hart'ı suçlamıyordum. Annemi öldüren beyaz minibüsü kullanan kişiyle yüz yüze gelmiş olsaydım ben de aynı tepkiyi verirdim. Muhtemelen daha kötü. Beni hapse göndermek istediği için John Hart'ı da suçlamadım. Göze göz. Ama Remy'yi bu işe bulaştırmak benim sınırı çizdiğim yerdirdi.

REMY benimle eve geldi ve dışarıdaki duşta birlikte duş aldık. Tişörtlerimden birini giydi ve benimle birlikte yatağa girdi, başını omzuma yasladı ve elini kalbimin üzerine koydu. Odamın karanlığında tavana baktım ve narenciye şampuanı gibi kokan duşta ıslanmış saçlarını okşadım.

"Bana iyi bir şey söyle, Remy."

"Sadece bir tane siz varsınız ve yeriniz doldurulamaz."

Saçından bir tutamı parmaklarıma doladım, yaşadığı çiftlik evi ve geride bırakmak zorunda kaldığı kedisiyle ilgili hikâyeyi hatırladım. "Başka bir kedi alıp almadığını hep merak etmişimdir."

"Hayır. Çok sık veda etmek zorunda kalırdım. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar üzücü." "Güneşin doğuşunu kaçırmak gibi."

"Ya da

okyanus." "Ya

da gülüşün."

"Ya da büyük kalbin. Sanırım seni ilk gördüğüm anda sana aşık oldum. Soluk mavi bir tişört ve mavi desenli siyah sörf şortu giyiyordun. Çıplak ayaklıydın, altın sarısı bir bronzluğun vardı ve dağınık sörfçü saçlarında parmaklarımı gezdirmek istiyordum."

"Arka cebinde Skoll kutusundan bir yüzük olan yırtık bir Levis giyiyordun. Eski püskü beyaz Chucks ayakkabılar ve gitmediğin bir üniversitenin yüzme takımı tişörtü. Bordoydu." Sırt üstü yattı ve ben de başımı dirseğime dayayıp yüzüne baktım. Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü, gözleri benimkilerdeydi. "Saçların dalgalı ve çılgındı, yarı yolda

arı sokmuş dudaklarını öperken yumruğuma dolandığını hayal ettim."

"Burnun soyuluyordu." Parmağını burnumun üzerinde gezdirdi. "Çok sevimli olduğunu düşünmüştüm."

"Koyu renk ojeniz yontulmuştu. Seksi olduğunu düşünmüştüm." Dudaklarımı bileğine bastırdım.

"Vitesin üzerindeki eline baktım. Damar pornosu gibiydi. Çok iyi ellerin var."

"Gözlerimi ağzından alamadım, keşke dişlerim o dolgun alt dudağını kemiriyor olsaydı." Ağzının köşesini öptüm. Kulağının altını. Ve yanağından. "Seni dairenden çıkarken gördüğüm andan beri seni istiyordum. Seni ilk ben gördüm."

Ellerimi tişörtünün altına soktum ve yavaşça başından çekip yere attım. Karnını öptüm. Kalça kemiğini. Göğüslerini.

"Önce seni sevdim. Ve en son. Ve her zaman," dedi ve boxerımı çekiştirerek indirdi. Çabucak soyundum ve bacaklarının arasına tırmandım.

Dudaklarım çenesinden kulağına doğru ilerledi ve fısıldadım, "Seni seviyorum Remy. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim."

"Tekrar söyle."

"Seni seviyorum." Ellerim kalçalarında, yanlarında, boynunda ve saçlarında gezindi. "Seni seviyorum."

Ateşböceğim. Benim sonsuzluğum.

Elini buldum ve parmaklarımızı birbirine doladım, birleşen ellerimiz yastığın üzerinde başının yanında duruyordu. İçine süzıldüm. Yavaşım ve sessizdik, kelimelerimizin söyleyemediği her şeyi bedenlerimizin söylemesine izin veriyorduk. Onu sevdiğim dokuz yıl. Soğuk ve yalnız yıllar. Acı ve kalp ağrısı. Ama her şeyden sonra bile, işte buradaydık, aşkımız tüm yaşadıklarımızdan daha güçlüydü.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Her şey için."

Yüzüme dokundu. "Şşş. Sen benim okyanusumsun, Shane. Sana asla sırtımı dönmem."

Bacakları etrafımı sardı ve ben de ona olan aşkımdan kör olmuş bir halde daha sert bir şekilde sokup çıkmaya başladım. Adımı fısıldadı. Beni sonsuza dek seveceğini söyledi. Tırnakları sırtıma battı ve vücudu şilteden uzaklaştı.

Gözyaşlarım onun kabaran göğsüne düştü. Başımı kendine doğru çekti ve dudaklarımız buluştu.

Aşkın tadı deniz gibiydi, gözyaşı, umut ve olasılık gibiydi.
Aşkın tadı Remy gibiydi.

Ertesi gün tüm sosyal medyada fotoğraflarımız vardı. Remy bunu benden saklamaya çalışmıştı, bu yüzden pazartesi günü iş yerinde çocuklardan biri bundan bahsedinceye kadar öğrenemedim. O günün ilerleyen saatlerinde patronum Raymond beni ofisine çağırdı - yıkım alanındaki bir karavan ve beni kovdu.

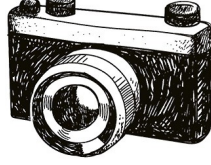
Salı günü, Hart'ların başını çektiği topyekûn bir savaşa dönüştü. Sanki beni görmeleri bile yeni bir düşmanlık yaratmıştı. Benden daha ne istiyorlardı? Onlara hakkımı vermişim. Onlara hapisshaneden özür mektupları göndermişim. Amanda Hart'ın suratıma tükürmesine izin verdim. Babam işini kaybetmişti ve yakında ölecekti. Hayatında bu saçmalığa ihtiyacı yoktu. Remy ve ben birbirimizi kaybetmiştik ve yıllarca ben de kendimi kaybetmişim. Şimdi o da bu karmaşanın içine sürükleniyordu çünkü Hart'lar bunun yeterli olmadığına karar vermişlerdi, daha fazlasını istiyorlardı. Onu herkesin önünde utandırmanın bir şekilde hakları olduğunu düşündüler.

Artık yeterdi. Remy ve ben birbirimize geri dönmenin yolunu bulmuştuk ve dış güçlerin bizi ayırmasına izin vermeyecektik. Bir daha olmaz.

Eylem planımızı onunla paylaştığımızda babam ellerini birbirine sürterek, "İşte şimdi konuşuyoruz," dedi. Bu onun için bir slogan haline gelmeye başlamıştı. *Şimdi konuşuyoruz*. Babamın sandığımdan daha mücadeleci biri olduğu ortaya çıktı. "Seninle gurur duyuyorum. Ve ne olursa olsun, eğer biri annene bunu yapsaydı, ben de aynı şeyi yapardım."

Planımızın doğru bir hareket tarzı olup olmadığını bilmiyordum ama adınız, itibarınız ve hayatınız boyunca uğruna çok çalıştığınız her şey ayaklar altına alındığında, bazen tek bir net savunma hattı vardı. Gerçeği söylemek.

REMY



İki Hafta Sonra

"L konuşsunlar," dedim ve arabamız Hollywood Bowl'un giriş kapısının önünde durduğunda flütümdeki şampanyanın kalanını boşalttım. Bastian bizi alması için bir araba göndermişti,

Zorlamadıkça ve bize pahalı alkoller içirmedikçe gelmeyeceğimizden şüpheleniyordu. "Bizi tanımıyorlar."

"Umurunda değil mi?" Shane bardağındaki viskinin geri kalanını devirmeden önce sordu.

"Sadece seni üzerse umurumda olur."

"Siktir et onları. Sen iyiysen, ben de iyiyim."

İyiden de öteydim. Düpedüz başım dönüyordu. Bastian'ın gönderdiği saçma arabadan indik - tamamen dolu bir minibarı ve Ringo Starr'a benzeyen bir şoförü olan geniş bir Hummer - biraz çakırkeyif ama sarhoş değildi. Shane'in üzerinde paçaları kıvrılmış yıpranmış bir kargo pantolonu, düz beyaz bir tişört ve benim kafamdan çıkarıp onunkine taktığım hasır fötr şapka vardı. Zahmetsizce havalı ve muhteşem görünüyordu.

Parmağımın ucuyla siperliğe hafifçe vurum. "Gösterişli görünüyorsun."

"Çok fena görünüyorsun." Kıçıma şakacı bir şaplak attı ve göz kırptı.

Tanıştığı kızın yırtık kot şortlu, siyah kurukafalı atletli ve asker ceketli yetişkin bir versiyonuna benziyordum. Kolunu omuzlarıma doladı ve bizi açık hava amfityatrosuna götürdü. "Plaj serserisi ve podyum kraliçesi."

"Çubuktaki tanrı ve sokak kedisi."

"Pençelerini kaldır," dedi. "Birinin canını yakacaksın."

"Keskin dilim zaten incitti."

"Sen benim kahramanımsın, Ateşböceği." Başını eğdi ve ağzımın köşesini öptü. Tişörtünü ellerimin arasına aldım ve onu duvara yasladım. Dünyanın sonuymuş gibi öpüştük, ellerimiz dolaştı ve dillerimiz birbirine dolandı, yiyecek ve içecek aramak için yanımızdan akıp giden insan denizinde bir ada gibiydik.

Aşkın tadı viski, sıcak güneş ışığı ve deniz gibiydi. Öpücükleriyle sarhoş olmuş, kokusuyla kafayı bulmuştum. Gözlerimi şehvetle kararmış ve arzuyla kaplanmış ela yeşillerine kaldırdım. Sırıltısı yavaş ve tembeldi ve dilini az önce emdiğim alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Başımı eğdim. "Ne düşünüyorsun?"

"Beyzbol. Ve ilkokul gezisinde gittiğim bir müze..." Vücudumu onunkiyile aynı hizaya getirdim. O inledi, ben de güldüm ve ona işkence etmek için vücudumu ereksiyonuna doğru sürttüm.

"Eğer teselli olacaksa, ıslağım."

"Yardımcı olmuyor," dedi gülerek. "Lanet olsun. Bu çok acı verici. Bana ne yaptığına bak."

Bir adım geri attım ve ikimiz de acısının kaynağına baktık. Yalan söylemeyeceğim, hiç de üzgün değildim. Gülmemek için kendimi zor tutarak vücudunu kendime siper ettim ve ona kargo pantolonunun içinde kendini yeniden ayarlaması için bir şans verdim. Sonra sahnenin hemen önündeki Havuz Çemberi'ndeki koltuklarımıza geçtik.

Kalçamı onunkine çarptım ve katlanır sandalyelerdeki yerlerimizi aldık. Yarı yarıya onun kucağındaydım, kollarımız birbirine dolanmıştı, bacaklarım onun kalçalarının üzerine sarkıyordu. Biz Shane ve Remy 2.0'dık. Hiç siklememekle ilgili söylenecek bir şey vardı. Ve doğruyu söylemekle ilgili söylenecek çok şey vardı. Özgürleştiriciydi. Sosyal medyadaki o fotoğraflardan ve Hart'lardan aldığımız tepkilerden sonra, bunu sineye çekmeyi reddettik. Model olmanın ve bir rock yıldızıyla arkadaş olmanın avantajlarından biri de insanları tanımam ve bağlantılarım olmasıydı.

Bastian'ın reklamcısının yardımıyla, tüm o sallanan dilleri düzelttim. Hart'lar bana karşı bir dava açtılar ama Shane ve ben avukatımızı da yanımıza alarak onlarla konuşmaya gittiğimizde davadan vazgeçtiler. Tristan'ın anısına olabildiğince saygılı olmaya çalıştık ve ayrıntıları belirsiz tuttuk. Kimsenin tüm kirli hikayeyi bilmesine gerek yoktu.

Bazı açılardan Hart'lar için üzüldüm ama aynı zamanda Shane'in tüm suçu üstlenmesi ve kendisine yöneltilen tüm bu tepki ve iğnelemelere maruz kalması haksızlıktı. Tristan'ın ölümü bir kazaydı ve Shane iddia ettikleri gibi sebepsiz yere oraya gitmemiştir. Sosyal medyanın güzelliği, her zaman yeni bir skandalın ya da son hikayeyi gölgede bırakacak iç gıcıklayıcı bir dedikodunun ortaya çıkmasıydı. Bu yüzden zamanla ilginin azalacağını ve kimsenin gündemdeki yirmi saniyemizi hatırlamayacağını biliyordum.

Ancak son birkaç hafta içinde birkaç olumlu gelişme oldu ve bu noktaya gelmek için çok fazla badire atlatmış olsak da, bunun için daha güçlü olduğumuzu düşündüm. Sörf camiası Shane'in etrafında toplanmıştı ve bir daha asla yarışamayacağını söylemesine rağmen, eski rakiplerinin ve sörfçü arkadaşlarının onu savunmaya gelmesi onun için çok şey ifade ediyordu.

Bazen sesinizi kullanmanız gerekirdi. Bu güçlü bir araç olabilir.

Bastian sahneye çıktı ve kalabalık çılgına döndü, on yedi bin hayranı onun adını haykırdı. Ona tapıyordu. Her notaya ve şarkı sözüne can simidi gibi sarıldılar. Kalbini ve ruhunu, terini ve gözyaşlarını o sahneye bıraktı. Bastian sanatı için kendi kanını bile akıtabilirdi. Canlı performanslarından sonra her zaman duygusal olarak tükenmiş ama adrenalinle beslenmiş olurdu. Kendinizi kötü hissettiğinizde yüksek bir doz. Herkes için tehlikeli bir uyuşturucu, ama özellikle Bastian için. Zirveleri çılgıncaydı, dipleri ise onu günlerce ya da haftalarca bırakıyordu.

Güzelce kırılmış ve hasar görmüştü ve o sahnede, siyah saçlarından dar siyah kot pantolonuna ve yıpranmış motosiklet botlarına kadar her santimiyle bir rock yıldızı gibi görünüyordu. Sıska ama kesikti, çıplak göğsünü ve karın kaslarını ter kaplamıştı, gömleği seyircilerin arasına fırlatılmış ve burnunu gömüp sevinçten ağlayan bir kızın eline geçmişti.

Shane ve ben beslenme çılgınlığına kapılmadık. Bastian kendisi gibi kırık ve hasarlı bir kız hakkında şarkı söylerken kollarımızı birbirimize dolayarak müziği dinledik. Kalbinde hayalet büyüklüğünde bir delik olan ve sevdiği çocuğun anısı peşini bırakmayan bir kız hakkında şarkı söylüyordu. Umutsuzca. Delicesine. Trajik bir şekilde. Bastian benim acıma ve kalp ağrımaya sözler ve notalar ekledi ve sihir yaratarak çirkin bir şeyi yürek parçalayacak kadar güzel bir şeye dönüştürdü. Bazen lanetlenmiş gibi hissetse de bu onun yeteneğiydi.

Bastian şovdan sonra Hummer'ın arkasına tırmandığında selamlamak için "Eğer adam öldürmek aşkı anlatmıyorsa, ne anlatır bilmiyorum," dedi. Terli göğsünü atletimin her yerine sürdükten ve eve kadar onu koklamak zorunda kalacağımdan şikayet ettiğimde kıcıma bir şaplak attıktan sonra.

"Birinin bunu bir Hallmark kartına yazması gerekiyor," diye tersledi Shane. Bastien kahkahalarla uludu ve bir sigara yakarak yumruğunu Shane'in. "Tanıştığımıza sevindim dostum. Sonunda kafanı kıcımdan çıkardığına sevindim. Beni iyilik perisi rolü oynamaktan kurtardın."

Shane kıkırdadı ve kolunu bana doladı. Bastian'ın bir tehdit olmadığını ve şimdiye kadar sadece arkadaş olduğumuzu biliyordu. "Kendine yeni bir ilham perisi bulman gerekecek."

"Kim bilir? Sen olabilirsin, Altın Çocuk," dedi Bastian göz kırparak.

"Altın Çocuk mu?" Shane kaşlarını bana kaldırarak mırıldandı. Ben sadece

Omuz silkti. Bastian'ın her iki tarafa da gittiğini ve utanmaz bir flörtçü olduğunu söylemeliydim.

"Gösteriyi beğendin mi?" Bastian sigarasından derin bir nefes çekerken bacağına zıplatarak sordu.

"Harikaydı. Harikaydın Bastian," dedim, ciddiydim. Çünkü öyleydi. Bastian yetenekliydi. O kadar yetenekliydi ki hiç komik değildi. Ama şimdi bile, büyük çıkışından beş yıl sonra, hâlâ bu güvenceye ihtiyacı vardı.

Sigarasını ay tavanından üfledi ve koltuğuna geri yerleşti. "Siz ikiniz takılmak ve parti yapmak ister misiniz?"

Shane'in babasını evde uzun süre yalnız bırakmaktan endişe duyduğunu bildiğim için başımı salladım. Birkaç kez mesaj atmış, sadece Jimmy'den endişelenmeyi bırakıp konserin tadını çıkarması için cevap almıştı. Ama yine de ikimiz de endişeliydik. "Hayır. Eve gitmemiz gerek."

Bastian şoförden kendisini Chateau Marmont'a bırakmasını istedi ve tüm 'insanlarına' vardığında nerede olacaklarını bildirdi. Hayranları ve hayranları tarafından takip edilen, spot ışıkları altında garip bir hayat sürüyordu ama Bastian her zaman yalnızdı. Özellikle de kalabalık içinde. Kime güvenebileceğini de hiçbir zaman bilemedi. Ben onun çok küçük güvenilir arkadaş çevresine girmesine izin verdiği birkaç kişiden biriydim ve onun dostluğunu asla hafife almadım.

Hummer'dan inmeden önce "New York'a geri dönecek misin?" diye sordu.

"Her şey yolunda giderse, hayır."

Bana bir gülümseme verdi. "Aşk her zaman kazanır, değil mi?" "Evet. Aradığın kişiyi bulacaksın."

"Bu hayatta değil. İyi geceler Sindirella." Yanağımdan öptü ve Shane'in elini sıktı, arabadan inip menajeri ve korumaları tarafından götürülmeden önce benimle ilgilenmesini söyledi. İmza vermek için durduğunda pencereden onu izledim. Bastian'ın hikâyesi de bir Külkedisi hikâyesiydi. Bir zamanlar Los Angeles'a hayalleri ve boş cepleriyle gelmişti. Şimdi ise bir rock yıldızıydı; parası, şöhreti ve bunların beraberinde getirdiği her şey vardı. Yine de bunların hiçbiri mutluluğu satın alamazdı.

Hummer, Los Angeles trafiğinde eve dönüş yolunda ilerlerken Shane pelüş deri koltuğunda arkasına yaslanmış, soğuk ve rahatlamış görünüyordu. Birkaç dakika sonra yan gözle bana baktı. "Hiç Hummer'ın arkasında seks yaptın mı?"

"Asla."

Sırıttı. "Bir ilk daha."

Beni rekor bir sürede soydu ve saniyeler sonra, siyah dantelli bir sütyen ve çöl kumu rengine süet bilekli botlardan başka bir şey giymeden ona biniyordum.

Üç orgazm ve bir kadeh şampanyadan sonra, başımı Shane'in kucağına koyarak koltuğa yayıldım ve araba evinin önünde durduğunda uyandım. Jimmy hamakta yatıyordu, evin arka tarafına geçtiğimizde verandanın ışıkları hâlâ yanıyordu. Yaklaşırken Shane'in elini sıktım ve Jimmy'nin gözleri açıldığında ikimiz de rahat bir nefes aldık. Orada dikildiğimizi görünce bize küçük bir gülümseme verdi, sonra tekrar gözlerini kapadı ve uykuya daldı. Uzun bir süre orada öylece durduk, ikimiz de eve girmedik. İçimde garip bir his vardı. Sanki bu sondu. Ve çok yakında veda etme zamanı gelecekti.

İki gün sonra Jimmy nöbet geçirdi. Sonra hastaneye gittiğinde bir tane daha geçirdi.

SHANE



İki Hafta Sonra

Sam bana viski şişesini uzattı ve ben de bir yudum alıp Remy'ye verdim. Hepimizi bir tekneyle denize götürmeyi babama bırakmıştım. Burası çok huzurluydu. Ay ışığı suyun üzerinde parlıyordu. Tekne sabit bir ritimle ileri geri sallanıyordu. Eğer böyle bir durum olmasaydı, muhtemelen bundan keyif alırdım. Ama işte buradaydık, babamın ölmesini bekliyorduk. Ölüm o kadar nihai bir şeydi ki. Karaya geri döndüğümüzde onun sesini bir daha asla duyamayacağıma inanmakta ya da bunu kabullenmekte zorlanıyordum.

Burada günlerce ya da saatlerce kalabiliriz. Kendi ölümünü gerçekten tahmin edebilir miydi? Yine de yakın olduğunu biliyor gibiydi. Daha fazla yaşamayacağını.

Sonuçta her şey çok çabuk olmuştu. Bir dakika önce konuşuyor ve gülüyorduk, bir dakika sonra ise kafası karışmıştı ve söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Geçirdiği iki nöbetten sonra onu bakımevine yatırmak yerine hastaneden eve getirdik. Remy iki hemşire tuttu ve babamın bakımı için harcadığı paranın hiçbirine itiraz etmedim. Gururun canı cehenneme. Bu babam içindi. Çok uyuyordu, acı çekmiyordu ve akli başında olduğu anlarda mizah anlayışı hâlâ yerindeydi. Bugün bize zamanın geldiğini söylemişti ve yanılıyor olsa bile onunla tartışacak değildik.

Biz de tam istediği gibi onu tekneye bindirdik ve Remy'nin ısrarı üzerine bir adım daha ileri giderek onu teknedeki hamağa yerleştirdik.

koltukların arasındaki boşluğa yerleştirdik. Kolay bir iş değildi ama başardık ve şimdi burada babamın hayatının sonunu 'kutluyorduk'.

Babamın ne kadar duyduğunu bilmiyordum ama gece boyunca onunla konuştuk. Hikayeler anlattık. Anıları anlattık. Sam ve ben annem hakkında konuştuk. Remy sörf dükkanında babamla birlikte çalıştığından ve ona sörf yapmayı öğrettiği zamanlardan bahsetti. Kelimelerimiz akıp gitti. Bazı komik hikayelere güldük ve bazı anılarımıza gülümsedik. Deniz ve sörf hakkında konuştuk. Gökyüzündeki yıldızlardan, babamı görmek için uğrayan arkadaşlarından ve hayatında onun için ne ifade ettiklerinden bahsettik. Sörfçü dostları. Dükkândaki eski çalışanları. Annemi tanıyan birkaç arkadaşı.

Gece boyunca aklı başında olduğu zamanlar oldu. Elini tuttuk. Karışık kelimelerini çözmeye çalıştık.

Deniz... aşk... oğul... Zoe...

"Bize mutlu olmamızı istediğini söylüyor," dedi Remy. "Sizin mutlu olmanızı istiyor."

"Mutluyum," dedim. "Sen bir erkeğin isteyebileceği en iyi babaydın. Umarım bunu biliyorsundur. Umarım seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsundur."

Beni duyduğunu ve anladığını düşündüm. Gülümsediğini gördüğümü sandım. Emin değildim ama inanmam gereken şey buydu.

Jimmy Wilder Ekim ayının ilk günü sabah saat altı yirmide huzur içinde hayata veda etti. Annemin ölüm yıldönümünden üç hafta önce. Remy'nin yüzünden sessiz gözyaşları süzülüyordu ve Sam'in gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

Kıyıya geri dönerken gözlerim kuru, kalbim ağırđı.

SHANE



O Babamın kürek çekmesi için yüzlerce sörfçü sahilde toplanmıştı ve ben grubun en gerisinde kalan Miguel'i fark ettim. Adam İnanılmaz Hulk gibi yapılıydı, bu yüzden

bir seçenek değildi. Onu ilk kez bir yıkım alanından uzakta görüyordum. Tozlu iş kıyafetleri ve bareti yerine gri düğmeli bir gömlek ve pantolon giymiş, koyu renk saçlarını şekillendirici ürünlerle geriye taramıştı.

"Kilisenize geldim," dedi Miguel, yanında Remy'yle elini sıkmak için ona doğru ilerlediğimde. "Sörf yapmak için değil. Ama saygılarımı sunmak için."

"Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük," dedim içtenlikle. Cuma günü öğleden sonra saat ikiydi, bu da onun buraya gelmek için işten izin aldığı anlamına geliyordu. "Bu Remy. Remy. Miguel. Eskiden birlikte çalışırdık."

"Hatırlıyorum," dedi Remy.

Remy'nin benim için getirdiği öğle yemeğini Miguel'e verdiğim zamanı hatırlayarak irkildim. Çantanın içine bir göz atmış, salata kaplarına burnunu kıvrımış ve bana geri vermişti. Sonunda yemeği ben yemiştim ama bunu asla bilmiyordu çünkü ona hiç söylememiştim. Hâlâ pislik evresindeydim.

Miguel'e "Geldiğin için teşekkür ederim," dedi ve ona içten gülümsemelerinden birini sundu. Göz kamaştırıcıydı. Miguel bir an için yıldız çarpmışa döndü. Onu suçlayamazdım. Remy'nin dalgıç giysisi vücudunun her kıvrımını saran bir eldiven gibi oturmuştu. Costa del Rey'e ilk döndüğünde sahip olmadığı kıvrımlara bayıldım. Vahşi simsiyah saç dalgaları sırtından aşağıya, omuzlarına dökülüyor ve mükemmel yüzünü çerçeveliyordu.

Miguel kendini toparlayarak, "Benim için bir zevk," dedi.

Sahilde toplanan diğerlerine doğru ilerledik ve el sıkışıp omuz çırtım, birkaç eski arkadaşımı yumrukladım ve orada oldukları için herkese teşekkür ettim. Sonra başımı salladım ve hep birlikte kürek çektik, dalgaların altından ve dalgalı suyun üzerinden kaydık, dişlerimizde orkide sapları ve boyunlarımızda leisler vardı. Orkideler ve leisler Remy'nin katkısıydı ve batı kıyısındaki ya da Hawaii'deki ya da sipariş ettiği her neresiyse orkide stokunun tamamını tükettiğinden emindim.

Birçoğumuzun doğru pozisyonu alması biraz zaman aldı ama sonunda dalgakıranların ötesindeki daha sakin suda geniş bir daire oluşturduk. Sörf tahtamın üzerine oturdum -babamın en sevdiği turuncu uzun sörf tahtası- ve etrafımdaki sörfçü çemberine baktım. Remy tam yanımdaydı, tıpkı babamın öldüğü günden beri olduğu gibi. Hatta ondan önce. O pes eden biri değildi ve ben kendimden vazgeçtiğimde bile o benden vazgeçmemişti. Dylan onun diğer tarafındaydı. Artık kankaydık. Pek sayılmazdık. Çok az konuşurduk. Ama son iki haftadır birlikte takılıyorduk. Sanırım ben hapisteyken babamla ne kadar yakınlaştıklarını fark etmemiştim. Dylan ve Remy için babam hayatlarındaki tek gerçek baba figürüydü ve ölümü onları çok etkilemişti. Babamın ölümünden sonraki ilk hafta boyunca Remy çok ağladı. Onu sebze bahçesinde yabancı otları ayıklarken ve ağlarken buluyordum. Salata yapıyor, avokado kesiyor ve ağlıyordu. Bıçağı elinden aldığımda ve böyle devam ederse bir parmağını kaybedeceğini söylediğimde, bu onu daha çok ağlattı. Geçen hafta kendini bir projeye verdi ve dün bana gözlerimi yaşartan bir fotoğraf albümü hediye etti. Sam'den yardım istemişti ve Sam kırk yıl öncesine, otuz yıl öncesine, yirmi yıl öncesine ve öldüğü güne kadar olan kendi fotoğraflarını bulup çıkarmıştı. Albümde babamın gülümsemediği ya da gülmediği tek bir fotoğraf bile yoktu.

Travis diğer tarafımdaydı, kardeşi Ryan, Cody, Oz ve Sam de çemberin içindeydi. Babamla aralarında yirmi yıl olan birkaç gümüş sörfçü ve her gün bu dalgada sörf yapan yerliler.

Hepimiz Jimmy Wilder'ın hayatını kutlamak için buradaydık. Kürek çekmek güzel bir Hawaii geleneğidir ve bir sörfçünün anısını onurlandırmak için daha iyi bir yol düşünemezdim. Okyanusa olan tutkusu elli yıl boyunca devam eden babamın hayatını onurlandırmanın daha iyi bir yolu olamazdı.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca babamın vefatıyla barışmıştım. Onu çok özliyordum ve hep özleyecektim, tıpkı annemi hala özlediğim gibi

Bunca yıldan sonra. Ama ölmeden birkaç hafta önce bana hiç pişmanlık duymadığını söyledi ve ben de bununla teselli buldum.

"İyi bir hayat yaşadım. Sevdim ve sevildim. Bir erkek daha ne isteyebilir ki?"

Daha ne olsun.

Remy'ye bakmak için başımı çevirdim ve gözleri benimkilere kilitlendi. Birkaç saniyeliğine, burada sadece ikimiz vardık ve samimi bir anı paylaşıyorduk. Bana o güzel gülümsemelerinden birini verdi ve bu kalbimi sızlattı. Öğleden sonra güneşi yüzünü aydınlatıyordu ve akuamarin gözleri okyanusun mavisine rakipti. Ama en çok parlayan onun gücü, cesareti ve yılmaz ruhuydu. "Vedalaşmaya hazır mısın Ateşböceği?"

Başını iki yana salladı. "Bu bir veda değil. O hâlâ yaşıyor. Okyanusta. Burada," diyerek kalbine dokundu ve sonra avucunu benimkinin üzerine koydu. "Ve burada."

Elini kendi elimle kavradım ve dudaklarıma götürerek bir öpücük kondurdum.

Sonra elini bıraktım ve tören başladı.

Uzakta bir devriye botu top atışı yaparken ve seyirciler kumsaldan bizi izlerken, gün batımı rengindeki yapraklarımızı denize attık ve su sıçrattık.

Ellerimizi birleştirdik, ılık çalarak ve uluyarak kollarımızı başımızın üzerine kaldırdık. Bir süre sonra, kayalıklarda yankılanan gürültülü bir ilahiye öncülük ettim: *Jimmy. Jimmy. Jimmy.*

Gürültülü ve neşeliydi. Birkaç dakikalığına, her zaman evim olarak gördüğüm okyanusun üzerinde, öfke, acı, üzüntü ya da keder yoktu. Sadece sevgi vardı.

Tahtalarımızı gökyüzüne doğru tuttuk ve onlara davul gibi vurduk.

Sonra sörf yaptık.

Yemin ederim ki o dalgaların üzerinde ilerlerken babamın ruhunun bedenimde titreştiğini hissedebiliyordum. Okyanusta ve kum tanelerinde, mavi Ekim gökyüzünde sıçrayan fırça darbeleri bulutlarda benimleydi. Remy haklıydı. Bu bir veda değildi.

Ama artık bırakmanın ve devam etmenin zamanı gelmişti. Tutunduğum, kaybetmenin yasını tuttuğum eski hayattan ve hapse girdiğim gün ölen hayallerimden. Sam'in geçen gece birkaç bira içmek için uğradığında bana söylediği gibi, "İyi bir denizci yelkenleri yeniden ayarlama zamanının geldiğini bilir."

Yapmam gereken de buydu. Yelkenlerimi yeniden ayarlamak ve farklı bir rota çizmek.

Altı hafta önce yıkım şantiyesindeki işimi kaybettiğimden beri kendimi sörf tahtalarını şekillendirmeye, camlamaya ve yüzdürmeye vermiştim. Garajda bir raf dolusu sörf tahtası ve doldurmam gereken birkaç komisyon vardı. Paraya ihtiyacım vardı, Remy ve benim için hala hassas bir konu. Ama aynı zamanda bir amaca da ihtiyacım vardı. Yeni bir hayale. Yeni bir geleceğe. Şansım yaver giderse bunların peşinden aynı kızla koşuyor olacaktım.

Remy, Dylan, Travis ve ben mola yerinde kalarak, diğerleri kürek çektikten çok sonra sörf yapmaya devam ettik. Son dalgamızı sürdüğümüzde arkamızdaki gökyüzü yarın güzel bir gün vaadiyle kıpkırmızıydı. Bacak tasmamı çözdüğümde, onun sahilde durmuş beni izlediğini gördüm. Haki pantolon, lacivert blazer ceket ve bembeyaz bir gömlek giymiş yalnız bir figür.

Gözlerimiz buluştu ve birkaç saniye öylece kaldı, sonra çenesini eğdi ve elinde pahalı İtalyan mokasen ayakkabılarıyla dönüp kumların üzerinde yürümeye başladı. Ayaklarım ıslak kuma batarken durup gidişini izledim. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Belki de ikimizin de çok şey kaybettiğini kabul etme şekliydi bu. Ya da belki de saygılarını sunmak için gelmişti. Babam ve John Hart eskiden dostça tanışıklardı ve Jimmy's Surf Shack, Costa del Rey'deki HartCore sörf giysilerinin özel tedarikçisiydi. John Hart babamı hep sevmişti. Ta ki onunla uğraşmaya karar verene kadar. Gözümün önünden kaybolduğunda, başımı gökyüzüne kaldırdım.

Sağ ol baba.

İçimden kıkırdadım, babamın bu işte parmağı olduğunu düşünerek eğlendim. Sanki her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret göndermişti.

"Bütün bunlar da neydi?" Travis çenesini John Hart'ın az önce çıktığı merdivene doğru sallayarak sordu.

"Ateşkes mi?" Remy umutlu bir sesle sordu. Costa del Rey'de kalmak istiyordu. Bana söylemesine gerek kalmadan bunu biliyordum. Artık geri döndüğüne göre Dylan'ı bırakmak istemiyordu ama bırakacaktı. Benim için. Bunu ben de biliyordum.

Dylan kendinden emin bir şekilde, "John Hart size daha fazla sorun çıkarmayacak," dedi.

Sanki içeriden bilgisi varmış gibi konuştu.

Bakışlarım ona döndü ve kaşlarım kalktı. "Nedenmiş o?"

"Zengin insanlar başkalarının talihsizliğinden faydalanan sırtından bıçaklayanlardır." Bununla birlikte, tahtasını kolunun altına sıkıştırdı ve uzaklaştı. Sanki bu bir şeyi açıklıyormuş gibi. Dylan St. Clair muamma içinde bir bulmacaydı.

Remy onun peşinden gitti ve kolundan tutarak onu olduğu yerde

durdurdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Travis ve ben onlara yetiştik, merakımız bizi ele geçirmişti.

"Açıkla," dedim.

Sanki kendini açıklamak bir dayatmaymış ve onun çarpık zihnini okumamız gerekiyormuş gibi yüksek sesle nefes verdi. "Sienna'nın babası - Simon Woods- John Hart'ın üzerinde bir şey vardı ve onu başının üzerinde tutuyordu." Dylan ellerini kaldırdı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Umurumda da değil. Ama pek çok iş anlaşmasında ve holdingde ortaklıklar. Şimdi Simon Woods çoğunluk hissedarı. John Hart fakir değil. Ama mali durumu kötü. Simon Woods'la olan kavgasına o kadar odaklanmış olacak ki senin neyin peşinde olduğunu umursamayacak."

"Karma. Ne kaltak ama," dedi Travis, sesi düpedüz neşeli geliyordu. Başımı salladım. "Üşümüştün, Buz Adam."

Travis sadece omuz silkti. Remy sessiz kaldı ve alt dudağını kemirdi. Gergin ya da emin olmadığını gösteren bir işaretti bu.

Bu haber karşısında onun da benim kadar çelişkiye düştüğünden şüpheleniyordum. John Hart zaten kaybettiğinden daha fazlasını kaybetmeyi hak ediyor muydu? Dürüst olmak gerekirse, hak ettiğini düşünmüyordum. Ama hayat böyleydi, değil mi? Bazen sizi kış üstü yere serer, sonra da dişlerinize tekme basar.

Ancak dünya bazen ne kadar acımasız olsa da, sadece var olma değil, yaşama işine geri dönmeye hazırdım. Remy ve ben geçmişe o kadar çok kafa yormuştuk ki geleceği hiç konuşmamıştık. Ya da birlikte olma ihtimalimizi. İki hafta önce evime bir çanta getirmişti ve onun dışında yaşıyordu. Sanki geçici bir süre kalacakmış gibi çantasını bile açmamıştı.

Temmuz ayında babam bana bir tavsiye daha vermişti. İstemeden, ekleyebilirim.

"Eğer bir adam bu koca çılgın dünyada tek gerçek aşkını bulacak kadar şanslıysa, ona tutunur ve bırakmaz. İşler zorlaştığında bile. Özellikle de zorlaştığında. Onun için savaşın. O buna değer."

SHANE



"T Suşiyi ilk kez seninle denedim," dedi Remy, bir parça somon sashimi üzerine wasabi sürüp ağzına atarken. O kadar wasabi yüzünden gözleri sulandı.

Hatırlayınca kıkırdadım. "Hatırlıyorum. Şimdi bir de kendine bak. Öğle yemeği için suşi. Ağır wasabi."

Kardeşinin mutfağındaki adanın karşısından bana sırtıttı; pırıl pırıl paslanmaz çelik, parlak dolaplar ve siyah granit tezgah. Habersizce uğramıştım. Kürek yarışından bu yana iki gün geçmişti ve Remy'yle konuşma fırsatımız olmamıştı. Birbirimizi pek görmemiştik. Yapabileceğim ya da söyleyebileceğim şeylerden korktuğu için beni uzak tutmaya çalışıyordu.

Saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı ve üzerinde benim unuttuğum eski tişörtlerimden biri vardı. "Bu tişörtü nereden aldın?" Sloganına bakarak sordum: Zor Yaşa, Parçalayarak Öl.

"Onu çaldım." Boğazını temizledi. "Bir keresinde Rio'ya gitmeden önce..."

Bu yaklaşık sekiz yıl önceydi.

"İlk randevumuzda giymiştin. Onunla uyurdum. Yaklaşık bir yıl boyunca yıkamadım." Kendi kendine güldü ve sonra başını salladı. "Kulağa gerçekten iğrenç geliyor. Ama kokunu kaybetmek istemedim, anlıyor musun?"

"Remy-"

"Vay, vay, vay... merhaba şekerim." Sigara dumanının kokusu havayı doldurdu ve Rae St. Clair'e bakmak için dönmeden önce elimi saçlarımın arasından geçirdim.

Kadını yedi ya da sekiz yıldır görmemiştim ama hâlâ hatırladığım gibi görünüyordu. Üstünde bir bluz ve etek diye yutturmaya çalıştığı kırmızı deri bir şerit vardı. On üç yaşında bir kız çocuğunda bu kıyafet sevimli görünebilirdi. Yetişkin bir kadında ise gülünç görünüyordu. Özellikle de siyah stilettolarla eşleştirdiğinde. Kürek çektiğimiz gece Dylan'ın evine habersizce gelmişti ve Dylan destek için Remy'yi aramıştı. Onu evinden kovmamış olması beni şaşırtmıştı. Ama işte karşımdaydı, kırmızı dudakları ve tırnakları birbirine uyuyordu, sigarasını emerken gözleri kısılmıştı. "Eski bir mahkûm olduğun için şimdi daha da seksisin."

Remy iç çekti. "Anne. Lütfen yapma."

Sigarasını Remy'ye doğru salladı. "En iyi davranışımıydım. Sadece gerçeği söylüyorum. O zamanlar sadece bir çocuktu ama şimdi... şey, o tamamen erkek." Bana göz kırptı ve yanımdaki tabureye kayarak sigarasını Remy'ye doğru üfledi. Ama o böyleydi. Kendinden başka kimseyi umursamazdı.

Sigarayı elinden aldım ve suşilerin hepsinin yenmiş olduğunu teyit ettikten sonra Remy'nin soya sosunda söndürdüm.

"Bu hiç de dostça bir davranış değil." Suratını astı ve bacak bacak üstüne attı. Çok fazla şey görmeden başımı çevirdim. Çok geç kalmıştım. Kırmızı dantel tangasının görüntüsünden kurtulmak için gözlerimi ağartmam gerekecekti.

"Seni şehre getiren nedir, Rae?" Hoş görünmeye çalışarak sordum.

"Bebeklerimi ziyaret etmek için bir nedene mi ihtiyacım var?"

On yedi yaşındayken terk ettiğin ve sen çekip gitmeden önce bile kendi başlarının çaresine bakmaya bıraktığın bebekler. Evet, biliyorsun.

"Bir nedeniniz var mı yoksa bu sadece dostça bir ziyaret mi?"

"Her zaman çok yargılayıcıydın," dedi Rae gözlerini devirerek. "Beni tartakladığın zamanı unuttuğumu sanma."

"Ben yapmadım-" Birkaç derin nefes aldım. Aldım. Dışarı. Al. Dışarı. Zen'i bul. "Sen neden bahsediyorsun? O neden bahsediyor?" Remy sordu,

Rae cevap olarak omuz silkince sorusunu bana yönlendirdi.

Başımı salladım. "Önemli değil. Uzun zaman önceydi."

Bunun Remy'nin hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama yine de bir şansımı deneyeyim dedim. Remy ayağa kalktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gözleri annesinden ayrılıp bana dikildi.

"Bu. Önemli. Ne oldu?" Sesindeki suçlamayı duydum ve hoşuma gitmedi, ancak sanırım bu anlaşılabilir bir durumdu.

sicil kaydı.

Bu lanet kadın. Onu bir daha görmek zorunda kalmamayı istemek çok mu fazlaydı? Açıkçası, cevabım evetti. Kötü bir isilik gibiydi. Ondan kurtulduğunuzu sandığınız her an geri geliyordu.

"Neden şehri terk ettiğimi sanıyorsun?" Rae parmağıyla beni göstererek söyledi. "Bu onun hatasıydı."

Yüksek sesle nefes verdim ve ayağa kalktım, Rae ile arama biraz mesafe koyduktan sonra suçlama parmağını yakalayıp ikiye ayırdım. Tezgâha yaslanarak kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım. "Gitmek senin seçimindi. Ben sadece bilmen gereken bir konuda sana gerçeği söyledim. Bir şeyler yapman gereken bir konuda. *Senin* yetişkin olman gerekiyordu. Remy değil. Dylan değil."

"Shane... lütfen bana yapmadığını söyle... Aman Tanrım, ona ne söyledin?"

"Yanlış suçlamalarda bulunuyordu. Yaptığı buydu." Rae bir kahkaha attı. "Russell benim için deli oluyordu." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Asla kendi kızımın peşinden gitmezdi. Her şey çok saçmaydı."

"Shane, bunu sana sır olarak söyledim. Bunu neden annemle tartışıyorsun?"

Gözlerimi ona diktim. "Bana nedenini mi soruyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Neden bunu annemle konuşmuyorsun?"

"Çünkü Dylan ve ben icabına baktık. Durumu biz hallettik," diye homurdandı. "Ne yaptınız... annemin peşine düşüp tüm sırlarımı mı ortaya döktünüz?" Ellerini havaya kaldırdı ve sonra kalçalarının üzerine koydu.

Başımı eğdim ve enseme ovuşturdum. Bu Remy'yle konuşmak, hatta onunla paylaşmak istediğim bir şey değildi ama annesi beni tekrar gördükten iki saniye sonra konuyu açmıştı. "Öyle olmadı."

"Peki, nasıl olduğunu duymak için bekliyorum." Ayağını karo zemine vurdu, gözleri öfkeyle parlıyordu. Ağzımdan hiçbir kelime çıkmayınca, dudaklarımı gevşetmemi sağlamak için kara kaşlarını kaldırdı.

Gözlerimi Rae'ye diktim. Büyük olasılıkla her şeyin nasıl geliştiğini çoktan unutmuştu.

"Neden bana şu süslü kahvelerden yapmıyorsun bebeğim?" Rae elini Remy'ye doğru sallayarak onu uzaklaştırdı.

"Dylan sana nasıl yapılacağını gösterdi," dedi Remy, bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

"Dürüst olmak gerekirse." Annesi ofladı pufladı. "Siz çok zor çocuklarsınız. Kendi annenize bir fincan kahve bile yapamıyorsunuz."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve kadına bağırıp bir fincan kahve bir yana, çocuklarının cömertliğini bile hak etmediğini söylemek istedim. Onun yerine dişlerimi sıkarak kahve makinesine doğru ilerledim ve kendi kahvesini yaptım, uygun bir fincan bulana kadar dolapları karıştırdı ve sonra Keurig için kapsülleri bulana kadar tüm çekmeceleri kontrol etti. Remy sabrını kaybetti ve birkaç saniyeliğine ortadan kaybolan Rae'nin kahvesini hazırlayıp bir paket sigarayla geri döndü. Kızının onu bekleyebilmesi için yerine döndü ve bir sigara daha yakarak bana doğru kendini beğenmiş bir gülümseme fırlattı. Öfke kontrolü seanslarından geçmiş eski bir mahkûm, bir insanın boynunu sıkma ya da ona bedensel zarar vermeyi dileme fikrini aklından bile geçirmemeliydi.

"Neden Remy'ye *gerçekte* ne olduğunu anlatmıyorsun?" Remy kahve fincanını annesinin önüne koyduğunda söyledim.

Beni şaşırtarak Remy'ye gerçeği söyledi. "Ona aşık olduğunu bilmiyordum."

Remy gözlerini kapattı. "Lütfen bana yapmadığını söyle-"

"Onu bir gece eve dönerken gördüm. Motosiklet kullanıyordu, sen kullanmıyor muydun?"

Başımı salladım ve hikâyeye devam etmesini bekledim. Unutmak istediğim bir hikaye.

Ama işte, neredeyse sekiz yıl sonra, başka bir kötü anıyı yeniden yaşıyorduk. "Beni götürmesini istedim, hepsi bu. Ama o hayır dedi."

"Sarhoştun." Belli ki hayır dememin tek nedeni bu değildi. Ama Remy'nin yüzündeki ifadeden, benim söylememe gerek kalmadan anladığını söyleyebilirdim.

"Onu merdivenlerden dairesine kadar takip ettim." "Peki sonra ne oldu?" Remy sordu.

Rae konuşmadan önce sigarasından bir nefes çekti ve kahvesinden bir yudum aldı. "Hepsi zararsızdı. Detayları hatırlayamıyorum."

Kimsenin ayrıntıları hatırlamasına ya da tartışmasına bile gerek yoktu. "Sen... Tanrım, anne... Shane için bir oyun yaptın mı?"

"Ne fark eder ki? Uzun zaman önceydi. Beni itti. O kısmı oldukça net hatırlıyorum."

"Seni itmedim," dedim kendimi sakın ve makul kalmaya zorlayarak. "Ellerini bedenimden çektim ve biraz mesafe koydum."

Aramızda." Kadın kotumun kumaşı üzerinden sikimi avuçlamıştı. Ayrıca kışımı avuçlamış ve göğüslerini göğsüme sürtmüştü. Remy'ye söylemememin tek nedeni utanmasını istemememdi. Ki utanacağını da biliyordum. Remy annesinin davranışlarından sorumlu değildi.

Rae gerekçelerimi görmezden geldi. "Sonra Russell hakkında yalan yanlış suçlamalarda bulundu. Bana bir anne gibi davranmaya başlamam gerektiğini söyledi. Sanki bana ne yapacağımı söylemeye hakkı varmış gibi." Sanki bu düşünce bile gülünçmüş gibi güldü.

"Özür dilerim," dedim Remy'ye. "Hiçbir şey söylemek istememiştim. Ben sadece..." Ne kadar kızgın olduğumu hatırlayarak bir nefes verdim. "Sana olanlardan onun sorumlu tutulmasını istedim."

Sertçe yutkundu ve başını eğdi, elleri sanki onu ayakta tutmak için desteğe ihtiyacı varmış gibi tezgahı kavradı.

Yanına gittim ve kolumu omzuna dolayarak onu kendime çekmeye ve rahatlatmaya çalıştım. Omuz silkti ve benden birkaç adım uzaklaştı, göğsü kabarmıştı, gözleri annesindeydi.

"Artık seninle olamam anne. Tristan Hart'ın beni neden hedef aldığını biliyor musun? Neden bana zorbalık yaptı? Senin yüzünden," dedi sesi öfkeyle titreyerek. "Senin yüzünden. Her şey böyle başladı."

"Şimdi de bir şeyler uyduruyorsun. Başına gelen her kötü şey için beni suçlayamazsın. Tristan Hart'ı tanımıyordum bile," dedi Rae sigarasını havada sallayarak. Kül tezgahın üzerine düştü.

"Okulumuza geldiniz. Rehber öğretmenle görüşmek için. O günü hatırlıyor musun? Asıldığın adam Tristan'dı. Bana fahişe olduğumu söylemişti. Tıpkı senin gibi olduğumu söyledi. Ve uzun bir süre boyunca, iyi bir şeyi hak etmediğime inandım. Ve Shane... O hayatımdaki en iyi şeydi. Ama ben onun hayatını mahvettim. Hayallerini yıktım. Onu mahvettim. Benim yüzümden babasıyla geçirdiği değerli yılları kaybetti. Asla yaşayamayacağı yıllar... Gitmen gerek," dedi annesini göstererek. "Bu evden çıkmalısın. *Şimdi*."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Sigarasından son bir nefes çekti ve soya sosunun içinde yüzen diğer sigaraya ekledi.

"Rae, kızın-"

Remy kolumu tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Hayır, Shane. Bu işe karışmayacaksın. Bu sefer olmaz. Bu benimle annem ve Dylan arasında. Lütfen git."

Başımı salladım. "Seni bununla baş başa bırakmayacağım-"

"Sana sormuyorum. Sana söylüyorum. Gitmen gerekiyor." Sesi güçlüydü, sırtı dimdikti ve gözlerinde o meydan okuyan bakış vardı. Cevabımı beklemeden cep telefonunun bir tuşuna bastı.

"Dylan. Eve gelmen gerek. Bu çok önemli. Lütfen."

Annesi su kanallarını açtı. Gözlerimi devirmiştim. Kadın çok tahmin edilebilirdi, ama bu sefer Remy buna kanmadı. Annesini teselli etmeye çalışmadı. Ama beni kovuyordu. Öyle bir şey olmayacaktı. Hiçbir yere gitmiyordum.

Tezgâha yaslandım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, sanki bütün gün kalmayı planlıyormuşum gibi. Ki öyleydim. Ve ertesi gün. Ve ondan sonraki gün.

"Senden gitmeni istedim."

"Çok kötü, Ateşböceği. Benimle sıkışıp kaldın. Senin yanından ayrılmayacağım. Bunun bir aile meselesi olduğunu düşünmeni anlıyorum. Sen ve Dylan annenizle ilgilenebilirsiniz ama ben burada olacağım. Senin için. Hoşuna gitse de gitmese de."

İtiraz etmek için ağzını açtı, sonra kapattı ve önümde durdu. "Ama ben... az önce ne dediğimi duydun... biz nasıl... sen ve ben olanları asla unutamayız. Yapabileceğimizi düşünmek aptallıktı." Gülümsemesi hüzünlüydü.

Oh Firefly. Bizi hafife alıyorsun. Sana mutlu sonla biten bir hikaye vereceğim ve o hikaye bizimki.

"Yanılıyorsun. İyi günde de kötü günde de seninleyim." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Çok zorlaştı diye seni terk etmeyeceğim. Ya da bazen birbirimizi incitecek şeyler söylediğimiz için. Geçmiş geride kaldı. Onu düzeltemeyiz ya da değiştiremeyiz. Ama geçmişin geleceğimizi yok etmesine de izin vermeyeceğiz."

Gözleri büyüdü ve duyduklarına tam olarak inanamıyormuş gibi nefes aldığını duydum. "Benimle bir gelecek mi istiyorsun?"

"Tek istediğim bu. Tek ihtiyacım olan bu.

Sadece sen." "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Hem de çok."

"Güzel. Çünkü ben de seni seviyorum. Hem de çok." Hâlâ yüzünü ellerimin arasında tutuyordum. Başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim ve dudaklarımı alnına bastırdım. Onu öpmek ve mutfaktan çıkarıp yatak odasına götürmek istiyordum ama bu beklemek zorundaydı. Bu açıklamaları Rae St. Clair'in önünde yapmayı planlamamıştım ama hayat her zaman planladığım gibi gitmiyordu, o yüzden siktir et. Remy'nin benim için ne ifade ettiğini bilmesini istiyordum.

"Sensiz bir gün daha yaşamak istemiyorum. Bir daha asla elveda demek istemiyorum."

Bana doğru eğildi ve kollarını boynuma dolayarak sıkıca sarıldı. Çılgın annesinin ağlaması ve kapının duvara çarpma sesi olmasaydı, bu dokunaklı bir sahne olabilirdi. Dylan mutfağa doğru yürüdü ve Remy geri çekildi, Dylan'la yüzleşmek için döndü, sırtı göğsüme yaslandı. Sözümü tutmayı planladığımı bilmesini sağlamak için kollarımı ona doladım.

"Ne oldu?" diye sordu, gözleri benden ve Remy'den timsah gözyaşlarını silen annesine kaydı. Ayağa kalktı ve ona doğru atıldı, kollarını onun beline doladı ve siyah V yakasına taze gözyaşları döktü.

"Beni geri çeviremezsiniz. Gidecek hiçbir yerim yok." Geri çekildi ve adamın yüzüne baktı, gözleri ona yalvarıyordu. Ne düşündüğünü anlayamadım. Dylan'ın yüzü pek bir şey ele vermiyordu. Ama omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti ve çenesindeki kaslar titriyordu.

"Senin bir dairen var. Lanet şeyin parasını ben ödüyorum. Gidecek hiçbir yerim yok da ne demek?" Kendini annesinden kurtardı.

"Bekle. Dairesinin parasını sen mi ödüyorsun? *Ben* ödüyorum," dedi Remy.

Dylan içini çekip başını salladı ve başını omuzlarının arasına düşürdü. Onu hiç bu kadar yenilmiş görmemiştim. "Senin saçmalıklarından bıktım. Hem de çok sıkıldım. Benden bu kadar." Sesi yorgun geliyordu ve annesine bakmıyordu bile. "Eşyalarını topla ve git."

Rae'yi evden çıkarmak yirmi dakika sürdü ama Dylan eşyalarını toplayıp arabasına atmasaydı, onu fiziksel olarak evden uzaklaştırmasaydı çok daha uzun sürerdi. Remy'ye ne olduğunu sormamıştı bile ama her ne oluyorsa Remy'nin annesinin gitmesini isteyecek kadar kötü olduğunu biliyor olmalıydı. Remy ve Dylan birbirlerini destekliyor ve birbirleri için savaşıyorlardı, soru sormadan. Hayatlarında yaşadıkları onca boka rağmen ya da belki de bu yüzden, aralarındaki bağ kopmazdı. Her zaman birbirlerinin yanında olurlardı.

Rae gittikten sonra Dylan, Remy ve ben oturup konuştuk. Dylan ilk kez beni bir aile tartışmasına dahil etmişti. İlerleme. Sanırım sonunda burada kalacağımı anlamıştı.

"Benimle kaçmak istiyor musun?" Remy'ye onu göğsüme doğru çekerek sordum. Vücudu benimkinin kıvrımlarına oturdu ve orgazm sonrası memnun bir iç çekti.

"Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederim. Nereye gidiyoruz, sevgilim?" "Tahiti, Bali, Hawaii... İsteddiğimiz her yere." Saçlarını öptüm. Parlıyordu.

Yatak odamın penceresinden gelen ay ışığında mavi-siyahtı.

"Peki Tahiti, Bali ve Hawaii'de ne yapacağız?" Hafif, alaycı ses tonundan şaka yaptığımı düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Sörf. Yaşa. Sev. Fotoğraf çekin. Sörf tahtaları yap. Yeni hayallerin peşinden koş.

Seyahat etmekten yorulduğumuzda da eve döneceğiz."

Yüzünü bana döndü, gözleri odamın gölgelerinde benimkileri arıyordu.

"Sen ciddisin."

Yatağımın başucundaki masadan yüzüğü aldım, sol elini kendi elime aldım ve parmağına geçirdim. Bir kez daha, bu planladığım gibi gitmemişti. Bunu gece, yatakta, karanlıkta yapmak istememiştim. Ama bazen spontane davranmak gerekiyordu. "Hayatının geri kalanını benimle geçirir misin Ateşböceği? Sonsuza dek benim olur musun?"

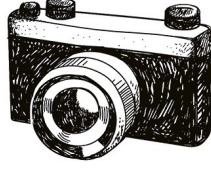
Ağzı açık kaldı ve birkaç uzun an boyunca beni öylece bıraktı. İsteddiği şeyin bu olmadığını düşünerek terlemeye başlamıştım ki sonunda beni acılarımdan kurtardı ve sürpriz bir saldırıya geçti.

"Evet!" Beni sırtüstü yatırdı ve üzerime çıktı. Kollarını boynuma dolayarak beni o kadar sert ve hızlı öptü ki nefesim kesildi. Hava almak için ayağa kalkıp yüzüme ilk kez görüyormuş gibi baktığında güldüm. "Milyon kere evet."

Hayat güzeldi. Çok iyiydi.

EPILOG

REMY



Bir Yıl Sonra

Inliyor ve gözlerimi kapatıyorum, dudaklarım başka bir cennet dilimi için ayrılıyor. "Mmm. Lezzetli." Shane dilini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve çenemi yalıyor, aşağıya damlayan mango suyunu yakalıyor.

Elleri belimi kavıyor ve mükemmel dudakları beni boynumdan öpüyor. Köprücük kemiğimi. Göğsümü. Onu ağzına alıyor ve meme ucumu emiyor. Kısa kimono bornozumun kemerini çözüyorum ve henüz yapmadığı için sabırsız ve sinirli bir şekilde soyunmaya çalışıyorum. Sırtım dikleşiyor ve bacaklarım belinin etrafında dönüyor. Onu daha da yakınımaya çekmeye çalışıyorum, ellerim aynı anda saçlarını çekiştiriyor ve başının arkasını tutuyor. Başımı geriye atıyorum ve kalçalarımı onunkilere sürtüyorum, ihtiyacım olan sürtünmeyi elde etmeye çalışıyorum. Külotum sırlıklam ve muhtemelen mutfak tezgahında ıslak bir yama bırakıyorlar. O kadar azmışım ki komik bile değil. Son zamanlarda bunun suçunu sabahları mango yedirme seanslarımıza atıyorum ama ikimiz de gerçek sebebin bu olmadığını biliyoruz.

"Shane," diye inledim. "Sana ihtiyacım var." Öfkeli bir hırıltı gibi çıkıyor.

Kıkırdıyor, çıldırtıcı derecede yavaş temposunu sürdürüyor, bir meme ucuyla ağzıyla alay ediyor, dili etrafında dönüyor ve diğer meme ucunu parmaklarının arasında sıkarken dişleri hafifçe ısırıyor.

Ona karşı sallanıyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor ve kafa derisini kazıyor. İşkence. Saf işkence.

Meme ucumu bırakıp geri çekiliyor, elleri yanlarımdan aşağıya ve karnımın üzerine kayıyor, dudakları da aynı yolu izliyor. "Annen çok açgözlü, değil mi?" Dudakları güneşin öptüğü tenime bastırıyor ve sanki bebek onu duyabiliyormuş ve her kelimesini anlayabiliyormuş gibi konuşmaya devam ediyor. Bebeğimizle sohbet ediyor ve normalde bunu çok sevimli buluyorum ama şu anda istediğim bu değil.

"Daha az konuşma, daha çok eylem" diyorum.

Mangolardan ve sörfte bahsediyor. Sanırım. Pek emin değilim çünkü sağır kulaklara düşüyor. Vücudumu onun kine sürtmekle o kadar meşgulüm ki ne dediğini umursamıyorum.

Sonra konuşmayı kesiyor ve başını kaldırıyor, gözleri kocaman. "Bunu hissettin mi?" diye soruyor kısık bir sesle. Başımı sallıyorum. Nefesimi tutuyorum ve ikimiz de karnıma bakıyoruz. Hissettim. Elini tenime bastırıyor ve tekrar oluyor. Bebek tekmeliyor. Karnımda sadece çırpınan bir his var ama ikimiz de o kadar şaşkınız ki birkaç saniye boyunca yüzlerimizde kocaman gülümsemelerle karnıma bakıyoruz. Bir damla gözyaşımı sildim. Hormonlar berbat.

"Seni çok seviyorum," diyorum, ellerimi başının arkasına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Ama eğer bana istediğimi vermezsen, bu bebek babasız kalacak." Gözlerimi kısıyorum, gerçekten ciddiymişim gibi görünmeye çalışıyorum.

Sadece gülüyor ve beni tezgahıtan kaldırıyor. Sonra beni mutfaktan çıkarıp yatak odamıza taşıyor, nereye gittiğini nasıl görebildiğinden emin değilim çünkü dilim ağzının içinde ve ellerim istediğim pozisyona kilitlemek için yüzünün yan tarafında. Eskiden yaptığı gibi beni yatağa fırlatmak yerine, sanki değerli bir camdan yapılmışım gibi nazıkçe yatırıyor. Sonra iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırıp bir kenara atıyor, ellerini bacaklarımda gezdiriyor ve kalçalarımı ayırıyor.

Ellerim çarşafı yumruklarken dili klitorisime zar zor dokunuyor.

Orgazmın doruğundan indiğimde Shane şaşkın bir ifadeyle beni izliyor.

Gözlerim çıplak göğsünden aşağıya, V'ye ve oradan da... şortuna giden mutlu yola doğru iniyor.

"Neden hala giyiniksin?"

Gülüyor ve elini yüzünde gezdiriyor. Sonra görünürde bir sebep yokken daha da sert gülüyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve

kendini topladı.

"Çift kişilik bir eve benzediğim için, değil mi?" Kaşlarımı suçlarcasına kaldırıyorum. "Karavan çöpünü yepyeni bir seviyeye taşıyorum."

"Sen delisin," diyor, bakışları takdirle vücudumda geziniyor. "Bu vücuda bayılıyorum."

"Kanıtla."

Sonunda şortunu çıkarıp bacaklarımın arasına tırmanıyor ve üzerimde diz çöküyor. Endişeyle kaşlarını çatıyor. "Belki de sen üstte olmalısın-"

Kollarımı boynuna doladım ve onu üstüme çektim. "Sadece işini yap ve kimse zarar görmesin."

"Doymak bilmiyorsun," diyerek girişime doğru ilerliyor. Ama *sadece* İpucu.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. "Çileden çıkarıyorsun. Eğer bu işe uygun değilsen, ben bulurum-"

Kirli bir öpücükle beni susturuyor ve iliklerime kadar içime gömülüyor. Şimdi konuşmaya başladık.

Ben mutlu olduğum için bebek de mutlu olmalı çünkü küçük fasulyemiz içeride çok eğleniyor. "Sineği yüzdürdüğüne eminim."

"Ben babayım. Ne bekliyorsunuz ki? Güçlü yüzücülerim var."

Homurdanıyorum ve o beni ağlatan bir noktaya vuruyor. Tek yapması gereken bana dokunmak ve ben patlıyorum. Bu çok saçma. Orgazm tüm bedenimi sarsıyor ve kendimi öldürücü bir dalgaya biniyormuş gibi hissediyorum. O kadar aceleci ki Shane'in beni sevdiğini söylediğini zar zor duyuyorum, sonra titreyerek üzerime yığılıyor ve ağırlığının çoğunu taşımak için kolunu yanıma koyuyor. Her zaman bana ya da bebeğe zarar vereceğinden endişeleniyor ama vermeyecek.

Üzerime öpücükler yağdırıyor ve ben de gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum. Bu adamı çok seviyorum. Vücudumdaki her hücreyle. Kalbim o kadar dolu ki bazı günler patlayacakmış gibi hissediyorum. Ve şu lanet duygular. Ya da hormonlar. Gözlerim yine doluyor. Ama Shane ve ben... cehenneme gidip geldik ve bu cennet parçasını hak ettiğimizi düşünmek istiyorum.

Gözlerim yatak odamızın duvarındaki fotoğraflarda geziniyor. Her zaman gözüme çarpan Shane'in Teahupo'o'da devasa bir dalgada sörf yaptığı fotoğraf - dalga mavi-yeşil camdan bir duvar gibi görünüyor ve Shane onun yanında çok küçük kalıyor. Fotoğrafın hakkını verecek kadar yaklaşamadım ama bu asla unutamayacağım bir anı.

Tahiti seyahatimizin ilk durağıydı. O dalgaya bindiği gün, kalbim boğazıma düğümlenmişti. Dilimin ucuna gelen sözcükleri geri almak için kendimi tutmamın her zerresini kullanmıştım. *Lütfen bunu yapma. Ucuz bir heyecan için hayatını riske atma. Sensiz yaşayamam.*

Ama yapmıştı ve bu hayatının yolculuğu olmuştu.

O altı ay boyunca Shane ile seyahat etmek bana nasıl yaşanacağını öğretti. Gülümsemesini yeniden buldu. Sihir ve neşe kapasitesi geri geldi ve her gün yeni bir macera oldu. Güneşi takip ettik ve dalgaları kovaladık, dünyanın en güzel sahillerine seyahat ettik. Sadece var olmadık, *yaşadık*. Tamamen ve kısıtlama olmadan. Sevdik, çılgınca ve derinden. Sörf yaptık. Gerçekten dini bir deneyim gibiydi. Shane sörfü ruhani bir şey olarak görmeyi tercih ediyor. Bu sadece bir spor değil, bir yaşam seçimi. Bunu ruhumun derinliklerinde hissettim.

Altı ay önce Bali'de gün batımında bir plajda evlendik. Çok güzel bir gündü. En yakınlarımız ve en sevdiklerimizden oluşan küçük çevremizle çevrili mükemmel bir gündü. Neyse ki Bastian radara yakalanmamayı başardı ve tören bitene kadar kimse onun orada olduğunu fark etmedi. Sonra Dylan'la birlikte Costa del Rey'e geri döndük ve mercan pembesi rengindeki küçük, havalı sahil evimizi satın aldık. Duvarları boyadık. Fotoğrafları astık. Bir bahçe diktik. Bir iş kurduk-Firefly Surfboards. İyi gidiyor. Shane zanaatını mükemmelleştiriyor ve Cody ve Travis gibi sörfçülerle yakın çalışarak sörf tahtalarını onların nasıl sörf yaptıklarına dair bilgilerine dayanarak şekillendiriyor. Bu, sörfçü ve tahta şekillendirici arasında gerçek bir işbirliği ve Shane işini seviyor. Bu onu mutlu ediyor ve benim de onun için tek istediğim bu. Para her şey demek değil ama Shane paramı alma konusunda hâlâ tuhaf davranıyor - yani paramı almayı kesinlikle reddediyor - ben de modellikten kazandığım parayı gelecekteki çocuklarımız için bir güven fonuna yatırdım. Hâlâ fotoğraf çekiyorum ve bunlar evimizin ve iş yerimizin duvarlarını süslüyor. Ayrıca grafik tasarımda daha iyi olmaya başladım ve Firefly'ın tüm marka ve sosyal medya işlerini yapıyorum.

Dört ay önce bir bebeğimiz olacağını öğrendiğimizde hayatımız tamamlanmış oldu. Hiç kimse bu bebeği bizim sevdiğimiz kadar sevemeyecek. Shane'e her zaman bu bebeğin onun babası olduğu için çok şanslı olacağını söylüyorum. O da aynısının benim için geçerli olduğunu söylüyor. Umarım öyledir. Umarım iyi bir anne olabilirim. Benimki gibi değil. Dylan ve ben geçen yıl onu kovduğundan beri ondan haber almadık. Ona para vermeyi kestiğimiz için olduğundan şüpheleniyorum. Onunla iletişim kurmasının tek sebebinin bu olması beni üzüyor. Ama Shane'in yardımıyla bunu unutmaya çalışıyorum. Bizi asla hak etmediğini söyledi.

Şimdi anne baba olmak üzereyiz, bir annenin çocuklarını bize yaptığı gibi nasıl terk edebileceğini anlayamıyorum.

Bir öpücükle daha, Shane beni yataktan kaldırıyor ve duşa sokuyor. Burada su tasarrufuna çok önem veririz ve kimse vücudumun her santimini Shane'den daha iyi sabunlayamaz.

O benim sonsuz yazım. Kemiklerinin ve yontulmuş kaslarının üzerinde uzanan altın sarısı bronzluğu ve gözlerinin içine düşen dağınık altın sarısı saçlarıyla. Uzanıp saçlarını yüzünden itiyorum ve o da bana o çok sevdiğim sakın ve güzel gülümsemesini veriyor.

"Seni seviyorum,
Ateşböceği." "Ben
seni daha çok
seviyorum."

Hayat. Sırada ne olduğunu asla bilemezsiniz. Her zaman planladığınız gibi gitmez ama bazen en çılgın hayallerinizden bile daha iyi sonuçlanır. Shane'i severek on yıl geçirdim ve umarım onu severek daha nice on yıllar geçiririm. Bir gün çocuklarımıza Shane ve Remy'nin hikayesini anlatacağız ve bu mutlu sonla biten destansı bir hikaye olacak.

Evet, bizim de bir kedimiz var. Adı Pearl. Pearl Jam gibi. Ya da istiridyenin içindeki inci gibi. Her neyse işte. Bir adı var ve bazen varlığıyla bizi onurlandırıyor. Shane ona tam olarak güvenmiyor ama Pearl her zaman önce onu arıyor ve başının üzerinde uyumayı seviyor. Önceki hayatımda bir kedi olduğuma eminim.

Shane

Dört Ay Sonra

Jackson Memorial'daki bekleme odasına girdiğimde Dylan'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor ve bakışları kapıya yöneliyor. Uzaktan bile gözeneklerinden sızan alkol kokusunu alabiliyorum. Haftalardır uyumamış gibi görünüyor ve saçları her yere dağılmış. Ayağa kalkıyor, ellerini yüzünde ovuşturuyor ve buruşuk siyah gömleğinin kırıksıklıklarını düzeltmeye çalışıyor. Ama nafile. Çöp konteynerinden yeni çıkmış gibi görünüyor.

"Remy iyi mi?" Endişesi gerçektir ve gözleri yüzümde gezinerek cevap arıyordu. "Bok gibi görünüyorsun, dostum."

Homurdanıyorum. "En son ne zaman aynaya baktın?"

Başını sallıyor ve yüksek sesle nefes veriyor. Sienna'nın nişanlandığı haberini pek iyi karşılamadığını söyleyebiliriz. "O iyi mi?" diye soruyor.

Gülümsüyorum çünkü elimde değil. Harika biri. Yorgun ama harika. Elimin kırıldığından oldukça eminim. O kadar sert sıkı ki kemiklerin onun tutuşu altında parçalandığını hissedebiliyordum. Göründüğünden daha güçlü. Ama bu ödediğim küçük bir bedeldi ve onun yaşadıklarının yanında hiçbir şeydi. "Harika gidiyor. Bir oğlan."

Dylan'ın yüzü daha önce hiç görmediğim şekilde kocaman bir sırıtışa dönüşüyor. Adam gülümsüyor. Gerçekten. "Yok artık. Bir yeğenim var." Buna inanamıyormuş gibi başını sallıyor, gülümsemesi şimdi daha yumuşak. Bu ona çok yakışıyor. "Onu görebilir miyim?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Duş aldıktan sonra. İçki fabrikası gibi kokuyorsun."

"Yeterince adil."

Sarı saçları parlayarak yanımdan geçiyor ve Scarlett kayarak önümde duruyor. Dylan'a bir fincan kahve uzattı, Dylan da ondan aldı ama kabul etmedi. Onun kabalığını görmezden gelerek beklentiyle bana bakıyor. "Eee?"

Duymak için geldiği haberi veriyorum ve o da küçük bir mutluluk dansı yapıyor. Sonra ellerini çırpıyor ve Doc Martens ayakkabılarını yere vurarak heyecanla ciyaklıyor. Scarlett normalde ciyaklayan biri değildir ama Remy'yle çok yakınlaştılar ve bu bebek için o kadar heyecanlıydı ki Sienna yerine Remy'nin küçük kız kardeşi olduğunu düşünebilirdiniz.

Dylan dövmeli parmaklarıyla şakaklarını ovuşturarak, "Çok gürültü yapıyorsun," diye mırıldanıyor.

Ellerini kalçalarına koyuyor ve ona ters ters bakıyor. "Bana teşekkür etmelisin."

"Ne için?"

"Sarhoş kıcını kaldırıp seni hastaneye getirdim. Ben de sana o kahveyi getirmek için hastanenin her yerini dolaştım, göt herif."

"Seni neden arayayım ki?" diye sorar, kaşları çatılmıştır.

Gözlerini deviriyor ve ofluyor. "Ciddi misin? Hatırlamıyor musun?"

Bu küçük alışverişi izliyorum ve belki de karım yeni doğum yapmamış olsaydı bu ikilinin arasında neler olup bittiğini öğrenmekle ilgilenirdim. Ama şu anda, kayınbiraderim ve eski kız arkadaşının aynı zamanda sörf tahtası sanatçımız olan küçük kız kardeşi arasında neler olabileceği konusunda spekülasyon yapmak istemiyorum. Aslında, *gerçekten* bilmemeyi tercih ederim.

Bir şey hakkında tartışıyorlar ama ben onları dinlemeyip kendi hallerine bırakıyorum, böylece Remy'ye ve bebeğimize dönebiliyorum. Adı Kai James Wilder ve bana kalırsa mükemmel bir çocuk. Remy ben içeri girerken kapıya bakıyor ve bana ciğerlerimdeki havayı dışarı atan kocaman, güzel bir gülümseme veriyor. Bir an için olduğum yerde duruyorum ve çoktan göğsüne yapışmış olan bebeğimizi tutan ona bakıyorum. Açgözlü küçük adam. Baba gibi, oğul gibi. İçimden kıkırdıyorum ama mizahım buharlaşıyor ve onu ne kadar çok sevdiğimi bir kez daha anlıyorum. Birlikte olmak için ne kadar çok şey atlattık. Sonunda, bu noktaya gelmek için her şeye değdi. Önümüzde bir ömür boyu sürecekle bir aşk ve yaşam var ve ben bunun tek bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum.

"Ateşböceğı," diyorum, alnından öpmek için eğildiğimde sesim duygudan boğuluyor, Nirvana halindeymiş gibi görünen Kai'yi rahatsız etmemeye dikkat ediyorum. Onu suçlayamam. "Sen benim kahramanımsın."

"Ve sen benimsin. Her zaman. Ve sonsuza dek." Hayat güzel. Yani. Lanet olsun. Güzel.

AYRICA EMERY ROSE TARAFINDAN

Güzel Seri

Güzel Güzel

Yalanlarının Altında

G ü z e l Telaş

Standalones

Wilder Love

TEŞEKKÜRLER

Her gün benim çılgınlıklarına katlanan kızlarıma. Bitmeyen sabrınız ve sarsılmaz desteğiniz için çok teşekkür ederim. Siz ve yazdıklarım hayatıma anlam katıyorsunuz.

Beta okuyucularıma - Aliana Milano, Petra Gleason, Monica Marti, Annie Dyer ve Pernilla Burton - zaman ayırdığınız, düşünceleriniz, cesaretlendirmeleriniz ve detaylara gösterdiğiniz özen için çok teşekkür ederim. Bu kitap bunun için çok daha iyi.

Ellie McLove, editörlük için ve değişen teslim tarihlerime katlandığınız için teşekkür ederim. Najla Qamber, bu muhteşem kapağı yarattığınız için teşekkür ederim. Seninle çalışmak büyük bir keyif, teşekkürler. İç tasarım ve hızlı geri dönüş için teşekkürler Jessica Ames. Enticing Journey'den Ena ve Amanda'ya promosyonları düzenledikleri ve bu kadar organize oldukları için.

Okumak, incelemek ve paylaşmak için zaman ayıran tüm kitap blogcularına çok teşekkür ederim! Sizi ve bağımsız topluluk için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Rambling Roses'a, tüm desteğiniz için çok teşekkür ederim.

Ve son olarak, okuyuculara kocaman bir teşekkür. Bunu siz olmadan yapamazdım ve sözlerimi okuduğunuz için her birinize çok minnettarım. Shane ve Remy'nin hikayesini okumaktan keyif aldığınız, lütfen birkaç saniyenizi ayırıp kısa bir yorum bırakın. Bağımsız yazarlar için çok şey ifade ediyorlar.

Çok teşekkür ederim.

Emery Rose xoxo